

ДЖЕФРИ АРЧЪР ИДЕ ЧАСЪТ

Част 6 от „Хрониките на Клифтън“

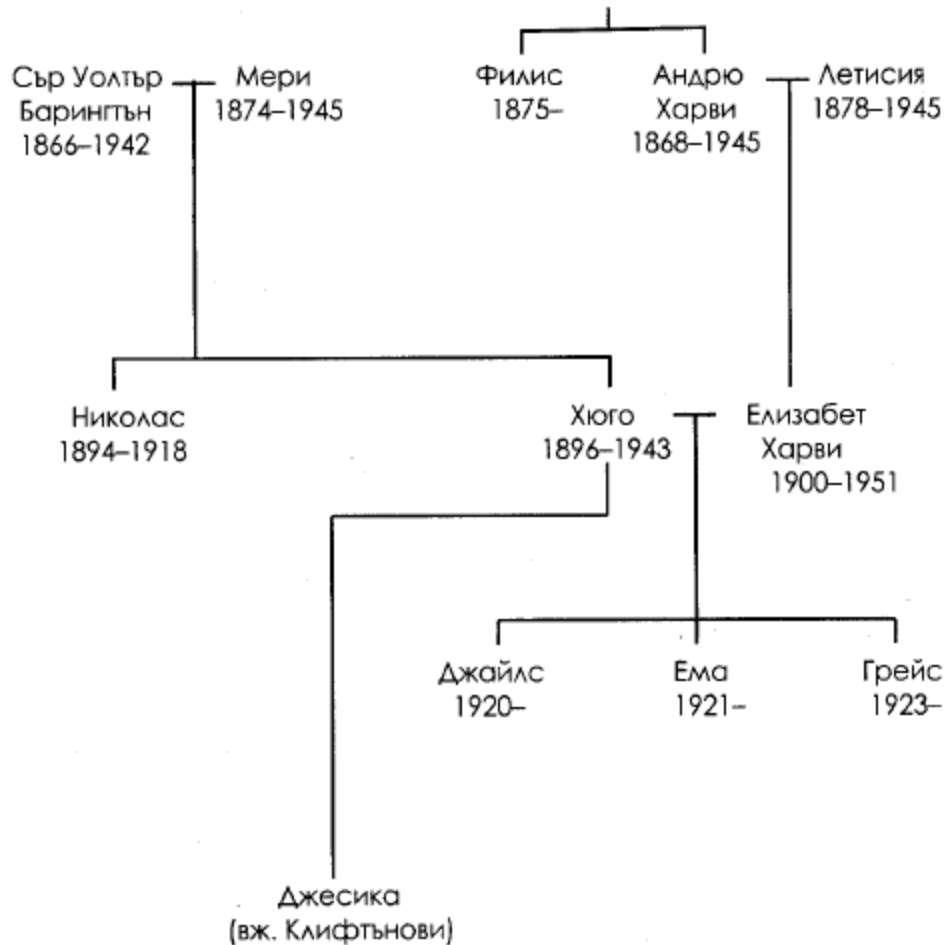
Превод от английски: Венцислав Божилов, 2016

chitanka.info

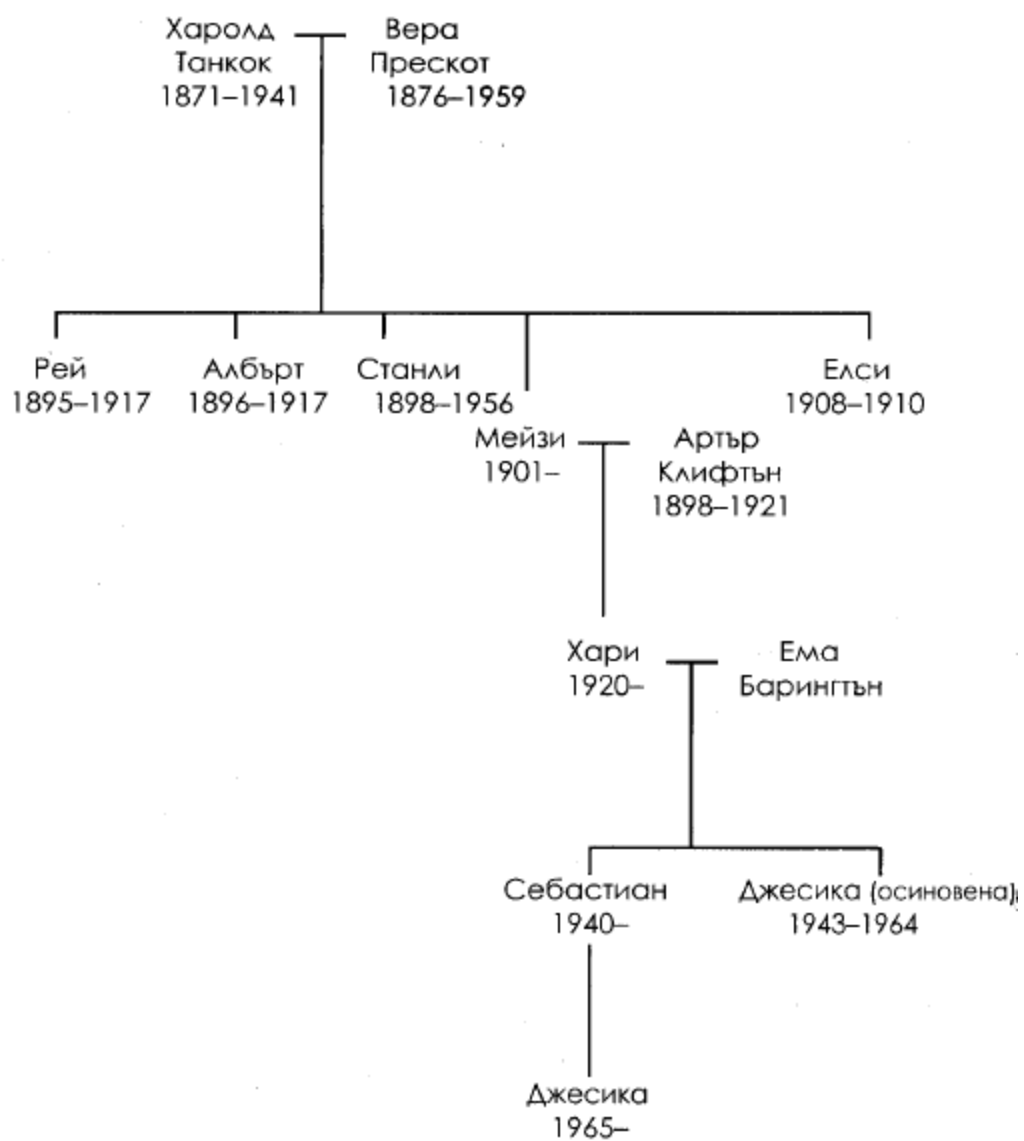
На Умберто и Мария Тереза

Моите искрени благодарности за безценните съвети и помощ на:
Саймън Бейнбридж, Алисън Принс, Катрин Ричардс, Мари Робъртс, д-
р Ник Робинс, Наташа Шекар, Сюзан Уот и Питър Уотс.

БАРИНГЪНОВИ

Клифтьнови

ПРОЛОГ

Високоговорителят изпраща.

— Моля всички свързани с делото лейди Вирджиния Фенуик срещу мисис Ема Клифтън...

— Журито явно е стигнало до решение — каза Трелфорд, който вече бе тръгнал. Обърна се да провери дали го следват и се сблъска с някого. Извини се, но младият мъж не го погледна. Себастиан задържа отворена вратата на зала четиринайсет, за да могат майка му и адвокатът ѝ да заемат местата си на първия ред.

Ема беше прекалено нервна, за да говори, и докато чакаха появяването на журито, поглеждаше нервно през рамо към Хари, който седеше точно зад нея.

Когато Нейна Чест Лейн влезе в залата, всички станаха. Тя се поклони и зае мястото си на червения кожен стол с висока облегалка на подиума. Ема насочи вниманието си към затворената врата зад местата на журито. Не ѝ се наложи да чака дълго — вратата се отвори и приставът се появи, следван от дванайсетимата си подопечни. Те заеха местата си с много туткане и суетене, сякаш бяха закъснели посетители на театър. Приставът ги изчака да се настанят, удари три пъти с жезъла си в пода и извика:

— Моля председателят на журито да стане.

Председателят се изправи с целия си ръст от метър и шейсет и погледна нагоре към съдийката. Нейна Чест Лейн се наведе напред.

— Стигнахте ли до единодушно решение?

Ема си помисли, че сърцето ѝ ще спре, докато чака отговора.

— Не, госпожо.

— А стигнахте ли до решение с мнозинство поне десет на два гласа?

— Да, госпожо — каза председателят, — но за съжаление в последния момент един заседател размисли и през последния час си останахме девет на три гласа. Не съм уверен, че това ще се промени, така че отново търся съвета ви какво да правим.

— Смятате ли, че можете да стигнете до мнозинство десет на два, ако ви дам още малко време?

— Да, милейди, защото всички сме единодушни по един въпрос.

— И какъв е той?

— Ако позволите да се запознаем със съдържанието на писмото на майор Фишър до мистър Трелфорд, може и да успеем да стигнем доста бързо до решение.

Всички насочиха погледи към съдийката. Единствено адвокатът на лейди Вирджиния сър Едуард Мейкпийс наблюдаваше внимателно адвоката на Ема Доналд Трелфорд. Или беше невероятен играч на покер, или просто не искаше журито да научава какво пише в онова писмо.

Трелфорд стана от мястото си и бръкна във вътрешния си джоб — и откри, че писмото вече не е там. Погледна към другия край на залата. Лейди Вирджиния му се усмихваше.

Той отвърна на усмивката ѝ.

ХАРИ И ЕМА КЛИФТЪН
1970

1.

Журието беше разпуснато.

Съдийката помоли седмината мъже и петте жени да направят един последен опит да стигнат до решение и им каза да се върнат на следващата сутрин. Вече започваше да си мисли, че най-вероятно ще се стигне до безизходица. Веднага щом се изправи, всички в залата станаха и се поклониха. Тя отвърна на поклона им и веднага щом напусна, залата се изпълни с оживено бърборене.

— Мисис Клифтън, ще бъдете ли така добра да дойдете в кабинета ми? — каза Доналд Трелфорд. — Искам да обсъдим съдържанието на писмото на майор Фишър и дали да му бъде дадена гласност.

Ема кимна.

— Бих искала съпругът ми и брат ми също да дойдат, ако е възможно, тъй като Себастиан трябва да се връща на работа.

— Разбира се — каза Трелфорд, събра книгата си и без нито дума повече ги поведе навън по широкото мраморно стълбище до партера. Веднага щом излязоха на Странд отново ги наобиколи глутница шумни журналисти с фотоапарати и светкавици — следваха ги неотлъчно, докато те вървяха бавно към кантората на адвоката.

Най-сетне бяха оставени сами, след като стигнаха Линкълнс Ин — стар площад със спретнати на вид къщи, които всъщност бяха кантори на адвокати и техните помощници. Мистър Трелфорд ги поведе по скърцащо дървено стълбище към горния етаж на № 11: минаваха покрай редове имена, изписани грижливо с черно върху снежнобелите стени.

Когато влезе в кабинета на мистър Трелфорд, Ема се изненада от малките му размери — но на Линкълнс Ин нямаше големи кабинети дори ако си председател на кантора.

След като се настаняха, мистър Трелфорд погледна жената срещу себе си. Мисис Клифтън се държеше спокойно и сдържано, дори стоически, което бе рядкост за човек, изправен пред евентуално поражение и унижение, освен ако... Той отключи горното чекмедже на

бюрото си, извади папка и връчи копия на писмото на майор Фишър на мистър и мисис Клифтън и на сър Джайлс Барингтън. Оригиналът оставаше заключен в сейфа, макар че адвокатът не се съмняваше, че лейди Вирджиния се е добрала до копието, което бе взел в съда.

След като всички прочетоха писмото, написано на ръка върху бланка на Камарата на общините, Трелфорд каза твърдо:

— Мисис Клифтън, ако ми позволите да представя това като доказателство пред съда, със сигурност ще спечелим делото.

— И дума да не става — каза Ема и върна копието на Трелфорд. — Никога няма да позволя подобно нещо — добави тя с достойнството на жена, която знае, че решението може не само да я унищожи, но и да подари победата на противника ѝ.

— Ще позволите ли поне съпругът ви и сър Джайлс да изкажат мнението си?

Джайлс изобщо не изчака разрешението на Ема.

— Разбира се, че писмото трябва да бъде видяно от журито, защото всички ще гласуват единодушно за теб и — а това е по-важно — Вирджиния никога повече няма да посмее да се покаже пред обществото.

— Възможно е — спокойно каза Ема, — но това означава също, че може да се наложи да оттеглиш кандидатурата си за частичните избори и този път премиерът няма да ти предложи за компенсация място в Камарата на лордовете. И можеш да си сигурен в едно — добави тя. — Вирджиния ще сметне унищожаването на политическата ти кариера за много по-голяма победа, отколкото спечелването на делото срещу мен. Не, мистър Трелфорд — продължи тя, без да поглежда към брат си. — Писмото ще остане семейна тайна и всички ще трябва да приемем последствията.

— Това си е живо твърдоглавие от твоя страна, сестричке — заяви Джайлс. — Може пък да не искам да прекарам остатъка от живота си с чувството, че съм виновен за това, че си изгубила делото и трябва да се оттеглиш като председател на „Барингтън“. И не забравяй също, че ще се наложи да платиш съдебните разноси на Вирджиния, да не говорим за обезщетението, което ще ѝ определи журито.

— Цената си заслужава — каза Ема.

— Твърдоглавие — повтори Джайлс с един децибел по-силно. — И се обзалагам, че Хари ще е съгласен с мен.

Всички се обърнаха към Хари, който нямаше нужда да чете писмото втори път, тъй като можеше да го повтори дума по дума. Той обаче се разкъсваше между желанието да подкрепи най-стария си приятел и нежеланието жена му да изгуби делото за клевета. Намираше се между чука и наковалнята или „между скала и камък“, както се бе изразил навремето Джон Бюкан.

— Не съм аз онзи, който трябва да решава — рече Хари. — Но ако моето бъдеще висеше на косъм, бих поискал писмото на Фишър да бъде прочетено пред съда.

— Двама на един — каза Джайлс.

— Бъдещето ми не виси на косъм — рече Ема. — И си прав, скъпи, окончателното решение е мое. — Без нито дума повече тя стана и стисна ръката на адвоката. — Благодаря, мистър Трелфорд. Ще се видим в съда утре сутринта, когато журито ще реши съдбата ни.

Трелфорд се поклони и изчака вратата да се затвори, след което промърмори под нос:

— Трябвало е да я кръстят Порция^[1].

— Как се сдобихте с това? — попита сър Едуард.

Вирджиния се усмихна. Сър Едуард я беше учил да не казва нищо, ако по време на разпит отговорът на въпроса не е в нейна полза.

Сър Едуард не се усмихваше.

— Ако съдийката позволи на мистър Трелфорд да представи като доказателство това — каза той и размаха писмото, — вече няма да съм уверен, че ще спечелим делото. Всъщност съм сигурен, че ще изгубим.

— Мисис Клифтън никога не би позволила писмото да бъде представено като доказателство — уверено заяви Вирджиния.

— Откъде сте сигурна?

— Брат й възнамерява да се кандидатира за частичните избори в Бостън след смъртта на майор Фишър. Ако писмото бъде оповестено, той ще трябва да се оттегли. А това би означавало край на политическата му кариера.

Адвокатите би трябвало да имат мнение за всичко, освен за клиентите си. Но не и в този случай. Сър Едуард знаеше много добре какво е мнението му за лейди Вирджиния и нямаше нужда да го повтаря, било то в съда или извън него.

— Ако сте права, лейди Вирджиния — каза възрастният адвокат, — и ако не представят писмото като доказателство, журито ще приеме, че то не би подкрепило каузата на мисис Клифтън. А това несъмнено ще наклони везните във ваша полза.

Вирджиния нахвърла писмото и пусна парченцата в кошчето.

— Съгласна съм с вас, сър Едуард.

Дезмънд Мелър отново беше резервирал малка заседателна зала в невзрачен хотел, където никой не би ги познал.

— Лейди Вирджиния е вероятният фаворит в това надбягване по двойки — каза Мелър от мястото си начело на масата. — Изглежда, че Алекс Фишър е свършил поне едно свястно нещо.

— Фишър уцели най-подходящия момент — каза Ейдриън Слоун. — Но въпреки това ще трябва всичко да е на мястото си, ако искаме да придобием безпроблемно „Барингтън Шипинг“.

— Напълно съгласен — каза Мелър. — Поради което съставих изявление за пресата, което искам да пуснете веднага щом бъде произнесена присъдата.

— Но всичко това може да се промени, ако мисис Клифтън позволи писмото на Фишър да бъде прочетено в съда.

— Мога да ви уверя, че писмото никога няма да излезе на светло — каза Мелър.

— Знаете какво пише в него, нали? — попита Джим Нолс.

— Да кажем просто, че съм уверен, че мисис Клифтън няма да поиска журито да го види. Което само ще ги убеди, че нашата любима госпожа председател има нещо за криене. Тогава те със сигурност ще отсъдят в полза на лейди Вирджиния и така въпросът ще бъде приключен.

— Тъй като има вероятност да стигнат до решение утре по някое време — каза Нолс, — свиках спешна среща на борда в десет сутринта в понеделник. Дневният ред ще се състои само от две точки. Първата е приемане на оставката на мисис Клифтън, а втората — назначаването на Дезмънд за председател на борда на новата компания.

— А моето първо решение като председател е да назнача Джим за свой заместник. — Слоун се намръщи. — После ще поканя Ейдриън

да влезе в борда, така че на всички в Сити и на акционерите да им стане напълно ясно, че „Барингтън“ е с ново ръководство.

— След като останалите членове на борда прочетат това — каза Нолс и размаха изявлението, сякаш е дневен ред на Парламента, — няма да мине много време преди адмиралът и приятелчетата му да решат, че нямат друг избор, освен да подадат оставки.

— Които ще приемем с неохота и натежало сърце — каза Мелър.

— Не съм сигурен, че Себастиан Клифтън ще се съгласи така лесно с плановете ни — каза Слоун. — Ако реши да остане в борда, придобиването може да се окаже не толкова безпроблемно, колкото си мислите, Дезмънд.

— Не мога да си представя, че Клифтън би поискал да бъде директор в „Мелър Шипинг“ след като майка му е била публично унижена от лейди Вирджиния не само в съда, но и във всеки национален вестник.

— Трябва да знаете какво пише в писмото — повтори Нолс.

Джайлс не се опита да разубеди сестра си, защото си даваше сметка, че е безсмислено.

Сред многото добри качества на Ема беше всеотдайната ѝ вяност към семейството, приятелите и към всяка кауза, която приемаше за своя. Но от другата страна на монетата имаше инат, който понякога позволяваше личните ѝ чувства да надделят над здравия разум дори ако решението ѝ може да доведе до загуба на дело за клевета и оставката ѝ като председател на „Барингтън“. Джайлс го знаеше, защото и самият той можеше да бъде точно толкова твърдоглав. Явно беше някаква фамилна черта. Хари, от друга страна, бе много по-прагматичен. Той би разгледал възможностите и би обмислил алтернативите много преди да вземе решение. Джайлс обаче подозираше, че Хари се разкъсва между желанието да подкрепи жена си и верността към най-стария си приятел.

Когато тримата излязоха на Линкълнс Ин Фийлдс, тъкмо започваха да палят газовите лампи по улицата.

— Ще се видим у дома на вечеря — каза Джайлс. — Имам да свърша някои неща. И между другото, сестричке, благодаря.

Хари спря такси и двамата със сестра му се настаниха на задната седалка. Джайлс не помръдна, докато колата не зави на ъгъла. После закрачи енергично към Флийт стрийт.

[1] Героиня на Шекспир от „Венецианският търговец“. — Б.пр. ↑

2.

На следващата сутрин Себастиан стана рано и след като прочете „Файненшъл Таймс“ и „Дейли Телеграф“, просто не виждаше как майка му би могла да се надява да спечели делото за клевета.

„Телеграф“ посочваше на читателите си, че ако съдържанието на писмото на майор Фишър остане в тайна, това не би било от полза за мисис Клифтън. „Файненшъл Таймс“ се спираше върху проблемите, пред които ще се изправи „Барингтън Шипинг“, ако председателят ѝ изгуби делото и се наложи да се оттегли от поста си. Акциите на компанията вече бяха паднали с един шилинг, тъй като мнозина акционери явно бяха решили, че лейди Вирджиния ще излезе победител. Себ смяташе, че най-доброто, на което може да се надява майка му, е журито да не е в състояние да стигне до решение. Подобно на всички останали, той се чудеше какво има в писмото, което мистър Трелфорд така и не му бе позволил да прочете, и на коя от страните би помогнало то. Когато се беше обадил на майка си след като се върна от работа, тя не беше много разговорлива по темата. Себастиан не си направи труда да попита баща си.

Появи се в банката по-рано от обикновено, но когато седна зад бюрото си и се опита да се справи със сутрешната поща, откри, че не може да се съсредоточи. След като му зададе няколко въпроса, които останаха без отговор, секретарката му Рейчъл вдигна ръце и го посъветва да отиде в съда и да не се връща, докато журито не произнесе решението си. Той се съгласи с неохота.

Докато таксито излизаше от Сити на Флийт стрийт, Себ забеляза голямото заглавие на „Дейли Мейл“ и извика на шофьора да спре. Човекът отби до тротоара и натисна спирачките. Себ изскочи и изтича към вестникарчето, подхвърли му четири пенса и грабна един вестник. Застана на тротоара и зачете първата страница, разкъсван от противоречиви емоции — радост за майка си, която със сигурност щеше да спечели делото и да бъде оправдана, и тъга за вуйчо си Джайлс, който очевидно беше жертвал политическата си кариера, за да направи нещо, което смята за почтено; Себ знаеше, че майка му никога

не би позволила писмото да стане достояние на някой извън семейството.

Качи се в таксито, загледа се през прозореца и се запита как ли би реагирал самият той, ако се окаже в същата дилема. Дали довоенното поколение се водеше от различен морален компас? Себ изобщо не се съмняваше как би постъпил баща му и колко ще се ядоса майка му на Джайлс. Мислите му се насочиха към Саманта, която се бе върнала в Америка, след като я беше разочаровал. Какво би направила тя в подобна ситуация? Ако можеше да му даде втори шанс, той никога не би повторил грешката си.

Погледна си часовника. Повечето богобоязливи хора във Вашингтон още бяха в леглата си, така че не можеше да се обади на директорката на дъщеря си Джесика д-р Улф, за да разбере защо е искала спешно да разговарят. Нима беше възможно...?

Таксито спря пред Кралския съд на Странд.

— Четири шилинга и шест пенса, шефе — каза шофьорът и го изтръгна от унеса му. Себ му даде две монети по половин паунд.

Светкавиците засвяткаха веднага щом излезе от таксито. Първите думи, които различи сред вдигналата се врява, бяха: „Прочетохте ли писмото на майор Фишър?“.

Нейна Чест Лейн влезе в зала четиринайсет и зае мястото си на подиума. Не изглеждаше доволна. Съдийката изобщо не се съмняваше, че макар да бе предупредила изрично заседателите да не четат вестници, докато трае процесът, единствената тема, която са обсъждали помежду си сутринта, е била първата страница на „Дейли Мейл“. Нямаше представа кой е виновен за огласяването на писмото на майор Фишър, но това не ѝ пречеше да има мнение, подобно на всички останали в залата.

Макар че писмото бе адресирано до мистър Трелфорд, съдийката бе сигурна, че виновникът не е той. Мистър Трелфорд никога не би прибегнал до подобна непочтена тактика. Знаеше, че някои адвокати биха си затворили очите и дори тайно биха одобрили подобно поведение, но не и Доналд Трелфорд. Той по-скоро би изгубил дело, отколкото да плува в такива мътни води. Беше също толкова уверена, че оповестяването на писмото не може да е дело на лейди Вирджиния,

защото така тя само би си навредила. Ако съдържанието му би ѝ помогнало, тя щеше да е първият заподозрян.

Нейна Чест Лейн погледна надолу към мисис Клифтън, която седеше с наведена глава. През изминалата седмица бе започнала да се възхищава на ответницата и си мислеше, че би искала да я опознае по-добре след края на делото. Но това нямаше да е възможно. Всъщност тя никога повече нямаше да говори с нея. Ако се наложеше да го направи, това несъмнено щеше да се използва като основание делото да започне да се гледа отначало.

Съдийката насочи вниманието си към сър Едуард Мейкпийс, чието лице бе непроницаемо. Видният адвокат се бе представил брилянтно и красноречието му несъмнено бе подпомогнало каузата на лейди Вирджиния. Но това беше преди мистър Трелфорд да насочи вниманието на съда към писмото на майор Фишър. Съдийката разбираше защо нито Ема Клифтън, нито лейди Вирджиния биха искали съдържанието на писмото да бъде разкрито в съда, макар да бе сигурна, че мистър Трелфорд ще настоява пред клиентката си да му позволи да го използва като доказателство. В края на краищата той представляваше мисис Клифтън, а не брат ѝ. Нейна Чест Лейн подозираше, че журито няма да се бави с вземането на решението си.

Джайлс се обади в щаба на изборителния си район в Бристол още сутринта. Не се наложи да води дълъг разговор с агента си Гриф Хаскинс. Гриф беше прочел първата страница на „Мейл“ и с неохота прие, че Джайлс ще трябва да оттегли името си като кандидат на лейбъристите на предстоящите частични избори в Бристолското пристанище.

— Типично за Фишър — каза Джайлс. — Пълно с полуистини, преувеличения и инсинуации.

— Това не ме изненадва — каза Гриф. — Но можеш ли да го докажеш преди изборния ден? Защото едно е сигурно, торите ще захаят здравата писмото на Фишър и ще го пуснат във всяка пощенска кутия в изборителния район.

— Ние бихме направили същото, ако имахме и съвсем малък шанс — призна Джайлс.

— Но ако можеш да докажеш, че това са лъжи... — На Гриф изобщо не му се искаше да се предава.

— Нямам време да го направя, а дори да имах, едва ли някой би ми повярвал. Думите на мъртвите са много по-силни от тези на живите.

— В такъв случай ни остава само едно — рече Гриф. — Да удавим мъките си в чашата.

— Направих го снощи — каза Джайлс. — И бог знае какво още.

— След като изберем нов кандидат — каза Гриф, който бързо се върна в избирателен режим, — бих искал да го инструктирам, защото когото и да изберем, той ще се нуждае от твоята подкрепа и най-вече от опита ти.

— Предвид обстоятелствата това може и да не се окаже предимство — усъмни се Джайлс.

— Я стига глупости — отвърна Гриф. — Имам чувството, че няма да се отървем така лесно от теб. Партията на лейбъристите е в кръвта ти. А Харолд Уилсън не беше ли казал, че една седмица е много време в политиката?

Когато невзрачната врата се отвори, всички в залата млъкнаха и насочиха погледи към пристава, който се дръпна настрана, за да пусне седмината мъже и петте жени да влязат в съда и да заемат местата си.

Съдийката ги изчака да се настанят, след което се наведе напред и попита председателя:

— Успяхте ли да вземете решение?

Председателят бавно стана, нагласи очилата си, погледна я и отговори:

— Да, милейди.

— Единодушно решение?

— Да, милейди.

— В чия полза е решението ви? В тази на ищцата лейди Вирджиния Фенуик или на ответницата мисис Ема Клифтън?

— Решихме в полза на ответницата — каза председателят, с което изпълни задачата си и си седна.

Себастиан скочи на крака и се канеше да нададе ликуващ вик, но забеляза, че майка му и съдийката го гледат намръщено, така че

побърза да седне и погледна баща си, който му смигна.

Жената в другия край на залата гледаше кръвнишки журито, неспособна да скрие гнева си, докато адвокатът ѝ седеше безстрастно със скръстени на гърдите ръце. След като сутринта прочете първата страница на „Дейли Мейл“, на сър Едуард му стана ясно, че клиентката му няма никакви изгледи да спечели делото. Би могъл да настоява за повторно гледане, но всъщност не би посъветвал клиентката си да се подлага на подобно изпитание, при положение че шансовете изобщо не са на нейна страна.

Джайлс седеше сам на масата за закуска в дома си на Смит Скуеър, зарязал обичайната рутина. Нямаше купа корнфлейкс, нямаше портокалов сок, варено яйце, „Таймс“ и „Гардиан“ — само броят на „Дейли Мейл“ на масата пред него.

HOUSE OF COMMONS

LONDON SW1A 0AA

12 ноември 1970

Уважаеми мистър Трелфорд,

Ще Ви бъде любопитно да разберете защо избрах да пиша на Вас, а не на сър Едуард Мейкпийс. Отговорът е съвсем прост — нямам съмнение, че и двамата ще направите всичко, за да защитите най-добре интересите на клиентите си.

Позволете ми да започна с клиентката на сър Едуард лейди Вирджиния Фенуик и нелепото ѝ твърдение, че съм просто неин професионален съветник, който винаги е работил от разстояние. Нищо не може да бъде по-далеч от истината. Никога не съм имал клиент, който да е бил

толкова навътре в нещата, а когато ставаше въпрос за купуването и продаването на акции на „Барингтън“, тя имаше една-единствена цел — да унищожи компанията на всяка цена, наред с репутацията на председателя на борда мисис Клифтън.

Няколко дни преди началото на процеса лейди Вирджиния ми предложи значителна сума, за да заявя в съда, че ми е дала картбланш да действам от нейно име и да оставя журито с впечатлението, че тя няма представа как работи пазарът на акции. Уверявам Ви, че в отговор на въпроса на лейди Вирджиния към мисис Клифтън на годишната среща на акционерите „Вярно ли е, че един от директорите ви е продал огромния си дял в опит да постави компанията на колене?“, фактът е, че самата лейди Вирджиния направи същото неведнъж, а цели три пъти и почти успя да срине „Барингтън“. Не мога да отида в гроба с тази несправедливост на съвестта ми.

Но съществува и друга несправедливост, която е също толкова непоносима и която също не съм в състояние да подмина. Смъртта ми ще доведе до частични избори в избирателния ми район и зная, че лейбъристите смятат да предложат за свой кандидат бившия си депутат сър Джайлс Барингтън. Но подобно на лейди Вирджиния, сър Джайлс крие тайна, която не иска да сподели дори със семейството си.

Когато неотдавна посети Източен Берлин като представител на правителството на Нейно Величество, сър Джайлс е имал еднократна, както се изрази пред пресата, връзка с официалната си преводачка, някоя си мис Карин Пенгели. По-късно той посочи това като причина съпругата му да го напусне. Макар че това беше втори развод на сър Джайлс поради изневяра, не смятам, че това само по себе си е достатъчна причина за оттегляне от обществения живот. Но в този случай безсърдечното му отношение към въпросната дама ме прави неспособен да запазя мълчание.

Разговарях с бащата на мис Пенгели и зная със сигурност, че дъщеря му е писала няколко пъти на сър

Джайлс, за да му каже, че не само е изгубила работата си заради връзката им, но и е бремна от него. Въпреки това сър Джайлс не си направи труда да отговори на писмата ѝ или да покаже поне малка загриженост за положението ѝ. Тя не се оплаква. Аз обаче го правя от нейно име и съм длъжен да попитам дали подобен човек следва да представлява избирателите в Камарата на общините? Несъмнено гражданите на Бристол ще покажат мнението си в изборната стаичка.

Сър, простете, че стоварвам бремето на отговорността върху Вашите рамене, но сметнах, че нямам друг избор.

Искрено Ваш,
(Подпис)

Александър Фишър, майор (от запаса)

Джайлс се взираше в политическия си некролог.

3.

— Добре дошли отново, госпожо председател — каза Джим Нолс, когато Ема влезе в заседателната зала. — Не че съм се усъмнявал и за миг, че ще се върнете като победител.

— Браво, браво! — обади се Клайв Анскот, докато придърпваше стола на Ема, за да може да заеме мястото си начело на масата.

— Благодаря — каза Ема, докато сядаше. Огледа лицата около масата и се усмихна на колегите си директори. Всички отвърнаха на усмивката ѝ. — Точка първа. — Ема погледна дневния ред, сякаш през изминалия месец не се бе случило нищо особено. — Тъй като мистър Нолс свика тази среща по спешност, секретарят на компанията нямаше време да разпрати протокола от миналата среща на борда, затова ще го помоля да ни го прочете сега.

— Необходимо ли е, като се имат предвид обстоятелствата? — попита Нолс.

— Не съм сигурна, че съм наясно с обстоятелствата, мистър Нолс — отвърна Ема. — Но подозирам, че скоро ще научим.

Секретарят на компанията Филип Уебстър стана от мястото си, изкашля се нервно — някои неща си остават все същите, помисли си Ема — и започна да чете протокола, сякаш обявяваше кой влак ще пристигне на четвърти перон.

— Във вторник, 10 ноември 1970 г., в Барингтън Хаус се проведе среща на борда. Присъстваха всички директори с изключение на мисис Ема Клифтън и мистър Себастиан Клифтън, които изпратиха своите извинения и обясниха, че са заети. След оставката на заместник-председателя мистър Дезмънд Мелър и в отсъствието на мисис Клифтън с всеобщо съгласие се реши мистър Джим Нолс да заеме председателското място. Последва дълга дискусия за бъдещето на компанията и какви действия да се предприемат, ако лейди Вирджиния Фенуик спечели делото за клевета срещу мисис Клифтън. Адмирал Съмърс заяви за протокола, че според него не следва да се прави нищо, докато не се реши делото, тъй като бил уверен, че госпожа председателят ще бъде оправдана.

Ема се усмихна на стария морски вълк. Ако корабът потъваше, той щеше да е последният, напуснал мостика.

— Мистър Нолс обаче не споделяше увереността на адмирала и съобщи на борда, че следи внимателно делото и с неохота трябвало да заключи, че мисис Клифтън има по-малко шансове за успех и от „снежинка в ада“ и че лейди Вирджиния не само ще спечели, но и журието ще ѝ отсъди значителни обезщетения. Мистър Нолс напомни също на борда, че мисис Клифтън ясно е заявила, че ще се оттегли от поста си, ако изходът е такъв. След това каза, че смята за дълг на борда да помисли за бъдещето на компанията при подобен изход и по-точно кой следва да замести мисис Клифтън като председател. Мистър Клайв Аскот се съгласи с изпълняващия длъжността председател и предложи мистър Дезмънд Мелър, който неотдавна му бил писал, за да му обясни защо е сметнал, че трябва да напусне борда. По-конкретно, той заявил, че не можел да остане, докато „онази жена“ командва. Последва продължителна дискусия, при която стана ясно, че директорите са разделени по равно по въпроса как да се подходи към проблема. В обобщението си мистър Нолс заключи, че следва да се подготвят две изявления и след като делото приключи, да се излезе с онова, което отговаря на изхода. Адмирал Съмърс заяви, че няма нужда от изявление за пресата, защото след като мисис Клифтън бъде оправдана, нещата ще продължат по обичайния си начин. Мистър Нолс го попита какво би направил, ако делото бъде спечелено от лейди Вирджиния. Адмиралът отговори, че би си подал оставка от борда, тъй като при никакви обстоятелства не би се съгласил да работи под ръководството на мистър Мелър. Мистър Нолс поиска думите на адмирала да бъдат записани в протокола, след което очерта стратегията за бъдещето на компанията, ако се случи най-лошото.

— И каква беше стратегията ви, мистър Нолс? — невинно попита Ема.

Мистър Уебстър отвори на следващата страница от протокола.

— Вече няма значение — каза Нолс и отправи топла усмивка към нея. — В края на краищата адмиралът се оказа прав. Но аз наистина смятах, че съм длъжен да подготвя борда за всяка евентуалност.

— Единствената евентуалност, за която трябваше да го подготвите, беше да си подадете оставката преди тази среща — изсумтя адмирал Съмърс.

— Не мислите ли, че това беше малко грубо? — обади се Анди Добс. — В края на краищата Джим беше поставен в доста незавидно положение.

— Лоялността никога не е незавидна — каза адмиралът. — Освен, разбира се, ако не си мерзавец.

Себастиан потисна усмивката си. Не можеше да повярва, че през втората половина на двайсети век някой още използва думата „мерзавец“. Лично той смяташе „шибан лицемер“ за много по-подходящ епитет, макар че той надали щеше да е по-ефективен.

— Предлагам секретарят на компанията да прочете изявлението на мистър Нолс — каза Ема. — Онова, което е щяло да бъде дадено на пресата, ако бях изгубила делото.

Мистър Уебстър извади един лист от папката, но преди да успее да каже и дума, Нолс стана и събра книгата си.

— Няма да е необходимо, госпожо председател, защото подавам оставката си.

И без нито дума повече се обърна да си тръгне, но не и преди адмирал Съмърс да промърмори: „Крайно време беше“. След това старият моряк насочи пронизващите си очи към другите двама директори, които бяха подкрепили Нолс.

След кратко колебание Клайв Анскот и Анди Добс също станаха и безмълвно напуснаха залата.

Ема изчака вратата да се затвори, преди да заговори отново.

— Понякога може и да съм изглеждала нетърпелива към секретаря на компанията за съвестното водене на протокола. Сега признавам, че не съм била права, и се извинявам безрезервно на мистър Уебстър.

— Желаете ли да впиша извинението ви в протокола, госпожо председател? — попита Уебстър без капка ирония.

Този път Себастиан си позволи да се усмихне.

4.

След като редактира четвъртата чернова на забележителните мемоари на Анатолий Бабаков за сталинска Русия, единственото, което Хари искаше, бе да вземе първия самолет за Ню Йорк и да връчи ръкописа на „Чичо Джо“ на издателя си Харолд Гинзбърг. Имаше обаче нещо по-важно, което не му позволяваше да замине. Събитие, което нямаше намерение да пропуска при никакви обстоятелства. Седемдесетият рожден ден на майка му.

След смъртта на втория си съпруг преди три години Мейзи живееше в малка къща в Имението. Участваше все така активно в няколко местни благотворителни организации и макар рядко да пропускаше ежедневната си петкилометрова разходка, тя вече й отнемаше повече от час. Хари никога нямаше да забрави жертвите, които бе направила майка му, та той да спечели хористката стипендия в „Сейнт Бийд“ и заедно с нея шанса да се съревновава с всеки, независимо от произхода му, включително и с най-стария си приятел Джайлс Барингтън.

Хари и Джайлс се бяха запознали в „Сейнт Бийд“ преди повече от четирийсет години и изглеждаше малко вероятно да станат приятели. Единият беше роден в задните улички при доковете, а другият в частно отделение на Кралската болница в Бристол. Единият си падаше по ученето, а другият по спорта. Единият беше срамежлив, а другият — екстровеърт. И определено никой не би могъл да предскаже, че Хари ще се влюби в сестрата на Джайлс — с изключение на самата Ема, която твърдеше, че е планирала всичко след първата им среща на дванайсетия рожден ден на Джайлс.

От онзи случай Хари помнеше единствено малкото кльоцаво нещо (по думите на Джайлс), седнало до прозореца и забило нос в книга. Беше запомнил книгата, не момичето.

Хари срещна съвсем различна млада жена седем години по-късно, когато гимназията подготвяше заедно с „Ред Мейдс“ съвместно представление на „Ромео и Жулиета“. Елизабет Барингтън, майката на

Ема, забеляза как двамата продължиха да се държат за ръце след като напуснаха сцената.

Когато завесата се спусна на последното представление, Хари призна на майка си, че е влюбен в Ема и че иска да се ожени за нея. Остана шокиран, че Мейзи не изглежда радостна от перспективата. Бащата на Ема, сър Хюго Барингтън, изобщо не се опита да скрие чувствата си, макар че съпругата му не можеше да обясни защо така яростно се противопоставя на всеки намек за брак между тях. Нали не би могъл да е толкова голям сноб? Но въпреки опасенията на родителите Хари и Ема се сгодиха точно преди да отидат в Оксфорд. Двамата бяха девствени и спаха заедно за първи път няколко седмици преди сватбата.

Но самата сватба завърши със сълзи, защото щом капеланът на колежа каза: „Ако някой може да посочи основателна причина те да не могат да се съчетаят законно, нека говори сега, или да замълчи завинаги“, Стария Джак, наставникът и приятел на Хари, не се сдържа и каза на събралите се защо се бои, че има основателна причина.

Когато научи истината кой би могъл да е баща му, Хари беше толкова разстроен, че веднага напусна Оксфорд и постъпи в Търговския флот, без да подозира, че Ема е бременна и че докато той прекосява Атлантика, Англия е обявила война на Германия.

Едва след като го освободиха от затвора, постъпи в американската армия и пострада от немска мина, Хари най-сетне се върна в Англия при Ема, за да открие, че има тригодишен син на име Себастиан. Въпреки това минаха още две години преди най-високата инстанция в страната да реши, че сър Хюго Барингтън не е баща на Хари. Но въпреки това решение Хари и Ема ясно си даваха сметка, че винаги ще има някакви съмнения относно законността на брака им.

Двамата отчаяно искаха да имат второ дете, но се разбраха да не казват на Себастиан защо са решили против. Хари нито за миг не помисли да обвини любимата си майка. Не беше нужно много ровене, за да открие, че Мейзи не е била първата работничка, прелъстена от Хюго Барингтън при ежегодните излети до Уестън сюзър Меър.

Когато сър Хюго загина при трагични обстоятелства, Джайлс наследи титлата му заедно с имотите и естественият ред на нещата най-сетне бе възстановен. Но докато Хари остана щастливо женен за

Ема, Джайлс мина през два развода, а сега политическата му кариера изглеждаше приключена.

През последните три месеца Ема се готвеше за „голямото събитие“ и нищо не беше оставено на случайността. В нощта преди празненството Хари дори беше накаран да репетира речта си в спалнята, с официалния си костюм.

Триста гости щяха да дойдат в Имението на официална вечеря в чест на седемдесетия рожден ден на Мейзи и когато тя се появи, съпроводвана от Хари, никой не се усъмни, че навремето е била голяма красавица. Хари седна до нея, грейнал от гордост, макар да се изнервяше все повече и повече с приближаването на момента, когато трябваше да вдигне тост за здравето на майка си. Говоренето пред пълни аудитории вече не го смущаваше, но пред майка му...

Започна, като разказа на гостите за невероятните постижения на майка си въпреки всички трудности. Тя беше започнала като сервитьорка в кафенето „При Тили“ и се бе издигнала до управител на „Гранд хотел“ — първата жена, заемала този пост. След като се пенсионира с неохота на шейсет, Мейзи бе постъпила в Бристолския университет, където записа английски и три години по-късно се дипломира с отличие — нещо, което Хари, Ема и Себастиан така и не бяха постигнали, всичките поради различни причини.

Когато Мейзи стана да отговори, цялата зала се изправи с нея. Тя започна речта си като изпечен професионалист, без никакви бележки и без запъване.

— Майките винаги вярват, че синовете им са специални — започна тя, — и аз не съм изключение. Разбира се, аз се гордея с многобройните постижения на Хари не само като писател, но най-вече като президент на Асоциацията на английските писатели и застъпник за неговите колеги с по-малко късмет от другите страни. Според мен кампанията му за освобождаването на Анатолий Бабаков от сибирския лагер е далеч по-голямо постижение от първото място в списъка на бестселъри на „Ню Йорк Таймс“. Но най-умното нещо, което е правил някога Хари, е женитбата му с Ема. Зад всеки велик мъж... — Смехът и аплодисментите показаха, че присъстващите споделят мнението на Мейзи. — Ема е забележителна жена. Първата жена председател на

публична компания, като въпреки това успява да си остане образцова съпруга и майка. Разбира се, не бих пропуснала и внука си Себастиан, за когото чувам, че ще бъде следващият гуверньор на Националната банка. Това трябва да е вярно, защото самият Себастиан ми го каза.

— Предпочитам да стана директор на „Фартингс“ — прошепна Себ на леля си Грейс, която седеше до него.

— Всяко нещо с времето си, момчето ми.

— Това беше най-радостният ден в живота ми и се смятам за щастливка, че имам толкова много приятели — завърши речта си Мейзи.

Хари изчака аплодисментите да стихнат и отново се изправи, за да пожелае на Мейзи дълъг живот и щастие. Гостите вдигнаха чаши и продължиха с овациите, сякаш бяха на абитуриентски бал.

— Съжалявам, че те виждам отново сам, Себ — каза Грейс, след като аплодисментите утихнаха и всички седнаха по местата си.

Себ не отговори.

Грейс хвана ръката му.

— Не е ли време най-сетне да приемеш, че Саманта се е омъжила и има свой живот?

— Де да беше толкова лесно — отвърна Себ.

— Съжалявам, че не се омъжих и нямам деца, а това е нещо, което не съм споделяла дори със сестра си — призна Грейс. — Но знам, че Ема много иска да стане баба.

— Тя вече е — прошепна Себ. — И това е нещо, което не съм й казвал, също като теб.

Грейс отвори уста, но от нея не излязоха никакви думи.

— Сам има момиченце. Джесика — каза Себ. — Достатъчно ми беше да я погледна, за да разбера, че ми е дъщеря.

— Сега започвам да разбирам — каза Грейс. — Наистина ли няма шанс двамата със Саманта да се съберете?

— Не и докато съпругът ѝ е жив.

— Много съжалявам — каза Грейс и стисна ръката на племенника си.

Хари със задоволство видя, че шурейт му бърбри приятелски с Гриф Хаскинс, агента на лейбъристите за Бристолското пристанище.

Може би лукавият дърт професионалист можеше да убеди Джайлс да издигнат кандидатурата му въпреки отровната намеса на майор Фишър. В края на краищата Джайлс беше успял да покаже, че писмото е пълно с полуистини и очевидно е опит за уреждане на стари сметки.

— Е, реши ли окончателно за частичните избори? — попита Хари, когато Джайлс се раздели с Гриф и дойде при него.

— Нямам кой знае какъв избор — отвърна Джайлс. — Два развода и флирт с източногерманка, която може дори да е шпионка на Щази, едва ли ме правят идеален кандидат.

— Но пресата изглежда убедена, че който и да е кандидатът на лейбъристите, със сигурност ще спечели с огромно мнозинство. Правителството на торите си остава все така непопулярно.

— Нито пресата, нито избирателите са онези, които ще изберат кандидата, а мъжете и жените от местната избирателна комисия. И мога да ти кажа, Хари, че на света няма нищо по-консервативно от избирателна комисия на лейбъристи.

— Все пак съм убеден, че ще те подкрепят, когато научат истината. Защо не заявиш, че влизаш в играта, и не ги оставиш те да решават?

— Защото ако ме попитат какво е мнението ми за Карин, отговорът може и да не им хареса.

— Много мило, че ме поканихте на това знаменателно събитие, мисис Клифтън.

— Какви ги говорите, Хаким, вашето име беше сред първите в списъка. Никой не би могъл да направи повече за Себастиан, а след онова доста неприятно изживяване с Ейдриън Слоун ще ви бъда завинаги задължена. А знам, че това е нещо, на което вашите сънародници гледат доста сериозно.

— Трябва да знаете кои са приятелите ви, когато прекарвате толкова много време в озъртане през рамо, мисис Клифтън — каза Бишара.

— Ема — настоя тя. — Кажете ми, Хаким, какво точно виждате, когато се озъртате през рамо?

— Нечестива тройца, за която подозирам, че планира да възкръсне от мъртвите и отново да се опита да поеме контрол върху

„Фартингс“, а вероятно дори върху „Барингтън“.

— Но Мелър и Нолс вече не са в борда на „Барингтън“, а Слоун съсипа репутацията си в Сити, доколкото имаше такава.

— Така е, но това не им попречи да основат нова компания.

— „Мелър Травъл“ ли?

— Която едва ли ще препоръчва на клиентите си да резервират места на кораб на „Барингтън“.

— Ще го преживеем — каза Ема.

— И предполагам, знаете, че лейди Вирджиния Фенуик обмисля да продаде акциите си в „Барингтън“? Моите птички ми казват, че в момента е малко закъсала финансово.

— Нима? Е, не бих искала тези акции да попаднат в неподходящите ръце.

— Не е нужно да се безпокоите за това, Ема. Вече заръчах на Себастиан да ги купи в мига, в който излязат на пазара. Бъдете сигурна, че ако някой си помисли да ви атакува отново, Хаким Бишара и неговият камилски керван ще са на ваше разположение.

— Дийкинс, нали? — каза Мейзи, когато един слаб мъж на средна възраст с преждевременно побеляла коса я приближи да изкаже почитанията си. Беше облечен с костюм, с който сигурно се бе дипломирал.

— Поласкан съм, че ме помните, мисис Клифтън.

— Как бих могла да забравя? Та Хари непрекъснато ми повтаряше: „Дийкинс е в моя клас, но честно казано, е от различна класа“.

— И се оказах прав, майко — каза присъединилият се към тях Хари. — Защото сега Дийкинс е кралски професор по старогръцки в Оксфорд. И подобно на мен, мистериозно изчезна по време на войната. Но докато аз се озовах зад решетките, той е бил на място, известно като Блечли Парк. Не че е разказвал какво точно е ставало зад онези покрити с мъх стени.

— И се съмнявам, че някога ще разкаже — каза Мейзи, като се вгледа по-внимателно в Дийкинс.

— Здравейте, гълъбчета! През колко баири сте се подушили?^[1]
— попита Джайлс, който изникна до Дийкинс.

— Откъде е това? — веднага попита Хари.
— „Дванайсета нощ“ — отвърна Джайлс.
— Не е зле. Но кой герой го казва и на кого?
— Шутът на сър Андрю Чикчирик.
— И на кого още?
— На сър Тоби Хлъц.
— Впечатляващо — отбеляза Дийкинс и се усмихна на стария си приятел. — Но за шестица, кое действие и коя сцена?
Джайлс премълча.
— Второ действие, трета сцена — каза Хари. — А забелязахте ли грешката?
— През колко *баури* — каза Мейзи.
Това накара и тримата да замълчат, докато Ема не дойде при тях.
— Стига сте се скупчвали да се перчите един на друг. Това не е някакво събиране на дърти момчета.
— От малка си е началство — каза Джайлс, след което тримата стари съученици се разделиха и се смесиха с другите гости.
— Когато една жена покаже лидерски умения, веднага я заклеят като началство — каза Мейзи. — А когато някой мъж се държи по абсолютно същия начин, го описват като решителен и роден водач.
— Винаги е било така — отвърна Ема. — Може би трябва да направим нещо по въпроса.
— Ти вече го направи, скъпа.

След като и последният гост си тръгна, Хари и Ема изпратиха Мейзи до къщичката ѝ.
— Благодаря за втория най-щастлив ден от живота ми — каза Мейзи.
— В речта си каза, че това е най-щастливият ден от живота ти, майко — напомни ѝ Хари.
— О, не — отвърна Мейзи. — Най-щастливият винаги ще е денят, в който разбрах, че си жив.

[1] Шекспир, „Дванайсета нощ“, 2:3. Превод В. Петров. — Б.пр.

5.

На Хари винаги му беше приятно да посещава нюйоркския си издател, но се запита дали нещо няма да се промени, след като Арън Гинзбърг беше сменил баща си.

Взе асансьора до седмия етаж и когато вратата се отвори, Кърсти, дългогодишната бивша секретарка на Харолд, вече го очакваше. Поне това не се беше променило. Кърсти го поведе забързано по коридора до кабинета на директора, почука, отвори — и Хари пристъпи в един друг свят.

Подобно на баща си Арън смяташе, че Всемогъщият трябва да е допуснал някаква грешка, задето е отредил да се роди от другата страна на Атлантика. Беше с двуреден костюм на тънки райета, вероятно поръчан на Савил Роу, бяла риза с колосана яка и йейлска вратовръзка. На Хари можеше да му се прости, че си помисли, че бащата на Арън е бил клониран. Издателят скочи от мястото си зад бюрото да поздрави любимия си писател.

През годините двамата бяха станали близки приятели и след като беше настанен на старото кожено кресло от другата страна на голямото бюро, Хари отдели няколко мига, за да огледа познатата обстановка. Облицованите с дъбова ламперия стени все още бяха покрити с фотографии в тон сепия — Хемингуей, Фокнър, Бюкан, Фицджералд, Грийн и отскоро и Сол Белоу. Хари неволно се запита дали някога ще се присъедини към тях. Вече беше надминал по продажби повечето от писателите на стената, но Гинзбърг не мереха успеха само с продажбите.

— Поздравления, Хари. — Същият топъл, искрен глас. — Отново си номер едно. Уилям Уоруик става все по-популярен с всяка книга, а след като прочетох разкритията на Бабаков, че Хрушчов е имал пръст в убийството на Сталин, с нетърпение очаквам да издам „Чичо Джо“. Сигурен съм, че тази книга също ще стигне до върха, макар и не в списъка на художествената литература.

— Творбата е наистина изумителна — отвърна Хари. — Искане ми се аз да я бях написал.

— Подозирам, че си написал доста голяма част от нея — каза Арън. — Защото разпознавам стила ти на почти всяка страница. — И погледна въпросително Хари.

— Всяка дума е на Анатолий. Аз просто изпълних ролята на негов верен писар.

— Щом искаш да играеш по този начин, нищо против. Само че най-запалилите ти почитатели може и да забележат стила и фразеологията ти тук-там.

— В такъв случай и двамата ще трябва да се придържаме към една и съща версия, нали?

— Щом казваш.

— Казвам — твърдо заяви Хари.

Арън кимна.

— Подготвих договор за „Чичо Джо“, който трябва да бъде подписан от госпожа Бабакова като представител на съпруга ѝ. Готов съм да ѝ предложа аванс от сто хиляди долара при подписването, както и десет процента хонорар.

— Колко бройки мислиш, че ще продадеш?

— Милион, може би повече.

— В такъв случай искам хонорарът да се вдигне на дванайсет и половина процента след първите сто хиляди продажби и на петнайсет процента след като продадеш четвърт милион.

— Никога не съм предлагал такива добри условия за първа книга — възрази Арън.

— Това не е първа, а последна книга. Една-единствена.

— Приемам условията ти — каза Арън. — Но при едно условие. Хари зачака.

— Когато издадем книгата, ще направиш авторско турне, защото публиката ще бъде очарована да научи как си успял да измъкнеш ръкописа от Съветския съюз.

Хари кимна и двамата станаха и си стиснаха ръцете. Арън имаше още нещо общо с баща си — ръкостискането му бе достатъчно да покаже, че сделката е сключена. При договорите с Гинзбърг нямаше клаузи за измъкване.

— И докато си тук, трябва да уточним договора за три нови книги от поредицата за Уилям Уоруик.

— При същите условия като тези на Бабаков — каза Хари.

— Защо, той и тях ли ще пише?

Разсмяха се, след което отново стиснаха ръце.

— Кой издава „Чичо Джо“ в Англия? — попита Арън, след като седнаха.

— Били Колинс. Миналата седмица сключихме сделката.

— При същите условия ли?

— Искат ти се да знаеш, нали? Между другото, когато се прибера у дома, той със сигурност ще ме попита същото.

— И ще получи същия отговор, предполагам. Е, Хари, идваш в най-подходящия момент, защото искам да поговорим по друга тема, която е строго конфиденциална.

Хари се облегна назад в креслото.

— Винаги съм искал „Вайкинг“ да се слее с подходящо издателство на евтини романи, за да не ми се налага през цялото време да сключвам отделни сделки. Няколко други къщи вече тръгнаха по този път, както несъмнено знаеш.

— Но ако не се лъжа, баща ти винаги е бил против тази идея. Боеше се, че подобна стъпка ще задуши независимостта му.

— И продължава да смята така. Но той вече не е председател и реших, че е време да превключим на друга скорост. Неотдавна получих интересна оферта от Рекс Мълбери от „Мълбери Хаус“.

— „Старият ред отстъпва пред новия.“

— Напомни ми откъде беше това.

— Тенисън, „Смъртта на Артур“.

— Е, готов ли си да отстъпиш пред новото?

— Не познавам Рекс Мълбери, но с радост ще подкрепя преценката ти — каза Хари.

— Добре. Тогава незабавно ще подготвим и двата договора. Ако се погрижиш госпожа Бабакова да подпише нейния, твоят ще бъде готов, когато се върнеш от Питсбърг.

— Тя сигурно ще откаже аванса и дори хонорарите, така че ще се наложи да ѝ напомня последните думи на Анатолий, преди да го извлекат навън. „Погрижете се Елена да не прекара остатъка от живота си в друг вид затвор.“

— Това би трябвало да свърши работа.

— Може би. Но аз знам, че тя продължава да смята за свой дълг да страда от същите несгоди, на които е подложен съпругът ѝ.

— В такъв случай трябва да ѝ обясниш, че не можем да издадем книгата, ако не подпише договора.

— Тя ще подпише договора, но само защото иска целият свят да научи истината за Сталин. Не съм убеден, че някога ще осребри чека.

— Опитай с неустоимия чар на Клифтън. — Арън се надигна зад бюрото. — Да обядваме?

— В клуб „Йейл“ ли?

— В никакъв случай. Татко още се храни там всеки ден и не искам да разбере какво съм намислил.

Хари рядко четеше бизнес разделите на вестниците, но днес направи изключение. „Ню Йорк Таймс“ бе посветил половин страница на сливането между „Вайкинг Прес“ и „Мълбери Хаус“. Имаше и снимка, на която Арън стискаше ръката на Рекс Мълбери.

„Вайкинг“ щеше да притежава 34 процента от новата компания, а „Мълбери“, които бяха много по-големи, щяха да контролират останалите 66 процента. Когато от вестника попитали Арън какво смята за сделката баща му, той просто отговорил: „Къртис Мълбери и баща ми бяха близки приятели много години. За мен е удоволствие да работя със сина му и очаквам с нетърпение едно също толкова дълго и плодотворно сътрудничество“.

— Амин — каза Хари, докато сервитьорът във вагон-ресторанта му наливаше втора чаша кафе. Погледна през прозореца и видя как небостъргачите на Манхатън се смаляват, докато влакът продължаваше пътя си към Питсбърг.

Облегна се, затвори очи и се замисли за срещата си с Елена Бабакова. Надяваше се тя да се вслуша в желанието на съпруга си. Опита се да си спомни точните думи на Анатолий.

Арън Гинзбърг беше станал рано, развълнуван от перспективата да посрещне първия си ден като заместник-председател на новата компания.

— „Вайкинг Мълбери“ — промърмори той на огледалото, докато се бръснеше. Харесваше му как звучи.

Първата среща за деня бе определена за дванайсет часа, когато Хари щеше да докладва за срещата си с г-жа Бабакова. Възнамеряваше да издаде „Чичо Джо“ през април и бе много доволен, че Хари се беше съгласил да направи турне. След лека закуска — препечен хляб с оксфордски мармалад, варено три и половина минути яйце и чаша „Ърл Грей“ — Арън прочете за втори път статията в „Ню Йорк Таймс“. Смяташе, че отразява добре уговорката му с Рекс Мълбери, и беше доволен, че новият му партньор повтаря нещо, което бе казвал неведнъж на Арън: „Горд съм да бъда част от издателска къща с такава чудесна литературна традиция“.

Беше слънчева ясна сутрин и Арън реши да повърви пеша и да се наслади на мисълта, че започва нов живот. Запита се колко ли време ще мине преди баща му да признае, че е взел правилното решение, ако иска компанията да влезе сред големите играчи. Пресече улицата и продължи към Седмо авеню, а усмивката му с всяка крачка ставаше все по-широка. Докато вървеше към познатата сграда, забеляза двама елегантно облечени портиери при входа. Баща му не би одобрил подобни разходи. Единият от тях пристъпи напред и му отдаде чест.

— Добро утро, господин Гинзбърг. — Арън остана впечатлен, че го познават. — Сър, беше ни наредено да не ви позволяваме да влизате в сградата.

Арън се втрещи.

— Сигурно има някаква грешка — успя да каже най-сетне. — Аз съм заместник-председател на компанията.

— Съжалявам, сър, но така ни наредиха — каза вторият мъж и пристъпи, за да му препречи пътя.

— Има някаква грешка — повтори Арън.

— Няма никаква грешка, сър. Нареддането бе съвсем ясно. Ако опитате да влезете в сградата, да ви попречим да го направите.

Арън се поколеба за момент и отстъпи крачка назад. Погледна нагоре към новопоставения надпис „Вайкинг Мълбери“, после отново направи опит да влезе, но двамата портиери не помръднаха от местата си. Той се обърна с неохота, спря такси и даде на шофьора домашния си адрес. „Трябва да има някакво просто обяснение“, повтаряше си, докато таксито пътуваше към 67-а улица.

Щом се върна в апартамента си, вдигна телефона и набра номер, който нямаше нужда да търси в указателя.

— Добро утро, „Вайкинг Мълбери“. С какво мога да ви помогна?

— Търся Рекс Мълбери.

— Кой се обажда, моля?

— Арън Гинзбърг. — Чу изщракване и секунда по-късно друг глас каза:

— Кабинетът на председателя.

— Обажда се Арън Гинзбърг. Свържете ме с Рекс.

— Господин Мълбери е на среща.

— Ами тогава го изкарайте от срещата — тросна се Арън, най-сетне изгубил търпение.

Ново изщракване. Бяха му затворили. Набра номера отново, но този път стигна само до телефонната централа. Стовари се в най-близкия стол и се опита да събере мислите си. Мина известно време преди да вдигне отново телефона.

— „Фридман, Фридман и Яблон“ — каза учтив глас.

— Обажда се Арън Гинзбърг. Трябва да говоря с Ленард Фридман.

Незабавно го свързаха със старшия партньор. Арън разказа подробно какво се беше случило пред сградата сутринта, както и за двете телефонни обаждания.

— Значи баща ви е бил прав от самото начало.

— Какво искате да кажете?

— Едно ръкостискане винаги е било достатъчно за Къртис Мълбери, но когато си имаш работа със сина му Рекс, гледай да четеш дребния текст.

— Да не искате да кажете, че Мълбери има право?

— В никакъв случай. Просто законът е такъв — каза Фридман.

— Докато контролира шейсет и шест процента от акциите на компанията, той определя правилата. Предупредихме ви какви са последствията за по-малкия акционер, но вие бяхте убеден, че това няма да е проблем. Все пак трябва да призная, че дори аз съм шокиран от скоростта, с която Мълбери се възползва от положението си.

След като Фридман запозна клиента си със съответните детайли от договора, на Арън му се поиска да беше завършил право в Харвард, а не история в Йейл.

— Все пак — каза юристът — успяхме да включим клауза 19А, за което сега Мълбери със сигурност съжaliaва.

— Какво ѝ е толкова важното на тази клауза?

Фридман му обясни подробно значението на точката. Арън затвори телефона и отиде до барчето. Наля си уиски — за първи път го правеше преди дванайсет часа. Дванайсет, часът на срещата му с Хари. Погледна си часовника — беше 11:38. Остави чашата и се втурна към вратата.

Проклинаше бавния асансьор, докато кабината пълзеше към партера. Накрая рязко дръпна решетката и изтича на улицата. Спря едно такси, което никога не беше проблем на Пето авеню, но когато стигнаха Трето, попаднаха в неизбежното задръстване. Светофарите сякаш нарочно светваха червено точно когато колата стигаше до тях. Когато набиха спирачки на поредния светофар, Арън даде пет долара на шофьора и изскочи навън. Измина тичешком оставащите две преки, като се промъкваше сред колите, сподирян от гневно надуты клаксони.

Двамата пазачи още стояха пред сградата, сякаш очакваха да се върне. Арън си погледна часовника, като продължаваше да тича — до дванайсет оставаха четири минути. Замоли се Хари да закъснее. Но Хари никога не закъсняваше. И тогава го видя на стотина метра от него — крачеше в негова посока, но стигна пред сградата секунди преди Арън. Пазачите се дръпнаха и му направиха път. Очакваха другиго.

— Хари! Хари! — извика Арън, който вече бе само на няколко крачки от входа, но Хари вече бе влязъл в сградата. — Хари! — отново изкрещя Арън, когато стигна до входа, но двамата пазачи пристъпиха напред и му препречиха пътя точно докато Хари влизаше в асансьора.

Когато вратата се отвори, Хари се изненада, че Кърсти не го чака. „Странно как човек свиква с някои неща — помисли си. — И не само свиква, но ги приема за даденост.“ Отиде на рецепцията, каза името си на непозната млада жена и добави:

— Имам среща с Арън Гинзбърг.

Тя погледна списъка си за деня.

— Да, имате среща с председателя в дванайсет, господин Клифтън. Ще го откриете в стария кабинет на господин Гинзбърг.

— Старият кабинет ли? — не успя да скрие изненадата си Хари.

— Да, вратата в дъното на коридора.

— Знам къде е — отвърна Хари и тръгна към кабинета на Арън. Почука на вратата и зачака.

— Влез — отговори му непознат глас.

Хари отвори и веднага си помисли, че е сбъркал вратата. Стените бяха оголени от великолепната дъбова ламперия, а снимките на изтъкнатите писатели бяха заменени с някакви крещящи отпечатыци на Сохо. Мъж, с когото не се бе срещал преди, но когото позна от снимката на сутрешния „Ню Йорк Таймс“, стана от поставена на магаре маса и протегна ръка.

— Рекс Мълбери. Радвам се най-сетне да се запознаем, Хари.

— Добро утро, господин Мълбери — каза Хари. — Имам среща с издателя си, Арън Гинзбърг.

— Арън вече не работи тук — каза Мълбери. — Аз съм председателят на новата компания и бордът реши, че е дошло време „Вайкинг“ да направи някои радикални промени. Но позволете да ви уверя, че съм ваш голям почитател.

— Значи сте почитател на Уилфред Уоруик, така ли? — попита Хари.

— Да, огромен почитател съм на Уилфред. Сядайте. — Хари с неохота седна срещу новия председател. — Тъкмо преглеждах последния ви договор, за който със сигурност ще се съгласите, че е много щедър според нормалните издателски стандарти.

— Винаги съм бил издаван от „Вайкинг“, така че нямам база за сравнение.

— Разбира се, ще се съобразим с последните договори на Арън за поредицата за Уилфред Уоруик, както и този за „Чичо Джо“.

Хари се опита да си представи как би постъпил Себастиан в подобни обстоятелства. Даваше си сметка, че договорът за „Чичо Джо“ е във вътрешния му джоб, подписан след доста увещаване от Елена Бабакова.

— Арън се съгласи да подготви нов договор за три книги и имам намерението да го прегледам с него днес — каза той, за да спечели време.

— Да, договорът е у мен — каза Мълбери. — Има някои малки поправки, но никоя от тях няма особено значение — добави той и плъзна договора по масата.

Хари обърна на последната страница — подписът на Рекс Мълбери вече се мъдреше на отбелязаното с точки място. Той извади писалката си (подарък от Арън), махна капачката и се загледа в думата „Изпълнител“. Поколеба се, после каза първото, което му дойде наум:

— Трябва да ида до тоалетната. Идвам направо от гарата, не исках да закъснявам. — Мълбери се усмихна пресилено, докато Хари оставяше елегантния „Паркър“ на масата до договора. — Няма да се бавя — добави Хари, стана и небрежно излезе от стаята.

Затвори вратата и бързо тръгна по коридора и покрай рецепцията. Не спря, докато не стигна до асансьорите. Когато вратата се отвори на партера, се смеси с тълпата служители, които излизаха от сградата за обедна почивка. Погледна двамата пазачи, но те не му обърнаха внимание, докато минаваше покрай тях. Вниманието им беше приковано към човека, който стоеше като на стража от другата страна на улицата. Хари обърна гръб на Арън и спря такси.

— Накъде?

— Още не съм сигурен — каза Хари. — Но ще ви помоля да обърнете при ъгъла и да вземете онзи господин отсреща.

Шофьорът потегли, после направи обратен завой и спря. Хари свали прозореца и извика:

— Скачай!

Арън надникна подозрително в колата, но щом видя Хари, побърза да седне до него на задната седалка.

— Подписа ли договора? — бяха първите му думи.

— Не.

— А какво стана с договора на Бабаков?

— У мен е — каза Хари и докосна вътрешния джоб на самото си.

— В такъв случай може и да излезем на чисто.

— Още не. Убедих госпожа Бабакова да осребри чека на „Вайкинг“ за сто хиляди.

— Леле! — каза Арън.

— Накъде? — отново настоя шофьорът на таксито.

— Към Гранд Сентръл — каза Хари.

— Не можеш ли просто да й се обадиш? — попита Арън.

— Тя няма телефон.

6.

— За първи път научавам, че правиш нещо безчестно — каза Ема, докато си наливаше втора чаша кафе.

— Но е морално оправдано — каза Хари. — В края на краищата целта оправдава средствата.

— Дори това е съмнително. Не забравяй, че госпожа Бабакова вече е била подписала договора и е приела чека.

— Но не го беше осребрила, а и без това беше останала с впечатление, че книгата на Анатолий ще бъде издадена от „Вайкинг“.

— И щеше да бъде.

— Но не от Арън Гинзбърг, с когото бе сключила сделката.

— Един съдия от Върховния съд може да приеме това като интересна юридическа дилема. И кой ще издава Уилям Уоруик, след като вече не работиш с „Вайкинг“?

— „Гинзбърг Прес“. С Анатолий ще сме първите писатели за компанията и Арън ще ми подари нова писалка.

— Нова писалка ли?

— Дълга история, която ще запазя за след заседанието ти на борда — каза Хари, докато чупеше черупката на яйцето си.

— Още съм малко изненадана, че Мълбери не е обмислил вероятността Арън да основе своя компания и не е включил в договора за сливане клауза, която да му попречи да отмъква писатели на „Вайкинг“.

— Със сигурност го е обмислял, но ако беше добавил подобна клауза, адвокатите на Арън веднага щяха да разберат какво възнамерява да направи.

— Може да се е съмнявал, че Арън ще разполага с ресурсите за основаване на ново издателство.

— Е, сбъркал е — рече Хари. — Арън вече получи няколко оферти за акциите си във „Вайкинг Мълбери“, включително от самия Рекс Мълбери, който очевидно не иска някой от конкурентите му да се добере до трийсет и четирите процента на Арън.

— Каквото повикало... — каза Ема. Хари се усмихна, докато ръсеше сол върху яйцето си. — Но колкото и да харесваш Арън — продължи Ема, — след очевидно лошата му преценка с Мълбери още ли смяташ, че е подходящ като твой издател в Америка? Ако подпишеш договор за три книги и после...

— Признавам, че имах колебания — каза Хари, — но се успокоих, когато бащата на Арън се съгласи да се върне като президент на новата компания.

— Това сигурна работа ли е?

— Харолд Гинзбърг не се занимава с несигурни неща.

— Първа точка от дневния ред — заяви Ема с ясения си председателски глас. — Последните новини за строежа на втория ни луксозен лайнер „Балморъл“. — Тя погледна към новия главен изпълнителен директор Гавин Хърст, който вече гледаше в отворената папка.

— Имам удоволствието да съобща на борда — каза той, — че въпреки някои неизбежни забавяния, които не са необичайни при подобно голямо начинание, все още се движим в график и целта ни е да пуснем новия кораб през септември. Не по-малко важно е, че оставаме в рамките на прогнозирания бюджет, тъй като предвидихме повечето проблеми, с които се сблъскахме при строежа на „Бъкингъм“.

— С едно-две важни изключения — обади се адмирал Съмърс.

— Точно така, адмирале — каза Хърст. — Признавам, че не предвидих необходимостта от втори коктейлбар на горната палуба.

— Нима на пътниците им е позволено да пият на палубата? — попита адмиралът.

— Боя се, че да — каза Ема, като потисна усмивката си. — Но това означава повече пари в касата ни.

Адмиралът не се опита да потисне изсумтяването си.

— Макар че все още трябва да следя изкъсо графика — продължи Хърст, — не след дълго ще можем да обявим първите резервации за „Балморъл“.

— Чудя се дали не сме отхапали повече, отколкото можем да преглътнем — обади се Питър Мейнард.

— Мисля, че това е по частта на финансовия директор, не по моята — отвърна Хърст.

— Определено е — тутакси се включи Майкъл Карик. — Цялостното положение на компанията — каза той, загледан в джобния си калкулатор, който адмиралът вече бе нарекъл пренебрежително модерна джунджурия, — е такова, че миналата година по това време възвръщаемостта беше три процента въпреки значителния заем от „Барклис“, който да гарантира, че няма да пропуснем плащания по време на строежа.

— Колко значителен? — остро попита Мейнард.

— Два милиона — отвърна Карик, без да му се налага да прави справки.

— Можем ли да си позволим да обслужваме толкова голям кредит?

— Да, мистър Мейнард, но само защото приходите ни за изминалата година също вървят нагоре, наред с увеличаването на резервациите за „Бъкингъм“. Изглежда, сегашното поколение на седемдесетгодишните отказва да напусне този свят и вместо това избира годишен круиз. При това до такава степен, че наскоро трябваше да изработим програма за лоялни клиенти, които са пътували с нас повече от три пъти.

— И какви привилегии им дава включването в програмата? — попита Морис Брейшър, представителят на „Барклис“ в борда.

— Двайсет процента отстъпка от цената на всяко пътуване, стига да е резервирано повече от година предварително. Това окуражава редовните ни клиенти да гледат на „Бъкингъм“ като на свой втори дом.

— Ами ако умрат преди годината да изтече? — попита Мейнард.

— Получават си обратно парите до последното пени — каза Ема. — „Барингтън“ се занимава с луксозни лайнери, мистър Мейнард, а не с погребални услуги.

— Но все пак можем ли да излезем на печалба, ако даваме дваайсет процента отстъпка на клиентите си? — упорстваше Брейшър.

— Да — каза Карик. — Остават ни още десет процента свободни, а и не забравяйте, че щом се качат на борда, те харчат парите си в нашите магазини и барове, както и в денонощното казино.

— Още нещо, което не одобрявам — промърмори адмиралът.

— Каква е степента на заетост в момента? — попита Мейнард.

— Осемдесет и един процента за последните дванайсет месеца, често сто процента на горните палуби, поради което предвиждаме повече луксозни каюти за „Балморъл“.

— А при колко излизаме на нула?

— При шейсет и осем процента — отвърна Карик.

— Много задоволително — отбеляза Брейшър.

— Макар да споделям мнението ви, мистър Брейшър, не можем да си позволим да се отпускате — каза Ема. — „Юниън-Касъл“ възнамеряват да превърнат „Рейна дел Мар“ в луксозен лайнер, а „Кюнард“ и П&О неотдавна започнаха да строят кораби, способни да превозват над две хиляди пътници.

Последва дълго мълчание, докато членовете на борда се опитваха да смелят чутото.

— Ню Йорк още ли е сред доходоносните ни курсове? — попита Мейнард, който не проявяваше особен интерес към въпросите на другите директори.

— Да — каза Хърст, — но балтийските курсове също се оказват популярни — от Саутхемптън до Ленинград със спирания в Копенхаген, Осло, Стокхолм и Хелзинки.

— Но сега пускаме втори кораб, а като се има предвид колко други лайнери вече плават в открито море — продължи Мейнард, — не очаквате ли, че ще се натъкнем на проблем с набирането на персонал?

Ема бе озадачена от многобройните въпроси на Мейнард. Започваше да подозира, че той има някакъв свой дневен ред.

— Това не би трябвало да е проблем — каза капитан Търнбул, който досега не се беше обаждал. — „Барингтън“ е популярно име като работодател, особено за филипинците. Те остават на борда по единайсет месеца, като никога не напускат кораба и рядко харчат и едно пени.

— А дванайсетият месец? — попита Себастиан.

— Тогава се връщат у дома и дават спечелените с труд пари на жените и семействата си. Двайсет и осем дни по-късно отново са на линия.

— Горките нещастници — обади се Брейшър.

— Всъщност, мистър Брейшър — отвърна Търнбул, — филипинците са най-доволните членове на екипажа ми. Всички

твърдят, че предпочитат да работят за „Барингтън“, вместо да се трепят по дванайсет месеца в Манила.

— А офицерите? Някакви проблеми с тях, капитане?

— Поне шестима квалифицирани мъже кандидатстват за всяко свободно място, адмирале.

— Има ли жени? — попита Ема.

— Да, вече имаме първата жена на мостика — каза Търнбул. — Клеър Томпсън. Тя е пръв помощник-капитан и се показва като адски ефективна.

— Как се стигна дотук, за бога? — възкликна адмиралът. — Да се надяваме да не доживеея да видя жена премиер.

— Да се надяваме да доживеете — нежно сгълча председателят любимия си директор. — Защото светът продължава напред и може би ние трябва да правим същото. — Ема си погледна часовника. — Има ли нещо друго?

Секретарят на компанията се изкашля — знак, че има да съобщи нещо на борда.

— Мистър Уебстър — каза Ема и се облегна назад — знаеше, че секретарят не е по бързите работи.

— Смятам, че следва да съобщя на борда, че лейди Вирджиния Фенуик се е освободила от своите седем и половина процента дял от компанията.

— Но нали... — започна Ема.

— И акциите са регистрирани в Търговския регистър на името на новия собственик.

— Но нали... — повтори Ема и погледна сина си.

— Вероятно става дума за някаква частна трансакция — каза Себастиан. — Мога да ви уверя, че акциите й никога няма да се появят на свободния пазар. Ако бяха пуснати, брокерът ми щеше да ги купи незабавно от името на „Фартингс“ и Хаким Бишара щеше да седи в борда като представител на банката.

Всички в залата заговориха едновременно. Всички задаваха един и същи въпрос.

— Щом Бишара не е купил акциите, кой тогава?

Секретарят на компанията изчака борда да се успокои, след което отвърна на колективния им вик.

— Мистър Дезмънд Мелър.

Моментално се вдигна врява, която затихна едва след рязката намеса на Себастиан.

— Имам чувството, че Мелър няма да се върне като член на борда. Би било твърде очевидно и няма да послужи на целите му. — Ема като че ли си отдъхна. — Не, мисля, че ще изберат някой друг да го представлява. Някой, който досега не е влизал в борда.

Погледите на всички бяха впити в Себастиан, но адмиралът беше онзи, който зададе въпроса.

— И кой според теб ще е той?

— Ейдриън Слоун.

7.

Пред „Шери-Недърланд“ беше паркирана дълга черна лимузина. Елегантно облечен шофьор отвори задната врата, докато Хари излизаше от хотела. Той се качи и се отпусна на задната седалка, без да обръща внимание на сутрешните вестници, наредени в спретната купчинка на коктейлбара срещу него. Зачуди се кой ли би тръгнал да пие толкова рано сутринта. Затвори очи и се опита да се съсредоточи.

На няколко пъти бе казал на Арън Гинзбърг, че не се нуждае от лимузина за краткото пътуване от хотела до студиото. Едно такси щеше да свърши същата работа.

— Всичко е част от услугата, предлагана от програмата „Тудей“ на най-важните гости.

Хари се предаде, макар да знаеше, че Ема не би го одобрила. „Екстравагантно пилеене на фирмени пари“ — щяха да чуят в Ен Би Си, ако Ема беше председател на борда им.

Хари си спомни първата си поява в американска сутрешна радиопрограма преди повече от двайсет години, когато представяше дебютния си роман за Уилям Уоруик. Участието му бе пълно фиаско. И без това краткото време, което му бяха отредили, бе съкратено още повече от предишните двама гости Мел Бланк и Кларк Гейбъл, които пресрочиха времето си и когато най-сетне дойде неговият ред да седне пред микрофона, Хари забрави да спомене заглавието на книгата и бързо стана ясно, че домакинът му Мат Джейкъбс не я е чел. Две десетилетия по-късно вече приемаше, че това е било нещо напълно очаквано.

Беше твърдо решен да не го сполети същата участ с „Чичо Джо“, която „Ню Йорк Таймс“ вече беше обявил за най-очакваната книга на сезона. И трите сутрешни програми му бяха предложили най-рейтинговото си време, в 7:24 сутринта. Шест минути не изглеждаха много, но в телевизията само бившите президенти и спечелилите „Оскар“ можеха да смятат, че със сигурност разполагат с толкова време. Както посочи Арън: „Само си помисли колко бихме платили за шестминутна реклама в най-гледаното време“.

Лимузината спря пред стъклената фасада на студиото на Кълъмбъс авеню. Елегантно облечена млада жена го чакаше на тротоара.

— Добро утро, Хари — каза тя. — Аз съм Ан и съм вашата специална асистентка. Ще ви заведа направо в гримьорната.

— Благодаря — каза Хари, който още не бе свикнал напълно непознати хора да се обръщат към него на малко име.

— Както знаете, излизате в ефир в 7:24 за шест минути и интервюто ще се води от Мат Джейкъбс.

Хари изстена. Дали този път беше прочел книгата?

— Страхотно — каза той.

Хари мразеше гримирането. Бе взел душ и се беше избръснал само преди час, но знаеше, че това е ритуал, който не може да откаже, колкото и да му се искаше.

— Колкото се може по-малко, ако обичате.

След като наплеска бузите му с щедро количество руж и напудри челото и брадичката му, гримьорката попита:

— Да махна ли сивите косми?

— В никакъв случай! — ужаси се Хари.

Момичето изглеждаше разочаровано и се задоволи с подстригване на веждите му.

След като Хари се спаси от гримьорната, Ан го заведе в зелената стая, където той седя тихо в ъгъла, докато някаква второкласна филмова звезда, чието име така и не чу, разказваше на зрителите какво е да играеш в сцена с Пол Нюман. В седем и двацет вратата се отвори и Ан се появи отново, за да изпълни най-важната си задача за деня.

— Време е да ви отведа в студиото, Хари.

Хари стана и я последва по дълъг коридор. Беше твърде нервен да говори — нещо, с което тя явно бе свикнала. Ан спря пред затворена врата с надпис „НЕ ВЛИЗАЙТЕ, КОГАТО СВЕТИ ЧЕРВЕНО“. След като светна зелената лампа, тя отвори тежката врата и го въведе в студио с размерите на хангар, натъпкано с прожектори и камери, техници и служители, тичащи във всички посоки по време на рекламните. Хари се усмихна на хората от публиката, които нямаха ни най-малка представа кой е той, ако можеше да съди по лицата им. После насочи вниманието си към домакина Мат Джейкъбс, който седеше на едно канапе като паяк, очакващ непредпазлива муха. Една

асистентка му връчи копие на „Чичо Джо“, докато друга пудреше носа му. Джейкъбс погледна корицата и обърна на задното крилце, за да прегледа биографията на автора. Накрая отгърна и предната и прочете кратката анотация. Този път Хари беше подготвен. Докато чакаше да го заведат на мястото му, се вгледа внимателно в инквизитора си. Джейкъбс сякаш не бе мръднал за последните двайсет години, макар Хари да подозираше, че гримьорката използва значителните си умения, за да се пребори с хода на времето. Или се беше подлагал на пластични операции?

Режисьорът покани Хари да седне при Джейкъбс на канапето. Беше удостоен с едно „Добро утро, господин Клифтън“, но след това вниманието на домакина му бе отвлечено от някаква бележка, връчена му от поредната асистентка.

— Шейсет секунди до ефир — каза глас някъде зад прожекторите.

— Къде ще бъде? — попита Джейкъбс.

— Страницата ще излезе на втора камера — каза режисьорът.

— Трийсет секунди.

Това беше моментът, в който на Хари винаги му се искаше да стане и да излезе от студиото. „Чичо Джо, Чичо Джо, Чичо Джо“ — замърмори той под нос. „Не забравяй да споменеш заглавието на книгата — беше му напомнил Арън. — Защото на корицата не е твоето име.“

— Десет секунди.

Хари отпи глътка вода, а пред лицето му се появи ръка с пет разперени пръста.

— Пет, четири...

Джейкъбс пусна бележките си на пода.

— Три, две...

И погледна право към камерата.

— Едно. — Ръката изчезна.

— Добре дошли отново — каза Джейкъбс, като четеше направо от аутокюто. — Следващият ми гост е авторът на криминални романи Хари Клифтън, но днес няма да обсъждаме някоя от неговите творби, а книга, която е успял да измъкне от Съветския съюз. — Джейкъбс вдигна бройката на „Чичо Джо“, която запълни целия екран.

„Добро начало“, помисли си Хари.

— Но нека изясним едно — продължи Джейкъбс. — Господин Клифтън е измъкнал не самата книга, а само думите. Той казва, че докато лежал в една и съща килия с автора на „Чичо Джо“ Анатолий Бабаков, научил целия ръкопис наизуст само за четири дни, а след освобождаването си го записал дума по дума. На някои от вас сигурно ще им е трудно да повярват, че подобно нещо е възможно — каза Джейкъбс и се обърна за първи път към Хари.

По физиономията му си личеше, че и той е сред онези, които не вярват.

— Нека се опитам да разбера какво твърдите, господин Клифтън. Били сте в една килия с видния писател Анатолий Бабаков, с когото дотогава не сте се виждали никога.

Хари кимна, докато камерата се завърташе към него.

— През следващите четири дни той е повторил цялото съдържание на забранената си книга „Чичо Джо“, разказ за единайсетте години, през които е работил в Кремъл като преводач на Йосиф Сталин.

— Точно така — каза Хари.

— И когато четири дни по-късно са ви освободили от затвора вие сте знаели текста наизуст, като професионален актьор.

Хари запази мълчание — вече беше ясно, че Джейкъбс има свой дневен ред.

— Господин Клифтън, несъмнено ще се съгласите, че нито един актьор, колкото и опитен да е, не би могъл да запомни четирийсет и осем хиляди думи само за четири дни подготовка.

— Аз не съм актьор — посочи Хари.

— Простете — каза Джейкъбс, макар да не изглеждаше като човек, търсещ прошка, — но подозирам, че сте много добър актьор, който е измислил цялата тази история, за да рекламира най-новата си книга. Ако случаят не е такъв, може би ще ми позволите да проверя твърденията ви.

Без да изчака отговора на Хари, Джейкъбс се обърна към друга камера и вдигна книгата.

— Ако твърденията ви са верни, господин Клифтън, не би трябвало да имате проблем да повторите текста от която и да било страница от книгата на господин Бабаков. — Хари се намръщи, когато Джейкъбс добави: — Ще отворя на произволна страница, която ще се

появи на екрана, така че всички зрители да я виждат. Вие ще сте единственият, който няма да може да я вижда.

Сърцето на Хари се разтуптя — не беше чел „Чичо Джо“, откакто бе предал ръкописа на Арън Гинзбърг, а оттогава бе минало доста време.

— Но първо — каза Джейкъбс, обръщайки се отново към госта си, — ще ви помоля да потвърдите, че никога досега не сме се срещали.

— Само веднъж — отвърна Хари. — Интервюирахте ме в радиопредаването си преди двайсет години, но явно сте забравили.

Джейкъбс се обърка, но бързо се окопити.

— Тогава да се надяваме, че паметта ви е по-добра от моята — каза той, без да прави опит да скрие сарказма си. Взе книгата, прелисти няколко страници и спря на една. — Ще прочета първия ред от сто двайсет и седма страница, след което ще видим дали ще успеете да продължите нататък.

Хари започна да се съсредоточава.

— „Една от многото теми, които никой не смееше да повдигне пред Сталин...“

Хари се опита да събере мислите си. Секундите изтичаха, публиката започна да си мърмори, а усмивката на Джейкъбс се разтегна. Тъкмо се канеше да заговори отново, когато Хари започна:

— „Една от многото теми, които никой не смееше да повдигне пред Сталин, беше за ролята му по време на обсадата на Москва, когато изходът от Втората световна война още беше на кантар. Дали беше избягал в Куйбишев на Волга, подобно на повечето министри и висши държавни служители, или, както твърдеше самият той, е отказал да напусне столицата и е останал в Кремъл, за да организира лично отбраната на града? Неговата версия се превърна в легенда, в част от официалната история на Съветския съюз, макар че няколко души са го видели на перона минути преди влакът да потегли за Куйбишев, а няма достоверни сведения, че някой го е виждал в Москва преди руската армия да отблъсне врага от града. Малцина от изразилите някакво съмнение във версията на Сталин са останали живи.“

Разбра, че е стигнал до края на страницата, когато публиката в студиото избухна в аплодисменти. На Джейкъбс му бе нужно малко повече време да се овладее.

— Може би и аз ще прочета тази книга — успя да каже най-сетне той с предразполагаща усмивка.

— Не би било зле да го направите поне веднъж — отвърна Хари и веднага съжали за думите си, макар че някои от публиката се разсмяха и заръкопляскаха още по-силно, докато други просто зяпнаха.

Джейкъбс се обърна към камерата.

— Ще направим кратко прекъсване, след което отново се връщаме.

Когато светна зелената светлина, Джейкъбс яростно махна микрофона на ревера си, скочи от канапето и тръгна към режисьора.

— Веднага го махнете от сцената!

— Но той има още три минути — каза режисьорът, след като погледна бележките си.

— Не ми пука. Вкарайте следващия гост.

— Наистина ли искаш да интервюираш Трой Донахю цели шест минути?

— Всеки, само не този тип — каза Джейкъбс, привика Ан и повтори: — Махни го от сцената!

Ан забърза към канапето.

— Бихте ли ме последвали, господин Клифтън? — Думите ѝ не прозвучаха като молба. Изведе Хари от студиото и спря едва когато се озоваха на тротоара, където зарязва важния си гост, макар че този път нямаше и следа от шофьор, който да го чака при отворената врата на лимузина.

Хари взе такси и по обратния път до хотела отвори на страница 127 от своята бройка на „Чичо Джо“. Не беше ли пропуснал някоя дума? Не можеше да е сигурен. Качи се право в стаята си, махна грима и взе втори душ за сутринта. Не знаеше дали огромните прожектори или надутото поведение на Джейкъбс го караха да се поти така обилно.

След като облече чиста риза и другия си костюм, Хари взе асансьора до мецанина. Когато влезе в ресторанта, остана изненадан колко хора се загледаха в него. Поръча си закуска, но не отвори „Ню Йорк Таймс“ — мислеше си колко ли се е ядосал Гинзбърг, след като той бе унизил в ефир един от най-големите сутрешни телевизионни водещи. Имаше среща с Арън в кабинета му в девет, за да обсъдят подробностите около националното му турне, но предположи, че сигурно ще поеме обратно за „Хийтроу“ със следващия полет.

Подписа чека и реши да отиде пеша до новия офис на Арън на Лексингтън авеню. Излезе от „Шери-Недърланд“ малко след осем и четирийсет и когато стигна Лексингтън, вече беше почти готов да посрещне гнева на шефа. Взе асансьора до третия етаж и когато вратата се отвори, Кърсти го чакаше. Каза само: „Добро утро, господин Клифтън“, и го поведе към кабинета на председателя.

Почука и отвори вратата и Хари видя точно копие на кабинета, от който имаше толкова спомени. Хемингуей, Фицджералд, Грийн и Бюкан се взираха в него от облицованите с дъб стени. Хари прекрачи прага и завари син и баща, седнали един срещу друг на двойното бюро. Веднага щом го видяха, двамата станаха и заръкопляскаха.

— Слава на героя! — викна Арън.

— Но аз си мислех, че ще бъдеш...

— Очарован — каза Харолд Гинзбърг и го тупна по гърба. — Телефонът не спира да звъни през последния час и си на път да станеш голямата новина в цялата страна. Но те предупреждавам, всички ще тръгнат да отварят на различни страници след сутрешния ти триумф.

— Ами Джейкъбс?

— Превърна те в звезда за нула време. Може никога да не те поканят в предаването му, но всички останали телевизии ще те преследват.

Хари прекара следващите седем дни в полети от летище на летище — Бостън, Вашингтон, Далас, Чикаго, Сан Франциско и Лос Анджелис. Търчеше от студио в студио в опит да изпълни всяка точка от преправения му график.

Всеки път, когато беше във въздуха, на задната седалка на лимузина или в зелена стая, четеше и препрочиташе „Чичо Джо“ и изумяваше публиката в цялата страна с невероятната си памет.

Когато кацна в Лос Анджелис да бъде гост на Джони Карсън във „Вечерно шоу“, журналисти и снимачни екипи вече го дебнеха на всяко летище с надеждата да го интервюират дори докато вървеше. Изтощен, Хари най-сетне се върна с кървясали очи в Ню Йорк, само за да го напъхат в поредната лимузина и да го откарат до офиса на издателя му на Лексингтън авеню.

Когато Кърсти отвори вратата на кабинета, Харолд и Арън Гинзбърг държаха списъка с бестселъри на „Ню Йорк Таймс“. Хари подскочи от радост, когато видя, че „Чичо Джо“ оглавява класацията.

— Как ми се иска Анатолий да можеше да изживее този момент.

— Гледаш погрешния списък — каза Арън.

Хари обърна страницата и видя, че „Уилям Уоруик и димящото дуло“ е на първо място в списъка на художествената литература.

— Това ми се случва за първи път — каза Харолд, докато отваряше бутилка шампанско. — Номер едно в художествената и в документалната класация в един и същи ден.

Хари се обърна и видя, че Арън окачва снимка в рамка на Хари Клифтън на стената, между Джон Бюкан и Греъм Грийн.

ДЖАЙЛС БАРИНГТЪН
1971

8.

— Боя се, че е невъзможно — каза Джайлс.

— Защо не? — не отстъпваше Гриф. — Повечето хора дори няма да помнят случилото се в Берлин, пък и ако трябва да сме честни, няма да си единственият министър, който се е развеждал.

— На два пъти, при това и двата пъти за изневяра! — отвърна Джайлс. Това накара парламентарния му агент да замълчи за момент. — Освен това се боя, че има друг проблем, за който не съм ти разказвал.

— Давай, изненадай ме — с театрална въздишка каза Гриф.

— Опитвах се да се свържа с Карин Пенгели.

— Какво?

— Всъщност заминавам за Корнуол да видя дали баща ѝ не може да ми помогне.

— Да не би да си изгубил и малкото си акъл?

— Напълно възможно — призна Джайлс.

Лейбъристкия агент за Бристолското пристанище се хвана за главата.

— Това е било просто преспиване, Джайлс. Или си забравил?

— Точно в това е проблемът. Не съм забравил и има само един начин да разбера дали за нея не е било нещо повече.

— Наистина ли говоря с човек, който беше награден с Военен кръст за измъкване от немците, после изгради солидна репутация като министър, а когато му хвърлят въже, което може да го върне в Камарата на общините, го отказва?

— Знам, че изглежда безсмислено — каза Джайлс. — Но ако е било просто преспиване, трябва да ти кажа, че никога не съм прекарвал нощ като онази.

— За което тя несъмнено е била наградена.

— Е, какво ще правиш, след като вече реших? — попита Джайлс, като подмина коментара му.

— Ако наистина не смяташ да се бориш за мястото, ще трябва да назнача подкомисия за избор на нов кандидат.

— Имаш куп кандидати и докато инфлацията е десет процента, а единственото решение на торите е да предлагат тридневна работна седмица, дори пудел с червена розетка ще спечели изборите.

— И именно затова не бива просто да се отказваш.

— Чу ли изобщо какво казах?

— Всяка дума. Но ако наистина си го решил, надявам се поне да си на разположение да съветваш онзи, когото изберем за кандидат.

— Гриф, какво толкова мога да му кажа аз, което ти да не можеш? Да си го кажем направо, ти организираше избори още по времето, когато носех къси панталонки.

— Но не като кандидат, това е уникален опит. Така че ще съпровождаш ли него...

— Или нея... — с усмивка рече Джайлс.

— ... или дори нея — продължи Гриф, — докато обикаля улиците и именията?

— Щом мислиш, че това ще помогне, ще съм на линия винаги, когато имаш нужда от мен.

— От това може да зависи дали просто ще спечелим, или ще си осигурим достатъчно мнозинство, за да накараме торите да се изпотят здравата на следващите избори.

— Господи, лейбъристите са късметлии, че имат човек като теб — каза Джайлс. — Ще помогна с всичко, с което мога.

— Благодаря — рече Гриф. — Извинявай за избухването ми. Истината е, че открай време съм си циник. Предполагам, че върви с работата. Така че да се надяваме, че този път греша. Все пак имай предвид, че никога не съм си падал по приказките. Така че ако размислиш за кандидатирането, мога да задържа назначаването на комисия поне още две седмици.

— Никога ли няма да се откажеш?

— Не и докато има поне мъничък шанс ти да си кандидатът.

Докато седеше сам в първокласното купе на път за Труро, Джайлс обмисли внимателно думите на Гриф. Дали не жертваше цялата си политическа кариера за жена, която може и да не бе помисляла за него след Берлин? Дали не беше позволил на

въображението си да надделее над здравия разум? И ако наистина срещнеше Карин отново, мехурът нямаше ли да се спуска?

Имаше също вероятност — голяма вероятност, която се опитваше да зарови колкото се може по-дълбоко — Карин да е била човек на Щази и просто да си е вършила работата; в такъв случай неговият агент ветеран щеше да се окаже не циник, а обикновен реалист. Когато „Пензанс Флайър“ влезе в гарата на Труро малко след шест, Джайлс още се чудеше.

Взе такси до „Мейсънс Армс“, където се бяха разбрали да се срещнат по-късно с Джон Пенгели. След като се регистрира, Джайлс се качи в стаята си и разопакова малкото си багаж. Изкъпа се, преоблече се и слезе в бара няколко минути преди седем, тъй като не искаше да кара бащата на Карин да чака.

Щом влезе в бара, забеляза някакъв мъж, седнал на масата в ъгъла. Нямаше да го погледне втори път, ако човекът не стана и не му махна.

Джайлс отиде при него и стисна протегнатата ръка. Нямаше нужда да се представят един на друг.

— Позволете да ви почерпя, сър Джайлс — каза Джон Пенгели с типичен западняшки акцент. — Местният битек не е съвсем за изхвърляне. Или предпочитате уиски?

— Половинка битек ще ми дойде добре — каза Джайлс, докато сядаше на малката, покрита с петна от бира маса.

Докато бащата на Карин поръчваше питиетата, Джайлс се вгледа по-внимателно в него. Изглеждаше на около петдесет, може би петдесет и пет, макар че косата му вече бе побеляла. Сакото му „Харис Туийд“ бе доста износено, но все още му ставаше идеално, което намекваше, че не е натрупал много килограми от времето си в армията и че вероятно се упражнява редовно. Макар да изглеждаше сдържан и дори стеснителен, очевидно не беше непознат в района, защото един от местните, който седеше на бара, го поздрави като отдавна изгубен брат. Колко жестоко е, че трябва да живее сам, помисли си Джайлс, без жена му и дъщеря му да могат да дойдат при него — и то само защото са се родили от неподходящата страна на Стената.

Пенгели се върна след секунди с две половин пинти и постави едната пред Джайлс.

— Много мило от ваша страна, че предприехте такова дълго пътуване, сър. Надявам се да останете с чувството, че си е струвало.

— Моля, наричайте ме Джайлс и се надявам не само да станем приятели, но и да можем да си помогнем един на друг.

— Когато човек е стар войник...

— Не толкова стар — каза Джайлс и отпи от бирата си. — Не забравяйте, че и двамата сме служили в последната война — добави той, опитвайки се да го накара да се отпусне. — Кажете, как се запознахте с жена си?

— Стана след войната, докато бях разположен с британските части в Берлин. Бях ефрейтор в продоволствения склад, където Грета беше общ работник. Единствената работа, която могла да си намери. Явно беше любов от пръв поглед, защото тя не знаеше нито дума английски, а аз не знаех немски. — Джайлс се усмихна. — Но пък беше умна. Започна да схваща езика ми много по-бързо, отколкото аз нейния. Разбира се, от самото начало знаех, че няма да мине по мед и масло. Не на последно място и защото другарите ми смятаха, че всяка швабска пола става само за едно нещо, но Грета не беше такава. Когато службата ми наближи към края си, знаех, че искам да се ожения за нея независимо от последствията. И тогава започнаха проблемите. Натискането с немско момиче е едно нещо, но да искаш да се жениш за него се смяташе едва ли не за предателство, когато нито едната, нито другата страна ти се доверява... Когато казах на прекия си командир, че възнамерявам да се ожения за Грета дори това да означава да остана в Берлин, направиха какво ли не, за да ми попречат. Само за няколко дни ми връчиха документите за демобилизация и ми казаха, че в рамките на една седмица ще ме върнат в родината. Бях отчаян и дори мислех за дезертьорство, което означаваше години в дранголника, ако ме спипат. Тогава един юрист от спалното ми каза, че не могат да ми попречат да се ожения за Грета, ако е бременна. И аз им казах точно това.

— И какво стана? — попита Джайлс.

— Настана същински ад. Заповедта за уволнението пристигна няколко дни по-късно. Изхвърлиха Грета от склада, аз също не можех да си намеря работа. На всичкото отгоре няколко седмици по-късно тя наистина забременя с Карин.

— Искам да чуя всичко за Карин, но след като взема следващите пътиета. — Джайлс взе двете празни чаши и отиде до бара. — Пак

същото, ако обичате, но нека този път са по пинта.

* * *

Пенгели отпи дълга глътка и продължи историята си:

— Карин направи всички жертви поносими, дори подозрението и подигравките. Обичах Грета, а Карин направо боготворях. Около година по-късно старият ми офицер от склада ми предложи да заема мястото на един, който беше излязъл в отпуск по болест — времето е голям лечител — и така станах цивилен офицер за свързка между британските и немските работници, защото междувременно, благодарение на Грета, немският ми бе станал доста добър. Англичаните може да имат много добри качества, но са мързеливи, когато става въпрос за научаването на чужд език, така че бързо станах незаменим. Заплащането не беше кой знае какво, но харчех всяко скътано пени за Карин и прекарвах всеки свободен миг с нея. И като всички жени, тя знаеше, че съм наивник. Може и да е клише, но ме въртеше на малкия си пръст.

„Мен също“, помисли си Джайлс, докато отпиваше от бирата си.

— За моя радост — продължи Пенгели — от английското училище в Берлин допуснаха Карин да се яви на приеман изпит и няколко седмици по-късно ѝ предложиха място. Всички смятаха, че е англичанка. Дори говореше с моя корнуолски акцент, както сигурно сте забелязали. Така че от този момент не се безпокоях за образованието ѝ. Всъщност, когато стана шести клас, дори имаше планове да учи в Оксфорд, но точно тогава вдигнаха Стената. Така че Карин трябваше да се задоволи с място в източногерманска езикова гимназия, която си беше чиста проба център за вербуване на Щази. Единствената изненада бе, когато тя избра да учи руски като първи език, но пък английският и немският ѝ вече бяха свършени.

— Когато завърши, единственото сериозно предложение за работа бе да стане преводачка за Щази — продължи той. — Или тях, или без работа, така че нямаше особен избор. Във всяко писмо казваше колко ѝ харесва работата, особено на международните конференции. Имала възможност да се среща с много интересни хора от четирите сектора на града. Дори двама американци и един западногерманец ѝ

предложили брак, но тя споделила с Грета, че вие сте първият, в когото се влюбила. Станало й смешно, че сте познали акцента й веднага, макар че никога не е излизала от Берлин.

Джайлс се усмихна при спомена.

— Въпреки няколкото ми опита да се върна при семейството си източногерманските власти не ме пускаха, макар че Грета беше сериозно болна. Мисля, че ми имат по-малко доверие, отколкото на останалите британци.

— Ще направя всичко по силите си, за да помогна — каза Джайлс.

— Карин пише редовно, но само някои от писмата й стигат до мен. В едно от тях сподели, че е срещнала специален човек, но било пълна катастрофа, защото той не само бил женен, но и англичанин, при това бил в Берлин само за няколко дни. И най-лошото било, че не била сигурна дали той изпитва същите чувства към нея.

— Колко е грешила — тихо каза Джайлс.

— Не споменаваше името ви, разбира се, нито защо сте посетили руския сектор, тъй като много добре си е давала сметка, че властите четат писмата й. Едва когато вие се свързахте с мен осъзнах, че има предвид вас.

— Но как се е забъркал Алекс Фишър във всичко това?

— Няколко дни след като подадохте оставка като министър той се появи най-неочаквано в Труро. Откри ме и ми каза, че публично сте се отрекли от Карин и сте намекнали, че била или проститутка, или шпионка на Щази, и сте дали ясно да се разбере, че нямате никакво желание да я виждате отново.

— Но аз отчаяно се опитвах да се свържа с нея, дори ходих в Берлин, но ме върнаха на границата.

— Сега знам, но тогава...

— Да — въздъхна Джайлс. — Фишър можеше да бъде много убедителен.

— Особено когато е майор, а ти си само ефрейтор — каза Пенгели. — Разбира се, следих ежедневно по вестниците делото за клевета срещу мисис Клифтън и като всички прочетох предсмъртното писмо на Фишър. Ако би било от помощ, с готовност ще заявя публично, че в него няма капка истина.

— Много мило от ваша страна, Джон, макар да се боя, че вече е твърде късно за това.

— Но вчера чух по радиото, че още обмисляте дали да не се кандидатира за частичните избори в Бристол.

— Вече не. Оттеглих кандидатурата си. Не мога да мисля за друго, докато не видя отново Карин.

— Разбира се, като неин баща мисля, че тя го заслужава, но все пак жертвата е огромна.

— Вие сте по-зле и от агента ми — каза Джайлс и се разсмя за първи път, откакто се бяха срещнали. Отпи глътка бира и двамата помълчаха известно време, преди да попита: — Карин наистина ли е бременна?

— Не, не е. Което ме накара да осъзная, че всички други приказки на Фишър за вас са чиста проба лъжи и че единствената му цел е била да си отмъсти.

— Искан ми се да беше бременна — тихо каза Джайлс.

— Защо?

— Защото щеше да е по-лесно да я измъкна.

— Последни поръчки, господа — каза високо барманът.

9.

— Ама че странна стара игра е политиката — каза Джайлс. — Аз съм запратен в десета глуха, а ти си външен министър на Западна Германия.

— Но за нула време можем да си сменим местата, както много добре знаеш — отвърна Валтер Шел.

— За подобно нещо в моя случай ще е нужно чудо, защото дори не се кандидатирах за частичните избори, а партията ми не е на власт.

— Но защо не се кандидатира? — попита Валтер. — Дори с моите нищожни познания за парламентарната ви система ми се струва, че лейбъристите със сигурност ще спечелят старото ти място.

— Може и да е така, но местната партийна организация вече избра способния млад кандидат Робърт Филдинг, който да заеме мястото ми. Той е надъхан и наперен, пълен с ентусиазъм като наскоро назначен училищен префект.

— Точно какъвто беше и ти.

— И все още съм, ако трябва да сме искрени.

— Тогава защо реши да не участваш в изборите?

— Дълга история, Валтер. Всъщност това е причината да поискам да се видим.

— Нека първо поръчаме — каза Валтер и отвори менюто. — После ще споделиш защо може да ти е нужна помощта на западногермански външен министър. — Започна да чете листа. — А, специалитетът на деня е печено телешко и йоркширски пудинг. Любимите ми — прошепна той. — Само не издавай гузната ми тайна на сънародниците си, нито на моите. Е, а каква е твоята гузна тайна?

Когато Джайлс приключи с разказа си за Карин и неуспешния си опит да отиде отново в Източна Германия, двамата стари приятели вече пиеха кафе.

— И казваш, че тя е младата жена, която беше в хотелската ти стая при онази среща насаме?

— Помниш ли я?

— Разбира се, че я помня — каза Валтер. — Превеждала ми е преди, но никога не ме е поглеждала, макар че същото определено не може да се каже за мен. Така че кажи, Джайлс, готов ли си да излезеш на дуел за младата дама?

— Посочи оръжието и секунданта си.

Валтер се разсмя.

— А сега сериозно, Джайлс, имаш ли основания да смяташ, че тя иска да избяга?

— Да. Майка ѝ е починала наскоро, а източногерманските власти не пускат в страната баща ѝ, който е англичанин и живее в Корнуол.

Валтер отпи глътка кафе и се замисли.

— Ще можеш ли да отлетиш за Берлин при повикване?

— Още с първия самолет.

— Устремен както винаги — каза Валтер, докато сервитьорът му поднасяше бренди. Той завъртя питието в дълбоката чаша. — Имаш ли представа дали знае руски?

— Перфектно. Това е била специалността ѝ в езиковата гимназия.

— Добре, защото следващия месец ще бъде домакин на двустранна търговска среща с руснаците и може и да се съгласят...

— Мога ли да помогна по някакъв начин?

— Само се погрижи да получи британски паспорт.

* * *

— Казвам се Робърт Филдинг и съм кандидат на лейбъристите за частичните избори на двайсети май. — Младият мъж се опита да се ръкува с жена, натоварена с пазарски торби.

— Какво ще направите по въпроса с „Конкорде“? — попита тя.

— Всичко по силите си, за да стане така, че самолетът да се строи във Филтън, а не в Тулуза — каза Филдинг.

Жената като че ли остана доволна.

— В такъв случай ще гласувам за вас. Макар че бих предпочела да гласувам за него — каза тя и посочи Джайлс.

Докато се отдалечаваше, младият мъж малко провеси нос.

— Не се безпокой за нея. На дваисет и първи май ти ще бъдеш депутат, а аз — история.

— А „Конкорде“?

— Даде й единствения достоверен отговор. Французите здравата ще се борят, но имат пълните основания да го правят и предполагам, че в крайна сметка работата ще се поделит по равно между двете страни. Само гледай да не го произнасяш с това „е“ накрая — каза Джайлс. — Можеше да я попиташ дали мъжът й не работи във Филтън, защото подозирам, че това е причината да зададе въпроса.

— Разбира се. Трябваше да се сетя. Нещо друго?

— Може би Боб Филдинг вместо Робърт. Не е нужно непрекъснато да напомняш на поддръжниците си, че си учил в държавно училище и в Оксфорд.

Филдинг кимна и се обърна към друг минувач.

— Здравейте, аз съм Боб Филдинг и съм кандидат на лейбъристите за частичните избори на дваисети май. Надявам се, че ще ме подкрепите.

— Жалко, че не се кандидатираме, сър Джайлс.

— Много мило от ваша страна, сър, но избрахме отличен кандидат. Надявам се да гласувате за Боб Филдинг в четвъртък, дваисети май.

— Щом казвате, сър Джайлс — каза мъжът и забързано се отдалечи.

— Четвъртък, четвъртък, четвъртък. Винаги казвай четвъртък — рече Филдинг. — Бог ми е свидетел, че ми го повторихте сто пъти.

— Не се безпокой — каза Джайлс. — Скоро ще ти стане навик и ако трябва да съм честен, ти си много по-добър кандидат, отколкото бях аз на първите ми избори.

Младият мъж се усмихна за първи път.

— Здравейте, аз съм Боб Филдинг и съм кандидат на лейбъристите за частичните избори в четвъртък, дваисети май — каза той, докато Ема приближаваше брат си.

— Вече започваш ли да съжеляваш, че не се кандидатира? — прошепна тя, като продължаваше да раздава листовки. — Защото е очевидно, че гласоподавателите или са простили, или са забравили за Берлин.

— Но аз не съм — отвърна Джайлс, докато се ръкуваше с поредния минувач.

— Някакви вести от Валтер Шел?

— Не, но и не би се обадил, освен ако няма нещо за казване.

— Да се надяваме, че си прав — рече Ема. — Иначе наистина ще съжаляваш.

— Да, но вие какво ще направите по въпроса? — настоятелно попита друг избирател.

— Ами, вкарването на държавата в буксуване с тридневна работна седмица не е решение — каза Филдинг. — А безработицата винаги е била приоритет за лейбъристката партия.

— Никога не казвай безработица — прошепна Джайлс. — А *заемост*. Винаги се опитвай да говориш позитивно.

— Добро утро, аз съм Боб...

— Това наистина ли е тя, или ми се привижда? — попита Ема, загледана към отсрещната страна на улицата.

— Определено е тя — отвърна Джайлс.

— Ще ме представиш ли?

— Шегуваш се. Нищо не би й доставило по-голямо удоволствие от това да се види в утрешния вестник как се ръкува с бивш депутат.

— Е, щом ми отказваш, ще го направя сама.

— Не можеш да...

Но Ема вече беше преполовила улицата. След като се озова на отсрещния тротоар, закрачи право към министъра секретар по образованието и науката и протегна ръка.

— Добро утро, мисис Тачър. Аз съм сестрата на сър Джайлс...

— И което е по-важно, мисис Клифтън, вие сте първата жена начело на публична компания.

Ема се усмихна.

— Жените не бива да имат право на глас! — извика някакъв мъж, размахваше юмрук от минаваща кола.

Мисис Тачър му махна и се усмихна великодушно.

— Не знам как издържате — каза Ема.

— В моя случай никога не съм искала да правя каквото и да било друго — каза Тачър. — Макар да признавам, че при една диктатура работата ми щеше да е далеч по-лесна. — Ема се разсмя, но не и мисис Тачър.

— Между другото — каза тя, поглеждайки през улицата, — брат ви беше първокласен парламентарист и високоуважаван министър както у нас, така и в чужбина. Определено липсва в Камарата... само не му казвайте, че съм го казала.

— Защо? — попита Ема.

— Защото не пасва на представата му за мен и не съм сигурна, че ще повярва.

— Искате ми се да можех да му го кажа. Точно сега е в доста тежък период.

— Не се безпокойте, скоро ще се върне в едната или в другата камара. В кръвта му е. Ами вие? Замисляли ли сте се дали да не влезете в политиката, мисис Клифтън? Имате всички изгледи за успех.

— За нищо на света — категорично отвърна Ема. — Не бих издържала на напрежението.

— Издържахте го доста добре по време на делото и подозирам, че напрежението не ви безпокои, когато ви се налага да се изправите пред останалите директори.

— Онова напрежение е различно — каза Ема. — Пък и...

— Извинете, че ви прекъсвам, госпожо министър — намеси се някакъв развълнуван сътрудник, — но кандидатът май попадна в беда.

Мисис Тачър се обърна и видя някаква възрастна жена да сочи обвинително с пръст кандидата на торите.

— Не е попаднал в беда. Дамата сигурно помни, че точно на онова място падна немска бомба — ето това означава да попаднеш в беда. — Обърна се отново към Ема. — Ще трябва да ви оставя, мисис Клифтън, но се надявам да се видим отново, може би при по-спокойни обстоятелства.

— Госпожо министър?

— Да, да, идвам — каза мисис Тачър. — Щом не може да се справи с една стара жена, без да е нужно да го държи за ръчичка, как ще се справи с лаещата опозиция в Парламента? — добави тя и забързано се отдалечи.

Ема се усмихна и пресече улицата, за да се върне при брат си, който казваше на някакъв мъж с военна осанка приемлива версия защо не се кандидатира за изборите.

— Е, какво мислиш за нея? — попита Джайлс, след като се освободи.

— Забележителна — отвърна Ема. — Направо забележителна.
— Така е — рече Джайлс. — Само никога не й казвай, че съм го казал.

* * *

Обаждането дойде в най-неочаквания момент. Джайлс запали нощната лампа, видя, че още няма пет сутринта, и се зачуди кой ли може да му звъни по никое време.

— Съжалявам, че ти звъня толкова рано, Джайлс, но не бих могъл да проведа този разговор от кабинета си.

— Разбирам — каза Джайлс, който моментално се беше разсънил.

— Ако успееш да дойдеш в Берлин на двайсет и втори май, може би ще успея да ти доставя пратката — каза Валтер.

— Чудесна новина.

— Но не и без значителен риск, защото ще са нужни малко късмет и много кураж от страна на две млади жени.

Джайлс спусна крака на пода, седна на ръба на леглото и внимателно изслуша какво очаква от него външният министър на Западна Германия. Когато Валтер приключи, навън вече не бе тъмно.

Джайлс набра отново номера с надеждата, че ще се свърже. Този път му отговориха веднага.

— Добро утро, Джон.

— Добро утро, сър Джайлс — каза Пенгели, който веднага позна гласа му.

Джайлс се запита колко ли време ще мине преди Пенгели да зареже титлата.

— Джон, преди да се свържа със съответния отдел на Вътрешно министерство, трябва да знам дали Карин някога е кандидатствала за британски паспорт.

— Да... или поне аз го направих от нейно име, когато още си мислеше за Оксфорд — каза Пенгели.

— Нали няма да ми кажеш, че е заключен някъде в Източен Берлин?

— Не, взех го лично и възнамерявах да го занеса, когато се върна в Източна Германия, но това, естествено, така и не стана. Беше преди години и един бог знае къде е сега. Дори да го намеря, срокът му сигурно вече е изтекъл.

— Ако го намерите, Джон, има вероятност да видите дъщеря си доста по-скоро, отколкото очаквате.

Макар че Гриф Хаскинс беше поканил Джайлс да участва в преброяването на бюлетините в Градския съвет, той просто не можеше да го направи. След като беше трамбовал по улиците с кандидата през последните четири седмици, бе участвал в безброй публични срещи и дори бе доставил предизборни листовки в Удбайн, точно в десет на 20 май, четвъртък, Джайлс стисна ръката на Боб Филдинг, пожела му късмет и потегли направо за Барингтън Хол.

Щом се прибра, си наля голяма чаша уиски и взе гореща вана. Заспа минути след като легна в леглото. Събуди се малко след шест — за първи път през последния месец бе спал осем часа. Стана, отиде в банята и сложи на лицето си студена мокра кърпа, после облече халат, обу пантофите си и слезе долу.

Черният лабрадор влезе в салона, размахвайки опашка, явно сметнал, че е време за сутрешната разходка. Защо иначе господарят ще става толкова рано?

— Седни! — нареди Джайлс и Стария Джак седна до него, а опашката му заудря по килима.

Джайлс включи радиото и се настани в удобното кресло, за да чуе сутрешните новини. Премиерът беше в Париж да разговаря с френския президент за евентуалното влизане на Великобритания в Европейската икономическа общност. При нормални обстоятелства Джайлс пръв би признал историческото значение на подобна среща, но не и точно сега. Единственото, което искаше да научи, бе резултатът от частичните избори в Бристол.

— Мистър Хийт вечеря с президента Помпиду в Елисейския дворец и макар да няма официално комюнике, вече е ясно, че след като

генерал Дьо Гол вече не е силен политически фактор, на кандидатстването на Великобритания най-сетне се гледа сериозно.

— Давай нататък — подкани го Джайлс.

Говорителят сякаш го чу и продължи с Тед Хийт, но се върна в Англия.

— Нов удар за торите, които снощи изгубиха частичните избори в Бристол — заяви той. — Мястото се опразни след смъртта на майор Алекс Фишър, който бе депутат от консерваторите. За последни новини включваме нашия кореспондент от Бристол.

— Малко след полунощ кандидатът на лейбъристите Боб Филдинг бе обявен за победител в частичните избори в Бристолското пристанище с мнозинство от три хиляди сто дваисет и седем гласа, което означава спад с единайсет процента за консерваторите в полза на лейбъристите.

Джайлс подскочи във въздуха и кучето замахна опашка още по-енергично.

— Макар активността да бе ниска, това бе голяма победа за трийсет и две годишния мистър Филдинг, който ще бъде един от най-младите представители в Камарата на общините. Ето какво каза той след обявяването на резултата: „На първо място искам да благодаря на избирателната комисия за отличната работа...“.

Телефонът на масичката до него зазвъня. Джайлс изруга, изключи радиото и вдигна; мислеше си, че е Гриф Хаскинс, който нямаше как да си е лягал тази нощ.

— Добро утро, Джайлс, обажда се Валтер Шел...

10.

Джайлс така и не мигна през нощта преди заминаването за Берлин. Стана много преди изгрев-слънце, не си направи труда да закуси и взе такси от дома си на Смит Скуеър до „Хийтроу“ часове преди самолетът му да излети. Първите сутрешни полети бяха почти единствените, които гарантирано не закъсняваха. Той взе броя на „Гардиан“ в чакалнята за първа класа, но прегледа само първата страница, докато пиеше чаша чисто кафе и премисляше отново и отново плана на Валтер. В него имаше една фундаментална слабост, която той бе описал като необходим риск.

Качи се сред първите в самолета и макар да излетяха навреме, поглеждаше часовника си на всеки няколко минути. Кацна в Берлин в 9:45 и тъй като нямаше багаж, двайсет минути по-късно седеше на задната седалка на поредното такси.

— Чекпойнт Чарли — каза той на шофьора, който го изгледа особено, преди да се включи в сутрешния трафик в посока към града.

Малко след като минаха занемарената Бранденбургска врата, Джайлс забеляза белия автобус „Мерцедес“, за който Валтер му бе казал да се оглежда. Тъй като не искаше да се качва пръв, Джайлс каза на шофьора да спре на около двеста метра от пропускателния пункт. Плати и тръгна да се разхожда като някакъв турист — не че имаше много забележителности за гледане освен покритата с графити стена. Насочи се към автобуса едва след като видя, че някои от делегатите вече се качват в него.

Нареди се на опашката от чуждестранни особи и политически журналисти от цяла Европа, дошли да присъстват на официалния обяд и да чуят речта на Ерих Хонекер, новия генерален секретар на Германската единна социалистическа партия. Още се чудеше дали няма отново да му попречат да пресече границата и да го оставят без друг избор, освен да се качи на следващия самолет до „Хийтроу“. Но Валтер го бе уверил, че тъй като представлява Лейбъристката партия и е бивш външен министър, ще бъде посрещнат радушно от домакините. Източногерманският режим, обясни Валтер, не бил в състояние да

започне смислен диалог със сегашното консервативно правителство и отчаяно търсел начин да установи ползотворни връзки с лейбъристите, особено предвид голямата вероятност те скоро да се върнат на власт. Когато стигна началото на опашката, Джайлс подаде паспорта си на служителя, който го прегледа отгоре-отгоре и го пусна да се качи. Първото препятствие беше преодоляно.

Докато вървеше по пътеката, Джайлс забеляза млада жена в задната част на автобуса — седеше сама и гледаше през прозореца. Нямахме нужда да проверява номера на седалката.

— Здравейте — каза той.

Тя вдигна очи и се усмихна. Джайлс не знаеше името ѝ и може би така беше по-добре. Знаеше само, че тя говори свободно английски, по професия е преводачка, горе-долу на възрастта на Карин и че ще носи същите дрехи като нейните. Но имаше едно нещо, което Валтер не бе обяснил. Защо беше склонна да поеме такъв риск?

Джайлс погледна другите делегати. Не разпозна никого и със задоволство видя, че никой не проявява абсолютно никакъв интерес към него. Седна до непознатата, пхна ръка във вътрешния си джоб и извади паспорта на Карин. Липсваше едно нещо и то щеше да остане в портфейла му, докато не потегли обратно. Джайлс се наведе напред да закрие младата жена, докато тя се наведе и извади от чантата си малка квадратна снимка и тубичка лепило. Бързо свърши работата с подмяната — личеше си, че е репетираше неведнъж.

След като младата жена прибра паспорта в чантата си, Джайлс се вгледа по-внимателно в нея. Веднага ставаше ясно защо Валтер я е избрал. Беше приблизително на възрастта на Карин и имаше нейната фигура, може би с няколко килограма повече, но почти толкова висока, със същите тъмни очи и кестенява коса със същата прическа като на Карин. Очевидно почти нищо не беше оставено на случайността.

Джайлс отново си погледна часовника. Почти беше време да потеглят. Шофьорът преброи пътниците си. Бяха двама по-малко.

— Ще им дам още пет минути — каза той.

Джайлс погледна през прозореца и видя две фигури да тичат към автобуса. Разпозна единия от тях като бивш италиански министър, макар че не можеше да си спомни името му. Но пък, от друга страна, бившите италиански министри бяха в изобилие.

— Mi dispiace — каза мъжът, докато се качваше.

След като двамата закъснели се настаниха, вратата се затвори с тихо съскане и автобусът потегли със скоростта на пешеходец към пропускателния пункт.

Шофьорът спря пред бариера на червени и бели ивици. Вратата се отвори и двама елегантно облечени американски военни полицаи се качиха в автобуса. Внимателно провериха всеки паспорт, за да са сигурни, че временните визи са валидни. След като приключиха, единият им пожела приятен ден, без изобщо да си дава вид, че наистина го мисли.

Автобусът така и не мина на втора скорост, докато пъплеше през останалите триста метра към източногерманския пункт, където отново спря. Този път се качиха трима офицери с тъмнозелени униформи, кожени ботуши до коляното и кепета. Не се усмихваха.

Този път проверката се проточи. Офицерите оглеждаха внимателно всеки паспорт, проверяваха дали датите и печатите на визите са наред и накрая единият от тях слагаше чавка срещу името в бележника си и продължаваше със следващия пътник. Джайлс не показва никакви емоции, когато единият от офицерите поиска паспорта и визата му, прегледа ги внимателно и сложи чавка срещу името Барингтън. Забави се доста повече с паспорта на Карин, след което ѝ зададе няколко въпроса. Джайлс не разбираше нито дума и безпокойството му растеше, докато най-сетне до името Карин Пенгели също се появи чавка. Джайлс запази мълчание, докато тримата офицери не слязоха, вратата се затвори и автобусът премина широката жълта линия, показваща, че са пресекли границата.

— Добре дошли в Източен Берлин — каза шофьорът, без да подозира за иронията в думите си.

Джайлс погледна нагоре към високите тухлени кули с въоръжени граничари, които наблюдаваха грубата бетонна стена, коронована с бодлива тел. Испита съжаление към затворените зад нея жители.

— Какво ви питаше? — поинтересува се той.

— Искаше да знае къде съм живяла в Англия.

— И какво му казахте?

— В Парсънс Грийн.

— Защо Парсънс Грийн?

— Там имах упражнения, докато учех английски в Лондонския университет. И той явно си помисли, че съм ваша любовница, защото

името на жена ви все още фигурира в паспорта ви като най-близък роднина. За щастие, да си нечия любовница не е престъпление в Източна Германия. Е, поне все още.

— Кой би завел любовница в Източен Берлин?

— Само човек, който се опитва да измъкне друга от него.

Джайлс се поколеба, преди да зададе следващия си въпрос.

— Да преговорим ли детайлите за това какво ще стане след като стигнем хотела?

— Не е нужно — отвърна тя. — Срецнах се с Карин преди няколко дни, когато министърът водеше двустранни преговори, така че трябва само да си седите на мястото по време на обяда, да се постараете всички да си помислят, че се наслаждавате на храната, и да ръкопляскате на речта на генералния секретар. Ние ще се погрижим за останалото.

— Но... — започна Джайлс.

— Никакво но — отсече тя. — По-добре е да не знаете нищо за мен.

На Джайлс му се искаше да я попита какво друго знае тя за Карин, но реши, че това вероятно също е *verboden*. Макар че му беше любопитно защо...

— Не мога да ви кажа колко оценявам това, което правите за мен и Карин — прошепна Джайлс.

— Не го правя нито за вас, нито за нея — прозаично отвърна тя. — Правя го за баща си, който беше застрелян, докато се опитваше да прескочи стената три дни след построяването ѝ.

— Много съжалявам — рече Джайлс. — Да се надяваме, че един ден тя ще рухне — добави, докато гледаше назад към сивото бетонно чудовище. — И че разумът ще се завърне.

— Не и докато съм жива — отвърна тя със същия безстрастен глас, докато автобусът пътуваше бавно към центъра на града.

Най-сетне спряха пред хотел „Адлон“, но мина известно време преди да им позволят да слязат. Когато вратата най-после се отвори, бяха свалени от автобуса от високи униформени полицаи с ръмжащи немски овчарки, държани на къси каишки. Делегатите останаха обградени от тях, докато не стигнаха до залата, където бяха пуснати, сякаш ги вкарваха в голяма кошара. Такава беше източногерманската идея да се чувстваш като у дома си.

Джайлс погледна плана на местата, изложен на дъска до двойната врата. Сър Джайлс Барингтън и преводачката му бяха на маса 43 в дъното на залата, където нямаше да привличат внимание, както бе обяснил Валтер. Той и спътницата му намериха местата си и седнаха. Джайлс се опита — отначало тактично, а после по-грубо — да научи името ѝ и с какво се занимава, но отново удари на камък. Ясно беше, че самоличността ѝ ще си остане в тайна, така че той се примири и заговори за Лондон и театъра, на което тя реагира по-отзивчиво, докато в един момент някои от хората около тях станаха и започнаха да ръкопляскаат — някои по-силно от другите.

Джайлс стана и видя дребната фигура на другаря Хонекер да влиза в залата, заобиколена от дузина телохранители, които така се извисяваха около него, че той се показваше само от време на време. Джайлс се присъедини към аплодисментите, тъй като не искаше да привлича внимание върху себе си. Генералният секретар тръгна към първата маса и докато изкачваше стъпалата на подиума, Джайлс зърна Валтер, който ръкопляскаше със същия ентусиазъм като него.

Западногерманският външен министър седеше само през едно място от генералния секретар и на Джайлс не му беше трудно да се досети, че човекът между двамата би трябвало да е руският колега на Валтер, защото той ръкопляскаше най-въодушевено от всички на челната маса.

Когато всички в залата най-сетне седнаха, Джайлс видя за първи път Карин. Тя седеше зад двамата външни министри. Веднага си спомни защо бе така заплепен от нея. През цялото време хвърляше погледи към нея, но тя нито веднъж не отвърна със същото.

Обядът се състоеше от три блюда, които се точеха безкрайно и не ставаха за ядене — копривена супа, варено телешко с кисело зеле и накрая твърд като тухла пудинг с глазура, който всеки уважаващ себе си ученик не би докоснал. Спътницата му започна да задава въпроси, явно за да го накара да престане да зяпа Карин. Попита го какви мюзикъли вървят в Лондон. Той не знаеше. Гледал ли е „О! Калкута!“? Не. Какво показват в галерия „Тейт“? Нямаше представа. Тя дори го попита дали се е срещал с принц Чарлз.

— Да, но само за кратко.

— Коя е щастливката, за която ще се ожени?

— Нямам представа, но ще трябва да е някоя, ползваща се с одобрението на кралицата.

Продължиха да бърбят, но тя нито веднъж не спомена Карин, нито го попита как са се запознали.

Накрая започнаха да отсервират пудинга — беше останал достатъчно, за да нахрани пет хиляди души. Кметът на Източен Берлин, който бе домакин, бавно стана от мястото си и почука по микрофона. Изчака, докато в залата настъпи пълна тишина, след което обяви на три езика, че преди обръщението на генералния секретар на Германската единна социалистическа партия ще има десетминутна почивка.

— Успех — прошепна тя и изчезна преди Джайлс да има възможност да ѝ благодари.

Той я гледаше как изчезва в тълпата, без да е сигурен какво ще последва. Трябваше да се вкопчи в облегалките на стола си, за да престане да трепери.

Десетте минути му се сториха цяла вечност. И тогава я видя да върви между масите към него. Беше облечена със същия тъмен костюм като предишната му спътница, със същия червен шал и черни обувки на високи токчета, но с това приликата свършваше. Карин седна до него, но не каза нищо. Навремето му беше казала, че преводачите не водят истински разговори.

На Джайлс ужасно му се искаше да я вземе в обятията си, да почувства топлината на тялото ѝ, нежното ѝ докосване, уханието на парфюма ѝ, но тя си оставаше професионално дистанцирана и не издаваше нищо, което би издало, че помежду им има някакви чувства.

След като всички се върнаха по местата си и сервираха кафето, кметът стана за втори път и трябваше да чукне само веднъж по микрофона, за да въдвори тишина.

— За мен като ваш домакин е привилегия да ви представя днешния говорител, един от най-великите държавници на света, човек, който еднолично... — Когато двайсет минути по-късно кметът най-сетне си седна, на Джайлс му оставаше само да се чуди колко ли дълго ще се проточи речта на генералния секретар.

Хонекер започна, като благодари на всички делегати и изтъкнати журналисти, дошли от целия свят да чуят речта му.

— Това не е причината аз да съм тук — промърмори Джайлс.

Карин подмина коментара му и добросъвестно продължи да превежда думите на генералния секретар.

— За мен е удоволствие да ви посрещна с добре дошли в Източна Германия — каза тя, — мерило за цивилизацията и еталон на всички онези държави, които се стремят да ни подражават.

— Искам да те докосна — прошепна Джайлс.

— Горд съм да обявя, че в Източна Германия се радваме на пълна заетост — каза Карин.

Неколцина стратегически разположени из залата апаратчици заръкопляскаха, което позволи на генералния секретар да направи пауза и да обърне страницата на дебалата си реч.

— За толкова много неща искам да поговорим, но разбирам, че ще трябва да изчакам.

— И по-конкретно, селскостопанската ни програма е пример за това как да използваме земята в полза на най-нуждаещите се.

— Престанете да ме зяпате и се съсредоточете върху думите на лидера, сър Джайлс — прошепна Карин.

Джайлс с неохота насочи вниманието си обратно към Хонекер и се опита да се престори на погълнат от речта му.

— Западът може само да завижда на болниците ни, а лекарите и медицинските ни сестри са най-висококвалифицираните в целия свят — каза Карин.

Джайлс се обърна за момент и бе възнаграден с:

— Позволете сега да продължа с тежката промишленост и вдъхновяващата работа на първокласните ни инженери в строителството на нови домове, заводи, мостове, пътища...

— Да не говорим за стените — вметна Джайлс.

— Внимавайте, сър Джайлс. Трябва да приемете, че всеки в тази зала е шпионин.

Джайлс знаеше, че тя е права. Маските трябваше да останат на мястото си докато не пресекат границата и не стигнат свободата на Запада.

— Комунистическият идеал се възприема от милиони другари по целия свят — в Куба, Аржентина, Франция и дори във Великобритания, където членовете на комунистическата партия са се удвоили през изминалата година.

Джайлс се присъедини към дирижираните аплодисменти, макар да си личеше, че са два пъти по-слаби отпреди.

Когато вече не можеше да издържа, се обърна уж отегчено към Карин и бе възнаграден със строг поглед, който го накара да остане на мястото си още петнайсет минути.

— Нашата военна мощ, подкрепяна от Майка Русия, няма равна на себе си и ни позволява да се изправим срещу всяко предизвикателство...

Джайлс си мислеше, че ще избухне, при това не в аплодисменти. Колко още щеше да продължи тази глупост и колко от присъстващите се бяха хванали на нея? Мина час и половина, когато Хонекер найсетне си седна след реч, която според Джайлс спокойно можеше да съперничи на „Пръстена на нибелунга“ на Вагнер, но без оперните качества.

Това, за което не беше подготвен, бяха петнайсетминутните овации след речта на Хонекер, поддържани от неколцината апаратчици и подлизурковци, които вероятно се бяха наслаждавали на пудинга и глазурата. Накрая генералният секретар слезе от сцената, но бе задържан отново и отново от ентусиазирани делегати, които напиреха да стиснат ръката му. Аплодисментите продължиха и след като той напусна залата.

— Каква забележителна реч — каза бившият италиански министър, чието име Джайлс не можеше да си спомни.

— Определено — рече Джайлс и се ухили на Карин, която го изгледа намръщено. Джайлс забеляза, че италианецът се вглежда в него. — Забележително постижение на ораторското изкуство — добави той, — но трябва да я прочета внимателно, за да съм сигурен, че не съм изпуснал някой ключов момент.

В ръцете му моментално беше напъхано копие от речта на Хонекер и това само напомни на Джайлс колко бдителен трябва да бъде. Забележката му явно задоволи италианеца, чието внимание бе отвлечено от друг делегат, който отиде при него и го сграбчи в мечешка прегръдка с думите: „Как си, Джан Лучо?“.

— И сега какво? — прошепна Джайлс.

— Чакаме да ни изпратят до автобуса. Но е важно да продължиш да се правиш на впечатлен от речта, така че бъди така добър да продължаваш да хвалиш домакините.

Джайлс обърна гръб на Карин и започна да се ръкува с неколцина европейски политици, с които Гриф Хаскинс за нищо на света не би седнал на пинта бира.

Направо не можеше да повярва. Някой наду свирка, за да привлече вниманието на чуждестранните делегати. После те бяха подбрани като непослушни ученици и поведени обратно към автобуса.

Когато трийсет и двамата пътници се настаниха на местата си и бяха преброени отново, автобусът, съпровождан от полицейски кортеж на мотоциклети с включени сирени, започна бавното си пътуване обратно към границата.

Канеше се да хване ръката на Карин, когато нечий глас зад него каза:

— Сър Джайлс Барингтън, нали?

Джайлс се обърна и видя лице, което познаваше, макар да не можеше да се сети за името.

— Кийт Брукс.

— А, да — каза Джайлс. — От „Телеграф“. Радвам се да ви видя, Кийт.

— Да приема ли, че като представител на лейбъристите още се надявате да се върнете в челните редици на политиката, сър Джайлс?

— Опитвам се да бъда в течение — каза Джайлс, който не искаше да се впуска в продължителен разговор с журналиста.

— Съжалявам, че не се кандидатирахте на частичните избори — каза Брукс. — Филдинг изглежда свестен, но ми липсват изявите ви от първия ред.

— Не си личеше особено, докато бях в Камарата.

— Политиката на вестника е такава, както много добре знаете, но имате почитатели в новинарския отдел, сред които и Бил Дийдс, защото можете да сте сигурен, че всички смятаме, че сегашните министри в сянка са доста безцветни.

— Модно е това да се казва за всяко ново поколение политици.

— Все пак ако решите да се завърнете, обадете ми се. — Кийт му подаде визитка. — Може и да останете изненадан от реакцията ни на подобна стъпка от ваша страна — добави той и се върна на мястото си.

— Изглежда свестен — отбеляза Карин.

— Никога не се доверявай на „Телеграф“ — каза Джайлс, докато прибираще визитката в портфейла си.

— Мислиш ли да се завърнеш в политиката?

— Няма да е толкова лесно.

— Заради мен ли? — попита Карин и хвана ръката му, докато автобусът спираше при бариерата на няколкостотин метра от свободата. Джайлс щеше да отговори, но вратата се отвори и вътре нахлу студен въздух.

Трима униформени отново се качиха. Джайлс с облекчение видя, че смяната е друга. Когато те започнаха бавно и методично да проверяват всеки паспорт и виза, Джайлс внезапно се сети. Бързо измъкна портфейла си, извади малката снимка на Карин и бързо ѝ я подаде. Тя изруга под нос, извади паспорта от чантата си и започна внимателно да маха сутрешната снимка с помощта на пиличка за нокти.

— Как можах да забравя? — прошепна тя, докато използваше тубичката с лепило да залепи снимката си.

— Вината е моя, не твоя — каза Джайлс, като надничаше по пътеката към бавно приближаващите граничари. — Да сме благодарни, че не са ни настанили отпред.

Граничарите бяха на няколко реда от тях, когато Карин приключи със снимката. Джайлс се обърна и видя, че цялата трепери. Стисна силно ръката ѝ. За щастие, на граничарите им трябваше повече време да проверяват имената, отколкото на влизане — въпреки хвалбите на Хонекер стената доказваше, че желаещите да се махнат от Източна Германия са повече, отколкото онези, които искат да влязат в нея.

Когато един млад офицер ги приближи, Джайлс равнодушно му подаде паспорта си. След като обърна няколко страници и провери визата му, граничарят му върна паспорта и сложи чавка на името му. Не мина толкова зле, колкото се опасяваше.

Когато граничарят отвори паспорта на Карин, Джайлс забеляза, че снимката ѝ е леко накриво. Младият лейтенант подробно провери датата на раждане, най-близкия роднина — поне този път те бяха верни. Джайлс се замоли граничарят да не я попита къде живее в Англия. Но когато той започна да я разпитва, от тона му бързо стана ясно, че не вярва на отговорите ѝ. Джайлс не знаеше какво да направи. Всеки опит да се намеси щеше само да привлече още внимание към тях. Граничарят излая нещо и Карин бавно се надигна. Джайлс понечи да протестира, но в този миг Брукс скочи от мястото си и започна да

снима младия офицер. Другите двама незабавно забързаха към колегата си. Единият изтръгна фотоапарата от ръцете на журналиста и извади филма, а другите двама безцеремонно извлякоха Брукс от автобуса.

— Направи го нарочно — каза Карин, която още трепереше. — Но защо?

— Защото се е сетил коя си.

— Какво ще стане с него? — разтревожено попита Карин.

— Ще прекара нощта на топло и ще го депортират в Англия. Ще му бъде забранено да се връща в Източна Германия. Не е кой знае какво наказание, но пък ще стане чудесна новина.

Джайлс осъзна, че всички пътници гледат към тях и се питат на различни езици какво се е случило. Джан Лучо им направи знак да отидат при него в предната част на автобуса. Още един риск, но Джайлс смяташе, че си заслужава.

— Ела — каза той.

Двамата седнаха на празните седалки от другата страна на пътеката и Джайлс тъкмо обясняваше на бившия министър какво е станало, когато двамата граничари се появиха отново, но без онзи, който беше разпитвал Карин. Той сигурно трябваше да обяснява на някой началник защо е свалил западен журналист от автобуса. Граниচারите отидоха в задната част на автобуса и бързо провериха останалите паспорти и визи. Явно някой им беше обяснил, че не е нужно да предизвикват дипломатически инцидент в деня, в който върховният им водач бе изнесъл такава повратна реч.

Джайлс продължи да бърбри с Джан Лучо като със стар приятел, докато един от граниচারите отново преброи пътниците. Трийсет и един. Граниচারят застана мирно и козирува, след което слезе от автобуса заедно с колегата си. Когато вратата се затвори, пътниците избухнаха в спонтанни аплодисменти за първи път през този ден.

Автобусът бавно измина няколкостотинте метра ничия територия — пустееща ивица, към която и двете страни нямаха претенции — и спря в американския сектор. Карин още се тресеше, когато се появи един сержант от морската пехота.

— Добре дошли — каза той и тонът му бе съвсем искрен.

11.

— Това ли имат предвид източните политици, когато наричат Запада упадъчен?

— Упадъчен? — попита Джайлс, докато наливаше на Карин поредната чаша шампанско.

— Да се излежаваш в хотелската си стая до единайсет сутринта и после да си поръчаш закуска в леглото.

— Категорично не — каза Джайлс. — Ако е единайсет, вече не е закуска, а брънч, и следователно е нещо напълно приемливо.

Карин се разсмя и отпи от шампанското.

— Не мога да повярвам, че избягах и най-сетне ще се събера с баща си. Ще ни дойдеш ли на гости в Корнуол?

— Не, възнамерявам да ти дам работа в Лондон като моя икономка.

— А, професор Хигинс.

— Но английският ти вече е съвършен, а и не забравяй, че те не са правели секс.

— Щяха да правят, ако Шоу пишеше днес.

— И накрая щяха да се оженят — каза Джайлс, докато я прегръщаше.

— В колко часа е самолетът ни?

— В три и двайсет.

— Добре, значи имаме предостатъчно време да пренапишем последното действие на „Пигмалион“ — каза Карин, докато хотелският ѝ халат се свличаше на пода.

* * *

Последният път, когато Джайлс бе посрещнат от телевизионни камери, фотографи и журналисти на връщане в Англия, беше когато изглеждаше, че той ще бъде следващият лидер на партията на лейбъристите.

Докато двамата с Карин слизаха по стълбата на самолета, Джайлс я прегърна през рамо и внимателно я поведе през събралата се тълпа журналисти.

— Карин! Карин! Какво е да избягаш от Източна Германия? — извика някой, докато светкавиците проблясваха, а телевизионните екипи се мъчеха да вървят заднешком на един метър пред тях.

— Не отговаряй — твърдо рече Джайлс.

— Сър Джайлс направи ли ви предложение, мис Пенгели?

— Кога ще се кандидатираш отново за Парламента, сър Джайлс?

— Бременна ли сте, Карин?

Смутената Карин изглежда журналиста.

— Не, не съм!

— Можеш ли да си сигурна след снощи? — прошепна Джайлс.

Карин се усмихна и се канеше да го целуне по бузата, когато той се обърна към нея и устните им се докоснаха за момент. Точно тази снимка се появи на повечето първи страници, както установиха по време на закуска следващата сутрин.

— Кийт Брукс удържа на думата си — каза Карин, вдигайки поглед от „Телеграф“.

— Да, изненадващо щедър е. А водачът още повече.

— Водачът?

— Редакторското мнение върху водещите новини на деня.

— А. От нашата страна на стената нямаме такива. Всички вестници изказват едно и също мнение, написано от партиен говорител и пуснато от редактора, ако иска да си запази мястото.

— Това сигурно прави живота по-лесен — каза Джайлс.

В същия момент се появи Маркъм и сложи на масата поднос препечени филийки.

— Маркъм упадъчен ли е? — попита Карин, след като икономът излезе и затвори вратата.

— Определено — отвърна Джайлс. — Знам със сигурност, че гласува за консерваторите.

Докато Джайлс четеше редакционната статия на „Таймс“, Маркъм се появи отново.

— Обажда се мистър Харолд Уилсън, сър. — И му подаде телефона.

— Ще ме върне обратно ли? — попита Карин.

Джайлс не беше сигурен дали се шегува.

— Добро утро, Харолд.

— Добро утро, Джайлс — каза гласът с характерния йоркширски акцент. — Питам се дали няма да намериш време да отскочиш до Камарата днес. Искам да обсъдя нещо с теб.

— По кое време? — попита Джайлс.

— Имам пролука в единайсет, ако ти е удобно.

— Сигурен съм, че става, Харолд, но мога ли да проверя?

— Разбира се.

Джайлс закри слушалката с длан.

— Карин, кога ще дойде баща ти?

— Към десет, но преди това ще трябва да си купя някакви дрехи.

— Можем да излезем на пазар следобед — каза Джайлс и махна ръка от слушалката. — Ще се видим в Камарата в единайсет, Харолд.

— И какво ще нося дотогава? — попита Карин, след като той затвори.

Икономът се изкашля тактично.

— Да, Маркъм?

— Мисис Клифтън винаги оставя дрехи в спалнята за гости, сър. За спешни случаи.

— Това определено е спешен случай — заяви Джайлс, хвана Карин за ръка и я изведе от трапезарията.

— Тя няма ли да възрази? — попита Карин, докато се качваха по стълбите.

— Трудно е да възразиш на нещо, за което не знаеш.

— Няма ли да е по-добре да ѝ се обадиш?

— Имам чувството, че Ема сигурно се занимава с нещо малко по-важно от това да се чуди какви дрехи е оставила в Лондон — каза Джайлс, докато отваряше вратата на спалнята за гости.

Карин отвори големия гардероб и откри не една, а няколко рокли и костюми, както и цял рафт обувки, каквито никога не би видяла в кооперативен магазин за трудещи се.

— Слез долу, когато си готова — каза Джайлс.

През следващите четирийсет минути се мъчеше да изчете сутрешните вестници, макар че постоянно беше прекъсван от обаждания с поздравления и опити за уреждане на интервю. Чудеше се защо Харолд Уилсън иска да се види с него.

— Мистър Клифтън, сър — каза Маркъм, като му подаваше за пореден път телефона.

— Хари, как си?

— Добре. Прегледах сутрешните вестници и просто се обаждам да видя ти как си, след като за втори път се измъкна от немците.

Джайлс се разсмя.

— Никога не съм бил по-добре.

— Предполагам, че събирането с мис Пенгели е причина да си така доволен от себе си.

— Определено позна. Освен че е прекрасна, Карин е най-възхитителното, мило, деликатно и разумно създание, което съм срещал.

— Не е ли малко рано за такава категорична преценка? — попита Хари.

— Не. Този път наистина попаднах на съкровище.

— Да се надяваме, че си прав. А какво мислиш за пресата, която те описва като кръстоска между Ричард Ханей и Дъглас Бадър^[1]?

— Аз лично се виждам повече като Хийтклиф^[2] — със смях отвърна Джайлс.

— Е, кога ще ни бъде позволено да видим този невероятен диамант?

— Ще слезем до Бристол в петък вечерта, така че ако двамата с Ема сте свободни за обяд в събота...

— Себастиан ще идва в събота и Ема се надява да го уговори да стане председател на борда. Но сте добре дошли.

— Не, предпочитам да го пропусна. Защо не наминете през Барингтън Хол за обяд в неделя?

— На Карин няма ли да ѝ дойде малко напрегнато? — попита Хари.

— Когато си прекарал по-голямата част от живота си в комунистически режим, едва ли ще приемеш като напрежение обяд с Клифтънови.

— Ако си сигурен, ще се видим в неделя.

— Сигурен съм — каза Джайлс. В същия миг на вратата се позвъни. — Трябва да свършвам, Хари.

Затвори и си погледна часовника. Нима вече бе станало десет? Почти изтича в антрето, докато Маркъм отваряше външната врата.

— Добро утро, мистър Пенгели, сър Джайлс ви очаква.

— Добро утро — каза Пенгели и леко се поклони на иконома.

— Влизайте — каза Джайлс, след като се ръкуваха. — Маркъм, би ли сварил кафе, докато настаня мистър Пенгели в салона?

— Разбира се, сър.

— Карин трябва да се появи всеки момент. Дълга история, но се мъчи да реши коя рокля на сестра ми да сложи.

Пенгели се разсмя.

— Жените имат проблем да решат и коя от собствените си рокли да сложат.

— Имахте ли проблеми с намирането на адреса?

— Не, оставих се в ръцете на шофьора на таксито. Рядко изживяване за мен, но случаят е специален.

— Определено — каза Джайлс. — Възможност да се съберете с дъщеря си, когато си мислехте, че може би никога повече няма да я видите.

— Ще ви бъда вечно благодарен, сър Джайлс. И ако може да се вярва на „Телеграф“, разминало ви се е на косъм.

— Брукс преувеличава цялата история — каза Джайлс, докато двамата сядаха. — Но едва ли можем да го виним след онова, което е преживял.

Маркъм се върна с поднос кафе и бисквити.

— Другарят Хонекер няма да е много доволен, че сте го засенчили — каза Пенгели, загледан в заглавието на „Телеграф“. — Не че в речта му има нещо, което не сме чували.

— И то на няколко пъти — каза Джайлс.

В същия миг вратата се отвори и Карин се втурна към баща си, който скочи и я грабна в обятията си. „Странно — помисли си Джайлс. — Никога не съм забелязвал тази проста бяла рокля на сестра ми.“

Баща и дъщеря се прегръщаха, но мистър Пенгели бе онзи, който избухна в сълзи.

— Извинете, че се представям като такъв глупак — каза той. — Но от толкова време очаквах този момент...

— Аз също — рече Карин.

Джайлс си погледна часовника.

— Извинявам се, но ще се наложи да ви оставя, тъй като имам среща в Парламента в единайсет. Но съм сигурен, че имате много да наваксвате.

— Кога се връщаш? — попита Карин.

— Към дванайсет или може би по-рано, след което ще ви заведа на обяд.

— А след това?

— Отиваме на пазар. Не съм забравил. — Джайлс я целуна нежно по устните, а Пенгели се извърна. — Ще се видим към дванайсет — каза той, докато излизаше в антрето, където го чакаше икономът с палтото му. — Предполагам, че ще се върна след около час, Маркъм. Не ги притеснявай. Подозирам, че няма да имат нищо против да останат малко сами.

Карин и баща ѝ изчакаха в мълчание външната врата да се затвори и продължиха да мълчат, докато Маркъм не затвори вратата на кухнята.

— Всичко по план ли мина?

— Почти всичко — отвърна Карин. — Докато не стигнахме границата, където един прекалено усърден млад офицер започна да ми задава твърде много въпроси.

— Но аз лично инструктирах граничарите — каза Пенгели. — Дори казах на лейтенант Енгел да те поизпоти, преди да сложи чавка на името ти, така че Барингтън да остане още по-уверен, че сте извадили късмет, че сте се измъкнали.

— Е, не се получи съвсем според плана, другарю, защото един журналист от Флийт стрийт реши да си навре носа и дори започна да снима.

— Кийт Брукс. Да, наредих да го освободят малко след като преминахте границата. Искан да съм сигурен, че няма да пропусне крайния си срок — добави Пенгели, загледан в заглавието на „Телеграф“:

Сър Джайлс Барингтън спасява приятелката си от другата страна на Желязната завеса

— Но не бива да се отпускате — каза Карин. — Въпреки че изглежда влюбен до уши, Джайлс Барингтън в никакъв случай не е глупак.

— От онова, което видях току-що, май яде направо от ръката ти.

— Засега да, но не можем да приемем, че това ще продължи и занапред, и би било неразумно да пренебрегнем опита му с жените. Не е от най-надеждните.

— Изкарал е цели десет години с последната си жена — каза Пенгели. — Това е повече от достатъчно време за онова, което са замислили началниците ни.

— И какъв е непосредственият план?

— Няма непосредствен план. Маршал Кошевой гледа на това като на дългосрочна операция, така че се погрижи да му дадеш всичко, което предишните му две съпруги очевидно не са успели.

— Няма да е особено трудно, защото си мисля, че горкият наистина е влюбен в мен. Можеш ли да повярваш, че снощи за първи път разбра какво е орален секс?

— И съм сигурен, че има още някои изживявания, които очаква с нетърпение. Трябва да направиш всичко по силите си да продължиш по този начин, защото никога няма да ни се удаде по-добър шанс да сложим крак на вратата на британската върхушка.

— Няма да се задоволя със слагане на крак на вратата — каза Карин. — Възнамерявам да я разбия.

— Добре. Но засега да се съсредоточим върху другите ти задължения. Трябва да разработим проста система за предаване на съобщения с агентите ни на терен.

— Мислех, че ще работя директно с теб.

— Това може да не е възможно винаги, тъй като ще трябва да оставам дълго време в Корнуол, ако не искаме Барингтън да заподозре нещо.

— И какво да правя, ако се наложи да се свържа спешно с теб?

— Прокарах втора телефонна линия единствено за теб, но тя трябва да се използва само в краен случай. Когато искаш да се чуеш с баща си, използвай номера от указателя и говори само на английски. Ако се наложи да използваш частната линия — повтарям, тя е само за спешни случаи — аз ще говоря на руски, а ти отговаряй на немски. Така че ще трябва да запомниш само два номера.

Външната врата се затръшна и миг по-късно чуха гласа на Джайлс в антрето.

— Те още ли са в салона?

— Да, сър.

— И никога няма да си простя — почна Пенгели, — че не бях до майка ти, когато...

Джайлс нахълта в стаята.

— Искях да си първата, която научава, скъпа. Харолд Уилсън ми предложи място в Камарата на лордовете.

И двамата изглеждаха приятно изненадани.

[1] Ричард Ханей — герой от романа „Г-н Стандфаст“ на Джон Бюкан; Дъглас Бадър — въздушен ас на КВВС от Втората световна война. — Б.пр. ↑

[2] Герой от „Брулени хълмове“ на Емили Бронте — Б.пр. ↑

ЛЕЙДИ ВИРДЖИНИЯ ФЕНУИК
1971

12.

Граф Фенуик писа на дъщеря си и я призова в Шотландия. Почти кралска заповед.

Вирджиния се ужасяваше от мисълта, че трябва да се изправи пред баща си. Старецът като че ли не се интересуваше какви ги върши тя в Лондон, стига да не се появява в клюкарските колонки и да се придържа в рамките на бюджета си. Но делото за клевета, което беше завела срещу бившата си зълва Ема Клифтън, беше подробно отразено в „Скотсман“, единствения вестник, четен от благородния граф.

Вирджиния пристигна във Фенуик Хол чак след вечеря и незабавно се оттегли в стаята си с надеждата, че баща ѝ ще бъде в по-добро настроение, след като се е наспал. Не беше. Всъщност той не проговори през цялата закуска, каза само: „Чакам те в кабинета си в десет“, сякаш беше някаква провинила се ученичка.

В десет без пет тя стоеше пред вратата на кабинета, но не почука, докато не чу как часовникът отброи точния час. Много добре знаеше, че баща ѝ не търпи някой да подрани или да закъснее. Когато почука, бе възнаградена със заповедническото „Влез!“. Отвори вратата и влезе в стаята, в която се озоваваше само когато е загазила. Остана права от другата страна на бюрото в очакване да бъде поканена да седне. Не беше. Тя не каза нито дума. Децата не бива нито да се виждат, нито да се чуват — това бе една от любимите максими на баща ѝ, което всъщност беше причината двамата почти да не се познават.

Докато го чакаше да започне разговора, Вирджиния се вгледа внимателно в него. Той седеше зад бюрото и се мъчеше да запали лулата си. Беше се състарил значително от последната им среща. Бръчките по лицето му бяха станали по-дълбоки. Но въпреки че отдавна бе прехвърлил седемдесетте, сивата му коса си оставаше гъста, а фино подстриганият мустак напомняше на всички, че е от минало поколение. Смокингът на графа бе с тъмнозеления цвят на клана му и той смяташе за добродетел, че рядко напуска границите на клана си. Беше учил в училище „Лорето“ в Единбург, преди да влезе в „Сейнт Ендрюс“. Не университета, а голф клуба. На изборите

гласуваше за консерваторите не заради убежденията си, а защото смяташе торите за по-малкото зло. Но тъй като неговият представител в парламента бе сър Алек Дъглас-Хоум, той не беше без влияние. Рядко се появяваше в Камарата на лордовете — само когато се налагаше да се гласува за нещо, което засяга пряко доходите му.

След като най-сетне запали лулата си и изпуфтя няколко пъти, той с неохота се обърна към единствената си дъщеря, която смяташе за един от малкото провали в живота си. Графът винеше жена си, че е разглезила детето в ранните му години. Графинята предпочиташе моркова пред пръчката, така че на осемнайсетгодишна възраст Вирджиния знаеше къде са магазините на „Картие“, но не и къде е пазарът за зеленчуци.

— Като за начало нека попитам, Вирджиния — каза графът, като пускаше облачета дим, — успя ли най-сетне да уредиш всички разноси покрай безразсъдното обвинение в клеветата?

— Да, татко. Но се наложи да продам всичките си акции в „Барингтън“, за да го направя.

— Напълно заслужено, направо поетично — отбеляза графът и древната му лула отново пусна облаче. — Изобщо не биваше да допускаш да се стига до съд, след като сър Едуард ти е посочил, че шансовете ти са в най-добрия случай петдесет на петдесет.

— Но делото ми беше в кърпа вързано, докато Фишър не написа онова писмо.

— Още един пример за липсата ти на преценка — рязко рече графът. — На Фишър открай време не можеше да се вярва и изобщо не трябваше да се забъркваш с него.

— Но той беше майор в армията.

— Чин, който получаваш само когато горе решат, че е време да се пенсионираш.

— И депутат.

— Ползващ се с доверие, с което се ползват търговците на стари коли и крадците на говеда. — Вирджиния предпочете да премълчи в битката, която знаеше, че няма да спечели. — Моля те, Вирджиния, увери ме, че не си се забъркала с други нехранимайковци.

Тя си помисли за Дезмънд Мелър, Ейдриън Слоун и Джим Нолс. Знаеше, че баща ѝ дори не би ги погледнал.

— Не, татко, взех си поука и вече няма да ти причинявам неприятности.

— Радвам се да го чуя.

— Но трябва да призная, че е доста трудно да се живее в Лондон само с две хиляди паунда месечно.

— Тогава се върни да живееш в Кинрос, където човек може да живее доста сносно с две хиляди годишно.

Вирджиния много добре знаеше, че това е последното, което би поискал баща ѝ, така че реши да рискува.

— Всъщност се надявах, че ще вдигнеш издръжката ми на три хиляди месечно.

— Изобщо не е трябвало да таиш надежди — незабавно отвърна той. — Всъщност след последните ти щуротии си мислех да ти я орежа наполовина.

— Но ако го направиш, как изобщо ще мога да оцелея? — Тя се запита дали не е момент да избухне в сълзи.

— Можеше да се държиш като всички останали и да се научиш да живееш според средствата си.

— Но приятелите ми очакват...

— В такъв случай си намерила неправилните приятели. Може би е време да се запознаеш с реалния свят.

— Какво намекваш, татко?

— Като начало можеш да освободиш иконома и прислужника, които според мен са ненужно скъпи, след което да се преместиш в по-малък апартамент. — Вирджиния го изгледа шокирано. — И можеш дори да си потърсиш работа. — Вирджиния избухна в сълзи. — Макар че като се замисля, това ще е безсмислено, тъй като не те бива за нищо, освен да харчиш чужди пари.

— Но, татко — каза Вирджиния и избърса една сълза, — още хиляда месечно биха решили всичките ми проблеми.

— Но не и моите — каза графът. — Така че можеш да започнеш новия си режим, като вземеш автобуса до гарата и се върнеш в Лондон. Във втора класа.

Вирджиния никога не беше стъпвала във вагон втора класа и въпреки съвета на баща си нямаше намерение да го прави. Все пак

през дългото пътуване обратно до Кингс Крос помисли сериозно върху положението си и възможностите, които ѝ оставаха, ако не искаше да изчерпи напълно търпението на стареца.

Вече беше заела малки суми от неколцина приятели и познати и някои от тях започваха да я притискат да им върне парите, докато други, изглежда, се бяха примирили с факта, че не смята това за заем, а по-скоро за подарък.

Може би можеше да се научи да живее без иконом и готвач, да посещава „Питър Джоунс“ по-често от „Хародс“ и дори понякога да избира автобуса пред таксито. За нищо на света обаче нямаше да се съгласи да пътува в метрото. Никога не слизаше под земята, освен ако не посещаваше „Анабелс“. Седмичният час във фризьорския салон не можеше да се подлага на обсъждане, а идеята за бяло вино вместо шампанско бе немислима. И дума не можеше да става да се откаже от ложата си в „Албърт Хол“ и от запазеното си място в Уимбълдън. Беше научила от Бофи Бриджуотър, че някои от приятелите му отдават своите под наем, когато не ги използват. Толкова вулгарно, макар че трябваше да признае, че би било малко по-добре, отколкото да ги изгуби напълно.

Беше забелязала обаче, че напоследък в пощенската ѝ кутия се озовават все повече кафяви пликове. Вирджиния просто ги оставяше неотворени с напразната надежда, че ще изчезнат, макар всъщност често да биваха последвани от писмено предупреждение за заповест, ако сметките не бъдат изплатени в двуседмичен срок. И сякаш това не беше достатъчно — тази сутрин бе отворила писмо от банкера си, който настояваше да се види с нея веднага щом ѝ бъде удобно.

Вирджиния никога не се бе срещала с банкер и определено не ѝ беше удобно, но когато се върна на Кадоган Гардънс и отвори вратата, откри, че кафявите пликове вече са повече от белите. Тя събра писмата, отнесе ги в салона и ги раздели на две купчини.

Пусна в кошчето втора молба за спешна среща с банкера и насочи вниманието си към белите пликове. Няколко покани от приятели за уикенд в провинцията, но неотдавна бе продала малкия си автомобил и не разполагаше с транспорт. Балове, на които не можеше да си позволи да я виждат втори път с една и съща рокля. Аскот, Уимбълдън, както и градинското парти в Бъкингамския дворец. Но

най-силно я заинтригува поканата на Бофи Бриджуотър, изписана с релефни букви.

По мнението на баща ѝ Бофи беше прахосване на пространство. Той обаче имаше качеството да е най-млад син на виконт, което му позволяваше да се движи с хора, които с радост плащаха сметките. Вирджиния прочете съпътстващото поканата писмо. Бофи я канеше на обяд в „Харис Бар“ (което със сигурност означаваше, че няма да плаща той) заедно със стария му приятел от Америка (с когото сигурно се бяха запознали съвсем неотдавна) Сайръс Д. Грант III, който за пръв път посещавал Лондон и нямал представа от града.

— Сайръс Д. Грант III — повтори тя.

Къде беше попадала на това име? А, да, Уилям Хики. Взе вчерашния брой на „Дейли Експрес“ и отвори на клюкарската страница с вестината на комарджия, отварящ страницата с конните залагания.

„Сайръс Д. Грант III ще посети Лондон това лято за сезона — информира я Хики. — И по-точно да гледа участието на кобилата си Нобъл Конкуест в надбягванията на крал Джордж VI и кралица Елизабет в Аскот. Ще долети в Лондон със собствения си самолет и ще отседне в Нелсъновия апартамент в «Риц». Списание «Форбс» сочи Грант като двайсет и осмия по богатство в Америка.“ Мултимилионер (на Вирджиния ѝ харесваше думата „мулти“), спечелил богатството си от консервната промишленост (думата „промишленост“ не ѝ харесваше). По-нататък Хики казваше, че „Вог“ го описва като един от най-търсените ергени на планетата. „Но на колко си години?“ — помисли си Вирджиния, докато изучаваше снимката на магната под материала. Доколкото можеше да прецени, на четирийсет и пет, да се надява на петдесет. И макар да не можеше да се нарече красив и дори представителен, числото 28 се загнезди в ума ѝ.

Вирджиния пусна на Бофи ръчно написана картичка, че приема любезната му покана, и добави, че с нетърпение очаквала да се запознае със Сайръс Д. Грант III. Дали щяло да е възможно да седне до него?

— Позвънихте ли, милейди? — каза икономът.

— Да, Мортън. Със съжаление трябва да кажа, че съм оставена без избор и съм принудена да те освободя в края на месеца. — Мортън не изглеждаше изненадан, тъй като не беше получавал възнаграждение за последните три месеца. — Разбира се, ще ти дам отлични препоръки, така че не би трябвало да ти е трудно да си намериш друга работа.

— Благодаря, милейди, защото трябва да призная, че времената не са от най-леките.

— Не съм сигурна, че разбирам, Мортън.

— Мисис Мортън отново очаква дете.

— Но ти миналата година ми каза, че смяташ три деца за повече от достатъчни.

— И все още смятам, милейди, но да кажем, че това не беше планирано.

— Човек трябва да организира по-внимателно живота си, Мортън, и да се научи да живее според средствата си.

— Напълно споделям мнението ви, милейди.

Вирджиния не можеше да отлага срещата с банкера, след като смутената фризьорка от „Мейфеър“ ѝ върна отхвърлен чек.

— Чиновническа грешка — увери я Вирджиния и веднага написа друг чек. Но след като излезе от салона, спря такси и каза на шофьора да я откара до „Коутс“ на Странд.

Мистър Феърбръдър стана, когато лейди Вирджиния влезе в кабинета му без предварително обаждане.

— Несъмнено имате просто обяснение за това? — каза тя и сложи на бюрото му отхвърления чек с щампа „ОБЪРНЕТЕ СЕ КЪМ ИЗДАТЕЛЯ“.

— Боя се, милейди, че доста надхвърлихте лимита на уговорения овърдрафт — каза Феърбръдър, без да коментира факта, че нямат уговорена среща. — Писах ви няколко пъти с молба да се срещнем и да обсъдим положението, но явно сте били много заета.

— А аз си мислех, че щом семейството ми използва услугите на „Коутс“ вече повече от двеста години, може да ми се отпусне малко по-голям лимит.

— Направихме всичко, което смятаме за възможно предвид обстоятелствата — каза Феърбръдър, — но тъй като предстоят няколко други трансакции, боя се, че ни оставихте без избор.

— В такъв случай вие ме оставяте без друг избор освен да преместя сметката си в по-цивилизовано учреждение.

— Както желаете, милейди. И може би предвид натоварения ви график ще бъдете така добра да ни кажете в коя банка да прехвърлим овърдрафта ви. Боя се, че междувременно няма да сме в състояние да осребряваме чековете ви, докато не получим месечното плащане от Негово Сиятелство.

— Какъв късмет — каза Вирджиния. — Неотдавна посетих баща си в Шотландия и той се съгласи да вдигне издръжката ми на три хиляди паунда месечно.

— Това наистина е добра новина, милейди, която несъмнено ще облекчи сегашния ви временен проблем. Следва обаче да посоча, че след въпросната среща с баща ви Негово Сиятелство уведоми писмено банката, че вече не е склонен да гарантира овърдрафта ви. И не спомена за никакво повишаване на месечната ви издръжка.

13.

Вирджиния прекара сутринта в нов фризьорски салон, отиде на маникюр и взе любимия си костюм на „Шанел“ от химическо чистене, преди да се върне в Кадоган Гардънс.

Докато се оглеждаше в голямото огледало си помисли, че не изглежда много зле за жена на четирийсет и две... добре, на четирийсет и три... добре де... Взе такси до „Харис Бар“ малко преди един часа и когато спомена името Сайръс Д. Грант III на портиера, незабавно бе упътена към частната зала на втория етаж.

— Добре дошла, скъпа — каза Бофи, щом тя влезе, бързо я дръпна настрана и прошепна: — Знам, че Сайръс умира да се запознае с теб. Вече му казах, че си член на кралската фамилия.

— Аз съм далечна племенница на кралицата майка, с която съм се срещала само на официални събития, макар да е вярно, че баща ми играе от време на време бридж с нея, когато тя отсяда в замъка Гламис.

— И му казах също, че миналата седмица си пила чай с кралицата.

— В Бъкингамския дворец или в Уиндзор? — включи се в играта Вирджиния.

— В Балморъл. Много по-специално място — каза Бофи, докато вземаше нова чаша шампанско от минаващ сервитьор.

Вирджиния се престори, че не забелязва почетния гост, който бе заобиколен от почитатели, и се запита дали те щяха да попиват всяка негова дума, ако не беше двайсет и осмият най-богат човек в Америка.

Сайръс едва ли беше висок повече от метър и шейсет и два или три, но пък нямаше външността на Гари Купър, с която да компенсира ръста си. Беше със сако на бели и червени карета, сини джинси, светлосиня копринена риза и тънка кожена вратовръзка. Високите токове на обувките му го правеха висок почти колкото Вирджиния. Идеше ѝ да се изкиска, но някак си успя да се сдържи.

— Сайръс, мога ли да ти представя скъпата ми приятелка лейди Вирджиния Фенуик?

— Приятно ми е да се запознаем, милейди — каза Сайръс.

— Моля, наричайте ме Вирджиния. Всичките ми приятели ме наричат така.

— Благодаря, Джини. Вие можете да ме наричате Сайръс, всички ме наричат така.

Вирджиния подмина думите му. Бофи плесна с ръце и след като привлече вниманието на всички, каза:

— Сигурен съм, че всички сме готови за обяд.

— Аз определено съм — каза Сайръс и седна пръв.

Вирджиния беше едновременно ужасена и доволна, че се озова от дясната страна на почетния гост.

— Колко дълго смятате да прекарате в Англия? — попита тя.

— Само няколко седмици. Дойдох за така наречения сезон, така че ще ходя в Уимбълдън, Хенли и най-вече в Роял Аскот. Нали разбирате, имам една кобилка, която ще участва в надбягванията на крал Джордж VI и кралица Елизабет.

— Нобъл Конкуест.

— Е, проклет да съм — каза Сайръс. — Впечатляващо, Джини.

— Едва ли. Никога не пропускам надбягване в Аскот и за коня ви вече се говори.

— Бих ви поканил като моя гостенка, но предполагам, че ще сте в кралската лежа — каза Сайръс.

— Не всеки ден — отвърна Вирджиния.

— Попитах дали можете да седнете до мен — сподели Сайръс, докато пред него поставяха чиния пушена съомга, — защото имам проблем и мисля, че вие сте подходящият човек, който може да го реши.

— Определено ще направя всичко по силите си.

— Не знам как да се облека, Джини. — Вирджиния го изглежда изненадано и той добави: — А разбрах, че трябва да носиш специално облекло, преди да те допуснат в кралското обкръжение.

— Цилиндър и фрак — каза Вирджиния. — И ако изкарате късмет да сте победител, Нейно Величество ще ви върчи купата.

— Това би било най-голямата чест през целия ми живот. Мога ли да се обръщам към нея с Лиз?

— Категорично не — твърдо отсече Вирджиния. — Дори членовете на семейството ѝ се обръщат към нея с „Ваше Величество“.

— Ще трябва ли да се поклоня?

— Всяко нещо по реда си — каза Вирджиния, която вече се заемаше със задачата си. — Ще трябва да посетите „Джийвс и Хоукс“ на Савил Роу, където да ви пременят.

— Да ме пременят?

— Да се погрижат да бъдете облечен подходящо.

До Сайръс се появи сервитьор и напълни чашата му с уиски, а друг предложи на Вирджиния шампанско.

— Жалко, че нямат любимата ми марка — каза Сайръс, след като пресуши чашата си.

— Любимата ви марка?

— „Мейкърс Марк“. В целия град не успях да намеря хотел или ресторант, който да я зарежда — каза той. Сервитьорът се наведе да запали пурата му. Сайръс дръпна няколко пъти и пусна облак дим, след което каза: — Надявам се, че нямате нищо против, Джини.

— Ни най-малко — каза Вирджиния, докато друг сервитьор вземаше празните чинии. — Със съпругата си ли дойдохте? — добави тя, хвърляйки въдицата.

— Не съм женен, Джини.

Вирджиния се усмихна.

— Но смятам да се обвържа веднага щом се върна в Луизиана.

Вирджиния се намръщи.

— Познавам Ели Мей още от гимназията, по дяволите! Първия път много се тутках и Уейн Холидей ме изпревари и се ожени за нея. Разведоха се миналата година, така че ще ѝ позволя да се пробва втори път. — Сайръс извади портфейла си и показа снимка на Ели Мей, която определено не би станала победителка в конкурс за красота, но пък може би имаше други, по-осезаеми качества.

— Красавица — каза Вирджиния.

— И аз така мисля.

Вирджиния трябваше да преосмисли стратегията си.

— Има и още нещо, което трябва да направя, докато съм в Лондон, Джини — да избира годежен пръстен. Разбирате ли, не бих рискувал да купя пръстен в Батън Руж, защото ако го направя, след половин час ще научи цялата страна и няма да бъде особена изненада за Ели Мей. Но нямам представа откъде да започна — добави той, докато на масата пред него поставяха пържола, голяма почти колкото чинията му.

Вирджиния отпи глътка шампанско, докато обмисляше новата информация.

Сайръс взе ножа и вилицата и изгледа кръвнишки пържолата, преди да се нахвърли върху нея.

— Трябва да е малко по-специален пръстен, Джини, защото родът на Ели Мей е дошъл в Америка с „Мейфлауър“. Тя може да проследи предшествениците си девет поколения назад. Нещо като вас, предполагам.

— Първият писмено засвидетелстван Фенуик е фермер от Пъртшър през 1243 година, но признавам, че не сме в състояние да проследим със сигурност рода преди това — каза Вирджиния.

Сайръс се разсмя.

— Тук ме спипахте. Аз знам кой е дядо ми, защото той е основал компанията, но преди него нещата стават малко мъгляви.

— Всяка велика династия все трябва да започне отнякъде — каза Вирджиния, докосвайки ръката му.

— Много мило от ваша страна — отвърна Сайръс. — И като си помисля, че се притеснявах, че ще седя до член на кралското семейство. — Остави ножа и вилицата, но само за да вземе пурата си и да удари още един гълток уиски.

Когато Бофи зададе някакъв въпрос на Сайръс, Вирджиния се обърна към човека от дясната ѝ страна с надеждата да научи нещо повече за Сайръс Д. Грант III. Мистър Ленъкс се оказа дресьор на Сайръс. На Вирджиния ѝ бяха нужни няколко секунди да осъзнае, че дресираща конете на Сайръс, а не самия него, което може би обясняваше защо шефът му едва ли ще е във форма за сутрешен галоп. Зае се да изкопчва информация от Ленъкс и бързо научи, че истинската любов в живота на Сайръс са породистите коне. След смъртта на дядото баща му Сайръс Д. Грант II продължил да развива фамилната компания, а след неговата смърт Сайръс Д. Грант III получил оферта, която му позволила да се откаже от консервния бизнес и да съсредоточи вниманието си върху фермата за коне. Вече бил спечелил дербито на Кентъки и сега бил хвърлил око на надбягванията на крал Джордж VI и кралица Елизабет.

След като се сдобил с цялата ѝ нужна информация, Вирджиния насочи вниманието си обратно към Сайръс, който може и да не ценеше особено шотландското уиски, но въпреки това май нямаше нищо

против да пийва по глътка между всеки две хапки пържола. В главата на Вирджиния започна да се оформя идея.

— Сайръс, ако нямате никакъв конкретен ангажимент следобед, какво ще кажете да ви заведе на Бонд стрийт и да видим дали няма да намерим нещо по-специално за Ели Мей?

— Страхотна идея. Сигурна ли сте, че можете да отделите време?

— Просто ще пренаредя графика си, Сайръс.

— Ех, Джини, а като си помисля само, че нашите у дома все повтарят, че англичаните били педантични и студени. Ще има да им разправам, когато се върна в Батън Руж.

— Надявам се.

Когато Сайръс най-сетне се обърна наляво да говори отново с Бофи, Вирджиния се измъкна от мястото си и отиде при оберкелнера.

— Бъдете така добър да пратите някой сервитър до „Фортнъм“ да вземе две бутилки „Мейкърс Марк“. Сложете ги в торба и ми ги предайте на излизане.

— Разбира се, милейди.

— И ги включете в сметката.

— Както кажете, милейди.

Тя подаде на оберкелнера банкнота от един паунд, като болезнено си даваше сметка, че той сигурно е по-състоятелен от нея.

— Благодаря, милейди.

Вирджиния се върна на мястото си и бързо насочи Сайръс към любимата му тема — Сайръс. Остави го да говори за себе си през следващите двацет минути, като го прекъсваше само от време на време с внимателно подготвени въпроси.

Докато приека кафето, Вирджиния се наведе към Бофи.

— Следобед ще водя Сайръс на пазар.

— Откъде започвате? — попита той.

— „Аспрей“, „Картие“ и може би „Челини“.

— „Челини“? — каза Бофи. — Те не са ли малко новаци?

— Несъмнено си прав, Бофи, но чух, че сега притежават най-изтънчената колекция от камъни.

— Тогава да започнем от тях — каза Сайръс и се надигна от масата, сякаш без да си дава сметка, че на някои от гостите още не им е сервирано кафе. Докато му помагаша да си облече шлифера, оберкелнерът ловко предаде на Вирджиния торба на „Фортнъм“. След

като целуна Бофи по бузите, Вирджиния хвана Сайръс под ръка и го поведе към Бонд стрийт.

Хвърлиха поглед на витрините на „Картие“ и „Аспрей“, но не влязоха вътре, тъй като Сайръс изглеждаше настроен за „Челини“. Когато пристигнаха пред дебелия стъклена врата с гравирани златно „Ч“, Вирджиния позвъни и секунда по-късно се появи мъж с фрак и панталони на райе. Щом видя Вирджиния, незабавно отключи и се дръпна, за да й направи път.

— С мистър Сайръс Д. Грант търсим годежен пръстен — прошепна тя.

— Моите поздравления, мадам — каза асистентът. Вирджиния предпочете да не разрушава илюзиите му. — Ще ми позволите ли да ви покажа последната ни колекция?

— Благодаря — каза Вирджиния.

Отведоха ги до удобни кожени кресла до тезгяха, след което асистентът изчезна в някаква задна стаичка.

Сайръс, който явно не обичаше да го карат да чака, започна да нервничи, но наостри уши веднага щом асистентът се върна с поднос, на който имаше голяма колекция великолепни пръстени с диаманти.

— Еха — каза той. — На това му се вика да се разглезиш от изобилие. Откъде да започна?

— Толкова са прекрасни — измърка Вирджиния. — Но ще те оставя ти да решаващ, скъпи — добави тя, като подбираше внимателно думите си.

Известно време Сайръс съзерцава искрящите камъни и най-сетне избра един.

— Отличен избор, ако позволите да коментирам — каза асистентът. — Всяка жена със сигурност ще остане възхитена.

— Всички ще се пръснат от завист — каза Сайръс.

Вирджиния определено споделяше мнението му.

— Да го пробваме ли на пръста на дамата, за да видим как стои?

— Добра идея — каза Сайръс, докато асистентът поставяше бижутото на безименния пръст на лявата ръка на Вирджиния.

— А какъв е произходът? — попита Вирджиния, докато се вглеждаше в огромния диамант.

— Камъкът е от Трансваал в Южна Африка, милейди. Шест цяло и три карата, сертифициран като рядко жълт диамант без недостатъци.

VVN2.

— Колко струва? — попита Сайръс.

Младият мъж погледна кодирания си списък на изделията.

— Четиринайсет хиляди паунда, сър — каза той с такъв тон, сякаш това бе дребна сума за клиент на „Челини“.

Сайръс подсвирна.

— Съгласна съм — каза Вирджиния, докато се възхищаваше на пръстена на ръката си. — Очаквах да струва много повече и определено щеше да е, ако бяхме отишли в „Картие“ или „Аспрей“. Колко разумно от твоя страна да избереш „Челини“, Сайръс. — Сайръс се поколеба. — Ако някой иска да се ожени за мен — добави тя и хвана ръката му, — бих поискала точно такъв пръстен.

— Дявол да го вземе, Джини, права си — каза той, докато вадеше чековата си книжка. — Опаковайте ми го.

— Благодаря, сър.

Сайръс написа чек и го остави на тезгяха.

— Имате ли тоалетна?

— Да, сър, надолу по стълбите и вдясно. Няма как да я пропуснете.

Докато Сайръс бавно се надигаше от креслото, Вирджиния си помисли, че може и да я пропусне. Погледна влюбено пръстена, след което го свали и го постави в малката му кожена кутийка, върху която също имаше гравирано златно „Ч“.

— Ако случайно размисля... — небрежно подхвърли тя.

— Просто елате когато ви е удобно, милейди. Ще се радваме да ви обслужим.

Сайръс се върна и тя го погледна многозначително.

— Мисля, че е по-добре да те върнем в хотела ти, скъпи. За щастие, не е далеч.

— Добра идея, Джини — каза Сайръс.

Асистентът ѝ връчи малка торбичка с още по-малката кожена кутийка и ги изпрати до вратата. Докато излизаха на улицата, Вирджиния провери работното време, дискретно изписано на витрината.

— Ели Мей така ще се развълнува... — каза тя, докато вървяха бавно по Олд Бонд стрийт към „Риц“.

— И то благодарение на теб — каза Сайръс, който се бе вкопчил в нея, докато тя го водеше през Пикадили.

— Винаги съм обичала да се отбивам на следобеден чай в „Риц“ — каза Вирджиния. — Но сигурно не ти е до това.

— Напротив! — възрази Сайръс, олюляваше се несигурно по стъпалата на хотела.

— Може би е по-добре първо да прибереш пръстена на Ели Мей в сейфа в стаята си — добави тя, докато подминаваха кафенето.

— Ти мислиш за всичко, Джини. Само да взема ключа.

Когато видя размерите на апартамента, Вирджиния предложи да пият чай в големия салон, вместо да се връщат долу в претъпкания Палмов двор.

— Нищо против — каза Сайръс. — Какво ще кажеш да поръчаш, докато отскоча до клозета?

Вирджиния вдигна телефона и поръча чай и кифлички с масло за двама. После извади една от бутилките „Мейкърс Марк“ от торбата и я сложи в средата на масата. Когато Сайръс се върна, уискито бе първото, което видя.

— Откъде намери това?

— Не ти казах, но и на мен ми е любимото.

— Тогава да отпразнуваме с по едно малко — каза Сайръс.

Когато видя какво има предвид под „едно малко“, Вирджиния се зарадва, че е поръчала две бутилки.

На вратата се почука и в стаята избутаха количка. Елегантно облечена сервитьорка поднесе чая за двама на масата до канапето. Вирджиния наля две чаши, докато Сайръс сядаше до нея. Тя отпиваше от чая си, докато Сайръс си сипваше второто уиски. Очевидно не проявяваше интерес към „Ърл Грей“. Тя се премести малко по-близо до него, като остави полата ѝ да се вдигне доста над коленете. Той се загледа в краката ѝ, но не помръдна. Тя се премести още по-близо и постави ръка на бедрото му. Той бързо пресуши чашата си и я напълни отново, което ѝ даде достатъчно време да разкопчае две копчета на копринената си блуза, докато плъзгаше другата си ръка нагоре по крака му. Сайръс не възрази, когато тя започна да разкопчава каубойския му колан и ризата.

— Ами Ели Мей? — промърмори той.

— Няма да ѝ кажа, ако ти не го направиш — прошепна Вирджиния, докато смъкваше ципа на джинсите и пъхаше ръка под гащетата му. Той отпи глътка уиски направо от бутилката, след което я награби.

Вирджиния остана съсредоточена върху непосредствената задача и след като свали ботушите и чорапите си, сърчно се освободи от останалите си дрехи, докато не остана съвсем гола. Погледна надолу към него и се усмихна. Никога не беше виждала нещо толкова малко. Той отново отпи и се свлече от канапетото на пода, като едва не удари главата си в масата. Вирджиния се отпусна на килима до него. Канеше се да го издърпа върху себе, си, но той заспа. Тя го претърколи внимателно и го остави проснат на пода.

Скочи, изтича до вратата, откряна я и окачи на дръжката табелката „НЕ БЕЗПОКОЙТЕ“. После се върна при Сайръс, отпусна се на колене, събра всичките си сили, подхвана го под мишниците и го завлече по килима към спалнята. Остави го на пода, докато дръпне завивките на огромното легло. После коленичи до него и с едно последно херкулесово усилие го вдигна и го качи на дюшека, благодарна, че е толкова дребен. Сайръс хъркаше доволно, докато го завиваше внимателно. Вирджиния напълни още една чаша „Мейкърс Марк“ и я остави на нощната масичка. След това затвори вратата на спалнята, дръпна тежките завеси и изключи всички лампи една по една, докато стаята не потъна в пълен мрак.

Когато най-сетне легна до него, носеше по себе си само едно нещо.

14.

Вирджиния остана будна през по-голямата част от нощта, заслушана в гръмовното хъркане на Сайръс. Той се въртеше и мятеше, а когато се събуди, беше само за няколко секунди, след което захърка отново. Вирджиния не можеше да повярва, че Ели Мей е спала някога с този мъж.

Лежеше, часовете се точеха мъчително и тя осъзна, че се очертава дълга нощ. Сайръс не само беше пиян, но сигурно му се отразяваше и часовата разлика. Вирджиния посвети времето на подготвяне на план, който щеше да задейства веднага щом той се събуди. Дори репетира какво ще каже, докато не овладя думите съвършено.

Той се събуди малко след шест сутринта, но мина известно време преди да се освести, което даде на Вирджиния време да репетира на голо. Няколко минути преди седем Сайръс протегна ръка и след известно опипване в тъмното успя да запали нощната лампа, което бе знак за Вирджиния да затвори очи, да се обърне и тихо да въздъхне. Сайръс като че ли я видя чак сега и изхриптя:

— Какво, по дяволите?

Вирджиния се прозя и се протегна, като се преструваше, че се буди бавно. Когато отвори очи, видя истинско възплъщение на Кросното^[1] — небръснато лице, зяпнала уста, потно чело. Трябваша му само магарешки уши, за да завърши образа.

— Добро утро, скъпи — каза Вирджиния.

Надигна се и го целуна. Дъхът му бе отвратителен, но тя не се дръпна, а само се усмихна и прегърна потното му тлъсто тяло. После плъзна ръка нагоре по крака му.

— Беше великолепен нощес, мой малки дундьо — каза тя. — Лъв, истински лъв.

— Какво е станало нощес? — успя да измъкне Сайръс и дръпна чаршафа да прикрие голото си тяло.

— Нямаше спиране. Не знам колко пъти се любихме и беше толкова романтично, когато ми каза, че никога не си срещал друга като

мен и че трябва да прекараме остатъка от живота си заедно.

— Какво съм казал?

— „Ами Ели Мей?“ — настоях аз. — „Как изобщо мога да мисля за Ели Мей, след като срещнах богиня“, отвърна ти. „Ще те направя кралицата на Луизиана“. После стана от леглото, коленичи и поиска ръката ми.

— Какво съм направил?!

— Предложи ми брак и признавам, че останах запленена от мисълта да прекарам живота си с теб в Батън Руж. После ти сложи пръстена на пръста ми. — Тя вдигна лявата си ръка.

— Нима?

— Да, и сега трябва да позволим на света да сподели щастието ни. — Ченето на Сайръс оставаше все така увиснало. — Ето какво ще направя, скъпи — продължи Вирджиния, докато ставаше от леглото и дърпаше завесите, така че слънчевата светлина да изпълни стаята. Зяпнал, Сайръс се взираше в голото й тяло. — Първата ми работа ще е да ида до вкъщи да се преоблека. В края на краищата, макар вече да съм ти годеница, не искаме някой да ме види в същите дрехи, които носех снощи, нали така, мой малък дундьо? — Тя се изкиска, наведе се и го целуна по устата.

После вдигна телефона от своята страна на леглото и каза:

— Закуска за един. Чай, препечени филийки и оксфордски мармалад, а може би и „Върджин Мери“. Годеникът ми има ужасен махмурлук. Благодаря, да, колкото се може по-скоро. — Остави слушалката. — Ще се върна към десет, дундьо — обеща му тя, — след което можем да идем на пазар. Мисля да започнем с „Мос Брос“. Трябва ти цилиндър и фрак за Аскот и може би сиво копринено шалче, ако искаш да те виждат редовно в кралската ложа. А после може да ми правиш компания, докато огледам пролетната колекция на „Хартнел“. Ще трябва да намеря нещо подобаващо за победителя в надбягването на крал Джордж VI и кралица Елизабет — добави тя, докато нахлузваше полата и закопчаваше блузата си.

На вратата се почука. Вирджиния излезе от спалнята и отвори вратата, за да може сервитьорът да вкара количката.

— Годеникът ми още е в леглото. Влизайте. Закуската ти пристигна, скъпи — обяви Вирджиния, влизайки след сервитьора в спалнята. — И задължително изпий „Върджин Мери“, защото ни чака

натоварен ден — добави тя, докато поставяха подноса в скута му. После отново се наведе и го целуна. Сайръс седеше в леглото и я гледаше неразбиращо. — Трябва да помисля и как точно да обявим годежа ни в Кръглия двор. Нещо просто, но достойно, което да покаже на света колко е важно събирането на двете ни фамилии. Разбира се, всички ще очакват тържествена сватба в „Сейнт Маргарет“ в Уестминстър, макар че аз бих предпочела нещо по-скромно, може би в Батън Руж. — Сервитьорът извади сметката. — Аз ще подпиша — каза Вирджиния и преди да го изведе, добави двайсет процента бакшиш, за да е сигурна, че младежът няма да забрави на какво е станал свидетел. След това лепна една последна целувка на Сайръс и каза: — Ще се видим след два часа, дундьо.

Измъкна се от стаята преди той да успее да отговори.

Бързо и целеустремено тръгна по дългия коридор и взе асансьора до партера. Никой не ѝ обърна внимание, докато минаваше покрай рецепцията. Всички бяха свикнали да виждат дами да се измъкват рано сутрин от хотела; някои от тях бяха платени, други не — а Вирджиния определено възнамеряваше да бъде изцяло възнаградена. Облечен в ливрея портиер ѝ отвори вратата и я попита дали ѝ трябва такси.

— Да, ако обичате.

Портиерът вдигна ръка, изсвири пронизително и след секунда едно такси се материализира пред нея.

Вирджиния направи точно това, което бе казала на Сайръс. Прибра се у дома, дълго кисна в топлата вана, след което си изми косата и си смени бельото. После избра подходящ костюм за завръщането в „Риц“.

Докато закусваше, прегледа сутрешните вестници: в края на краищата магазинът, който възнамеряваше да посети, отваряше чак в десет. Излезе от апартамента си в Кадоган Гардънс малко след девет и четирийсет и взе такси, този път до Бонд стрийт, която изглеждаше като пустиня по това време. Слезе пред „Челини“ няколко минути след десет.

Натисна звънеца, извади кърпичката си и със задоволство видя, че същият асистент пристъпва да отвори вратата. Тя сведе глава и избърса несъществуваща сълза.

— Всичко наред ли е, мадам? — съчувствено попита асистентът.

— Боя се, че не — с треперещ глас отвърна тя. — Любимият ми размисли и ме помоли да върна това — каза и свали годежния пръстен от пръста си.

— Много съжалявам, милейди.

— Едва ли повече от мен — каза тя, докато оставяше пръстена на тезгяха. — Попита ме дали можете да върнете чека му.

— Невъзможно, мадам, внесохме го веднага в банката и тъй като взехте пръстена със себе си, поискахме осребряване още същия ден.

— В такъв случай ще ми трябва чек за пълната сума като компенсация. В края на краищата видяхте как ми дава пръстена и се разбрах с адвокатите му да не повдигам повече този въпрос. Винаги става много неприятно, когато се намеси и пресата, не мислите ли? — Асистентът я погледна с безпокойство. — Никой не иска това да се разгласи, нали? И разбира се, възможно е любимият ми да размисли и да се върнем. Така че ще ви помоля да запазите пръстена за няколко дни.

Асистентът се поколеба.

— На чие име да напиша чека, милейди?

— Лейди Вирджиния Фенуик — каза тя и го дари с топла усмивка.

Асистентът изчезна в задната стаичка и остана там сякаш цяла вечност. Накрая се върна и ѝ връчи чек за 14 000 паунда. Докато Вирджиния прибираше чека в чантата си, той излезе иззад тезгяха и отвори вратата.

— Приятен ден, милейди. Надявам се да ви видим отново.

— Да се надяваме — отвърна Вирджиния, докато излизаше навън. Спря такси и каза на шофьора да я откара до „Коутс“ в Странд. И този път обмисли внимателно думите за... както му беше там името.

Щом спряха пред банката, каза на шофьора да я изчака, тъй като щяла да се бави само няколко минути. Слезе, влезе в „Коутс“ и тръгна право към кабинета на директора. Влезе и го завари да диктува писмо на секретарката си.

— Можете да ни оставите, мисис Паул — каза мистър Феърбръдър. Канеше се да каже на Вирджиния, че не е склонен да я вижда отново без предварително уговорена среща, когато тя остави чека на бюрото му. Банкерът се вторачи невярващо в сумата.

— Погрижете се незабавно да изчистите всичките ми неуредени сметки — каза тя. — И бъдете така добър да не ме безпокоите в бъдеще.

Преди той да успее да отговори, Вирджиния излезе от кабинета и затвори вратата.

— „Риц“ — каза тя на шофьора. Таксито направи обратен завой и продължи към Пикадили. След десет минути спряха пред хотела. Вирджиния плати с последния си паунд, изкачи стъпалата и отиде на рецепцията.

— Добро утро, мадам, с какво мога да ви помогна?

— Моля, обадете се на мистър Сайръс Д. Грант в Нелсъновия апартамент и му предайте, че лейди Вирджиния Фенуик го очаква на рецепцията.

Служителят я погледна озадачено.

— Но мистър Грант освободи апартамента преди повече от час, милейди. Аз лично поръчах лимузина да го откара до „Хийтроу“.

[1] Герой на Шекспир от „Сън в лятна нощ“. — Б.пр. ↑

СЕБАСТИАН КЛИФТЪН
1971

15.

— Майка ти ми каза, че никога няма да те накарам да си вземеш почивен ден — каза Джайлс, когато племенникът му седна до него на предната седалка.

— Особено, за да гледам игра на крикет — презрително отвърна Себастиан, докато затваряше вратата.

— Това не е просто игра на крикет — каза Джайлс. — А откриване на тестовия мач в Лордс срещу Индия, един от най-старите ни съперници.

— И въпреки това беше трудно да го обясня на директора, който е шотландец, и на собственика на банката, който е турчин и отказва да повярва, че някакво спортно съревнование може да се проточи пет дни и да завърши без резултат.

— Равният резултат също е резултат.

— Опитай се да го обясниш на Хаким Бишара. Но като му казах, че ще бъда твой гост, той ме посъветва да приема поканата.

— Защо? — попита Джайлс.

— Хаким и Рос Бюканан са ти големи почитатели и Рос ме помоли да разбера дали има някакъв шанс да помислиш да станеш директор във „Фартингс“.

— Защо му е да предлага подобно нещо? Та аз разбирам толкова от банково дело, колкото той от крикет.

— Не мисля, че уменията ти в крикета са причина да те искат в борда. Но ти определено имаш някои умения, които биха могли да са от полза за банката.

— Например? — попита Джайлс, докато излизаха от Хайд Парк Корнър и продължаваха по Парк Лейн.

— Беше външен министър при миналото правителство и със сигурност си бил член на кабинета в сянка. Само си помисли какви политически контакти си изградил през годините. И ако ще влизаме в Европейската икономическа общност, ще можеш да отвориш врати, които ще останат затворени за съперниците ни.

— Поласкан съм — каза Джайлс, — но ако трябва да съм честен, аз съм политик по душа и ако спечелим следващите избори, в което не се съмнявам, се надявам отново да стана министър и като такъв ще трябва да се откажа от всякакво членство в бордове.

— Но това може и да не стане в близките три или четири години — каза Себ. — През това време бихме могли да се възползваме от твоите познания, контакти и експертиза, за да разширим интересите си в Европа.

— Какви ще бъдат отговорностите ми?

— Ще трябва да присъстваш на заседанията на борда всяко тримесечие и да си на разположение, ако Хаким или Рос се нуждаят от съвета ти. Не е чак толкова обременително, така че се надявам поне да си помислиш.

— Политик лейбърист в борда на банка.

— Може дори да е предимство — каза Себ. — Така ще покажеш, че не всички лейбъристи мразят бизнеса.

— Първото, което ще трябва да направя, е да разбера как ще реагират колегите ми от кабинета в сянка.

— Как е в Камарата на лордовете? — попита Себ, докато заобикаляха Марбъл Арч.

— Не е като Камарата на общините.

— Какво означава това?

— Истинската власт винаги ще си остане в Долната камара. Те определят сметките, а ние само ги преглеждаме, което е правилно, щом не сме на избираеми позиции. Честно казано, сгрехих, че не се кандидатирах на частичните избори. Но не се оплаквам. Сега прекарвам повече време с Карин, така че в известен смисъл получих най-доброто и от двете. А при теб, Себ?

— Най-лошото и от двете. Жената, която обичам, живее от неправилната страна на Атлантика и докато съпругът ѝ е жив, няма какво толкова да направя по въпроса.

— Каза ли на родителите си за Джесика?

— Не точно, но имам чувството, че татко вече знае. Преди няколко седмици дойде в работата ми да ме заведе на обяд и видя на стената картина, озаглавена „Мама“ и подписана „Джесика“.

— И е събрал две и две?

— Едва ли му е било трудно. „Мама“ не би могла да е друга, освен Саманта.

— То това е чудесно от една страна.

— И ужасно от друга, защото Сам никога не би помислила да напусне съпруга си, докато той лежи в кома в болница.

— Може би е време да действаш.

— Леля Грейс все ми казва същото, но не е чак толкова лесно.

— След два провалени брака едва ли мога да твърдя, че съм образец — каза Джайлс. — Но третия път изкарах късмет, така че трябва да има надежда и за теб.

— И цялото семейство е възхитено как се развиха нещата. Особено мама, тя много харесва Карин.

— А баща ти? — попита Джайлс, докато завиваше по Сейнт Джонс Уд Роуд.

— Той е предпазлив по природа, така че може да му е нужно малко повече време. Но само защото ти желае най-доброто.

— Не мога да го виня. В края на краищата той и майка ти са женени вече повече от двайсет и пет години и все още се обожават един друг.

— Разкажи ми повече за днешната игра — каза Себ, на когото явно му се искаше да сменят темата.

— За индийците крикетът не е игра, а религия.

— И сме гости на президента на МКК ли?

— Да, двамата с Фреди Браун играехме за Марълбън Крикет Клуб, а после той стана капитан на националния отбор — каза Джайлс, докато паркираше на жълтата линия до игрището. — Ще откриеш обаче, че крикетът е голям изравнител. В президентската ложка със сигурност ще има интересни гости, които имат нещо общо помежду си — страст към играта.

— Значи няма да се вписвам в картинката — каза Себ.

— Кабинетът.

— Обажда се Хари Клифтън. Мога ли да говоря със секретаря на кабинета?

— Момент, сър. Ще проверя дали е свободен.

— Мистър Клифтън — каза друг глас няколко секунди по-късно.
— Каква приятна изненада. Завчера тъкмо питах шурей ви дали има някакъв напредък в кампанията за освобождаването на Анатолий Бабаков.

— За съжаление, не, сър Алън, но не това е причината да ви се обаждам. Трябва спешно да се видя с вас по един личен въпрос. Нямах да ви безпокоя, ако не го смятах за важно.

— Щом казвате, че е важно, мистър Клифтън, ще се видим когато ви е удобно. Между другото, рядко казвам това дори на министри от кабинета.

— Днес съм в Лондон при издателите си, така че ако можете да ми отделите петнайсет минути следобед...

— Момент да проверя графика си. А, виждам, че премиерът ще гледа мача по крикет в Лордс, където ще има неофициална среща с Индира Ганди, така че не очаквам да се върне на Даунинг стрийт 10 преди шест. Четири и петнайсет устройва ли ви?

— Добро утро, Фреди. Много мило, че ни покани.

— За мен е удоволствие, Джайлс. Радвам се, че поне този път сме на една и съща страна.

Джайлс се разсмя.

— Това е племенникът ми Себастиан Клифтън, работи в Сити.

— Добро утро, мистър Браун — каза Себастиан, ръкува се с президента на МКК и погледна към великолепното игрище, което бързо се пълнеше с хора, очакващи откриващите удари.

— Англия спечели мятането и избрах батер — каза президентът.

— Добро мятане за победа — каза Джайлс.

— За първи път ли идвате в дома на крикета, Себастиан?

— Не, сър, като ученик гледах как вуйчо ми направи стотица за Оксфорд на това игрище.

— Малцина могат да постигнат това — каза президентът, докато двама други негови гости влизаха в ложата и се присъединяваха към тях.

Себастиан се усмихна, макар вече да не гледаше към бившия капитан на Англия.

— А това — каза президентът — е старият ми приятел Сукхи Гуман, доста приличен подавач навремето, и дъщеря му Надира.

— Добро утро, мистър Гуман — каза Джайлс.

— Харесва ли ви крикетът, Надира? — попита Себ младата жена, като се стараеше да не я зяпа.

— Доста глупав въпрос към една индийка, мистър Клифтън — каза Надира. — Ако не се интересуваме от крикет, не би имало за какво да говорим с мъжете си. А вие?

— Вуйчо Джайлс е играл в МКК, но когато подавачите видят мен с бухалката, не очакват да се изпотят здравата.

Тя се усмихна.

— Чух вуйчо ви да казва, че работите в Сити.

— Да, във „Фартингс“. А вие на ваканция ли сте тук?

— Не — отвърна Надира. — Аз също работя в Сити.

Себастиан се смути, после попита:

— С какво се занимавате?

— Старши аналитик съм в „Хамброс“.

На Себ му се прииска да можеше да върне лентата.

— Колко интересно — успя да измънка и беше спасен от удара на камбаната.

Двамата погледнаха надолу към двамата мъже с дълги бели палта, слизащи по стъпалата на павилиона — знак за тълпата, че битката ще започне всеки момент.

— Мистър Клифтън, много се радвам да се видим отново — каза секретарят на кабинета, докато си стискаха ръцете.

— Какъв е междинният резултат? — попита Хари.

— Англия е със седемдесет и една точки. Някакъв си Беди ни размазва.

— Надявам се този път да ни бият — призна Хари.

— Това си е чиста проба държавна измяна — отвърна сър Алън, — но ще се престоря, че не съм чул. Между другото, поздравления за световния успех на книгата на Анатолий Бабаков.

— Вие изиграхте основна роля тя да стане възможна, сър Алън.

— Съвсем малка роля. В края на краищата от секретарите на кабинета не се очаква да се появяват на сцената, а да подсказват на

другите иззад кулисите. Желаете ли чай или кафе?

— Не, благодаря — каза Хари. — Не искам да ви отнемам повече време от необходимото и затова ще започна направо. — Сър Алън се облегна в стола си. — Преди няколко години ме помолихте да посетя Москва от името на правителството на Нейно Величество и да изпълня тайна мисия.

— С което се справихте отлично.

— Вероятно си спомняте, че от мен се искаше да запамеля имената на руски агенти, действащи в страната ни, и да ви ги предам.

— И това се оказа изключително полезно.

— В списъка фигурираше агент на име Пенгели. — Лицето на секретаря на кабинета стана безизразно като на китайски мандарин. — Надявах се да е просто съвпадение. — Стената от мълчание сякаш стана по-плътна. — Ама че глупаво от моя страна — рече Хари. — Разбира се, че вече сте се сетили.

— Благодарение на вас — каза сър Алън.

— Шурейт ми уведомен ли е? — И този въпрос остана без отговор. — Това честно ли е, сър Алън?

— Вероятно не, но шпионажът е мръсна работа, мистър Клифтън. В него не разменяш визитки с врага.

— Но Джайлс е много влюбен в дъщерята на Пенгели и знам, че иска да се ожени за нея.

— Тя не е дъщеря на Пенгели — каза сър Алън. Сега беше ред на Хари да изгуби дар слово. — А много добре обучен агент на Щази. Цялата операция беше нагласена от самото начало и я следим внимателно.

— Но Джайлс рано или късно ще научи и тогава ще се отприщи същински ад.

— Може и да сте прав, но дотогава колегите ми трябва да се съобразяват с по-голямата картина.

— Както направихте със сина ми Себастиан преди няколко години.

— Ще съжалявам за онова свое решение до края на живота си, мистър Клифтън.

— Подозирам, че ще съжалявате и за това, сър Алън.

— Не мисля. Ако кажа на лорд Барингтън истината за Карин Брант, животът на много наши агенти ще бъде изложен на опасност.

— А какво пречи аз да му кажа?
— Законът за държавната тайна.
— Абсолютно ли сте сигурен, че не бих го направил зад гърба ви?
— Да, мистър Клифтън, защото ако знам нещо за вас, то е, че никога не бихте предали страната си.
— Вие сте негодник — каза Хари.
— Това е част от длъжностната ми характеристика — отвърна сър Алън.

Хари често посещаваше майка си в къщичката ѝ в Имението през следобедните почивки от четири до шест, когато двамата сядяха на „висш чай“, както се изразяваше Мейзи — сандвичи със сирене и домати, горещи кифлички, еклери и „Ърл Грей“.

Разговаряха за всичко: от семейството — което беше най-интересната тема и за двамата — до политиката. Мейзи не се интересуваше особено от Джим Калахан и Тед Хийт и само веднъж, веднага след войната, беше гласувала за друг, освен за либералите.

— Изгубен глас, както неведнъж ти е напомнял Джайлс.

— Изгубен глас е когато не гласуваш, както неведнъж съм му отговаряла.

Хари нямаше как да не забележи, че след смъртта на съпруга ѝ майка му беше забавила темпото. Вече не разхождаше всяка вечер кучето и напоследък дори престана да чете сутрешните вестници, макар да не искаше да признае, че зрението ѝ се влошава.

— Трябва да се връщам за сесията от шест до осем — каза Хари.

Докато ставаше от мястото си до камината, майка му извади запечатан плик и каза спокойно:

— Да не се отваря, докато не ме положат в гроба.

— Дотогава има още много години, майко — отвърна той, докато се навеждаше да я целуне по челото, макар и сам да не вярваше на думите си.

— Е, радваш ли се, че си взе почивен ден? — обърна се Джайлс към Себастиан, докато вървяха обратно към изхода след края на

играта.

— Определено — отвърна Себ. — Благодаря ти.

— Какво великолепно партньорство между Нот и Илингвурт. Направо спасиха Англия днес.

— Така е.

— Отвори ли ти се възможност да побъбриш с Мик Джагър?

— Не, не разговарях с него.

— Ами с Дон Брадман?

— Стиснах ръката му.

— Питър О'Тул?

— Не му разбрах нито една дума.

— Пол Гети?

— Разменихме визитки.

— Ами с премиера?

— Изобщо не разбрах, че е присъствал.

— От тази размяна на кратки реплики, Себастиан, да разбирам ли, че си разсеян от една млада дама?

— Да.

— И се надяваш да я видиш отново?

— Може би.

— Слушаш ли ме изобщо?

— Не.

Тримата се срещаха веднъж седмично, уж да обсъждат въпроси около „Мелър Травъл“, в чийто борд участваха. Но тъй като невинаги искаха другите директори да научават какво са намислили, срещата нито беше официална, нито се водеше протокол.

Нечестивата троица, както ги наричаше Себастиан, се състоеше от Дезмънд Мелър, Ейдриън Слоун и Джим Нолс. Тримата имаха само едно общо помежду си — омраза към всеки, носещ фамилията Клифтън или Барингтън.

След като Мелър беше принуден да напусне борда на „Барингтън“, Слоун бе освободен като председател на борда на „Фартингс“, а Нолс напусна корабната компания без никакви „съжаления“ в протокола, тримата се обединиха от обща цел — да

поемат контрол върху „Фартингс“ и после върху „Барингтън Шипинг“, независимо дали с честни или безчестни средства.

— Мога да потвърдя — каза Мелър, докато седяха тихо в ъгъла на един от малкото лондонски клубове, които ги допускаха като членове, — че лейди Вирджиния с неохота ми продаде своите седем и половина процента дялово участие в „Барингтън Шипинг“, което позволява един от нас да заеме място в борда.

— Добра новина — каза Нолс. — С радост бих приел поста.

— Не е нужно да прибързваме — каза Мелър. — Мисля да оставя другите директори да обмислят възможните последици от избора ми, така че всеки път, когато вратата на залата се отвори, мисис Клифтън да се чуди кой от нас ще се появи.

— Аз също не бих отказал мястото — обади се Слоун.

— Не затаявайте дъх — каза Мелър, — защото никой от вас не знае, че вече имам представител в борда. Един от най-дългогодишните директори на „Барингтън“ — продължи той — изпитва известни финансови затруднения и неотдавна ме помоли за доста значителен заем, който имам чувството, че няма да е в състояние да изплати. Отсега нататък не само че ще получавам протокола от всяко заседание на борда, но и ще научавам всяка вътрешна информация, която мисис Клифтън не иска да бъде записвана. Е, вече знаете с какво се занимавах през изминалия месец. С какво ще се похвалите вие?

— С доста — каза Нолс. — Неотдавна чух, че Сол Кауфман се е оттеглил като председател на „Кауфман“, след като всички в банката, дори портиерът, са разбрали, че е болен от Алцхаймер. Синът му Виктор, който не може да организира и състезание по надпикаване в бирария, временно заема мястото му, докато намерят нов председател.

— Може би това е най-добрият ни шанс да действаме? — предположи Мелър.

— Де да беше така лесно — отвърна Нолс. — За съжаление младият Кауфман започна преговори за сливане с „Фартингс“. Двамата със Себастиан Клифтън са били съученици и дори са живели в една стая, така че Клифтън е в бързата пътека.

— Тогава да се погрижим да се препъне на излизане от последния завой — каза Слоун.

— Дочух и друга полезна информация — продължи Нолс. — Изглежда, че Рос Бюканан възнамерява да се оттегли като председател

на борда на „Фартингс“ някъде около Нова година и Хаким Бишара ще заеме мястото му, а Клифтън ще стане главен изпълнителен директор на новосформираната „Фартингс Кауфман“.

— Националната банка ще допусне ли подобно сладко уреждане?

— Ще си затворят очите, особено след като Бишара стана любимец в Сити. По някакъв начин направи така, че да стане част от върхушката.

— Но нали новото законодателство изисква всяко сливане да става с одобрението на регулаторите на Сити? — намеси се Мелър. — Така че нищо не ни пречи да направим контраоферта и да размътим нещата.

— Какъв е смисълът, когато изобщо не можем да се състезаваме с дълбоките джобове на Бишара? Можем единствено да забавим процеса, а дори това няма да ни излезе евтино, както открихме на свой гръб миналия път.

— Можем ли по някакъв друг начин да предотвратим сливането? — попита Мелър.

— Бихме могли да нарушим репутацията на Бишара пред Националната банка — каза Слоун. — Така че да го сметнат за неподходящ човек начело на една от най-големите финансови институции в Сити.

— Вече опитахме — напомни му Мелър. — И се провалихме.

— Само защото планът ни не беше напълно подсигурен. Този път измислих нещо, което ще направи невъзможно регулаторите да одобряват сливането и Бишара ще трябва да подаде оставка като председател на „Фартингс“.

— Как е възможно това? — попита Мелър.

— Защото осъжданите престъпници нямат право да влизат в борда на банка.

16.

— Грозен ли съм?

— Нужно ли е да питаш? — отвърна Клайв Бингам, който седеше на бара и отпиваше от бирата си.

— Глупав ли съм?

— Никога не съм се съмнявал — каза Виктор Кауфман.

— Значи това обяснява всичко.

— Кое? — попита Клайв.

— Вуйчо ми ме заведе в Лордс миналия четвъртък.

— Да гледаш как англичаните пердашат индийците.

— Да, но срещнах онова момиче...

— А, мъглата се разсейва — отбеляза Виктор.

— И си я харесал — каза Клайв.

— Да. И не само това, ами си мисля, че и тя доста ме хареса.

— Значи е тъпачка.

— Но когато ѝ се обадох на следващия ден и я поканих на вечеря, ми отказа.

— Тази жена започва да ми харесва.

— Тъй като и двамата работим в Сити, предложих обяд.

— И тя пак ли те отряза?

— Директно — рече Себ. — Така че я попитах дали...

— Не би се съгласила да прескочите яденето и...

— Не, дали иска да гледаме Лорънс Оливие във „Венецианският търговец“.

— И тя пак ли отказа?

— Да.

— Но билети за това нещо не се намират дори на черно — каза Виктор.

— Затова ще ви питам пак. Грозен ли съм?

— Това вече го установихме — каза Клайв. — Така че остава да обсъдим с кой от нас ще ходиш на „Търговеца“.

— С никой. Още не съм се отказал.

— Нали ми каза, че харесваш Себастиан?

— Да. Беше чудесна компания в ден, от който се ужасявах — каза Надира.

— Тогава защо му отказваш? — попита съквартирантката й.

— Защото през трите дни, за които ме покани, имам други ангажименти.

— И не си могла да прехвърлиш нито един за друго време?

— Не. В сряда вечерта трябваше да съм на балет с баща ми. Марго Фонтейн в „Лебедово езеро“.

— Добре, това го приемам. Следващото?

— В четвъртък шефът ми ме помоли да присъствам на обяд с важен клиент, който идва от Ню Делхи.

— Става.

— А в петък винаги ходя на фризьор.

— Жалка работа.

— Знам! Но докато се усетя, той вече беше затворил.

— Жалка работа — повтори Джени.

— Най-лошото е, че татко се обади на следващия ден да ми каже, че е изникнало нещо и трябва да лети за Бомбай, и ми предложи билетите. Фонтейн в „Лебедово езеро“. Мога ли да те изкуша, Джени?

— И още как. Но няма да дойда с теб, защото ще се обадиш на Себастиан, ще му кажеш, че баща ти е зает, и ще го попиташ дали не би ти направил компания.

— Не мога да го направя — каза Надира. — Не мога да се обадя на мъж и да го покана на среща.

— Надира, седемдесет и първа година сме. Вече не се гледа с лошо око, ако жена покани мъж.

— В Индия се гледа.

— Ако случайно не си забелязала, не сме в Индия. И освен това се обаждаш непрекъснато на мъже.

— Не е вярно.

— Напротив, вярно е. Част от работата ти е и си доста добра в нея.

— Това е различно.

— Значи спокойно можеш да се обадиш на Себастиан да обсъдите падането на лихвите, но не и да го поканиш на балет?

— Може пък да ми се обади отново.
— А може и да не ти се обади.
— Сигурна ли си, че не искаш да гледаш Фонтейн?
— Разбира се, че искам. И ако ми дадеш билетите, ще се обадя на Себастиан и ще го попитам дали има нещо против да отидем заедно.

— Джени Бартън се обажда, мистър Клифтън.
— Джени Бартън, Джени Бартън... Нищо не ми говори. Каза ли от коя компания е?
— Не, каза, че е по личен въпрос.
— Не се сещам коя е, но май е по-добре да ме свържете.
— Добро утро, мистър Клифтън. Не ме познавате, но аз съм съквартирантка на Надира Гуман. — Себ едва не изтърва телефона. — Вчера сте се обадили на Надира и сте я поканили на вечеря.
— И на обяд, и на театър, но тя ми отказва.
— За което сега съжалява, така че ако решите да ѝ се обадите отново, мисля, че в края на краищата може и да се окаже свободна в сряда вечерта.
— Благодаря, мис Бартън — каза Себ. — Но защо тя самата не ми се обади?
— Основателен въпрос. Защото след онова, което тя ми разказа за вас, аз определено не бих ви отказала.
Телефонът замлъкна.

— Нямах представа, че се интересуваш от балет, Себастиан. Винаги съм си мислила, че си падаш повече по театъра.
— Напълно си права, майко. Всъщност това ще е първото ми ходене на балет.
— Тогава да те предупредя, спести си обяда.
— Какво искаш да кажеш?
— В Ковънт Гардън всичко е много цивилизовано. Поднасят вечеря по време на представлението. Първото ястие е преди вдигането на завесата, второто през големия антракт, а кафето, сиренето и бисквитите — след спускането на завесата. Кого ще водиш?

- Никого. Поканен съм.
- Познавам ли я?
- Стига си любопитствала, майко.

Себастиан пристигна пред операта няколко минути преди седем. Беше изненадан колко нервен се чувства. Но пък, от друга страна, както не пропусна да му напомни Клайв, това бе първата му среща от доста време. Огледа тълпата, нахлуваща през главния вход, и изведнъж я видя. Не че би могъл да я пропусне. Дългата черна коса и дълбоките кафяви очи на Надира се допълваха от поразителна червена копринена рокля, която го накара да си помисли, че Надира би трябвало да краси корицата на „Вог“, вместо да анализира печалби и загуби, завряна в недрата на някаква банка. Тя също го видя и лицето ѝ грейна.

— Леле — каза той. — Изглеждаш зашеметяващо.

— Благодаря — отвърна Надира, а Себ я целуна по бузата, сякаш беше леля му Грейс.

— Несъмнено си идвал много пъти в операта, така че си запознат с правилата — каза тя.

— Не, за първи път ми е — призна Себ. — Всъщност никога досега не съм ходил на балет.

— Щастливец!

— Какво искаш да кажеш? — попита Себ, докато влизаха в ресторанта на партера.

— Или ще се пристрастиш до края на живота си, или никога повече няма да дойдеш.

— Да, разбирам какво имаш предвид — каза Себ.

Надира спря на прага.

— Имаме резервация на името на Гуман.

— Моля, последвайте ме, мадам — каза оберкелнерът, отведе ги до масата им и след като се настаниха, им връчи менюто.

— Сервират първото ястие преди вдигането на завесата и трябва да поръчаме основното сега, за да са готови за антракта.

— Винаги ли си толкова организирана?

— Извинявай — каза Надира. — Просто се опитвам да помогна.

— А аз просто се майтапя — каза Себ. — Но пък ако имаш майка като моята, това си върви с територията.

— Майка ти е невероятна, Себ. Питам се дали има представа колко жени гледат на нея като на модел за подражание.

Появи се сервитьор, готов да вземе поръчката им.

— За мен аспарагус и морски език — каза Надира.

— А за мен гъши дроб и печено агнешко — каза Себ. — И бих искал да поръчам бутилка вино.

— Аз не пия — каза Надира.

— Извинявай. Какво желаеш?

— Само вода, благодаря. Но ти си поръчай.

Себ провери листа с вината.

— За мен чаша мерло.

— Като banker ще одобриш колко добре се управлява това място — каза Надира. — Повечето ястия са прости и лесни за приготвяне, така че като се върнеш на масата си в края на всяко действие, могат да те обслужат бързо.

— Вече разбирам защо си аналитик.

— А ти ръководиш отдела за недвижими имоти във „Фартингс“, което трябва да е доста голяма отговорност за човек...

— ... на моята възраст ли? Както много добре знаеш, банковото дело е игра за младите. Повечето ми колеги рухvat на четирийсет.

— Някои на трийсет.

— И въпреки това не е лесно за една жена да направи кариера в Сити.

— Една-две банки бавно започват да приемат, че има вероятност жената да е интелигентна като мъжа. Повечето от по-старите учреждения обаче продължават да живеят в Средновековието. Често е по-важно къде си учил и кой е баща ти, отколкото какви са способностите ти. „Хамброс“ не са първобитни като повечето, но и те все още нямат жена в борда, което важи и за всяка друга по-голяма банка в Сити, включително и за „Фартингс“.

Чуха се три удара на звънец.

— Това да не означава, че представлението започва?

— Като редовен посетител на театър би трябвало да знаеш, че до началото остават три минути.

Себ я последва от ресторанта в залата; Надира сякаш знаеше съвсем точно къде отива. Себ не се изненада, когато ги отведоха до най-добрите места.

От момента, в който завесата се вдигна и малките лебеди изпърхаха на сцената, Себ се озова в друг свят. Беше заплепен от уменията и артистичността на танцьорите и точно когато си мислеше, че по-добре не може да бъде, на сцената се появи примабалерината и той разбра, че ще се връща отново и отново тук. Когато завесата се спусна в края на второто действие и аплодисментите утихнаха, Надира го поведе обратно към ресторанта.

— Е, какво ще кажеш? — попита, когато седнаха.

— Направо омагьосващо — отвърна той, без да откъсва поглед от нея. — И изпълнението на Марго Фонтейн страшно ми хареса.

Надира се разсмя.

— Баща ми ме заведе за първи път на балет, когато бях на седем. Като всички малки момичета си тръгнах от театъра, като мечтаех да съм един от четирите лебеда. И оттогава балетът си остана моя любов.

— Изпитах същото, когато баща ми ме заведе за първи път в Стратфорд да гледаме Пол Робсън в „Отело“ — каза Себ, докато слагаха пред него чиния печено агнешко.

— Какъв щастливец си. — Себ я погледна объркано. — Сега ще можеш да видиш всички велики балети за първи път. Имай предвид обаче, че след Фонтейн на другите никак няма да им е лесно.

— Баща ми веднъж ми каза, че му се иска да не е чел нито дума от Шекспир, преди да навърши трийсет. Така щял да гледа всичките трийсет и седем пиеси, без да знае края им. Сега разбирам отлично какво е имал предвид.

— Аз просто не ходя достатъчно на театър.

— Поканих те на „Венецианският търговец“, но...

— Онази вечер бях заета. Но сега ангажиментът отпадна, така че с удоволствие бих дошла. Разбира се, стига да не си предложил билета на някой друг.

— Съжалявам, но двама мои приятели отчаяно искаха да видят Оливие, така че...

— Разбирам — каза Надира.

— Но аз им отказах.

— Защо?

— И на двамата краката им са космати.

Надира избухна в смях.

— Знам, че си...

— Къде...

— Не, ти си пръв — каза Надира.

— Просто искам да те питам за толкова много неща.

— И аз теб.

— Знам, че си учила в „Сейнт Пол“ и после в Гъртън, но защо точно банково дело?

— Винаги съм била очарована от числата и моделите, които създават, особено когато трябва да обясниш значението им на хора, които често се интересуват само от краткосрочни придобивки.

— Като мен може би?

— Надявам се, че не, Себ.

Все едно говореше Саманта. Себ нямаше да направи същата грешка втори път.

— Откога работиш в „Хамброс“?

— От малко повече от три години.

— Значи вече мислиш какъв да бъде следващият ти ход?

— Типично по мъжки — отвърна Надира. — Не, много ми харесва там където съм, макар че наистина се отчайвам, когато неподходящи мъже биват повишавани на постове, за които нямат способности. Искане ми се банковото дело да беше като балета. Тогава Марго Фонтейн щеше да е гуверньор на Националната банка.

— Не ми се вярва от сър Лесли О'Брайън да излезе много добър черен лебед — каза Себ. В този момент камбаната отново удари три пъти и той бързо пресуши чашата си.

Надира беше права, защото Себ не можеше да откъсне очи от черния лебед, който хипнотизира цялата публика с майсторството си, а когато завесата се спусна в края на третото действие, Себ отчаяно искаше да разбере какво ще се случи накрая.

— Не ми казвай, не ми казвай — каза той, докато се връщаха на масата.

— Няма — отвърна Надира. — Но се наслаждавай на момента, защото, за съжаление, ще имаш това уникално изживяване само веднъж.

— Може би и ти ще имаш същото изживяване, когато те заведе на „Венецианският търговец“.

— „Как сладко дремят лунните лъчи
върху тревите. Тук да спрем!
И нека мелодия да се прокрадне
лека в ушите ни! Нощта и тишината
за сладостни съзвучия подхождат.
Виж, Джесика, как...“^[1]

Себастиан сведе глава.

— Много съжалявам — рече Надира. — Какво казах?

— Нищо, нищо. Просто ми напомни за нещо.

— Или за някого?

Себ беше спасен от разпоредителя.

— Дами и господа, ако обичате, заемете местата си, последното действие започва всеки момент.

Последното действие бе така трогващо, а Фонтейн така пленителна, че когато се обърна да види дали представлението оказва същия ефект върху Надира, на Себ му се стори, че вижда сълза да се спуска по бузата ѝ. Той хвана ръката ѝ.

— Съжалявам — прошепна тя. — Показвам се като пълна глупачка.

— Това не би било възможно.

Когато завесата най-сетне се спусна, Себ се включи в десетминутните овации, а Марго Фонтейн излезе толкова пъти да се поклони и получи толкова много букети, че спокойно можеше да отвори цветарски магазин. Докато излизаха от залата към ресторанта, той хвана Надира за ръка, но тя изглеждаше твърде нервна и мълчеше. Едва след като сервираха кафето каза:

— Благодаря ти за чудесната вечер. Покрай теб сякаш гледах „Лебедово езеро“ за първи път. Отдавна не се бях наслаждавала толкова много на представление. — И млъкна колебливо.

— Но нещо те тревожи.

— Индийка съм.

Себ избухна в смях.

— Аз пък съм съмърсетски селяндур, но това никога не ме е притеснявало.

Тя не се разсмя.

— Не мисля, че мога да дойда на театър с теб, Себ.
— Но защо?
— Страхувам се какво може да се случи, ако се видим отново.
— Не те разбирам.
— Казах ти, че баща ми трябваше да се върне в Индия.
— Да. Помислих, че по работа.
— В известен смисъл. През последните няколко месеца майка ми избираше мъжа, за когото се очаква да се омъжи, и мисля, че е взела окончателното си решение.
— Не — каза Себ. — Това е невъзможно.
— Сега остава само одобрението на баща ми.
— А ти нямаш ли право на избор по въпроса?
— Абсолютно никакво. Разбери, Себ, това е част от традицията и религията ни.
— Ами ако се беше влюбила в някой друг?
— Пак щях да почета желанието на родителите ми. — Себ се наведе през масата да хване ръката ѝ, но тя бързо се дръпна. — Никога няма да забравя вечерта, в която гледах „Лебедово езеро“ с теб, Себ. Ще я помня до края на живота си.
— Аз също, но...
Но когато вдигна очи, тя беше изчезнала, също като черния лебед.

[1] Шекспир, „Венецианският търговец“, 5:1. Превод Валери Петров. — Б.пр. ↑

17.

— Е, как мина снощи? — попита Джени, докато слагаше две яйца в тенджерата с топла вода.

— Не можеше да е по-зле — отвърна Надира. — Изобщо не мина така, както планирах.

Джени се обърна и видя, че приятелката ѝ е на път да се разреве. Завтече се през кухнята, седна до нея и я прегърна през раменете.

— Толкова ли лошо беше?

— По-лошо. Втория път го харесах още повече. И обвинявам теб.

— Защо мен?

— Защото ако се беше съгласила да дойдеш на балета с мен, това изобщо нямаше да се случи.

— Но случилото се е хубаво.

— Не, ужасно е. В края на вечерта го оставих, като му казах, че не искам да го виждам никога повече.

— Какво е направил, че те е ядосал така?

— Това, че се влюбих в него, а нямаше такова намерение.

— Но това е фантастично, стига и той да изпитва същите чувства.

— Но ще приключи катастрофално, когато родителите ни...

— Сигурна съм, че родителите на Себ ще те приемат радушно в семейството си. Всичко, което съм чела за тях по вестниците, говори, че са изключително цивилизовани хора.

— Не се тревожа за неговите родители, а за моите. Те просто няма да сметнат Себастиан за подходящ...

— Живеем в модерен свят, Надира. Браковете между различни раси стават нещо съвсем нормално. Трябва да заведеш родителите си да гледат „Познай кой ще дойде на вечеря“.

— Джени, чернокож, който иска да се ожени за бяла жена в Америка през шейсетте, е нищо в сравнение с индустка, влюбила се в християнин, повярвай ми. Забеляза ли, че в онзи филм изобщо не ставаше въпрос за религия, а само за цвета на кожата? Зная, че не е

необичайно индийка да се омъжи за някой от друга раса, особено ако и двамата са християни. Но един индуист никога не би помислил за подобно нещо. Искане ми се изобщо да не бях ходила на онзи мач по крикет.

— Но отиде — каза Джени. — Така че се налага да се справиш с реалността. Дали ще опиташ да изградиш пълноценна връзка със Себастиан, или ще угодиш на родителите си, като се омъжиш за човек, когото дори не си виждала?

— Не е толкова просто. Снощи се опитах да обясня на Себ какво е да израснеш в традиционно индуистко семейство, в което традицията, дългът...

— Ами любовта?

— Тя може да дойде след брака. Знам, че е станало точно така при майка ми и баща ми.

— Но баща ти се е срещал със Себастиан, така че със сигурност ще те разбере.

— Възможността дъщеря му да се омъжи за християнин изобщо не би му минала през ума.

— Той е международен бизнесмен, който те е пратил в „Сейнт Пол“ и се е гордял, когато са те приели в Кеймбридж.

— Да. И направи така, че да постигна тези неща, без да поиска нищо в замяна. Но когато става въпрос за кого да се омъжа, ще бъде непреклонен и от мен ще се очаква да му се подчиня. Винаги съм приемала това. Брат ми беше оженен за жена, която изобщо не бе виждал, а по-малката ми сестра вече се подготвя да мине през същото. Бих могла да се опълча на родителите си, ако смятах, че след време ще го приемат, но знаей, че това никога няма да стане.

— Но нали са приели, че са настъпили нови времена и нещата са се променили?

— Не и към по-добро, както неуморно повтаря майка ми.

Джени изтича до печката и спаси от кипящата вода двете много твърдо сварени яйца. Двете се разсмяха.

— И какво ще правиш? — попита Джени.

— Нищо не мога да направя. Казах му, че няма да се видим отново, при това съвсем сериозно.

Някой решително почука на вратата.

— Обзалагам се, че е той — каза Джени.

— Тогава ти трябва да отвориш!

— Съжалявам. Трябва да сваря нормални яйца и не мога да си позволя да правя една и съща грешка два пъти.

На вратата се почука отново, още по-решително.

— Действай — каза Джени, без да помръдне от печката.

Докато отиваше бавно към антрето, Надира съчини цяла реч.

— Съжалявам, но... — започна тя, след като отвори вратата и млъкна. На прага стоеше млад мъж с червена роза в ръка.

— Вие ли сте мис Надира Гуман? — попита той.

— Да.

— Помолиха ме да ви предам това.

Надира благодари, затвори вратата и се върна в кухнята.

— Той ли беше? — попита Джени.

— Не, но е пратил това — отвърна Надира и показа розата.

— Определено трябва да започна да ходя на крикет — каза Джени.

— По една на всеки час? — попита Клайв.

— Точно така — отвърна Себ.

— И колко време смяташ да й пращаш по една роза на час? — попита Виктор.

— Колкото се наложи.

— Някъде наоколо трябва да има някоя много щастлива цветарка.

— Кажи ми, Вик, и евреите ли са толкова чувствителни, ако децата им се оженят за човек, който не изповядва религията им?

— Трябва да призная, че когато родителите ми поканиха Рут на вечеря три поредни петъци, разбрах, че единственото, което ще ми бъде позволено да избирам, са зеленчуците.

— Как изобщо можем да започнем да разбираме напрежението, на което е подложена Надира? — каза Клайв. — Съчувствам й.

— Да погледнем откъм по-светлата страна, Себ — каза Виктор.

— Това означава ли, че няма да я водиш на „Венецианският търговец“ довечера?

— Изглежда малко вероятно, така че можете да вземете билетите ми. — Себ извади портфейла си и ги даде на Клайв. — Надявам се да

ви хареса.

— Можем да хвърлим жребий кой да дойде с теб — предложи Виктор.

— Не, за довечера имам други планове.

— Мисис Джени Бартън на трета линия, мистър Клифтън.

— Свържете ме.

— Здравсти, Себ. Обаждам се само да ти кажа да потърпиш. Започва да се огъва.

— Но тя не отговаря на писмата ми, на обажданията ми, не...

— Може би трябва да опиташ да се видиш с нея.

— Виждам я всеки ден — каза Себ. — Стоя пред „Хамброс“, когато идва на работа сутринта, и в края на работния ден, когато чака автобуса си. Гледам я дори как се прибира в апартамента си вечер. Ако стана по-настойчив, може да ме арестуват за тормоз.

— Този уикенд ще ходя при родителите си в Норфолк — каза Джени. — И ще се върна чак в понеделник сутринта. С нищо повече не мога да ти помогна, така че действай.

Беше петък вечерта. Надира излезе от банката, разтвори чадъра си и тръгна със сведена глава, като заобикаляше локвите на път към спирката. Разбира се, чакаше я, както правеше всяка вечер през последната седмица.

— Добър вечер, мис Гуман — каза той и ѝ поднесе роза.

— Благодаря — отвърна тя и се нареди на опашката.

Качи се в автобуса и седна на горния етаж. Погледна през прозореца и за момент ѝ се стори, че вижда Себ да се крие във входа на един магазин. Когато слезе на Фулам Роуд, там я чакаше още един младеж, още една роза, още едно благодаря. Надира изтича към апартамента — дъждът се засилваше с всяка минута. Когато пхна ключа в ключалката, вече замръзваше. Беше решила да вечеря набързо, да вземе вана и да си легне рано с надеждата, че ще успее да поспи.

Вадеше йогурт от хладилника, когато на вратата се позвъни. Усмихна се и си погледна часовника — последната роза за деня, която щеше да отиде при другите във вазата на масата в антрето. Като се

питаеше колко ли дълго ще упорства Себ, бързо отиде до вратата — не искаше младежът да стане вир-вода. Отвори и видя него, с чадър в едната ръка и роза в другата.

Затръшна вратата в лицето му, свлече се на пода и избухна в сълзи. Как можеше да продължава да се държи така лошо с него, след като тя беше виновната? Остана седнала в антрето, свита до стената. Мина известно време, преди бавно да се надигне и да се върне в кухнята. Стъмваше се, така че отиде до прозореца и дръпна завесата. Навън още валеше — типично за Англия. И тогава го видя — навел глава, седнал на бордюра от другата страна на улицата, а дъждът се стичаше по чадъра му в канавката. Надира го гледаше през тясната цепка между завесите, но той не можеше да я види. Трябваше да му каже да се прибира, преди да е пипнал пневмония. Изтича до вратата, отвори и извика:

— Себастиан. — Той вдигна глава. — Моля те, върви си у дома.

Той стана и тя разбра, че трябва да затвори веднага. Себ тръгна бавно през улицата към нея, като очакваше вратата отново да се затръшне в лицето му. Но тя не я затвори, така че Себ пристъпи напред и я прегърна.

— Не искам да продължа да живея, ако не мога да бъда с теб — каза той.

— И аз изпитвам същото. Но трябва да разбереш, че е безнадеждно.

— Ще се видя с баща ти веднага щом се върне от Индия. Не мога да повярвам, че няма да разбере.

— Това няма да промени нищо.

— В такъв случай трябва да направим нещо преди да се е върнал.

— Първото, което трябва да направим, е да те освободим от този костюм. Вир-вода си. — Докато тя сваляше сакоето му, той се наведе и започна да разкопчава малките копчета на блузата й.

— Аз не съм вир-вода — каза тя.

— Знам — прошепна той, докато продължаваха да се събличат един друг. Той я взе в обятията си и я целуна за първи път. Движеха се неловко като тийнейджъри, откриваха бавно и нежно телата си, така че когато най-сетне се любиха, Себастиан имаше чувството, сякаш го прави за първи път — а за Надира беше за първи път.

През целия уикенд не се отделиха един от друг дори за момент. Всяка сутрин тичаха заедно в парка, тя готвеше, докато той подреждаше масата, ходиха на кино, без много да гледат филма, смееха се и плачеха и изгубиха представа колко пъти се любиха. Най-щастливият уикенд в живота ѝ, каза му тя в понеделник сутринта.

— Нека ти обясня големия си план — каза той, докато сядаха на закуска.

— Да не започва с правене на любов в коридора?

— Не, но предлагам да го правим всяка петък вечер. Аз ще стоя навън на дъжда.

— А аз ще ти кажа да си вървиш у дома.

— У дома. Това ми напомня за плана ми. Следващия уикенд искам да те заведа да се запознаеш с родителите ми.

— Тревожа се, че те няма да...

— Да сметнат, че съм достатъчно добър за теб ли? И ще са напълно прави. Подозирам, че истинският проблем ще бъде да убедим баща ти, че никога няма да бъда достатъчно добър за теб, но въпреки това ще се срещна с него веднага щом се върне в Англия.

— И какво ще му кажеш?

— Че съм влюбен в дъщеря му и искам да прекарам остатъка от живота си с нея.

— Но ти дори не си ми предложил.

— Щях да го направя още в Лордс, но знаех, че само ще ми се изсмееш.

— Той няма да се изсмее. Ще те попита само едно нещо — тихо каза тя.

— И какво е то, скъпа?

— Спа ли с дъщеря ми? — едва чуто промълви тя.

— Ако го направи, ще му кажа истината.

— Тогава ще убие или теб, или мен, или и двамата ни.

Себ отново я прегърна.

— Ще склони, когато види колко се обичаме.

— Не и ако майка ми вече ми е избрала подходящ мъж и двете семейства са стигнали до споразумение. Защото точно преди баща ми да замине за Индия аз му дадох думата си, че съм девствена.

През седмицата Себ говори с майка си и баща си и те не само че останаха очаровани от новината, но и очакваха с нетърпение да видят бъдещата си снаха. Надира се ободри от реакцията им, но не можеше да скрие тревогата си как ще реагира баща ѝ. Той ѝ се обади в четвъртък да ѝ каже, че се връща в Англия и има вълнуващи новини за нея.

— Ние също имаме вълнуващи новини за него — опита се да я окуражи Себ.

В петък вечерта Себ си тръгна рано от банката, като по пътя спря да купи още куп рози. После продължи през града до Фулам Роуд да вземе Надира и да продължат на запад. С нетърпение очакваше да я представи на родителите си. Но първо трябваше да благодари на Джени за всичко, което беше направила, и този път розите щяха да бъдат за нея. Паркира пред апартамента, изскочи от колата и натисна звънеца. Мина известно време преди вратата да се отвори и когато това стана, коленете на Себ омекнаха. Джени стоеше на прага и се тресеше неудържимо. Бузата ѝ беше зачервена.

— Какво е станало? — настоятелно попита Себ.

— Отведоха я.

— Как така?

— Баща ѝ и брат ѝ дойдоха преди час. Тя се съпротивляваше и се опитах да помогна, но те я извлякоха навън, напъхаха я в една кола и я откараха.

18.

— Много мило, че се отзовахте с такава готовност, Варун — каза Джайлс. — Особено в събота сутрин.

— За мен е удоволствие — отвърна посланикът. — Страната ми завинаги ще ви остане задължена за ролята, която изиграхте като външен министър, когато мистър Ганди посети Обединеното кралство. Но с какво мога да ви помогна, лорд Барингтън? По телефона казахте, че въпросът бил спешен.

— Племенникът ми Себастиан Клифтън има личен проблем, по който би искал да се посъветва с вас.

— Разбира се. Ако мога да помогна с нещо, ще го направя с радост — каза Варун и се обърна към Себастиан.

— Сблъсках се с проблем, който изглежда неразрешим, сър, и не зная какво да правя. — Мистър Шарма кимна. — Влюбих се в индийско момиче и искам да се оженим.

— Поздравления.

— Но тя е индуистка.

— Също като осемдесет процента от сънародниците ми, мистър Клифтън, сред които съм и аз. Така че да приема ли, че проблемът не е момичето, а родителите ѝ?

— Да, сър. Макар че Надира иска да се омъжи за мен, родителите ѝ са избрали някой друг за неин съпруг. Мъж, когото дори не е виждала.

— Това не е необичайно за страната ми, мистър Клифтън. И аз не бях виждал съпругата си, докато майка ми не я избра. Но ако мислите, че това би помогнало, с радост ще поговоря с родителите на Надира и ще се опитам да защита каузата ви.

— Много мило от ваша страна, сър. Ще съм ви изключително благодарен.

— Трябва обаче да ви предупредя, че ако семейството е сключило договор с другата страна, думите ми ще попаднат в глухи уши. Но все пак — продължи посланикът, докато вземаше бележник от

масичката до себе си, — кажете ми всичко, което можете за Надира, за да реша как да подходя към проблема.

— Вчера вечерта с Надира възнамерявахме да отпътуваме, за да я запозная с родителите си. Когато отидох да я взема от апартамента ѝ, открих, че тя в буквалния смисъл е била отвлечена от баща си и брат си.

— Бихте ли ми казали имената им?

— Сукхи и Зафар Гуман.

Посланикът се размърда неспокойно в стола си.

— Мистър Гуман е един от водещите индустриалци в Индия. Той има много силни бизнес и политически връзки и трябва да добавя, че си е спечелил репутацията на безжалостно ефективен човек. Подбирам думите си внимателно, мистър Клифтън.

— Но ако Надира е все още в Англия, нали можем да му попречим да я отведе в Индия против волята ѝ? В края на краищата тя е на двайсет и шест години.

— Съмнявам се, че е все още в страната, мистър Клифтън, защото знам, че мистър Гуман има частен самолет. Но дори да беше тук, за доказването, че баща държи детето си против волята му, ще е необходим дълъг съдебен процес. Бил съм свидетел на седем подобни процеса, откакто заех поста си, и макар да съм убеден, че и седемте млади жени искаха да останат в страната, четири от тях бяха в Индия много преди да бъдат разпитани, а другите три казаха на разпита, че вече не желаят да поискат убежище. Но ако желаете да продължите, мога да се обадя на главния инспектор в Скотланд Ярд, който отговаря за подобни случаи, макар че трябва да ви предупредя, че мистър Гуман несъмнено е наясно със законните си права и това няма да е първият път, когато взема нещата в свои ръце.

— Тоест казвате, че не мога да направя нищо?

— Не много — призна посланикът. — Искате ми се да можах да ви помогна повече.

— Много мило, че ни отделихте толкова много време, Варун — каза Джайлс, докато ставаше.

— За мен е удоволствие, Джайлс — отвърна посланикът. Двамата си стиснаха ръцете. — Винаги можете да ме потърсите, ако смятате, че мога да ви бъда от помощ.

Джайлс и Себ излязоха от кабинета на Варун Шарма на Странд.

— Много съжалявам, Себ — рече Джайлс. — Знам точно през какво минаваш, но не съм сигурен какво можеш да направиш сега.

— Да се прибера у дома и да се опитам да продължа. Все пак благодаря, вуйчо. Не би могъл да направиш повече.

Джайлс се загледа как племенникът му се отдалечава към Сити и се запита какво ли наистина е намислил да прави, защото домът му бе в обратната посока. След като Себ изчезна от поглед, Джайлс се обърна и изкачи отново стъпалата към кабинета на посланика.

— Рейчъл, трябват ми петстотин паунда в рупии, двупосочен билет до Бомбай без конкретна дата за връщане и индийска виза. Ако се обадиш на секретарката на мистър Шарма в посолството, тя несъмнено ще ускори процеса. О, и ще ми трябват петнайсет минути с председателя, преди да замина.

— Но следващата седмица имате няколко важни срещи, сред които...

— Разчисти графика ми за следващите няколко дни. Ще се обаждам всяка сутрин, така че да ме държиш в течение.

— Явно се опитвате да сключите невероятна сделка.

— Най-голямата в живота ми.

Посланикът изслуша внимателно секретарката си.

— Племенникът ви току-що се е обадил и е кандидатствал за виза — каза той, след като остави слушалката. — Да ускоря ли издаването ѝ, или да го забавя?

— Ускорете го — каза Джайлс. — Макар да признавам, че доста се тревожа за момчето. Подобно на мен, той е безнадежден романтик и в момента мисли със сърцето, а не с главата си.

— Не се безпокойте, Джайлс — каза Варун. — Ще се погрижа някой да го държи под око в Индия и да се погрижи да не попадне в прекалено големи неприятности, особено щом е въввлечен Сукхи Гуман. Никой не би искал този човек за враг.

— Но когато се срещнах с него в Лордс, той ми се стори доста очарователен.

— Това е половината от причината да е така преуспял.

Едва по-късно вечерта, след като беше закопчал колана си и самолетът бе излетял, Себ осъзна, че няма никакъв план. Единственото, което знаеше със сигурност, бе, че не би могъл да прекара остатъка от живота си в питане дали това пътуване би променило нещо. Единствената полезна информация, която бе получил от старшата стюардеса по време на полета, бе името на най-добрия хотел в Бомбай.

Беше задрямал, когато капитанът обяви, че започват да се спускат към Бомбай. Погледна през прозореца и видя огромна разпъзляла се във всички посоки маса от малки къщички, бараки и жилищни блокове, покриващи плътно всяко свободно парче земя. Запита се дали в Бомбай са чували за градоустройство.

Докато слизаше от самолета, го блъсна смазваща горещина и влага и щом влезе в летището, бързо откри местното темпо на всичко — бавно или никакво. За проверка на паспорта се нареди на най-дългата опашка, която бе виждал; докато чакаше да разтоварят багажа му, едва не заспа; задържаха го цяла вечност на митницата, макар че имаше само един куфар. А откриването на такси се оказа цяло изпитание — ред нямаше, колите просто идваха и заминаваха.

Когато най-сетне потегли за града, Себ откри защо никой не е бил глобяван за превишена скорост в Бомбай — колата почти през цялото време се движеше на първа скорост. А когато помоли да пуснат климатика, шофьорът смъкна прозореца. Себ се загледа навън към малките магазини без покриви и без врати, предлагащи всичко, от резервни гуми до манго, и към жителите на града, тръгнали по своите си дела. Някои бяха облечени в елегантни костюми, увиснали по телата им, и с вратовръзки, които не биха изглеждали необичайно на Скуеър Майл, докато други носеха само препаски и напомняха за един от героите на баща му — Ганди.

В покрайнините на града спряха. Себ беше попадал на задръствания в Лондон, Нью Йорк и Токио, но те бяха като състезание на Формула 1 в сравнение с Бомбай. Разнебитени камиони, спрели в бързото платно, претоварени рикши във вътрешното и свещени крави, преживящи доволно в средното, докато някаква възрастна жена пресичаше пътя, изглежда, без да разбира за какво е направен.

Малко момче стоеше наред пътя с купчина книги с меки корици. Дойде при колата, почука на прозореца и се усмихна на Себастиан.

— Харолд Робинс, Робърт Лъдълм и Хари Клифтън — каза момчето и го дари с лъчезарна усмивка. — На половин цена!

Себастиан му даде банкнота от десет рупии.

— Хари Клифтън.

Момчето извади последната книга на баща му.

— Всички обичаме Уилям Уоруик — каза то и продължи към следващата кола.

Щеше ли баща му да му повярва?

Мина още час, докато стигнат до хотел „Тадж Махал“, като междувременно Себастиан бе останал без сили и подгизнал от пот.

Когато влезе в хотела, изведнъж се озова в друг свят и бързо бе върнат в настоящето.

— Колко време ще останете при нас, сър? — попита висок елегантен мъж с дълга синя дреха, докато Себастиан подписваше формуляра за регистрация.

— Не съм сигурен — отвърна Себ, — но най-малко два или три дни.

— В такъв случай няма да вписвам крайна дата. Мога ли да ви помогна с нещо друго, сър?

— Бихте ли ми препоръчали надеждна фирма за коли под наем?

— Ако ви е нужна кола, сър, хотелът с радост ще ви предостави „Амбасадор“ с шофьор.

— Ще мога ли да ползвам същия шофьор през целия си престой?

— Разбира се, сър.

— Ще трябва да знае английски.

— В този хотел дори чистачките знаят английски, сър.

— Разбира се, извинете. Имам още една молба — възможно ли е шофьорът ми да е индуист?

— Няма проблем, сър. Мисля, че разполагам с идеалния човек, който отговаря на всичките ви изисквания, и мога да ви го препоръчам, защото е мой брат. — Себ се разсмя. — Кога желаете да започне?

— Утре сутринта в осем?

— Отлично. Брат ми се казва Виджай. Ще ви чака в осем пред главния вход. — Рецепционистът вдигна ръка и тутакси се появи

пиколо. — Отведете мистър Клифтън до стая 808.

19.

В осем следващата сутринта пред хотела го чакаше млад мъж, стоящ до бял „Амбасадор“. Веднага щом видя, че Себ се отправя към него, той отвори задната врата.

— Ще седна отпред до вас — каза Себ.

— Разбира се, сър — отвърна Виджай. — Къде желаете да ви откарам, сър? — попита, след като се настани зад волана.

Себ му подаде адреса.

— Зависи от това колко светофари работят днес и колко крави закусват, сър.

Отговорът се оказа малко повече от час, макар че километражът показваше, че са изминали едва пет километра.

— Къщата вдясно, сър — каза Виджай. — Желаете ли да спра пред предната врата?

— Не — отвърна Себ, докато подминаваха портала на къща с такива размери, че можеше да се сбърка с извънградски клуб. Възхити се, че Надира нито веднъж не бе споменала колко богато е семейството й.

Виджай паркира на изолирано място на една странична уличка, откъдето можеха да виждат всеки, който влиза и излиза от портала, като в същото време бе малко вероятно самите те да бъдат забелязани.

— Много важен човек ли сте? — попита Виджай след около час.

— Не — отвърна Себ. — Защо?

— Защото една полицейска кола е спряла малко по-надолу по улицата и не е помръднала, откакто пристигнахме.

Себ беше озадачен, но се опита да си каже, че е някаква случайност, макар че преди години Седрик Хардкасл го беше учил винаги да се отнася подозрително към случайностите.

Останаха в колата през по-голямата част от деня, като междувременно през портала влязоха и излязоха няколко коли и микробус. Нямаше никаква следа от Надира, макар че в един момент от имота излезе голям мерцедес с мистър Гуман на задната седалка — разговаряше с млад мъж, за когото Себ реши, че е негов син.

Докато седяха и чакаха, Виджай му обясни някои неща за индуизма и Себ започна да осъзнава колко трудно е за Надира дори да си помисли да се опълчи на родителите си.

Канеше се да се откаже за днес, когато двама мъже, единият с фотоапарат, а другият с куфарче, излязоха от къщата и спряха пред портала. Бяха облечени елегантно, но неофициално и около тях витаеше атмосфера на професионализъм. Спряха такси и се качиха отзад.

— Последвайте това такси и не го изпускайте.

— Доста е трудно да изпуснеш такси в град, в който велосипедите те задминават — отвърна Виджай и запъплиха обратно към центъра на града.

Таксито спря пред голяма викторианска сграда, над чийто главен вход пишеше „Индия Таймс“.

— Чакайте тук — каза Себастиан.

Слезе от колата, изчака двамата мъже да влязат в сградата и ги последва. Единият махна на момичето на рецепцията, докато вървяха към асансьорите. Себастиан отиде на рецепцията и се усмихна.

— Колко неловко. Не мога да си спомня името на журналиста, който току-що се качи в асансьора.

Момичето хвърли поглед към затварящата се врата на асансьора.

— Самрадж Кан. Той води светската колонка в неделния брой. Но не съм сигурна кой беше другият с него. — Тя се обърна към колегата си.

— Фотограф на свободна практика. Мисля, че работи за „Премиер Фотос“. Не му знам името.

— Благодаря — каза Себастиан и се върна в колата.

— А сега накъде? — попита Виджай.

— Обратно към хотела.

— Полицейската кола продължава да ни следва — каза Виджай, докато се включваше в мудния трафик. — Така че или сте много важен, или много опасен — предположи той и се усмихна широко.

— Нито едното, нито другото — отвърна Себ. Подобно на Виджай, той също бе озадачен. Дали влиянието на вуйчо му стигаше толкова далеч, или полицията работеше за Гуман?

Щом се върна в стаята си, помоли да го свържат с „Премиер Фотос“. Беше съчинил историята си, когато го потърсиха от

централата. Поиска да го свържат с фотографа, отразяващ историята за Сукхи Гуман.

— Имате предвид сватбата ли?

— Да, сватбата — каза Себастиан. Мразеше тази дума.

— Рохит Сингх. Ще ви свържа.

— Рохит Сингх.

— Здравейте, казвам се Клифтън. Аз съм журналист на свободна практика от Лондон и ми е поръчано да отразя сватбата на Надира Гуман.

— Но тя е насрочена след шест седмици.

— Знам, но списанието иска допълнителен материал за цветната притурка и се питах дали ще можете да осигурите няколко фотографии за статията ми.

— Ще трябва да се срещнем и да уговорим условията. Къде сте отседнали?

— В „Тадж“.

— Утре в осем удобно ли ви е?

— Ще ви очаквам с нетърпение.

Веднага щом остави слушалката, телефонът иззвъня отново.

— Сър, докато разговаряхте, позвъни секретарката ви. Помоли спешно да се обадите на някой си мистър Бишара в банката. Даде ми номера. Да се опитам ли да ви свържа?

— Да, моля — каза Себ, затвори и зачака. Погледна си часовника с надеждата, че Хаким не е излязъл да обядва.

Телефонът иззвъня.

— Благодаря, че се обади, Себ. Разбирам, че в момента са ти се събрали много неща на главата, но имам тъжна новина. Сол Кауфман почина. Реших, че трябва да научиш веднага не само заради сделката по придобиването, но и защото знам, че Виктор е един от най-старите ти приятели.

— Благодаря, Хаким. Много тъжно. Възхищавах се на стареца. Веднага ще се обадя на Виктор.

— Акциите на „Кауфман“ рязко се сринаха, което е трудно за обяснение, като се има предвид, че Сол не се е появявал в кабинета си повече от година.

— Ние го знаем, но не и широката публика — каза Себ. — Все пак Сол е основал банката. Името му още стои върху бланките, така че

инвеститорите, които не са наясно с нещата, несъмнено се питат дали не е движил сам всичко. Но като се имат предвид силните позиции на банката и значителните ѝ активи, лично според мен акциите бяха доста под реалната си цена много преди смъртта на Сол.

— Мислиш ли, че могат да паднат още?

— Ако цената падне под три паунда — а беше три и двайсет и шест, когато заминах — бих купувал. Но „Фартингс“ вече притежава шест процента от акциите на „Кауфман“ и ако прехвърлим десет процента, Националната банка ще иска да продължим с пълно придобиване, а не сме съвсем готови за това.

— Мисля, че май има и друг играч на пазара.

— Най-вероятно Дезмънд Мелър, но той не разполага с достатъчно капитал, за да направи нещо значително. Ще издиша, сигурен съм.

— Освен ако някой не го подкрепя.

— Никой в Сити не би помислил да подкрепи Мелър, както Ейдриън Слоун и Джим Нолс вече откриха.

— Благодаря за съвета, Себ. Ще купим още малко акции на „Кауфман“, ако паднат под три паунда, а когато се върнеш, ще огледаме по-голямата картина. Между другото, как върви при теб?

— Лично аз не бих инвестирал в „Клифтън Ентърпрайз“.

Себ постепенно започваше да свиква с убийствената жегата и дори със задръстванията, но не можеше да се справи с факта, че да пристигнеш навреме просто не беше характерно за индийците. Крачеше напред-назад в лобито на хотела от 7:55, а Рохит Сингх влезе преспокойно през въртящата се врата няколко минути преди девет, като предложи само свиване на рамене и усмивка. „Трафик“ — беше единствената му дума, сякаш никога досега не му се е налагало да шофира в Бомбай. Себастиан не коментира, тъй като искаше Сингх на своя страна.

— И за кого работите? — попита Сингх, след като се настаниха в две удобни кресла в салона.

— За „Татлър“ — каза Себастиан, който се бе спрял върху списанието, докато мислеше през нощта. — Искаме да направим централна страница за сватбата. Разполагаме с доста материал за

Надира Гуман, защото живееше в Лондон през последните три години, но нямаме представа дори за името на мъжа, за когото ще се омъжи.

— И ние го научихме едва вчера, но никой не се изненада, че е Суреш Чопра.

— Защо?

— Баща му е председател на „Бомбай Билдинг“, така че бракът е по-скоро съюз между две компании, отколкото между двама души. Имам негова снимка, ако желаете да я видите. — Сингх отвори куфарчето си и извади фотография. Себастиан се загледа в мъжа, който изглеждаше на около петдесет, но може да беше и по-млад, защото определено бе с двайсетина килограма над нормата.

— Двамата с Надира стари приятели ли са? — попита той.

— Родителите им са, но не съм сигурен дали двамата изобщо са се срещали. Казаха ми, че официалното представяне ще се състои следващата седмица. Това е церемония, на която няма да бъдем поканени. Мога ли да попитам за заплащането? — смени темата Сингх.

— Разбира се. Ще ви платим според тарифата на агенцията — отвърна Себ, без да има представа какво означава това. — И ще получите аванс, за да сме сигурни, че няма да дадете снимките на друго издателство в Англия. — Извади пет банкноти от по сто рупии. — Това добре ли е?

Сингх кимна и прибра парите с бързина и ловкост, които биха впечатлили и фокусник.

— Кога искате да започна?

— Ще снимате ли членове на семейството в близко бъдеще?

— Вдругиден. Надира ще изпробва рокля в ателие „Бомбайски булки“ на улица „Алтамонт“ в единайсет. Майка ѝ искаше да направя няколко снимки за семейния албум, който подготвя.

— Ще бъда там — каза Себ. — Но ще стоя настрана. Доколкото разбирам, Сукхи Гуман не си пада по лондонски журналисти.

— Не си пада и по нас, освен ако не му е изгодно — каза Сингх. — Имайте предвид, че мисис Гуман почти със сигурност ще съпровожда дъщеря си. Това означава най-малко двама въоръжени телохранители, макар че досега семейството никога не е прибегвало до услугите им. Може би мистър Гуман просто иска да напомни на всички колко е важен.

„Не на всички“, помисли си Себ.

20.

Себастиан отиде на рецепцията.

— Добро утро, мистър Клифтън. Надявам се, че престоят при нас ви харесва.

— Да, благодаря.

— Брат ми задоволително ли се представи?

— Повече от задоволително.

— Отлично. С какво мога да ви помогна днес?

— Първо бих искал да смените лимузината с моторетка.

— Разбира се, сър — отвърна рецепционистът, без да показва никаква изненада. — Нещо друго?

— Трябва ми цветарски магазин.

— Долу в аркадата. Преди час донесоха свежи цветя.

— Благодаря — каза Себ.

Слезе в тръс по стъпалата към аркадата и забеляза млада жена, която подреждаше яркооранжеви невени във ваза. Тя вдигна глава, когато той я приближи.

— Бих искал да купя една роза.

— Разбира се, сър — каза тя и посочи розите с различни цветове.

— Желаете ли да си изберете?

След кратък оглед Себ избра една червена, която тъкмо започваше да разцъфва.

— Бихте ли я доставили?

— Разбира се, сър. Желаете ли да добавите съобщение? — попита тя, като му подаваше химикалка.

Себ взе картичка от тезгяха, обърна я и написа:

На Надира Гуман.

Поздравя за предстоящата Ви сватба.

От всичките Ви почитатели в хотел „Тадж Махал“

Даде адреса на цветарката.

— Моля, пишете я на сметка на стая 808. Кога ще бъде доставена?

Цветарката погледна адреса.

— Някъде между десет и единайсет, в зависимост от трафика.

— Ще бъдете ли тук тази сутрин?

— Да, сър — малко учудено отвърна тя.

— Ако някой се обади и попита кой е пратил розата, кажете му, че е от гост, отседнал в стая 808.

— Разбира се, сър — каза цветарката, докато той ѝ даваше банкнота от петдесет рупии.

Себ изтича обратно горе. Даваше си сметка, че разполага само с два, най-много три часа. Излезе от хотела и със задоволство видя, че рецепционистът е изпълнил инструкциите му и е сменил колата с моторетка.

— Добро утро, сър. Къде желаете да отидете днес? — попита Виджай със същата неудържима усмивка.

— До летище „Сантакруз“. Терминалът за вътрешни линии. И не бързам — уточни той, докато сядаше на задната седалка.

Себ внимателно следеше маршрута, който избра Виджай, като си отбеляза синьо-белите знаци за летището по пътя. Четирийсет и две минути по-късно Виджай спря пред терминала за вътрешни линии. Себ скочи от моторетката.

— Чакайте тук, няма да се бавя.

Влезе и погледна таблото за заминаващи. Нужният му полет беше на изход 14В и до назначението — Ню Делхи — примигваше думата „Качване“. Себ последва указателите, но когато стигна при изхода, не се нареди на опашката от заминаващи. Погледна си часовника. Бяха минали 49 минути от момента на тръгване от хотела до стигането до изхода. Върна се при търпеливо очакващия го Виджай.

— Аз ще карам на връщане — каза Себ и се настани отпред.

— Но вие нямате книжка, сър.

— Едва ли някой ще забележи. — Себ запали, форсира двигателя и изчака Виджай да се качи зад него, след което се вля в трафика към Бомбай.

Точно след 40 минути бяха пред хотела. Себ погледна часовника си. Розата би трябвало да бъде доставена всеки момент.

— Виджай, ще се върна, но не съм сигурен кога — каза той и бързо изкачи стъпалата на хотела.

Взе асансьора до осмия етаж, отиде право в стаята си, наля си студена „Кобра“ и седна до телефона. Безброй оплетени мисли се блъскаха в главата му. Дали са доставили розата? Ако са я доставили, Надира щеше ли изобщо да я види? Ако я видеше, щеше ли да се сети кой я е изпратил? В последното поне беше сигурен. Щеше да познае почерка му, а с едно обаждане на цветарката щеше да научи в коя стая е. Ясно беше, че семейството ѝ няма да я пусне да излезе от къщата без придружител, ако изобщо го направи. Закрачи нервно из стаята, като непрекъснато си поглеждаше часовника и от време на време спираше, за да отпие глътка бира. Погледна първата страница на „Индия Таймс“, но не стигна по-надалеч от заглавията. Помисли си дали да не звънне на вуйчо си Джайлс и да му разкаже как се развиват нещата, но реши, че не може да рискува линията да бъде заета, когато тя го потърси.

Когато телефонът нададе силен металически звън, Себ моментално сграбчи слушалката.

— Ало?

— Ти ли си, Себ? — прошепна Надира.

— Да, мой черен лебед. Можеш ли да говориш?

— Не повече от минута. Какво правиш в Бомбай?

— Дойдох да те върна в Англия. — Той направи пауза. — Но само ако го искаш.

— Разбира се, че го искам. Само ми кажи как.

Себ бързо обясни какво е намислил и макар че тя мълчеше, той беше сигурен, че го слуша внимателно. Внезапно тя заговори с официален тон.

— Благодаря, да. Можете да очаквате майка ми и мен в салона към единайсет... — Пауза. — Аз също очаквам с нетърпение да се видим.

— Не си забравяй паспорта — каза Себ точно преди тя да затвори.

— Кой беше? — попита майката на Надира.

— От „Бомбайски булки“ — отвърна небрежно тя, за да не събуди подозренията ѝ. — Просто потвърждавах уговорката за утре — добави, като се мъчеше да скрие вълнението си. — Предложиха да облека нещо неофициално, защото ще изпробвам няколко костюма.

Себ изобщо не се опитваше да скрие еуфорията си. Разтресе юмрук във въздуха и изкрещя, сякаш току-що бе вкарал победния гол във финала за купата. След като се поуспокои, седна и се замисли какво трябва да направи. След няколко минути излезе от стаята и слезе на рецепцията.

— Открихте ли онова, което ви трябваше при цветарката, мистър Клифтън?

— Беше много отзивчива, благодаря ви. Бих искал да резервирам два билета в първа класа за утрешния полет на „Еър Индия“ до Ню Делхи в два и двайсет следобед.

— Разбира се, сър. Ще поръчам на пътническото бюро да изпратят билетите в стаята ви веднага щом бъдат потвърдени.

Себ седна сам в ресторанта на хотела. Ровеше в кърито си и премисляше отново и отново плана, мъчеше се да елиминира възможните недостатъци. След обяда излезе и видя, че Виджай продължава да седи на мотора. Можеше да даде урок на куче по вярност.

— А сега накъде, сър?

— Обратно към летището — каза Себ, докато хващаше кормилото.

— Имате ли нужда от мен, сър?

— О, да. Искам някой да седи зад мен.

Този път стигна три минути по-бързо от миналия път и отново отиде до изход 14В и провери таблото за заминаващи. На връщане към хотела изцеди още една минута, без дори да превишава позволената скорост.

— Ще се видим утре в десет, Виджай — каза Себ; вече знаеше, че говори с човек, на когото не е нужно да се напомня да дойде точно навреме.

Виджай отдаде шеговито чест и Себ влезе в хотела и се качи в стаята си. Поръча си лека вечеря и се опита да се отпусне, като гледа „Над нас са вълните“ по телевизията. Легна си малко след единайсет, но така и не заспа.

21.

Въпреки безсънната нощ Себастиан не беше уморен. Дръпна завесите, за да позволи на първите слънчеви лъчи да изпълнят стаята му. Вече знаеше как се чувства атлет на сутринта преди финала на Олимпийските игри.

Взе дълъг студен душ и облече джинси, тениска и маратонки. Поръча закуска в стаята си, но само колкото да убие времето. Щеше да се обади на вуйчо си Джайлс и да му разкаже как се развиват нещата, ако в Лондон не беше нощ. Слезе на рецепцията малко след десет и помоли да му дадат сметката.

— Надявам се, че престоят ви при нас ви е харесал, мистър Клифтън — каза рецепционистът. — И че ще се върнете скоро.

— И аз се надявам — каза Себ, докато вадеше кредитната си карта, макар че не можеше да си представи при какви обстоятелства би се върнал тук.

— Да пратя ли някой да събере багажа ви, мистър Клифтън? — попита рецепционистът, докато му връщаше картата.

Себ за момент се обърка.

— Не, ще го взема по-късно.

— Както желаете, сър.

Себ излезе от хотела и със задоволство, но без изненада откри, че Виджай го чака, облегнат на моторетката.

— Този път къде, сър?

— На Алтамонт 114.

— При луксозните магазини. Подарък на приятелката си ли ще купувате?

— Нещо такова — каза Себ.

Пристигнаха пред „Бомбайски булки“ в десет и дваайсет. Това бе среща, за която никога не би закъснял. Виджай не коментира, когато Себ го помоли да паркира на някое по-закътанно място, но остана изненадан от следващата му инструкция.

— Искам да вземете автобус до летището и да ме чакате пред входа на вътрешния терминал. — Извади 500 рупии от портфейла си и

му връчи износените банкноти.

— Благодаря, сър — каза Виджай и се отдалечи. Изглеждаше още по-смаян.

Себ остави двигателя включен. Чакаше скрит зад един разнебитен стар камион. Не можеше да определи дали машината е захвърлена, или паркирана.

Няколко минути след единайсет пред „Бомбайски булки“ спря голям черен мерцедес и шофьорът отвори задната врата за мисис Гуман и дъщеря ѝ. Надира носеше джинси, тениска и обувки без токчета, както я бе посъветвал Себ. Нямаше значение как беше облечена, винаги изглеждаше зашеметяващо.

Един охранител влезе заедно с тях в булчинския магазин, а другият остана на предната седалка на колата. Себ беше приел, че след като докара пътниците си, шофьорът ще потегли и ще се върне по-късно. Колата обаче си остана паркирана в запазената зона и очевидно нямаше да помръдне от мястото си, докато пътниците не се върнат. Това бе първата грешка на Себ. Освен това си мислеше, че двамата охранители ще влязат с мисис Гуман в магазина. Втора грешка. Себ изгаси двигателя, за да не привлича внимание. Трета грешка. Запита се колко ли време ще мине преди Надира да се появи отново и дали ще е сама, или с охранител.

Няколко минути по-късно зърна в огледалото Рохит Сингх. Фотографът вървеше небрежно по улицата, праметнал през рамо ремъка на фотоапарата, очевидно доволен, че е закъснял в рамките на допустимото. Себ го гледаше как изчезва в салона. Следващите двайсет минути се проточиха като цял час, през който Себ непрекъснато си поглеждаше часовника. Потеше се обилно. Трийсет минути. Нима Надира бе изгубила смелост? Четирийсет минути. Или беше размислила? Петдесет минути. Още малко и щяха да изпуснат самолета. И изведнъж, най-неочаквано, тя се появи — изтича сама на тротоара. Спря за момент и се огледа тревожно.

Себ запали и форсира двигателя, но още беше до камиона, когато вторият охранител слезе от мерцедеса и тръгна към дъщерята на шефа си. Шофьорът тъкмо отваряше задната врата, когато Себ спря до колата. Замаха трескаво на Надира, която изтича на улицата, скочи на задната седалка и се вкопчи в него. Охранителят реагира незабавно и се втурна към тях. Себ се мъчеше да набере скорост, когато мъжът се

хвърли към него и го накара да завие рязко, като пътничката му едва не излетя. Охранителят се размина на косъм с минаващо такси и се просна по очи на улицата.

Себ бързо се съвзе и изкара мотора на централното платно. Надира продължаваше да се държи здраво за него. Охранителят скочи и ги подгони, но надпреварата беше неравна. След като видя в коя посока зави моторът в края на улицата — четвъртата грешка на Себ — охранителят незабавно смени посоката и се втурна в магазина.

— Къде е телефонът? — изкрещя мисис Гуман на вцепенената служителка, щом чу новината. Преди тя да успее да отговори, управителката, която бе чула врявата, се появи и отведе мисис Гуман в кабинета си. Затвори вратата и остави клиентката си да набере номер, на който рядко звънеше.

— „Гуман Ентърпрайзис“ — каза глас след няколко позвънявания.

— Обажда се мисис Гуман. Свържете ме незабавно със съпруга ми.

— Той е на заседание на борда, мисис Гуман...

— Прекъснете го. Спешно е. — Секретарката се поколеба. — Незабавно, разбрахте ли?

— Кой се обажда? — остро попита следващият глас.

— Зафар. Имаме проблем. Надира избяга с Клифтън.

— Как е възможно?

— Чакаше я с мотор при магазина. Знам само, че са завили наляво в края на улицата.

— Значи са тръгнали към летището. Кажи на шофьора да закара двамата охранители на международния терминал и да чакат нарежданията ми. — Той тресна слушалката и бързо излезе, като остави дванайсетимата слисани директори на заседателната маса. — Разбери кога излита следващият самолет до Лондон — извика на секретарката си, докато пресичаше кабинета. — И по-бързо!

Секретарката вдигна телефона и се обади в летището. След секунди натисна копчето на интеркома, за да се свърже с шефа си.

— Има два полета на „Еър Индия“. Единият е след четирийсет минути, в 12:50, така че не бихте могли да стигнете навреме до летището, а другият...

— ... но човек с мотор би могъл — каза Гуман, без да дава повече обяснения. — Свържи ме с дежурния диспечер на летището.

Гуман крачеше напред-назад в кабинета в очакване да го свържат. Грабна слушалката веднага щом телефонът иззвъня.

— Обажда се Пател от счетоводството, сър. Поискахте да...

— Не сега — каза Гуман. Тресна слушалката и тъкмо се канеше да попита секретарката си защо се бави толкова, когато телефонът иззвъня отново.

— Кой е? — остро попита той, след като вдигна.

— Казвам се Тарик Шах, мистър Гуман. Старши диспечер на летище „Сантакруз“. С какво мога...

— Имам основания да смятам, че мистър Себастиан Клифтън и дъщеря ми Надира имат резервация за полета от 12:50 до Лондон. Проверете незабавно и ми кажете дали вече са се качили на самолета.

— Да ви се обадя ли след малко?

— Не, ще изчакам на линия.

— Ще ми трябват две минути, сър.

Двете минути станаха три и след като вече не бе в състояние да крачи из кабинета с телефон в ръка, Гуман сграбчи ножа за хартия и започна да ръга с него преспапието. Най-сетне гласът каза:

— В списъка не фигурират нито мистър Клифтън, нито дъщеря ви, мистър Гуман, а гишето за заминаващи вече е затворено. Желаете ли да проверя полета от 18:50?

— Не, няма да са на него — каза Гуман и добави: — Ама че умен младеж сте, мистър Клифтън.

— Не ви разбрах? — каза Шах.

— Слушайте внимателно, Шах. Искам да проверите всеки полет от Индия за Лондон тази вечер, независимо от летището, и веднага да ми се обадите.

Себ и Надира спряха пред терминала за вътрешни линии малко преди един часа и завариха Виджай на тротоара да се оглежда за тях.

— Върнете мотора в гаража, Виджай, после си вървете у дома и останете там до края на деня. Не се връщайте на работа до утре.

Разбрахте ли ме?

— Напълно — отвърна Виджай.

Себ му даде ключовете на мотора и още 500 рупии.

— Но вие вече ми дадохте предостатъчно пари, сър.

— Изобщо не са достатъчно — отвърна Себ.

Хвана Надира за ръка и бързо я поведе към терминала и изход 14В, където вече се бяха събрали неколцина пътници. Радваше се, че е направил две репетиции, но въпреки това непрекъснато се озърташе през рамо да види дали някой не ги следва. С малко късмет мутрите на Гуман щяха да се насочат към международния терминал.

Наредиха се на опашката заминаващи за Ню Делхи, но Себ не се почувства в безопасност дори след като стюардесата каза на всички да закопчат коланите си. Едва след като колелата на самолета се отделиха от земята, той издиша с облекчение.

— Ще бъдем в безопасност едва когато се върнем в Лондон — каза Надира, която още трепереше. — Баща ми няма да се откаже, докато смята, че има и най-малък шанс да ме накара да размисля.

— Това ще е доста трудно, ако сме вече женени.

— Но и двамата знаем, че това няма да е възможно известно време.

— Чувала ли си за Гретна Грийн? — попита Себ, без да пуска ръката ѝ. — Като Вегас, но без игралните домове, така че утре по това време ще бъдеш мисис Клифтън. Поради което довечера вземаме самолет до Глазгоу, а не до Лондон.

— Но дори да го направим, това само ще накара баща ми да си отмъсти по някакъв друг начин.

— Не мисля. Защото щом се върне в Лондон, ще има посещение от индийския посланик мистър Варун Шарма, както и от главния инспектор на Скотланд Ярд.

— Как си уредил това?

— Не съм. Но когато видиш отново вуйчо ми Джайлс, можеш да му благодариш.

Диспечерът на летището се обади четирийсет минути след като Гуман беше затворил телефона.

— Тази вечер има още пет полета до Лондон, мистър Гуман. Три от Ню Делхи, един от Калкута и един от Бангалор. В списъците на пътниците не фигурират нито мистър Клифтън, нито дъщеря ви. Има обаче полет на Британските авиолинии до Манчестър и друг до Глазгоу от Ню Делхи, като гишетата и за двата са още отворени.

— Хитро, мистър Клифтън, наистина хитро. Само че пропускате едно нещо... Мистър Шах — каза Гуман, — искам да разберете за кой от тези полети са резервирали билети. Щом научите, погрижете се да не се качат на самолета.

— Боя се, че това е невъзможно, мистър Гуман. И двата самолета са британски и няма как да проверя списъците им, освен ако не мога да докажа, че е извършено някакво престъпление.

— Можете да им кажете, че Клифтън се опитва да отвлече дъщеря ми и че ще задържите полета, ако им позволят да се качат в самолета.

— Нямам властта да го направя, мистър Гуман.

— Чуйте ме добре, Шах. Не го ли направите, утре по това време ще сте безработен.

Самолетът кацна в Ню Делхи. Себ и Надира имаха за убиване почти два часа, преди да вземат следващия полет. Без да губят никакво време, двамата отидоха на международния терминал и се наредиха на опашката на Британските авиолинии.

— Добър ден, сър, с какво мога да ви помогна? — попита служителят.

— Два билета за полета до Глазгоу.

— Разбира се, сър. Първа или икономична класа?

— Първа — каза Себ.

— Икономична — каза Надира.

Хвърлиха жребий. Надира спечели.

— Така ли ще бъде и през останалия ни живот като семейство? — попита Себ.

— На меден месец ли сте? — попита служителят.

— Не — отвърна Себ. — Утре се женим.

— В такъв случай за мен ще е удоволствие да ви запиша в първа класа.

— Благодаря — каза Надира.

— Но първо трябва да видя паспортите ви. — Себастиан му ги подаде. — Имате ли багаж за регистриране?

— Никакъв — каза Себ.

— Отлично. Може ли да получа кредитна карта?

— И за това ли ще хвърляме жребий? — обърна се Себ към Надира.

— Не. Боя се, че ще се ожениш за момиче без зестра.

— Местата ви са 4А и 4В. Самолетът ще излети по разписание, изходът ще бъде отворен след четирийсет минути. Може да се възползвате от чакалнята за първа класа, която е от другата страна на залата.

Себ и Надира се държаха за ръце и нервно гризяха ядки. Изпиха безброй чашки кафе в първокласната чакалня, докато най-сетне не чуха обявата, която очакваха.

— Повикване за полет 009 на Британските авиолинии до Глазгоу. Моля всички пътници да се насочат към изход единайсет.

— Искам да се качим първи — каза Себ, докато излизаха от чакалнята. От самото начало знаеше, че това е единственият несигурен момент, но беше сигурен, че щом се качат на борда, дори мистър Гуман няма да е в състояние да ги свали от британски самолет. Забеляза двама въоръжени полицаи, застанали при изхода. Дали винаги стояха там, или го причакваха? И тогава си спомни полицейската кола при къщата на мистър Гуман, която ги следваше неотлъчно с Виджай. Гуман беше човек с политическо влияние и власт, особено в собствената си страна — така го бе предупредил посланикът.

Себ забави крачка и се огледа в търсене на изход за бягство. Двамата полицаи вече ги гледаха и когато се озоваха само на два метра от бариерата, единият пристъпи напред, сякаш ги беше очаквал.

Себ чу някаква суматоха зад себе си и се обърна да види какво става. Веднага разбра, че е сгрешил и е трябвало да продължи напред. Петата му грешка. Замръзна като хипнотизиран, докато двамата телохранители на Гуман тичаха към него. Как бяха успели да стигнат толкова бързо? Ами да: Гуман имаше частен самолет — още нещо, за което го бе предупредил посланикът. Себ беше изненадан колко спокоен се чувстваше дори когато единият охранител извади пистолет и го насочи право към него.

— Хвърли оръжието и падни на колене! — извика един от полицаите.

Тълпата се пръсна, оставяйки шестимата като на ничия земя. Себ осъзна, че полицаите открай време са били на негова страна. Барингтън *срещу* Гуман. Единият охранител моментално падна на колене и плъзна пистолета си към полицаите. Другият, който не бе успял да смъкне Надира от мотора, пренебрегна заповедта и остана прав, без да откъсва поглед от жертвата си.

— Дръпни се, мой черен лебед — твърдо каза Себ и избута Надира настрани. — Целта му не си ти.

— Хвърли оръжието и падни на колене, или ще стрелям! — викна единият полицай, който стоеше зад тях.

Но охранителят не свали пистолета и не падна на колене. А дръпна спусъка.

Себ усети как куршумът го удря. Докато политаше назад, Надира изкрещя: „Не!“ и се хвърли между Себ и стрелеца.

Вторият куршум я уби на място.

ЛЕЙДИ ВИРДЖИНИЯ ФЕНУИК
1972

22.

Когато парите започнаха да привършват, Вирджиния се запита дали не може да се върне за втори път при същия кладенец.

Без да уведоми баща си, тя бе наела нов иконом и прислуга и се бе върнала към стария си начин на живот. 14 000 паунда може и да изглеждаха много пари отначало, но това бе преди да оправи сметката си за нови рокли, да прекара един месец в хотел „Екселсиор“ на Тенерифе с един напълно неподходящ млад мъж, да направи глупостта да даде заем на Бофи, за който знаеше, че няма да ѝ бъде върнат, и да заложи на поредица кобили на Аскот, които изобщо нямаха намерението да се наредят сред победителите. Беше отказала да заложи на Нобъл Конкуест на надбягванията на крал Джордж VI и кралица Елизабет и после я бе гледала как финишира първа. Собственикът ѝ Сайръс Д. Грант противно на очакванията отсъстваше и Нейно Величество трябваше да връчи купата на треньора.

Вирджиния отвори поредното писмо от мистър Феърбръдър, с когото се бе заклела никога повече да не разговаря, и с неохота прие, че е изправена пред същото временно неудобство, с което се бе сблъскала преди половин година. Благодарение на месечната издръжка на баща си временно беше платежоспособна, така че реши да инвестира сто паунда и да се консултира със сър Едуард Мейкпийс. В края на краищата не той беше виновникът, че беше изгубила делото за клевета срещу Ема Клифтън. Вината падаше върху Алекс Фишър.

* * *

— Нека се опитам да разбера — каза сър Едуард, след като Вирджиния приключи с разказа си. — Запознали сте се с този мистър Сайръс Д. Грант III, бизнесмен от Луизиана, на обедно парти в „Харис Бар“ в Мейфеър, организирано от сина на лорд Бриджуотър. След това сте изпратили мистър Грант до хотела му — сър Едуард провери

бележките си, — „Риц“, където сте поръчали чай в апартамента му и двамата сте прекарили с... предполагам, не с чая?

— Уиски — каза Вирджиния. — „Мейкърс Марк“, любимата му марка.

— И сте прекарвали нощта заедно.

— Сайръс беше много убедителен.

— И казвате, че вечерта ви е направил предложение за брак, а когато на сутринта сте се върнали в „Риц“, той вече си бил „плюл на петите“, както се изразявате. Кое то вероятно означава, че е уредил сметката си с хотела и е взел първия полет до Америка.

— Точно това направи.

— И търсите мнението ми като юрист дали можете да подадете жалба за неспазено обещание от страна на мистър Грант, което би издържало в съда? — Вирджиния го погледна с надежда. — Ако е така, трябва да ви попитам — имате ли доказателство, че мистър Грант наистина ви е направил предложение?

— Например?

— Свидетел, някой, на когото е казал, или още по-добре, венчален пръстен?

— Смятахме на сутринта да купим пръстен.

— Простете за нетактичността, лейди Вирджиния, но бременна ли сте?

— Разбира се, че не — твърдо отвърна Вирджиния. Замълча за момент, след което добави: — Защо? Щеше ли да има някаква разлика?

— Значителна разлика. Така щяхте да имате не само доказателство за връзката ви, но и по-важно, бихте могли да поискате издръжка с твърдението, че мистър Грант е задължен да помогне за отглеждането на детето със сума, подходяща за човек с неговото богатство. — Той отново погледна бележките си. — Като двацет и осмият най-богат човек в Америка.

— Според списание „Форбс“ — потвърди Вирджиния.

— Това би било достатъчно основание за повечето съдилища и в двете страни. Но тъй като не сте бременна и нямате други доказателства за предложението му освен вашите думи срещу неговите, не виждам какви възможности за действие имате. Затова бих ви посъветвал да не съдите мистър Грант. Само разноските ще бъдат

астрономически, а след неотдавнашното ви изживяване подозирам, че едва ли бихте желали да минете през същото за втори път.

Часът ѝ изтече, но Вирджиния сметна, че е похарчила добре стотите паунда.

— И кога трябва да се роди бебето, Мортън? — попита Вирджиния.

— След около два месеца, милейди.

— Още ли смятате да го дадете за осиновяване?

— Да, милейди. Макар че си намерих нова работа в добро домакинство, мисис Мортън не може да работи и просто не можем да си позволим разходите за още едно дете.

— Съчувствам ти — каза Вирджиния. — И съм готова да помогна по всякакъв начин, стига да мога.

— Много мило от ваша страна, милейди.

Мортън остана прав, докато Вирджиния очертаваше с известни подробности предложението, за което се надяваше, че може да реши и нейния проблем.

— Това представлява ли някакъв интерес за теб? — попита тя накрая.

— Определено, милейди. Изключително щедро предложение, ако мога да отбележа.

— Как според теб ще реагира мисис Мортън на подобно нещо?

— Сигурен съм, че ще се съгласи с мен.

— Добре. Трябва обаче да подчертая, че ако приемете предложението ми, нито вие, нито мисис Мортън няма да имате никакъв по-нататъшен контакт с детето.

— Разбирам.

— В такъв случай ще кажа на адвоката си да подготви необходимите документи, за да ги подпишете. И ме дръжте редовно в течение за здравето на мисис Мортън, особено когато наближи моментът да влезе в болница.

— Разбира се, милейди. Не мога да ви опиша колко съм благодарен.

Вирджиния стана и се ръкува с Мортън — нещо, което не бе правила никога досега.

Вирджиния уреди да ѝ доставят всяка седмица от Батън Руж броевете на „Луизиана Стейт Таймс“. Така можеше да е в течение със „сватбата на годината“. Последното издание посвещаваше цяла страница на предстоящия брак на Ели Мей Камбъл и Сайръс Д. Грант III.

Поканите вече бяха разпратени. Сред гостите бяха губернаторът на щата почитаемият Хейдън Ранкин, двамата сенатори, неколцина конгресмени и кметът на Батън Руж, както и повечето водещи светски фигури в щата. Церемонията щеше да се проведе от епископ Лангдън в епископалната църква „Сейнт Люк“, след което щеше да има банкет в семейното ранчо на булката, на който се очакваше да присъстват четиристотин гости.

— Четиристотин и един — каза Вирджиния, макар че не беше съвсем сигурна как ще се добере до покана. Обърна на четвъртата страница на вестника и прочете за резултата от делото за развод, което следеше с огромен интерес.

Въпреки грижливите приготовления оставаха едно-две препятствия, които трябваше да преодолее преди да поеме към Новия свят. Бофи, който явно имаше връзки както сред висшето общество, така и сред по-долните класи, вече ѝ бе дал имената на изключен от лекарското съсловие доктор и на адвокат, който се бе явявал неведнъж пред Адвокатската комисия по етика. „Мелър Травъл“ ѝ организира полети до и от Батън Руж и ѝ направи резервация за три нощувки в хотел „Комънуелт“. За съжаление хотелът не бе в състояние да осигури апартамент на графиня Фенуик, тъй като всички бяха заети от гости на сватбата. Вирджиния не се оплакваше, тъй като нямаше намерение да попада в центъра на вниманието — е, само за няколко минути.

През следващия месец се подготвяше, проверяваше и репетираше всичко, което трябваше да направи през трите дни в Батън Руж. Окончателният ѝ план щеше да впечатли и генерал Айзенхауер, макар че на нея ѝ бе нужно да победи само Сайръс Д. Грант III. През седмицата преди да замине за Батън Руж Вирджиния посети магазина на „Мадъркеър“ на Оксфорд стрийт, където купи три костюма, които възнамеряваше да облече само веднъж. Плати в брой.

Лейди Вирджиния Фенуик беше взета от апартамента ѝ в Кадоган Гардънс и откарана до „Хийтроу“ с кола, уредена от „Мелър Травъл“. Когато се яви на гишето на Британските авиолинии, ѝ казаха, че полетът ѝ до Ню Йорк закъснява с няколко минути, но ще има предостатъчно време да хване самолета за Батън Руж. Надяваше се да е така, защото трябваше да направи нещо, докато е на летище „Кенеди“.

На самолета за Ню Йорк се качи стройна елегантно облечена дама на средна възраст, докато с онзи за Батън Руж отпътува жена в напреднала бременност.

След пристигането си в столицата на Луизиана бременната жена взе такси до хотел „Комънуелт“. Когато слезе от задната седалка на жълтата кола, двама носачи се втурнаха да ѝ помогнат. Още докато се регистрираше разбра от разговорите, че хотелът е пълен с гости, очакващи с нетърпение специалния случай. Настаниха я в единична стая на третия етаж и тъй като тази вечер нямаше какво да прави, Вирджиния се просна изтощена на леглото и потъна в дълбок сън.

Когато се събуди в четири сутринта (десет сутринта в Кадоган Гардънс), си помисли за срещата, която имаше по-късно с някой си г-н Тренд, човека, който щеше да реши дали планът ѝ е реалистичен. Беше му се обадила седмица по-рано и ѝ се бяха обадили по-късно да потвърдят срещата със старшия партньор. Вирджиния се надяваше да има малко повече късмет с новия адвокат, отколкото със сър Едуард.

Поръча си ранна закуска в стаята и изчете сутрешния брой на „Стейт Таймс“. Сватбата на годината беше стигнала до първа страница, но тя не научи нищо повече от онова, което вече бе писано на няколко пъти през изминалия месец — освен че охраната при църквата и в семейното ранчо щяла да бъде нащрек. Шефът на местната полиция уверяваше репортера, че всеки, който се опита да нахълта по време на церемонията или на обяда, ще бъде изхвърлен и ще прекара нощта в градския затвор. На средната страница бяха поместени снимки на шаферките и копие на менюто — но дали Вирджиния щеше да види с очите си церемонията? След като прочете за втори път статията и си наля трета чаша кафе, взе да не я свърта на едно място. Беше едва 7:20 сутринта.

След закуска избра костюм, който с малко добавки я правеше да изглежда бременна в седмия месец. Излезе от хотела в 9:40 и взе такси до Лафайет стрийт, където влезе в един монумент на стъклото и стоманата и след като направи справка с указателя на стената, взе асансьор до дваисет и първия етаж. Каза на рецепцията, че името ѝ е Фенуик и има среща с г-н Тренд. Южняшкият акцент на младата жена правеше английския ѝ почти неразбираем за Вирджиния, но тя бе спасена от глас, който прозвуча зад гърба ѝ.

— Добре дошли в Батън Руж, мадам. Мисля, че търсите мен.

Вирджиния се обърна и видя мъж, който очевидно смяташе карираното сако, джинсите и тънката вратовръзка за вдъхващи доверие. Идеше ѝ да обясни на г-н Тренд, че в Англия с „мадам“ се обръщат единствено към членовете на кралското семейство и суперинтендантите в полицията, но се сдържа. Ръкуваха се.

— Заповядайте в кабинета ми.

Вирджиния го последва покрай серия кабинети, които с всяка следваща крачка изглеждаха все по-големи и по-големи. Накрая Тренд отвори една врата в края на коридора и я въведе.

— Седнете — каза той, докато се настаняваше зад голямото си махагоново бюро. Стените бяха покрити със снимки на г-н Тренд и ликуващи клиенти, които едва ли можеха да изглеждат по-гузни. — Сега можете да си представите — каза Тренд, като се наведе напред, — колко бях заинтригуван, когато получих обаждане от английска дама, желаеща съвета ми, както и че изобщо е попаднала на името ми.

— Дълга история, господин Тренд — отвърна тя и му я разказа. Обясни на евентуалния си адвокат как се е запознала със Сайръс Д. Грант III при краткото му посещение в Лондон. Не спомена за пръстена, но увери г-н Тренд, че сегашното ѝ състояние е резултат от онази връзка.

Адвокатът започна да облизва устни.

— Няколко въпроса, ако позволите, лейди Вирджиния — каза той и се облегна назад в креслото си. — Първо и най-важно, кога ще се пръкне бебето?

Думите му отново ѝ напомниха за Сайръс.

— След около два месеца.

— Предполагам, че връзката се е осъществила в „Риц“ в Лондон преди около седем месеца.

— С точност почти до ден.

— И мога ли да ви задам един деликатен въпрос? — каза той, макар че не се нуждаеше от одобрението ѝ. — Възможно ли е бащата да е някой друг?

— Тъй като не съм спала с никого повече от година преди да срещна Сайръс, струва ми се малко вероятно.

— Извинете, ако съм ви обидил, мадам, но това е първият въпрос, който ще ви зададе адвокатът на господин Грант.

— И чухте отговора ми.

— В такъв случай изглежда, че наистина имаме основания за претенции за бащинство към господин Грант. Но трябва да ви задам още един деликатен въпрос. Искате ли всичко това да се разчуе? Защото ако искате, със сигурност ще попаднете моментално на първите страници, като се има предвид кой е замесен. Или ще предпочетете да се опитам да стигна до споразумение?

— Определено предпочитам споразумение. Колкото по-малко знаят приятелите ми в Лондон за цялата история, толкова по-добре.

— Нищо против. Всъщност може дори да успеем да получим най-доброто от двата свята.

— Не съм сигурна, че ви разбирам, господин Тренд.

— Ами, ако смятате да присъствате на сватбата.

— Едва ли ще останете изненадан, ако ви кажа, че не съм поканена. И тази сутрин прочетох, че охраната ще бъде много затегната.

— Не и ако имате покана.

— Това да не би да означава, че вие ще ходите?

— Не, аз бях адвокатът, който защитаваше първия съпруг на Ели Мей, така че няма да ме видите там.

— Кое е и причината да избира вас, господин Тренд.

— Поласкан съм. Но преди да се съглася да поема случая, има още един важен въпрос, който трябва да обсъдим. Хонорарът ми и как възнамерявате да го плащате. Таксата ми е сто долара за час плюс разходите и очаквам доход от десет хиляди долара на договор.

Вирджиния осъзна, че кратката им среща е на път да приключи.

— Има и алтернатива — продължи Тренд, — макар да знам, че от вашата страна на океана не гледат добре на нея. Нарича се условно заплащане.

— И какво представлява то?

— Приемам да поема случая ви и ако спечелите, получавам дваайсет и пет процента от окончателното споразумение.

— А ако изгубя?

— Не получавам нищо. Но и вие не получавате сметка от мен.

— Това ми звучи разумно.

— Добре, значи се разбрахме. И тъй, първата ми задача е да ви уредя покана за сватбата и мисля, че знам точно на кого да се обадя. Къде мога да ви открия по-късно през деня?

— В хотел „Комънуелт“, господин Тренд.

— Наричайте ме Бък.

23.

— Госпожа Кати Фрамптън.

— Коя е тя? — попита Вирджиния.

— Далечна братовчедка на Ели Мей Камбъл — отвърна Тренд.

— В такъв случай някой на сватбата задължително ще я познава.

— Малко вероятно. Поканата ѝ била върната от Сиатъл, без да бъде отворена, с щампа „Получателят не е известен на този адрес“.

— Но някой от онези, които работят върху планове за сватбата, несъмнено ще знае, че тя не е отговорила на поканата си.

— Да. Въпросното лице е жена и по една случайност отговаря за списъка на гостите и определя настаняването на обяда в ранчото. И мога да ви гарантирам, че няма да каже на никого.

— Откъде сте толкова сигурен? — със съмнение попита Вирджиния.

— Да кажем просто, че остана доволна от развода, който ѝ уредих.

Вирджиния се усмихна.

— Значи ще получа поканата на госпожа Фрамптън?

— Пъхнах я под вратата на стаята ви преди час. Не исках да ви безпокоя.

Вирджиния остави слушалката, скочи от леглото, изтича до вратата и вдигна големия кремав плик. Скъса го и откри покана от г-н и г-жа Лари Камбъл за сватбата на единствената им дъщеря Ели Мей Камбъл и Сайръс Д. Грант III.

Вирджиния отново вдигна слушалката.

— Взех я.

— Погрижете се Сайръс да не забрави случая — каза Тренд. — С нетърпение очаквам да науча всичко на срещата ни утре сутринта.

— Ели Мей, ще вземете ли този мъж за свой...

Вирджиния седеше на осмия ред сред най-далечните клонове на фамилията Камбъл. Имаше отличен изглед към младоженците и

трябваше да отдаде дължимото на Ели Мей, защото Сайръс изглеждаше почти приемлив в сутрешния си костюм и може би дори бе свалил няколко килограма. И ако се съдеше по изражението му, очевидно обожаваше жената, която предстоеше да бъде обявена за г-жа Грант. Макар че в интерес на истината дори на една всеотдайна майка би й било трудно да опише булката другояче освен като невзрачна, което носеше на Вирджиния известно удовлетворение.

Беше седнала колкото се може по-близо до пътеката с надеждата, че Сайръс ще я забележи, докато излиза с булката от църквата. Но в последния момент се появи едно тричленно семейство и я избута към средата на пейката. Въпреки че не сваляше поглед от младоженеца, докато г-н и г-жа Грант вървяха по пътеката, Сайръс, изглежда, не забелязваше никого освен съпругата си и мина щастливо покрай нея.

След като излезе от църквата, Вирджиния погледна инструкциите, отпечатани прилежно на гърба на поканата. Мястото й беше в автобус В, който заедно със седем други автобуса, безброй лимузини и дори някоя и друга обикновена кола чакаше в безкрайна редица. Тя се качи и седна на задните седалки.

— Здравейте — каза елегантна белокоса дама и й протегна ръка в ръкавица, след като Вирджиния се настани до нея. — Аз съм Уинифред Грант. Сайръс ми е племенник.

— Кати Фрамптън — каза Вирджиния. — Братовчедка съм на Ели Мей.

— Май не съм ви виждала досега — каза Уинифред, докато автобусът потегляше.

— Не. Живея в Шотландия и рядко се връщам в Щатите.

— Виждам, че очаквате дете.

— Да, след два месеца.

— На момче ли се надявате, или на момиче?

Вирджиния изобщо не бе помисляла, че могат да я разпитват за бременността й.

— Каквото е рекъл Господ — отвърна тя.

— Колко благоразумно, скъпа.

— Мисля, че церемонията мина доста добре — каза Вирджиния, за да смени темата.

— Да, но ми се иска Сайръс да се беше оженил за Ели Мей още преди двайсет години. И двете семейства го планираха открай време.

— Защо не е станало?

— Сайръс открай време си е стеснителен. Дори не посмя да покани Ели Мей да бъде негова дама на абитуриентския бал и така Уейн Холидей го изпревари. Уейн беше защитник във футболния отбор на училището, истинска звезда и, честно казано, можеше да има всяко момиче, което пожелае — и сигурно ги е имал. Тя се остави да я забърше и, ако трябва да сме откровени, той едва ли е бил привлечен от външността ѝ.

— Къде е Уейн сега?

— Нямам представа, но като се имат предвид условията около развода, сигурно се излежава на някой остров в южните морета и пие пиня колада, заобиколен от оскъдно облечени девици.

На Вирджиния не ѝ бе нужно да пита кой е бил адвокатът на Уейн Холидей. Беше следила с огромен интерес делото в „Стейт Таймс“ и бе останала впечатлена от размера на обезщетението, което г-н Тренд бе изкопчил за клиента си.

Автобусът сви от пътя и продължи покрай безкрайна поредица портали от ковано желязо, след което зави по дълга алея с високи борове от двете страни, която водеше към огромно имение в колониален стил, заобиколено от стотици акри грижливо поддържани поляни.

— Как изглежда ранчото на Сайръс? — попита Вирджиния.

— Горедолу със същите размери е, предполагам — каза Уинифред. — Така че не му се наложи да се тормози с приготовленията. Брак, сключен не на небето, а на Нюйоркската фондова борса — с усмивка добави тя.

Автобусът спря пред огромно имение. Вирджиния слезе и се нареди на дългата опашка гости, които чакаха поканите им да бъдат внимателно проверени. Когато дойде нейният ред, получи малък бял плик от някаква жена, която сякаш знаеше точно коя е тя.

— Вие сте на шеста маса — прошепна жената. — Там няма никой, за когото да се безпокоите.

Вирджиния кимна и последва другите гости в къщата. Сервитьори с бели сака и с подноси с шампанско се бяха наредили в редица чак до балния салон, където щеше да бъде сервиран обяд за четиристотин души. Вирджиния огледа помещението като жокей от

Националното първенство, който преценява кои препятствия биха му създали трудности.

Покрай едната страна на залата имаше дълга маса, очевидно запазена за семейството и най-важните гости. Пред нея се намираше дансингът, а отвъд него бяха разположени четирийсет кръгли маси. Вирджиния все още оглеждаше всичко това, когато прозвуча гонг и тостмайсторът в червен фрак обяви:

— Моля, заемете местата си, за да поздравим семейството и изтъкнатите им гости.

Вирджиния тръгна да търси шеста маса, която се оказа в края на дансинга, точно пред главната маса. Представи се на двамата мъже на средна възраст, които седяха от двете ѝ страни. Оказа се, че и те са братовчеди, но не на Камбъл, а на Грант. Бък Тренд очевидно нямаше намерение да поема никакви рискове.

Веднага щом седнаха, всички се изправиха отново да аплодират булката и младоженеца, съпроводжани от техните родители, братя и сестри, кума, шаферките и неколцина видни гости.

— Онзи там е губернаторът — каза мъжът отдясно на Вирджиния. — Хейдън Ранкин. Адски свестен човек, много харесван от народа на Луизиана.

Но Вирджиния се интересуваше повече от начина, по който седяха поканените на главната маса. Макар че имаше ясен изглед към Сайръс, тя се съмняваше, че той ще я забележи от другата страна на дансинга. Как да привлече вниманието му, без да е твърде очевидно?

— Аз съм братовчедка на Ели Мей — отговори тя, след като си седнаха. — А вие?

— Аз съм Нейтън Грант. Братовчед на Сайръс, така че май се водим нещо като рода. — Вирджиния не успя да измисли подходящ отговор. — Съпругът ви с вас ли е? — любезно попита Нейтън.

Още един въпрос, който не очакваше.

— Не. Трябваше да замине на бизнес конференция, от която не успя да се отърве. Затова дойдох с леля ми Уинифред. — Тя помахаше и Уинифред отвърна на поздрава ѝ.

— С какъв бизнес се занимава той? — Вирджиния го погледна озадачено. — Съпругът ви?

— Застрахователен брокер е.

— Каква е специалността му?

— Коне — отвърна Вирджиния и се загледа през прозореца.

— Колко интересно. Бих искал да се запозная с него. Може да ми предложи по-добра сделка от типа, който ме обира в момента.

Вирджиния не отговори, а се обърна към мъжа от лявата ѝ страна. Като обръщаше внимание ту на единия, ту на другия, успя да избегне прекалено много неловки въпроси. Леля ѝ Уинифред ѝ махаше от време на време, но Сайръс нито веднъж не погледна към нея. Как щеше да го накара да забележи, че е тук?

И тогава отговорът дойде сам.

Докато бърбеше с Нейтън за другото си дете, първородното, като му измисли име (Руфъс, осемгодишен) и дори в кое училище учи (Съмърфийлдс), покрай тях мина привлекателна млада жена от друга маса. Вирджиния забеляза, че няколко чифта мъжки очи я следят. Когато тя стигна до другия край на дансинга, Вирджиния вече беше измислила как да направи така, че Сайръс да не я пропусне. Трябваше обаче да избере идеално момента, защото не искаше съперници на пътеката. Особено ако са по-млади и с по-дълги крака.

След като вдигнаха третото блюдо, тостмайсторът удари с чукчето си и отново се въздвори тишина.

— Дами и господа, господин Лари Камбъл, бащата на булката.

Г-н Камбъл стана от мястото си в средата на главната маса. Започна, като поздрави гостите с добре дошли от името на съпругата си и...

Вирджиния прецени, че речта на г-н Камбъл ще продължи десетина минути. Трябваше да избере точния момент за действие, защото знаеше, че ще има само един шанс. Моментът определено не беше подходящ, докато бащата на булката поздравяваше губернатор Ранкин и двамата сенатори. Тя изчака Камбъл да започне дълга забавна история за някакъв дребен инцидент от училищните години на Ели Мей. Гвоздеят на разказа беше посрещнат с много повече смях и аплодисменти, отколкото заслужаваше, и Вирджиния се възползва от паузата в речта. Стана от мястото си и бавно тръгна покрай дансинга, като се държеше за корема. Погледна извинително към г-н Камбъл, после хвърли само за момент поглед право към Сайръс. Той пребледня като платно. Тя му обърна гръб и продължи към изхода в другия край на помещението. Ако се съдеше по изражението на Сайръс, дори призракът на Банко не би могъл да постигне по-голям ефект.

Вирджиния знаеше, че завръщането ѝ трябва да е също толкова въздействащо. Изчака търпеливо отвън края на речта на кума, след което тостмайсторът най-сетне призова младоженеца да отговори. Когато Сайръс се изправи, цялата зала избухна в аплодисменти и това бе знак за Вирджиния да се върне на арената. Тя прекоси бързо дансинга и се върна на мястото си, като се опитваше да създаде впечатление, че не иска да задържа речта на младоженеца. Сайръс не беше надарен оратор и в най-добрите си моменти, а този момент определено не беше добър. Запъна се при четенето, повтори няколко реда и когато най-последно си седна, получи само приглушени аплодисменти и усмивка от една неканена гостенка.

Сайръс се обърна и заговори възбудено с човека от охраната, който стоеше зад главната маса. Широкоплещестият гигант кимна и даде знак на двама свои колеги. Вирджиния внезапно осъзна, че няма стратегия за измъкване. Когато оркестърът засвири, Нейтън Грант стана галантно и се канеше да покани Кати на първия танц, но откри, че тя вече си проправя чевръсто път между масите към изхода.

Когато стигна другия край на помещението, Вирджиния погледна назад и видя, че един от охранителите сочи към нея. Щом излезе от залата, ходенето ѝ премина в тичане. Тя се понесе през коридора и изхвърча през вратата на терасата със скорост, която никоя бременна не би успяла да развие.

— Мога ли да ви помогна, мадам? — разтревожено попита млад мъж, стоящ при входната врата.

— Мисля, че бебето идва — каза Вирджиния и се хвана за корема.

— Елате, мадам. — Той изтича по стълбите пред нея и бързо отвори задната врата на една лимузина. Вирджиния се качи и се стовари на седалката точно докато двамата охранители излязоха тичешком на терасата.

— В медицинския център „Света Богородица“, и настъпете педала! — каза младият мъж на шофьора.

Докато колата набираше скорост по алеята, Вирджиния се обърна и видя как двамата охранители тичат след нея. Помаха им като някаква кралска особа — вече бе сигурна, че Сайръс Д. Грант III знае, че тя е тук.

— Явно сте направили страхотно впечатление — каза Тренд още преди Вирджиния да седне. — Защото като се обадох на адвоката на Сайръс Грант сутринта, той не изглеждаше изненадан да ме чуе. Разбрахме се да се срещнем в кабинета му утре в десет.

— Но аз летя за Лондон днес следобед.

— Кое е екстра, защото толкова важен случай няма да се уреди прибързано. Не забравяйте, че Сайръс е на меден месец, а ние не искаме да му го проваляме, нали? Макар да имам чувството, че ще се обаждат на адвокатите си от време на време.

— И какво се очаква от мен?

— Върнете се у дома, пригответе се да родите детето си и чакайте вести от мен. И едно предупреждение, Джини. Те със сигурност ще намерят в Лондон детектив, който да ви държи под око.

— Какво ви кара да мислите така?

— Аз самият бих постъпил точно така.

В 16:40 Вирджиния отлетя от Батън Руж за Ню Йорк. Самолетът кацна на летище „Кенеди“ малко след десет вечерта.

Стигна до изход 42 и реши да вземе новия брой на „Вог“, но когато видя двата бестселъра на витрината на „Барнс и Нобъл“, подмина книжарницата. Не й се наложи да чака дълго преди пътниците да бъдат поканени да се качат на самолета за Лондон.

На „Хийтроу“ я очакваше шофьор, осигурен от „Мелър Травъл“, който я откара до извънградския дом на Бофи Бриджуотър — Хедли Хол в Хампшър. Бофи я посрещна, когато тя слезе от колата.

— Успя ли, скъпа?

— Още не знам. Но в едно съм сигурна — щом се върна в Лондон, ще раждам.

24.

На следващия ден Бък Тренд се обади на Вирджиния да ѝ каже, че двама детективи от агенция „Пинкертън“ пътуват за Англия, за да следят всеки неин ход и да докладват на адвокатите на Грант. Една грешка, предупреди я той, и няма да има никакво споразумение. Възможно ли беше Тренд да подозира, че не е бременна?

Ако искаше да убеди детективите, че всеки момент ще роди, Вирджиния се нуждаеше от помощта на хитроумен, находчив и безскрупулен човек — иначе казано някой, който гледа на баламосването на детективи и заобикалянето на закона като на част от ежедневието си. Познаваше само един, който отговаряше на това изискване, и макар да го презираше, нямаше много избор, ако искаше следващите осем седмици да минат според плана.

Много добре знаеше, че той ще очаква нещо в замяна, и това не бяха пари, защото вече имаше предостатъчно. Имаше обаче едно нещо, с което Дезмънд Мелър не разполагаше, а го желаше отчаяно — признание. След като разпозна ахилесовата му пета, на Вирджиния ѝ трябваше само да го убеди, че като дъщеря на граф Фенуик и далечна племенница на кралицата майка тя е ключът за тази врата и може да изпълни амбицията му да бъде потупан по рамото от Нейно Величество и да чуе думите „Изправете се, сър Дезмънд“.

* * *

„Операция Рождество“ се провеждаше като военна кампания и фактът, че Дезмънд Мелър така и не стигна по-високо от сержант в наемническия корпус и нито веднъж не видя врага, я правеше още по-забележителна. Вирджиния говореше с него два пъти дневно, макар че така и не се видяха лично, след като той потвърди, че двамата детективи са пристигнали в Лондон и наблюдават денонощно апартамента ѝ.

— Трябва да се погрижите да видят точно онова, което очакват — каза ѝ той. — Дръжте се като всяка нормална бъдеща майка, на която ѝ остават само няколко седмици до раждането.

Вирджиния продължи да се вижда редовно с Бофи и приятелчетата му на обяд и дори на вечеря, през което време дъвчеше краставици и пиеше сок от моркови, като за първи път през живота си загърби шампанското. И когато повдигаха въпроса, нито веднъж дори не намекна кой е бащата. Ключкарските колонки сочеха Антон Делот, неподходящия млад французин, който ѝ бе правил компания на Тенерифе и след това изчезна безследно. „Експрес“ редовно препечатваше единствената размазана фотография, на която двамата лежах заедно на плажа.

Вирджиния неуморно следваше дневния си график с известни гениални добавки от страна на Дезмънд Мелър. Веднъж седмично кола с шофьор я вземаше от Кадоган Гардънс и я откарваше бавно до Харли стрийт 41А, без нито веднъж да пресече на червено или да излезе на платното за изпреварване. В края на краищата тя бе в напреднала бременност и — което бе по-важно — не искаше двамата детективи от „Пинкертън“ да я изпуснат от поглед. При пристигането си на 41А — голяма пететажна къща от епохата на крал Джордж със седем месингови табелки с имена до вратата — Вирджиния отиваше на рецепцията за ежеседмичния си преглед при д-р Кийт Норис.

Д-р Норис и асистентката му я преглеждаха повече от час, след което тя се качваше отново в колата и се връщаше у дома. Дезмънд я бе уверил, че докторът е напълно надежден и лично ще изроди бебето в частната си клиника.

— Колко трябва да му платя, за да си държи устата затворена?

— Нито пени — отвърна Дезмънд. — Всъщност той се надява аз да си държа устата затворена. — Изчака за момент и добави: — Когато привлекателната млада сестра на д-р Норис забременя, той определено не искаше мисис Норис да разбере защо е избрал „Мелър Травъл“ да организират пътуването ѝ до клиника в Швеция.

Думите му още веднъж напомниха на Вирджиния, че не желае този човек за свой враг.

— Има още двама души, които трябва да бъдат уведомени за предстоящото раждане, ако искате светът да повярва, че сте бременна — каза Мелър.

- Кой? — подозрително попита Вирджиния.
- Баща ви и Присила Бингам.
- Никога — категорично отсече Вирджиния.

„Никога“ в случая с Присила Бингам се оказа седмица по-късно. Когато Вирджиния звънна на старата си приятелка в Линкълншър, Присила бе резервирана и донякъде дистанцирана, тъй като се бяха разделили с развалени отношения, след като тя стана причина за разпадането на брака ѝ, докато Вирджиния не избухна в сълзи и не ѝ каза, че е бременна.

Подобно на всички други, Боб Бингам бе любопитен да научи кой е бащата, но това бе единственото, което Присила така и не успя да изкопчи от Вирджиния дори по време на дългия им обяд в „Мирабел“.

На Вирджиния ѝ трябваше малко повече време да изпълни второто нареждане на Дезмънд и дори когато „Летящият шотландец“ спря на гара Уейвърли в Единбург, тя още мислеше дали да не се върне на Кингс Крос, без да слиза от влака. Реши обаче, че така или иначе няма да спечели. Ако кажеше на баща си, че е бременна, той сигурно щеше да спре издръжката ѝ. От друга страна, ако Бък Тренд не уредеше споразумение и татко ѝ откриеше, че изобщо не е забременявала, щеше със сигурност да се отрече от нея.

Когато влезе в кабинета на баща си в десет сутринта — изглеждаше бременна в осмия месец — Вирджиния остана шокирана от реакцията му. Графът бе приел, че „Дейли Експрес“ не греши и бащата е мерзавецът Антон Делот, който е избягал и я е изоставил. Незабавно увеличи издръжката ѝ на 4000 паунда месечно и в замяна поиска само едно — след като роди, Вирджиния да посещава по-често Фенуик Хол.

— Най-сетне внук — непрекъснато повтаряше той.

За първи път Вирджиния не прокле факта, че има трима братя, заченали единствено дъщери.

По съвет на Присила Вирджиния пусна обява за детегледачка в „Лейди“ и се изненада от огромния брой отговори. Търсеше жена, която да поеме изцяло детето — като майка, гувернантка, наставница и

компаньонка, тъй като самата тя нямаше намерение да изпълнява подобни задължения. Присила ѝ помогна да отсее кандидатките до шест, а Дезмънд Мелър я посъветва да разговаря с тях в различни дни, така че двамата детективи да имат какво да докладват на адвокатите на Грант в Батън Руж.

След като интервюираха последните пет — шестата така и не се появи — Вирджиния и Присила се съгласиха, че само една кандидатка отговаря на всички изисквания. Мисис Крофорд беше вдовица и дъщеря на духовник. Съпругът ѝ, капитан от Шотландската гвардия, бе убит в Корея, докато се сражавал за кралицата и страната си. Мисис Крофорд бе най-голямото от шест деца и бе прекарала повечето си ранни години в отглеждане на другите пет. Не по-маловажен бе и фактът, че самата тя нямаше деца. Дори графът одобри избора на дъщеря си.

Вирджиния реши, че щом трябва да изиграе този номер до края, трябва да си осигури по-голямо жилище, което да осигури място не само за иконома и прислужницата, но и за вдъхващата респект мисис Крофорд и новороденото.

След като разгледа няколко привлекателни жилища в Кенсингтън и Челси, наблюдавана внимателно от двамата детективи, тя се спря на къща в Онслоу Гардънс, от чийто горен етаж според мисис Крофорд щяло да стане добра детска. Когато погледна през прозореца на салона, Вирджиния забеляза, че детективите снимат къщата. Усмихна се и каза на агента да свали обявата за имота.

Единственият малък проблем беше, че въпреки щедро увеличената издръжка на баща ѝ Вирджиния определено нямаше достатъчно пари в сметката си, за да плаща на детегледачка, иконом и прислуга, още по-малко за депозит за къщата в Онслоу Гардънс. Бившият ѝ иконом Мортън ѝ се беше обадил (вече не му позволяваха да идва в апартамента) да ѝ каже, че д-р Норис е запазил място на мисис Мортън в клиниката си за след две седмици. Докато си лягаше, Вирджиния реши да се обади на адвоката си на следващата сутрин. Малко след като заспа дълбоко, телефонът иззвъня. Само един човек можеше да я търси по това време, защото още седеше зад бюрото си.

Вирджиния вдигна телефона и остана очарована да чуе дълбокия южняшки акцент от другата страна.

— Вероятно ще останете доволна да научите, че най-сетне постигнахме договорка с адвокатите на Грант — каза Бък Тренд. — Но има условия.

— Условия ли?

— Винаги има условия при толкова големи споразумения. — Думата „големи“ ѝ хареса. — Но въпреки това може да изникнат един-два проблема. — Вирджиния не я беше особено грижа за „един-два проблема“. — Разбрахме се за един милион долара и месечна издръжка от десет хиляди долара за отглеждането и образованието на детето.

Вирджиния ахна. Дори в най-развигнените си сънища...

— Как това може да бъде проблем? — попита тя.

— Трябва да се съгласите да не разкривате самоличността на бащата на никого. И това означава на абсолютно никого.

— Разбира се, че съм съгласна.

— Освен това вие и детето никога не бива да стъпвате в Луизиана и ако някой от двамата реши да пътува до Съединените щати, адвокатите на Грант трябва да бъдат уведомени най-малко един месец предварително.

— Била съм в Щатите само веднъж в живота си — каза Вирджиния. — И нямам намерение да повтарям.

— Фамилията на детето трябва да е Фенуик — продължи Тренд. — И господин Грант трябва да одобри името, което му изберете.

— Какво го тревожи?

— Искане да е сигурен, че ако е момче, няма да го кръстят Сайръс Д. Грант Четвърти.

Вирджиния се разсмя.

— Вече съм избрала име, ако е момче.

— И ако някое от тези условия бъде нарушено в един или друг момент, всички плащания незабавно ще бъдат прекратени.

— Доста поощряваща мярка за спазване на споразумението — каза Вирджиния.

— Всички плащания автоматично се прекратяват през 1995 година, когато детето би трябвало да е завършило образованието си.

— Тогава ще бъде почти на шейсет.

— И накрая, адвокатите на господин Грант ще изпратят доктор и медицинска сестра в Англия, които да бъдат свидетели на раждането.

Вирджиния бе благодарна, че Тренд не може да види лицето ѝ. След като затвори, тя незабавно се обади на Дезмънд Мелър да го пита как биха могли да се справят с този на пръв поглед нерешим проблем. Когато телефонът иззвъня отново в 7:45 на следващата сутрин, Дезмънд разполагаше с решение.

— Но доктор Норис няма ли да възрази? — попита Вирджиния.

— Не и докато има вероятност да му се наложи да обяснява на жена си и децата си защо е бил заличен от докторския регистър.

Вирджиния изчака да чуе сирената, преди да се обади на адвоката си в Батън Руж.

— Бебето ще се роди преждевременно — изкрещя тя в слушалката. — Влизам в болницата!

— Незабавно ще уведомя адвокатите на Грант.

След няколко минути на вратата се почука силно. Когато икономът отвори, един парамедик взе багажа на Вирджиния, докато другият я хвана внимателно за ръка и я поведе към чакащата линейка. Тя погледна към отсрещната страна на улицата и видя как двама мъже се качват в кола. Когато линейката пристигна на Харли стрийт 41А, парамедиците отвориха задната врата и поведоха бавно пациентката си към частната клиника, където д-р Норис и сестрата вече ги очакваха. Норис заръча да му съобщят незабавно, когато пристигне американският доктор и асистентката му. Нужни му бяха само петнайсет минути.

Никой не забеляза двойката, която се измъкна през задния изход на клиниката и взе такси за първи път през живота си. Но пък, от друга страна, не се случваше всеки ден семейство Мортън да получава хиляда паунда в брой.

Вирджиния бързо се съблече и облече нощница. След като легна на леглото, сестрата сложи на бузите ѝ малко руж и напръска челото ѝ с вода. Тя легна и се помъчи да изглежда изтощена. След двайсет минути сестрата се втурна в стаята.

— Доктор Лангли и асистентката му току-що пристигнаха и питат дали могат да присъстват на раждането.

— Закъсняха — каза д-р Норис и остави пациентката си, за да посрещне американските си колеги.

— Чухме, че случаят е бил спешен — каза д-р Лангли. — Бебето добре ли е?

— Още не съм сигурен — загрижено отвърна Норис. — Трябваше да проведе спешно цезарово сечение. Бебето е в инкубатор и дадох на лейди Вирджиния успокоително, за да може да заспи.

Д-р Норис ги заведе в стаята, където видяха кувъза с новороденото, което уж се бореше за живота си. В носа му бе пъхната тръбичка, свързана с вентилатор, и единствено равномерните сигнали на сърдечния монитор показваха, че наистина е живо.

— Храня малкия приятел с тръба. Остава ни само да се молим крехкото му телце да приеме храната.

Д-р Лангли огледа дълго и внимателно детето, след което попита дали може да види майката.

— Да, разбира се — каза Норис и поведе американците към стаята на Вирджиния, която лежеше будна в леглото си. Веднага щом вратата се отвори, тя затвори очи, остана неподвижна и се опита да диша равномерно.

— Боя се, че изпитанието бе доста тежко за бедната лейди, но съм убеден, че бързо ще се възстанови. Искате ли да можех да кажа същото за детето.

За огромно облекчение на Вирджиния те останаха само няколко минути. Тя не отвори очи, докато вратата не се затвори зад тях.

— Ако желаете да прекарате нощта тук, имаме стая за гости, но ако се върнете утре сутринта, ще мога да ви дам писмения си доклад.

Американците още веднъж огледаха бебето и си тръгнаха.

По-късно вечерта д-р Лангли докладва на адвокатите на Грант, че се съмнява, че детето ще преживее нощта. Но от друга страна, той нямаше откъде да знае, че бебето изобщо не се нуждае от интензивни грижи.

Д-р Лангли и асистентката му се върнаха на следващата сутрин на Харли стрийт 41А и Норис им съобщи за леко подобрение в състоянието на детето. Майката седеше в леглото и закусваше. Изглеждаше подходящо измъчена и бледа.

През седмицата се отбиха и други посетители, сред които бащата и тримата братя на Вирджиния, както и Бофи Бриджуотър, Дезмънд Мелър и Присила Бингам, всичките очаровани от детето. Вирджиния остана изненадана колко много хора ѝ казаха, че имало нейните очи.

— И уши — добави Бофи.

— И характерния нос на Фенуик — обяви графът.

На седмия ден на родилката и детето им бе позволено да се приберат у дома, където мисис Крофорд пое отговорността за новороденото. Вирджиния обаче трябваше да чака още три седмици, преди да започне да се отпуска, при това едва след като научи благодарение на „Мелър Травъл“, че д-р Лангли и асистентката му са се качили на самолет за Ню Йорк заедно с един от детективите.

— Защо другият не е заминал с тях? — попита тя.

— Още не знам, но ще разбере — отвърна Мелър.

Три дни по-късно в „Коутс“ пристигна превод за 750 000 долара, който бе прехвърлен в сметката на лейди Вирджиния Фенуик. Мистър Феърбръдър позвъни и я попита дали желае доларите да бъдат обрънати в паундове.

— За какъв курс говорим? — попита Вирджиния.

— Два и шейсет и три за паунд, милейди — отвърна изненаданият Феърбръдър.

— И каква сума в стерлинги ще имам в сметката си?

— Двеста осемдесет и пет хиляди сто седемдесет и един паунда, милейди.

— Тогава действайте, мистър Феърбръдър. И ми пратете потвърждение веднага щом завършите трансакцията — добави тя и затвори.

Дезмънд Мелър се усмихна.

— Отлично казано.

Вирджиния и здравето момченце се преместиха на Онслоу Гардънс 9 шестнайсет дни по-късно заедно с мисис Крофорд, икономата и прислужницата. Вирджиния огледа набързо детската, след което предаде детето на изгарящата от нетърпение бавачка и слезе долу.

Кръщенето се проведе в „Сейнт Питър“ на Итън Скуеър и на него присъстваха граф Фенуик, който направи едно от редките си посещения в Лондон, Присила Бингам, която с неохота се съгласи да стане кръстница, и Бофи Бриджуотър, който с удоволствие стана кръстник. Дезмънд Мелър не изпускаше от поглед самотната фигура, седнала в дъното на църквата. Викарият задържа бебето над купела и потопи пръст в светената вода, след което направи кръстен знак върху челото на детето.

— Христос те приема. Фредерик Арчибалд Иън Брус Фенуик, приеме знака на Неговия кръст.

Лицето на графа грейна, а Мелър се обърна и видя, че детективът е изчезнал.

Беше изпълнил своята част от уговорката и сега очакваше Вирджиния да изпълни нейната.

МЕЙЗИ КЛИФТЪН
1972

25.

Уилям Уоруик тъкмо щеше да арестува неправилния човек, когато на вратата се почука.

Свещеното правило в дома на Клифтън бе нарушено. Въпросът трябваше да е сериозен — даже много сериозен — щом някой от семейството се осмеляваше да прекъсне Хари по време на писане. Всъщност можеше да си спомни само три случая, в които го бяха прекъсвали през последните двацет и пет години.

Първият бе, когато любимата му дъщеря Джесика бе спечелила стипендия в училището за изящни изкуства „Слейд“ в Блумсбъри. Бе нахълтала в стаята без да чука, размахала писмото, а Хари заряза писалката и отвори бутилка шампанско по случая. Вторият път бе, когато Ема спечели с един глас преднина срещу майор Алекс Фишър в надпреварата за председателското място на „Барингтън Шипинг“ и стана първата жена начело на акционерно дружество — още една бутилка шампанско. А третия случай още смяташе за незначителен. Джайлс беше нахълтал да заяви, че Харолд Уилсън му е предложил място в Горната камара и че ще приеме титлата лорд Барингтън от Бристолското пристанище.

Хари остави химикалката на бюрото и завъртя стола да посрещне натрапника. В стаята с наведена глава влезе Ема. По бузите ѝ се стичаха сълзи. Хари нямаше нужда да му казват, че майка му е починала.

* * *

Хари посвети повече часове на словото за погребението на майка си, отколкото на всяка лекция, обръщение или реч, които бе изнасял някога. В последния си вариант — четиринайсетия, в който вече имаше чувството, че е уловил несломимия ѝ дух — то продължаваше дванайсет минути.

Отиде в „Сейнт Люк“ сутринта преди службата, за да види къде ще седи и колко далеч е от амвона. След това изпробва акустиката, за да провери как ще се чува гласът му. Старшият свещеник посочи, че ако хората са много, гласът му ще звучи малко приглушено. Полезно предупреждение, помисли си Хари, защото църквата се оказа така претъпкана, че ако семейството нямаше запазени места, щеше да им се наложи да стоят прави отзад. Самата служба бе предварително избрана от Мейзи и никой не се изненада, че беше традиционно английска и типична за нея — „Скала навеки“, „Пребъди с мен“, „Да бъдеш поклонник“ и, разбира се, „Йерусалим“, така че събралите се да пеят от сърце и с пълен глас.

Себастиан бе избран да чете първия откъс. Докато звучеше последният стих от „Пребъди с мен“, той бавно се качи на амвона, без да се опитва да скрива лекото куцане, от което се възстановяваше по-бавно, отколкото бе предрекъл индийският хирург. Никой не можеше да предрече колко ще му е нужно да се възстанови от последното погребение, на което беше присъствал.

Започна да чете Първо послание до коринтяни — „Да говоря всички езици човешки и дори ангелски, щом любов нямам, ще бъда мед, що звънти...“, а Джайлс продължи със стихотворение на Киплинг — „Ако владееш се, когато всички треперят, а наричат теб страхлив...“^[1], докато хорът пееше „Радвайте се, Господ възкръсна“. Когато Хари стана от мястото си на първата редица и се качи на амвона, докато течеше последният стих от „Пребъди с мен“, църквата се изпълни с ясно доловимо очакване. Той сложи текста на малкия месингов аналой и погледна първото изречение, макар че знаеше цялото слово наизуст. Вдигна поглед, изчака събралите се да утихнат и започна:

— Как щеше да се гордее майка ми, ако можеше да види колко много сме се събрали тук, дошли отдалеч, за да почетат изумителния й живот. Тя казваше, че напоследък просто не можем да почувстваме църквите. Аз самият не мога да го разбера, защото като дете службите продължаваха повече от час. Скъпа майко — каза Хари, обръщайки поглед към купола, — обещавам моята да не бъде повече от час и между другото, църквата е претъпкана.

През множеството премина раздвижване, дори смях, което му позволи малко да се отпусне.

— Мейзи е родена през 1901 година, по времето на кралица Виктория, и почина на седемдесет и една по времето на кралица Елизабет Втора. Първата и последната книга на рафта ми, както често описваше двете кралици. Животът ѝ започнал на Стийл Хаус Лейн 27, на задните улички на Бристолското пристанище, а баща ми Артър Клифтън, докер, роден през 1898 година, живеел на номер 37. Двата дори не трябвало да пресичат улицата, за да се натъкнат един на друг. Баща ми умрял, когато съм бил само на една година, така че не го познавам и отговорността за отглеждането ми падна единствено върху раменете на майка ми. Мейзи никога нямаше амбиции за самата себе си, но това не ѝ попречи през онези ранни години да се бори за всеки фартинг — да, фартинг — за да е сигурна, че никога няма да гладувам и няма да бъда лишен от нещо. Разбира се, аз нямах представа за жертвите, които е трябвало да направи, за да постъпя в „Сейнт Бийд“ като стипендиант на хора, а след това да продължа в Бристолската гимназия, преди да ми предложат да постъпя в Оксфорд — град, който самата тя посети само веднъж.

— Ако се беше родила днес, това щеше да е град, който би я приел с отворени обятия. Откъде съм сигурен в това ли? Защото на шейсет и две годишна възраст, когато повечето хора се готвят да се оттеглят от активния живот, Мейзи се записа в Бристолския университет и три години по-късно се дипломира с почести. И до днес тя остава единственият представител на фамилията Клифтън, стигнал дотам. Представете си какво би постигнала, ако се беше родила едно поколение по-късно.

— Майка ми посещаваше редовно църква до последния си ден и веднъж я попитах дали смята, че ще отиде в рай. „Определено се надявам — отвърна ми тя, — тъй като трябва да си поговоря със свети Петър, свети Павел и Господ.“ Едва ли ще се изненадате, че я попитах какво смята да им каже. „Ще кажа на свети Петър, че никоя от близките на Господ жени не се е отричала от Него нито веднъж, камо ли три пъти. Мъже, какво да ги правиш.“ — Този път смехът беше посилен. Хари, който вече чувстваше, че владее аудиторията, не продължи, докато не настъпи пълна тишина. — „А свети Павел ще питам защо му е трябвало толкова време, за да схване посланието“ — продължи Мейзи. „А какво ще кажеш на Господ?“ — попитах я аз. „Ако си Божий син, би ли посочил на Всемогъщия, че светът щеше да

е много по-добро място, ако имаше само една религия, защото тогава всички щяхме да пеем от едни и същи псалтири.“

Хари никога досега не беше чувал аплодисменти в църква и си помисли, че това много би зарадвало майка му.

— Когато изгубим близък човек, си спомняме всички неща, които сме искали да му кажем и изведнъж е станало твърде късно да го направим. Искане ми се да разбирах, да оценявах и да си давах напълно сметка за жертвите, които направи майка ми и благодарение на които можех да живея такъв привилегирован живот. Живот, за който се боя, че понякога приемам за даденост. Когато за първи път отидох в „Сейнт Бийд“, облечен в чисто новия ми тъмносин блейзър и дългите сиви панталони, взехме трамвая от Чапел стрийт и така и не разбрах защо слязохме на няколкостотин метра от училището. Защото майка ми не искаше другите момчета да я видят. Мислеше си, че ще се срамувам от нея.

— Срамувам се — каза Хари и гласът му трепна. — Трябваше да се гордея с тази великолепна дама, а не да я крия. А когато влязох в Бристолската гимназия, тя продължи да работи по цял ден като сервитьорка в хотел „Роял“ през деня, а после в нощния клуб на Еди. Не знаех, че единствено така е можела да си позволи училищните такси. Но, подобно на свети Петър, когато някой от съучениците ми ме питаше дали е вярно, че майка ми работи в нощен клуб, аз отричах.

Хари сведе глава и Ема с безпокойство видя, че по бузите му се стичат сълзи.

— Какви трудности е трябвало да преживее, без нито веднъж, нито веднъж... да ме натовари с проблемите си. А сега е твърде късно, за да й кажа. — Главата на Хари се сведе отново. — Да й кажа... — повтори той, като отчаяно търсеше докъде е стигнал и се вкопчи в страните на амвона. — А когато влязох в Бристолската гимназия... не осъзнавах. — Той яростно обърна на предишната страница. — Не осъзнавах... — Обърна на друга страница. — Когато някой от съучениците ми ме питаше...

Джайлс бавно стана от мястото си, отиде до амвона и изкачи стъпалата. Прегърна приятеля си през раменете и го отведе обратно до първия ред.

Хари хвана ръката на Ема и прошепна:

— Разочаровах я, когато най-много имаше нужда от мен.

Джайлс отговори, без да си прави труда да шепне:

— Никой син не е правил по-голям комплимент на майка си и точно сега тя казва на свети Петър: „Ето това долу е момчето ми Хари“.

След службата Хари и Ема застанаха до изхода и се ръкуваха с дългата опашка опечалени. Хари още не се бе възстановил напълно, но бързо стана ясно, че събралите се са напълно съгласни с думите на Джайлс.

Семейството и приятелите се върнаха в Имението и вдигнаха чаши, докато си разказваха истории за забележителната жена, която бе докоснала живота на всеки, с когото бе контактувала. Накрая, когато и последният гост си замина, Хари, Ема и Себастиан останаха сами.

— Да прием в памет на майка ми — каза Хари. — Мисля, че е време да отворим онова мерло от петдесет и седма, за което Харолд Гинзбърг каза, че трябва да се запази за специален случай. Но преди това — добави той, докато отваряше бутилката, — трябва да ви кажа, че майка ми ми даде писмо преди няколко седмици със заръката да бъде отворено едва след погребението ѝ.

Измъкна с театрален жест плика от вътрешния си джоб, отвори го и извади няколкото страници, изписани с дръзкия, неподражаем почерк на Мейзи.

Ема седна, изпълнена с леко безпокойство, а Себ кацна на ръба на стола си като ученик в очакване Хари да започне да чете.

Скъпи Хари,

Това са просто несвързани мисли на старица, която би трябвало да си опича акъла, така че спокойно можеш да ги подминеш като такива.

Нека започна със скъпия си внук, младия Себастиан. Все още го смятам за млад, въпреки че постигна толкова много за толкова кратко време. Постижения, дължащи се на способности и здрава работа, и съм сигурна, че той ще осъзнае, че целта му е да стане милионер преди да е навършил четирийсет. Това несъмнено е похвално, Себастиан, но когато станеш на моите години, ще си научил, че натрупването на богатство е без значение, ако

нямаш с кого да го споделиш. Саманта беше сред най-милите, най-щедрите хора, които съм срещала, и ти постъпи глупаво, като се раздели с такъв скъпоценен камък като нея. Много ми е мъчно, че така и не видях моята правнучка Джесика, защото дори малко да приличаше на сестра ти, със сигурност щях да я обожавам.

— Как е възможно да е знаела за Джесика? — изуми се Себ.
— Аз ѝ казах — призна Хари.

Иска ми се да познавах и Надира, която според всички е била чудесна млада жена и те е обичала толкова много, че е била готова да жертва живота си за теб. И за родителите ти е голям комплимент, че мисълта за цвета на кожата ѝ нито веднъж не е минавала през ума ти, защото си я обичал, така че расата и религията не са имали значение — нещо, което не би било възможно за човек от моето поколение. Ти изгуби Надира заради предразсъдъците на родителите ѝ. Погрижи се да не изгубиш Сам и Джесика, защото си бил твърде горд, за да направиш първата крачка.

Себастиан сведе глава. Знаеше, че баба му е права.

А сега се обръщам към теб, скъпа Ема. Честно казано, хората никога не бива да слушат свекървите и тъщите си. Казват, че зад всеки успял мъж има изненадана тъща. Хари дължи толкова много от успеха си на твоята обич и подкрепа като съпруга и майка. Но — знаеш, че ще има „но“ — според мен ти далеч не си постигнала потенциала си. Пруст казва, че всички в крайна сметка правим второто, в което сме най-добри. Няма съмнение, че си изключителен председател начело на „Барингтън Шипинг“ и твоите директори, акционери и цялото Сити с готовност ще го признаят. Но това не би трябвало да е

достатъчно за човек с твоите забележителни таланти. Не, смятам, че е време да използваш мечтите и енергията си за доброто на всички. Има толкова много каузи, които биха могли да разцъфтят под твоето лидерство. Простото даване на пари за благотворителност е лесният начин. Да отдадеш времето си е много по-ценно. Така че си постави за цел след смъртта си да не бъдеш запомнена само като председател на „Барингтън“.

- Защо не ми го каза, докато беше жива? — попита Ема.
- Може би е сметнала, че си твърде заета, за да я чуеш, скъпа.
- С нетърпение очаквам да чуя какво казва на теб, татко.

И накрая се обръщам към обичния ми Хари. Съвсем човешко е за една майка да каже, че се гордее със сина си. Аз обаче не бях и мечтала щастието, което ми донесе успехът ти и като писател, и като борец за онези, които не познават свободата.

Макар че също като теб аз вярвам, че безкористната ти битка за Анатолий Бабаков е най-голямото ти постижение, зная, че няма да останеш доволен, докато той не бъде освободен и не отиде при жена си в Америка.

Спомена ли на Ема, че си отказал рицарско звание — чест, която не би и помислил да приемеш, докато Бабаков е в затвора? Гордея се с теб за това, макар че щях да се зарадвам да чуя как се обръщат към сина ми със „сър Хари“.

- Никога не си ми казвал — рече Ема.

— Не съм казвал на никого — отвърна Хари. — Джайлс трябва да е разбрал някак.

Той продължи с писмото:

А сега се обръщам към Уилям Уоруик, който толкова много години забавлява толкова много хора. Хари, може би е време да го пенсионираш, за да можеш най-сетне да се протегнеш и да достигнеш до още по-големи висини. Веднъж, преди много години, ми разказа общите линии на роман, който винаги си искал да напишеш, но така и не намираш време за него. Не намираш време, защото онзи покварен стар издател Харолд Гинзбърг непрекъснато те изкушаваше с все по-големи и по-големи аванси и хонорари. Може би е дошло времето да напишеш книга, която ще донесе щастие на бъдещите поколения и чиято репутация ще надживее всеки списък на бестселъри и ще те нареди сред шепата писатели, чиито имена никога не ще умрат.

Край с бръщолевенето. Сега ми остава само да ви благодаря, че направихте последните ми години така спокойни, удобни и пълни с радост. И когато дойде време някой от вас да напише подобно писмо, моля да не бъдете като мен и да чувствате, че бихте могли да постигнете много повече в живота си.

Твоя любяща майка:

Мейзи

Хари наля три чаши от мерлото и даде по една на Ема и Себ. После вдигна своята.

— За Мейзи. Проницателна старица.

— За Мейзи.

— А, за малко да забравя — каза Хари и отново вдигна писмото.

Има послепис.

П. П. Моля да напомниш за мен на скъпия си приятел Джайлс, който може да се смята за щастливец, че не писах за него, защото ако го бях направила, писмото щеше да е много по-дълго.

[1] Р. Киплинг, „Ако“, превод С. Медникаров. — Б.пр. [↑](#)

ЕМА КЛИФТЪН
1972 — 1975

26.

— Добро утро, мисис Клифтън. Обажда се Еди Листър. Срегнахме се за кратко на погребението на свекърва ви, но няма причина да ме помните.

— Откъде познавахте Мейзи, мистър Листър? — попита Ема, защото той бе прав — името му не ѝ говореше нищо.

— Аз съм председател на настоятелите на Бристолската кралска лечебница. Тя бе една от доброволките ни и ще липсва на всички ни, както на екипа, така и на пациентите.

— Нямах представа — рече Ема. — С какво се е занимавала?

— Тя отговаряше за библиотеката и организираше ежедневно разнасяне на книги из отделенията. В лечебницата ни се четеше повече, отколкото в която и да било друга болница в страната.

— Защо ли не съм изненадана — рече Ема. — Ако търсите да я заместите с някого, с радост ще поема задълженията ѝ.

— Не, благодаря, мисис Клифтън, не това е причината да се обаждам.

— Но аз съм сигурна, че мога да организирам библиотеката, а и семейството ми поддържа тесни връзки с болницата от много години. Дядо ми сър Уолтър Барингтън бе председател на настоятелите, съпругът ми се поправяше при вас, след като бе тежко ранен от немска мина през четирийсет и пета, а майка ми прекара последните месеци от живота си под грижите на д-р Рейбърн. Нещо повече, аз самата съм родена в Кралската лечебница.

— Впечатлен съм, мисис Клифтън, но все пак не мисля, че сте подходящият човек за организиране на разнасянето на книги.

— Мога ли да попитам защо така категорично отказвате да ме вземете предвид?

— Защото се надявах да се съгласите да станете настоятел на болницата.

Ема за момент замълча.

— Изобщо не съм сигурна с какво се занимава един настоятел на болница.

— Всяка по-голяма обществена болница — а нашата е една от най-големите в страната — има борд от настоятели, избирани от местната общност.

— И какви ще бъдат отговорностите ми?

— Правим срещи на всяко тримесечие и освен това каня всеки член на управителния съвет да поеме конкретно отделение на болницата. Мисля, че сестринското отделение може да ви допадне. Нашата старша сестра Мима Пъдикомби представлява двете хиляди сестри, които работят на пълен щат в болницата. Трябва да спомена, че ако се съгласите да станете настоятел, това няма да доведе до изоставяне на другите ви задължения и до разходи. Давам си сметка, че сте заета жена с много отговорности, мисис Клифтън, но наистина се надявам да си помислите за предложението ми, преди да вземете...

— Вече си помислих.

Мистър Листър въздъхна.

— Да, боях се, че ще бъдете твърде заета с другите си дела, и, разбира се, напълно разбирам...

— За мен ще е удоволствие да стана настоятел на болницата, господин председател. Кога започвам?

— Маршал Кошевой започва да губи търпение, другарко Брант. Смята, че е време да предложиш нещо малко по-съществено. В края на краищата живееш с Барингтън вече цяла година, а досега си ни представила единствено протоколите от седмичните срещи на лейбъристите в Камарата на лордовете. Това едва ли може да се нарече особено информативно.

— Трябва да съм внимателна, другарю директор — каза Карин, докато вървяха, хванати под ръка, по спокойния извънградски път. — Ако Барингтън заподозре нещо и прикритието ми бъде компрометирано, всичките ни старателни приготовления ще отидат на вятъра. И докато той е в опозиция и извън правителството, няма как да знае подробно какво става в Уайтхол. Но ако лейбъристите спечелят на следващите избори, а Барингтън е сигурен в успеха, всичко това може да се промени за една нощ. И доколкото си спомням точните ти думи, когато приех това назначение: „Не бързаме, задачата ни е дългосрочна“.

— Това си остава вярно, другарко. Започвам обаче да се тревожа, че може би се радваш на буржоазното си битие като любовница на Барингтън малко повече от необходимото и забравяш истинския си дълг.

— Влязох в партията още като ученичка, другарю директор, и винаги съм била отдадена на нашата кауза. Нямах причина да се съмняваш във верността ми.

Чук, чук, чук. Двамата замълчаха, когато видяха приближаващия ги възрастен джентълмен.

— Добър ден, полковник — каза Пенгели.

— Добър ден, Джон. Много ми е приятно да видя дъщеря ви отново — каза старецът и леко повдигна шапката си.

— Благодаря, полковник — отвърна Пенгели. — Дойде да ми погостува за един ден и решихме, че малко чист въздух няма да ни навреди.

— Великолепно — каза полковникът. — Рядко пропускам ежедневната си разходка. Така излизам от къщата. Е, трябва да продължа, иначе стопанката ще започне да се чуди къде съм се запилял.

— Разбира се, сър. — Пенгели запази мълчание, докато почукването на бастуна на полковника не затихна. — Барингтън предложи ли ти да се омъжиш за него?

Въпросът изненада Карин.

— Не, другарю директор. Не ми се вярва, че след два провалени брака ще се втурне към трети.

— Може би ако забременееш? — каза той, докато свиваха от пътя по пътеката, водеща към изоставена калаена мина.

— От каква полза ще съм за партията, ако трябва да посветя цялото си време на отглеждане на дете? Аз съм обучен оперативен агент, а не детегледачка.

— В такъв случай представи доказателства, другарко Брант, защото не мога все да повтарям като папагал на началниците си в Москва „утре“, „утре“, „утре“.

— Следващия понеделник Барингтън ще участва във важна среща в Брюксел, на която ще бъде подписан договорът за влизане на Великобритания в Европейската икономическа общност. Предложи ми

да отида с него. Може да успея да науча нещо полезно, тъй като на срещата ще присъстват много чуждестранни делегати.

— Добре. При толкова много амбициозни политици, опитващи се да докажат колко са важни, гледай да си отваряш ушите. Особено на вечери и неформални срещи. Те нямат представа колко езици владееш. И не се изключвай вечерта, след едно-две питиета ще се отпуснат и може да кажат нещо, за което после да съжаляват, особено в компанията на красива жена.

Карин си погледна часовника.

— По-добре да се връщаме. Трябва да съм в Бристол навреме за вечеря с Джайлс и семейството му.

— Това не бива да се пропуска — каза Пенгели и двамата тръгнаха обратно. — И не забравяй да пожелаеш на Джайлс... весела Коледа.

На връщане от Труро към Бристол Карин не можеше да спре да мисли за дилемата, пред която беше изправена. През изминалата година се бе влюбила силно в Джайлс и никога досега не се бе чувствала толкова щастлива, но се беше оплела, играеше роля, в която вече не вярваше, а не виждаше изход от плетеницата. Ако внезапно престанеше да предоставя информация на Щази, господарите ѝ щяха да я привикат обратно в Берлин, ако не и нещо по-лошо. Ако изгубеше Джайлс, нямаше да има за какво да живее. Докато минаваше през портала на Имението, дилемата така и не бе разрешена и нямаше да бъде, освен ако...

— Карин ще вечеря ли с нас? — попита Ема, докато наливаше уиски на брат си.

— Да, пътува от Корнуол. Отиде да види баща си, така че може и малко да закъснее.

— Толкова е будна и пълна с живот — каза Ема. — Не мога да си представя какво намира в теб.

— Така е. И да не си помислите, че не знае какви са чувствата ми към нея. Достатъчно пъти я молих да се омъжи за мен.

— Защо според теб все ти отказва? — попита Хари.

— При моето брачно досие кой би могъл да я вини? Но си мисля, че май започва да омеква.

— Това е добра новина. И много се радвам, че и двамата ще бъдете с нас на Коледа.

— А как ти харесва в Камарата на лордовете напоследък? — смени темата Хари.

— Беше много интересно да следвам Джефри Рипон, който отговаря за включването ни в ЕИО. Следващата седмица пътувам за Брюксел, за да присъствам на подписването на договора.

— Четох речта ти в Хансард — каза Хари. — И споделям мнението ти. Да видим дали ще си спомня точните ти думи: „Някои говорят за икономика, други за търговски отношения, но аз ще гласувам за този законопроект ако не за друго, то най-малкото за това, че той ще гарантира, че нашата младеж само ще чете за две световни войни и никога няма да ѝ се наложи да преживее трета“.

— Поласкан съм.

— И какво е приготвила новата година за теб, Джайлс? — попита Ема, докато пълнеше чашата му.

— Включен съм в екипа за общите избори и съм начело на кампанията за спорните места. Има и още по-добра новина. Гриф Хаскинс се съгласи да се върне в играта и да стане началник на щаба ми.

— Значи двамата ще обикаляте страната и какво точно ще правите? — попита Ема.

— Ще посещаваме шейсетте и два спорни района, които ще определят резултата от следващите избори. Ако спечелим всички, което е много малко вероятно, ще получим мнозинство от около трийсет депутати.

— А ако изгубите всички?

— Консерваторите ще останат на власт. Аз ще съм история и подозирам, че приятелката ти Маргарет Тачър ще бъде следващият министър на финансите.

— Очаквам го с нетърпение — каза Ема.

— Прие ли предложението ѝ да се срещнете отново?

— Покани ме на питие в Камарата на общините след две седмици.

— А не на обяд? — учуди се Хари.

— Тя не обядва — каза Джайлс.

Ема се разсмя.

— Така че не смятай нищо казано от теб за лично, защото съм и с двата крака във вражеския лагер.

— Собствената ми сестра заговорничи срещу мен.

— По-добре го приеми.

— Не е нужно да се безпокоиш прекалено — каза Хари. — Ема току-що стана настоятел на Бристолската кралска лечебница, така че няма да ѝ остане много време за политика.

— Поздравления, сестричке. Еди Листър е първокласен председател и ще ти хареса да работиш с него. Но какво те накара да се съгласиш да се заемеш с такова натоварващо задължение?

— Мейзи. Оказа се, че е била доброволка и е отговаряла за болничната библиотека. А аз изобщо не знаех.

— В такъв случай можеш да си сигурна, че всяка книга трябва да бъде съответно подпечатана и върната навреме, ако не искаш да бъдеш глобена.

— Тя ще бъде трудна за подражание, както непрекъснато ми напомнят всички. Вече открих, че работата в болницата не спира денонощно. В сравнение с нея „Барингтън Шипинг“ е направо детска игра.

— Еди кой отдел те помоли да дундуркаш?

— Сестринския. Със старшата сестра вече се срещаме веднъж седмично. Държавната болница е нещо много различно от акционерно дружество, защото там никой не говори за печалби, а само за пациенти.

— Накрая ще станеш социалистка — отбеляза Джайлс.

— Как ли пък не. Крайният резултат продължава да диктува успеха или провала на всяка организация, така че помолих Себастиан да прегледа годишните отчети на болницата и евентуално да открие начини за намаляване на разходите или икономии.

— Как я кара Себастиан след всичко, през което премина? — попита Джайлс.

— Физически се оправи повече или по-малко, но подозирам, че за психическото му възстановяване ще е нужно доста повече време.

— Напълно разбираемо — рече Джайлс. — Първо Сам, а после Надира. Можем ли изобщо да си представим как се справя?

— Просто се отдава изцяло на работата — каза Ема. — Откакто стана главен изпълнителен директор на банката, работи в някакви безумни часове. Сякаш изобщо няма личен живот.

— Повдигал ли е някой от вас деликатната тема за Саманта? — попита Джайлс.

— Един или два пъти — каза Хари. — Но реакцията винаги е една и съща. Няма да помисли да се свърже с нея, докато Майкъл е жив.

— Това и за Джесика ли се отнася?

— Боя се, че да, макар че никога не споменавам внучката ни, освен ако той не го направи.

— Но майка ти беше права — рече Ема. — Годиците се изнизват и Джесика ще стане млада жена, преди някой от нас да успее да се срещне с нея.

— За съжаление, може да стане и така — каза Хари. — Но не бива да забравяме, че животът на Себастиан е в смут, не нашият.

— Като стана дума за хора, чийто живот е в смут — каза Ема, обръщайки се към брат си, — често се питам как ли се справя бившата ти жена с майчинството.

— Предполагам, че не много добре — отвърна Джайлс. — Някой разбрал ли е кой е бащата?

— Не, остава си загадка. Но който и да е, малкият Фреди като че ли не променя стила на живот на Вирджиния. Чувам, че пак е в познатите кръгове и питиетата са от нея.

— Значи бащата трябва да е изключително богат — каза Хари.

— Така е — съгласи се Джайлс. — Достатъчно богат, за да й купи къща в Онслоу Гардънс и да й осигури възможност да наеме бавачка, която виждат всяка сутрин да разхожда Фредерик Арчибалд Иън Брус Фенуик в количката му по Ротън Роу.

— Откъде знаеш това? — попита Ема.

— Социалистите не се ограничаваме само с „Таймс“ и „Телеграф“, сестричке, а освен това... — Джайлс беше прекъснат от почукване на входната врата. — Това трябва да е Карин — каза той, стана и излезе от стаята.

— Защо не харесваш Карин? — попита Ема, след като Джайлс се отдалечи достатъчно, за да не ги чува.

— Какво те кара да мислиш така? — попита Хари.

— Нима си представяш, че след повече от четирийсет години не знам какво мислиш? Джайлс я обожава и е разстроен, че не я приемаш.

— Толкова ли е очевидно?

— Боя се, че да.

Джайлс и Карин влязоха в стаята, като бърбреха и се държаха за ръце. Хари стана да я посрещне. „Ако не е влюбена в Джайлс — помисли си, — значи е адски добра актриса.“

Ема не бе влизала в Уестминстърския дворец откакто Техни Светлости не бяха решили, че може да се омъжи за човека, когото обича. Джайлс я беше канил неведнъж на обяд, но тя просто не можеше да го понесе. Надяваше се, че едно посещение в Камарата на общините най-сетне ще прогони призраците на миналото, а пък и очакваше с нетърпение да се срещне отново с мисис Тачър.

С помощта на един полицаи и един куриер успя да се ориентира до салона за чай, където Маргарет Тачър я чакаше, застанала до вратата.

— Заповядайте — каза тя и поведе гостенката си към една празна маса. — Вече поръчах чай, тъй като имах чувството, че сте от хората, които не закъсняват.

Маргарет, както настоя да бъде наричана, засипа Ема с въпроси относно мнението ѝ за образованието, за здравната система и дори за Жак Делор. Когато Ема я попита дали ще се кандидатира за лидер на партията, ако Тед Хийт изгуби следващите избори и бъде принуден да подаде оставка, Маргарет не се поколеба с отговора си.

— За една жена няма никаква надежда да стане премиер в тази страна. Поне не и докато съм жива.

— Може пък американците да ни покажат пътя.

— Според мен на американците ще им е нужно още повече време, за да изберат жена президент — отвърна Тачър. — По душа те си остават погранично общество. В Конгреса им има само петнайсет жени, а в Сената — нито една.

— Ами лейбъристите? — попита Ема. — Някои изказват мнението, че Шърли Уилямс...

— Няма начин. Профсъюзите не биха го понесли. Никога няма да допуснат жена да им стане генерален секретар. Не, ние избрахме първия премиер евреин и първия ерген, така че ние ще изберем и първата жена, но не и докато съм жива — повтори Тачър.

— Но другите страни вече са избирали жени за премиери.

— Три — каза Тачър.

— Ако не можете да станете четвъртата и ако спечелим следващите избори, какъв пост се надявате да получите?

— Въпросът не е какво се надявам да получа, а какво Тед ще ми предложи с неохота. И не забравяйте, Ема, в политиката никога не е разумно да показваш какво искаш. Това е най-бързият начин да си спечелиш врагове и хулители. Трябва просто да изглеждаш изненадана всеки път, когато някой ти предложи нещо. — Ема се усмихна. — Кажете, какво е намислил брат ви Джайлс?

— Натоварили са го с кампанията за спорните места, така че през повечето време обикаля страната и се мъчи да гарантира, че Харолд Уилсън ще се върне на номер 10.

— Отличен избор. Неведнъж се е борил и печелил Бристол против всички очаквания и сред нашите има мнозина, които биха предпочели да видят в Камарата него, вместо онзи второразреден Алекс Фишър. И ако лейбъристите спечелят, Джайлс може като нищо да стане лидер на Камарата на лордовете, което ще го върне в кабинета. Както и да е, достатъчно сме говорили за политика. Кажете ми какво се случва в истинския свят. Виждам, че „Барингтън Шипинг“ е имала поредната рекордна година.

— Да, но започва да ми се струва, че се повтарям. Май скоро ще бъда готова да предам компанията на сина си.

— А после с какво ще се занимавате? Не ми се вярва да се посветите на голфа или да тръгнете на курсове по кошничарство.

Ема се разсмя.

— Не, но неотдавна ме направиха настойник на Бристолската кралска лечебница.

— Чудесна болница, но съм сигурна, че вече сте открили, за разлика от колегите ми социалисти, че просто няма достатъчно пари, за да може всяка болница да получи не само онова, което иска, но и от което се нуждае при появата на толкова много нови лекарства. Най-големият проблем на здравеопазването е, че вече не умираме удобно на седемдесет, а все повече хора доживяват до осемдесет, деветдесет и дори до сто. Който и да спечели следващите избори, ще трябва да се изправи пред този проблем, ако не иска да натовари бъдещите поколения с огромни дългове, които те никога няма да могат да върнат. Може би бихте могли да помогнете, Ема.

— Как?

Тачър сниши глас.

— Сигурно сте чули слуховете, че ако спечелим, ще ми бъде предложено Министерството на здравеопазването. Би било добре да имам приятел, който работи истинска работа, вместо да присъства на безкрайни срещи с експерти с по три научни степени и никакъв практически опит.

— За мен ще е удоволствие да помогна по всякакъв начин — отвърна поласканата от предложението Ема.

— Благодаря — каза Маргарет. — Знам, че искам много, но може да се окаже полезно в дългосрочен план да имаме силна фигура в комитета на консерваторите на запад.

Изведнъж се разнесе силен протяжен звън, който едва не оглуши Ема. Вратата се отвори и в салона влезе мъж с черно сако и изкрещя:

— Гласуване по групи!

— Боя се, че трябва да се връщам на работа — каза Тачър. — Тройно гласуване, така че не мога да го подмина.

— Какво гласувате?

— Нямам представа, но някой от организаторите на групата ще ме насочи в правилната посока. А ни казаха, че за днес няма да има повече гласувания. Това се нарича засада — гласуване на поправка, за която смятаме, че не е спорна, и се съгласяваме. Не мога да се оплаквам, защото ако бяхме в опозиция, щяхме да правим абсолютно същото. Наричат го демокрация, но вие вече знаете възгледите ми по този въпрос. Да поддържаме връзка, Ема. Момичетата от Съмървил трябва да се държат едно за друго.

Маргарет Тачър стана и се ръкува с Ема, преди да хукне с останалите депутати, които напускаха скоростно салона, за да стигнат за осем минути до местата си, преди да са затръшнали вратите в лицата им.

Развеселена и същевременно изтощена, Ема се отпусна на стола и се запита дали Маргарет Тачър въздейства по същия начин и на другите.

— Радвам се, че наминахте, Джон. Нямахте да моля за толкова спешна среща, ако нямахте развитие по въпроса.

— Няма проблем, Алън, и благодаря за информацията, защото ми позволи да изровя съответното досие.

— Може би е добре като начало да ми кажете как стоят нещата с мис Брант.

Сър Джон Рени, генералният директор на МИ6, отвори папката на масата.

— Мис Брант е родена в Дрезден през 1944 година. На шестнайсетгодишна възраст е влязла в младежката организация на комунистическата партия, а след училище е постъпила в източногерманската Школа за чужди езици, където е учила руски. След дипломирането си Щази я наема като преводачка на международни конференции, което според нас е просто фасада. Нямаме обаче доказателства, че е предавала на началниците си нещо повече от банална информация. Всъщност сме на мнение, че е изпаднала в немилост до аферата с Джайлс Барингтън.

— Която предполагам е нагласена.

— Да. Но кой е нагласеният? Защото тя със сигурност не е в списъка ни с агенти, които са специализирани в подобни неща, а ако трябва да съм честен по отношение на Барингтън, той заобикаля отдалеч сладките капани, докато пътува оттатък Желязната завеса, въпреки че на няколко пъти е имал възможност да попадне в тях.

— Възможно ли е тя наистина да се е влюбила в него? — попита секретарят на кабинета.

— Нищо в досието ви не намеква, че сте романтичен, Алън, така че ще приема въпроса ви сериозно. Подобно нещо определено би обяснило няколко инцидента, които се случиха след пристигането ѝ във Великобритания.

— Какви инциденти?

— Вече знаем, че спасяването на дамата в беда от другата страна на Желязната завеса от Джайлс Барингтън всъщност не е било никакво спасяване. А добре организирана операция, наблюдавана и одобрена от маршал Кошевой.

— Сигурен ли сте?

— Да. Когато Брант се опитвала да премине границата заедно с Барингтън с автобуса, попаднала на млад офицер, който едва не опропастил цялата операция с въпросите си. Седмица по-късно го командировали в Сибир. Това ни накара да заподозрем, че те от самото

начало са искали тя да премине границата, макар да има вероятност да е приела плановете им, защото наистина е искала да избяга.

— Ама че коварен ум имате, Джон.

— Аз съм директор на МИ6, Алън, а не на бойскаутите.

— Имате ли някакво доказателство?

— Нищо конкретно. Само наблюдателят ни докладва, че при последната си среща с надзорника си в Труро езикът на тялото на Пенгели показвал, че той изобщо не бил доволен от нея. Кое не е изненадващо, защото един от двойните ни агенти неотдавна ѝ е подшушнал, че Пенгели със сигурност ще докладва на господарите си в Москва, а мога да ви кажа, че не го е направил, което означава, че тя не го е направила.

— Доста рискована игра играе. Няма да им е нужно много време да се досетят, че не изпълнява своята част от уговорката.

— Така е. И щом се досетят, ще я качат на първия самолет за Източен Берлин и повече никой няма да чуе за нея.

— Може би е добър кандидат за привличане на наша страна — предположи сър Алън.

— Възможно е, но все още трябва да бъда убеден, че не ни прави на глупаци. Смятам да използвам същия агент да ѝ пробута информация, която Пенгели отчаяно ще иска да научи, така че след няколко дни ще знам дали му е предала съобщението.

— Дойде ли време Барингтън да научи, че спи с врага? Ако лейбъристите спечелят следващите избори, той със сигурност ще влезе отново в кабинета и тогава някой ще трябва да съобщи на премиера.

— Нека разчистим тази пречка, когато...

* * *

— Какво ще правиш днес, скъпа?

— Сутринта ще обиколя малко магазини. Чорапите ти или са с дупки, или са различни.

— Колко вълнуващо — рече Джайлс. — И като си помислиш, че аз само ще се противопоставя на новия законопроект за образованието.

— Освен това се надявам да намеря нещо за рождения ден на сестра ти — добави тя, подминавайки коментара му. — Някакви идеи?

— Намордник? Точно в момента почти не си говорим.

— Вината не е нейна. Посветил си се изцяло на атаки срещу мисис Тачър.

— Не срещу мисис Тачър, а срещу идиотската образователна политика на правителството. Тези неща никога не са лични. Личното го оставяш за своите.

— Освен това съм поканена на чай следобед в Камарата на лордовете от баронеса Форбс-Уотсън, макар да не съм съвсем сигурна защо.

— Тя е сладка дърта кранта. Преди сто години беше някаква във Външно министерство, но откакто съпругът ѝ умря, излезе от играта. Знам, че от време на време обича да кани съпругите на депутатите.

— Но аз не съм ти съпруга.

— Това едва ли е по моя вина — каза Джайлс и я целуна. — Ще се опитам да се отбия в салона след гласуването. Може да се нуждаеш от спасяване — добави той, докато вземаше днешния брой на „Таймс“. Усмихна се, когато видя заглавието на първата страница. — Трябва да се обади на Ема.

— Тя е установената със закон жена — каза Хари, докато си наливаше втора чаша кафе.

— Какво каза?

— Не го казвам аз. А Тед Хийт. „Таймс“ го цитира — продължи той, като отново взе вестника. — „Ако е нужно да имаме жена в кабинета, това спокойно може да е Маргарет.“

Ема изгуби дар слово, но само за момент.

— Това със сигурност ще му осигури петдесет процента от избирателите — най-сетне успя да промълви тя.

— Петдесет и два според „Таймс“.

— Понякога се отчайвам от торите — каза Ема.

В същия момент телефонът иззвъня.

Хари остави вестника, отиде до бюфета и вдигна.

— Здравсти, Джайлс. Да, прочетох материала за Маргарет Тачър в „Таймс“. Да, разбира се... Брат ти е, иска да поговори с теб — каза Хари, без да може да скрие усмивката си.

Ема сгъна салфетката си, стана и бавно излезе от стаята.

— Кажи му, че съм излязла на предизборна агитация.

След като купи шест чифта сиви вълнени чорапи девети номер и черната кожена чанта, за която копнееше Ема, Карин взе автобуса на Слоун Скуеър в посока към Уестминстърския дворец. Един разпоредител я упъти към салона за чай на Камарата на лордовете.

— Не излизайте от пътеката, мадам, и няма как да се объркате.

Щом влезе в салона, Карин веднага забеляза сивокосата възрастна дама, която седеше свита в ъгъла и изглеждаше така, сякаш бе по-голяма сестра на Маргарет Ръдърфорд^[1]. Тя махна леко и Карин тръгна към нея.

— Синтия Форбс-Уотсън — каза старата дама, като се опитваше да стане от мястото си.

— Не, не — побърза да я спре Карин и седна срещу домакинята си.

— Много ми е приятно да се запознаем — каза старата дама и протегна тънка кокалеста ръка; гласът ѝ обаче не бе немощен като тялото ѝ. — Четох за изумителното ви бягство през Желязната завеса. Сигурно е било голямо изпитание.

— Щеше да е невъзможно без Джайлс.

— Да, той е чудесен човек, макар че понякога действа необмислено — каза тя.

До масата им се появи сервитьор.

— Чай за двама, Стенли, и две от онези ужасни препечени питки, леко прегорени. И не се скъпи с маслото.

— Разбира се, милейди.

— Виждам, че сте били на пазар.

— Да. Джайлс имаше нужда от чорапи. Освен това сестра му има рожден ден, а той забрави да ѝ вземе подарък. Тя и съпругът ѝ ще вечерят с нас днес.

— Никога не е лесно да намериш подходящия подарък за друга жена — каза баронесата, докато на масата се появи поднос с чай и две леко прегорени питки. — Аз ще съм домакинята. Мляко?

— Да, благодаря — каза Карин.

— Захар?

— Не, благодаря.

— Колко благоразумно — отбеляза баронесата, докато си слагаше две лъжички захар. — Но на моята възраст е малко късно да се безпокоя за фигурата си. — Карин се разсмя надлежно. — И тъй, сигурно се чудите защо исках да ви видя.

— Джайлс ми каза, че редовно организирате малки чайни сбирки.

— Но не и като тази.

— Боя се, че не ви разбирам.

Баронесата остави чашата си и погледна Карин право в очите.

— Искам да ме слушате много внимателно, млада госпожице. — Макар да говореше тихо, думите ѝ бяха кристално ясни. — Това ще бъде единствената ни среща, освен ако не следвате инструкциите ми дословно.

Карин се зачуди дали старицата не се шегува, но по маниерите ѝ беше ясно, че е напълно сериозна.

— Британците обичаме да създаваме впечатление, че сме многословни аматьори, но някои от нас не се лъжат така често и макар че стана вълнуващ материал за пресата, бягството ви от Източен Берлин стана в прекалено удобен момент.

Карин усети как се разтреперва.

— Ако лейбъристите спечелят следващите избори, ще бъдете в идеална позиция да посрамите силно не само правителството, но и страната.

Карин се вкопчи в облегалките на стола си.

— От известно време знаем, че Джон Пенгели не е ваш баща и че докладва пряко на маршал Кошевой. Озадачава ни обаче, че макар да живеете в тази страна вече повече от две години, като че ли не сте предали никаква съществена информация на другата страна.

На Карин ѝ се искаше Джайлс да дойде и да я спаси, но знаеше, че няма шанс за подобно нещо.

— Изпитвам облекчение, че не сте така глупава да отричате, защото има изход от кашата, стига да сте склонна да сътрудничите.

Карин не отговори.

— Ще ви дам шанса да работите за тази страна. Лично ще се погрижа редовно да получавате информация, която ще кара Щази да вярва, че още работите за тях. Но в замяна очакваме да научаваме всичко, с което се занимава Пенгели. Всичко без изключение.

Карин вдигна чашата си, но ръката ѝ така трепереше, че я остави обратно на масата.

— Аз ще бъда ваш надзорник — продължи баронесата. — И какво по-добро прикритие за вас от това да се срещате от време на време на чашка чай с дърта кранта от Камарата на лордовете. Това ще кажете на Джайлс, освен ако не искате да научи истината.

— Не, това е последното, което искам — заекна Карин.

— Тогава да оставим нещата такива, каквито са. Милият ми съпруг отиде в гроба с вярата, че съм заместник-министър на външните работи, каквато наистина бях във всяко отношение. Би избухнал в смях, ако му кажете, че съм шпионка. Трябва да ви предупредя, мис Брант, че ако смятате, че не можете да действате според плана ни, ще се озовете на следващия самолет за Източен Берлин и аз ще съм онази, която ще трябва да каже истината на лорд Барингтън. — Тя направи пауза. — Виждам, че изпитвате известни чувства към Джайлс.

— Обожавам го — съвсем откровено каза Карин.

— Значи сър Джон е преценил правилно. Наистина сте искали да избягате от Източна Германия, за да бъдете с него. Е, ще трябва просто да продължите да баламосвате повечето хора през повечето време. А, виждам, че Джайлс идва. Ако получа утре благодарствена картичка от вас, ще знам на коя страна сте. Ако ли не, по-добре двамата с Пенгели хващайте вечерния самолет за Източна Германия.

— Синтия, не изглеждате и с един ден над четирийсетте — каза Джайлс.

— А вие си оставате все същия непоправим ухажор и ласкател, Джайлс Барингтън.

— Виновен. Много мило от ваша страна да поканите Карин на чай.

— Проведохме изключително интересен разговор.

— А сега трябва да ви я откъсна, защото ще водим сестра ми на вечеря.

— Да отпразнувате рождения ѝ ден, както ми каза Карин. Няма да ви задържам повече.

Карин се изправи несигурно, взе чантата и каза:

— Благодаря за чая.

— Надявам се да дойдете отново, Карин.

— С удоволствие.

— Забележителна бабка — каза Джайлс, докато вървяха по коридора. — Макар че май никой не е съвсем сигурен какво е правила във Външно. А сега нещо по-важно — спомни ли си да ми купиш чорапи?

— Да, скъпи. Синтия ми каза, че е била заместник-министър.

— Не се и съмнявам... А успя ли да намериш подарък за Ема?

[1] Британска актриса (1892 — 1972). — Б.пр. ↑

28.

Ема закъсняваше за срещата. Трябваше бързо да се научи да жонглира с три топки едновременно и за първи път в живота ѝ имаше моменти, когато се питаше дали не се е натоварила с повече, отколкото може да понесе.

Ръководството на фамилната компания си оставаше основният ѝ приоритет и дневна работа, както обясни на Хари. Но отговорностите ѝ като настоятел на болницата ѝ отнемаха много повече време, отколкото беше очаквала. Официално трябваше да присъства на три заседания на борда годишно и да отделя два дни месечно на болницата. Много скоро обаче откри, че отделя по два дни седмично. Можеше да обвинява единствено себе си, защото ѝ харесваше всяка минута от работата ѝ като надзорник на медицинските сестри.

В болницата работеха над две хиляди сестри и стотици доктори, а старшата сестра Мима Пъдикомби бе не от старата, а от прастарата школа. Флорънс Найтингейл сигурно с радост би я взела със себе си в Крим. На Ема ѝ харесваше да научава за ежедневните проблеми, с които се сблъскваше Мима — от едната страна на везните бяха надутите консултанти, които се смятаха за всесилни, а от другата пациентите, които знаеха правата си. Някъде между тях попадаха сестрите, от които се очакваше да се грижат и за едните, и за другите, като гледат усмивките никога да не слизат от лицата им. Нищо чудно, че Мима така и не се беше омъжила. Тя имаше две хиляди тревожни дъщери и хиляда непослушни синове.

Ема бързо се озова до гуша в ежедневната рутина и бе трогната, че Мима не само търси съвета ѝ, но се отнася с нея като с равна, споделя безпокойствата и амбициите си за болницата, на която бе посветила живота си. Но срещата, за която закъсняваше сега, нямаше нищо общо със задълженията ѝ в Бристолската кралска лечебница.

По-рано сутринта премиерът бе посетил кралицата в Бъкингамския дворец и бе поискал разрешението ѝ да разпусне парламента, за да се проведат общи избори. Ема бе спазила обещанието си към Маргарет Тачър и влезе в предизборния комитет,

който отговаряше за седемдесет и един изборителни района в Западна Англия. Тя представляваше Бристол с неговите седем места, две от които бяха спорни, като едното беше някогашната територия на Джайлс. През следващите три седмици двамата с Джайлс щяха да стоят на отсрещните страни на улицата и да умоляват изборителите да подкрепят каузата им.

Ема бе благодарна, че кампанията ще приключи след месец, защото трябваше да приеме, че „Барингтън“ и болницата няма да я виждат често до деня след изборите. Хари така и не свикна, че тя се промъкваше в леглото след полунощ и изчезваше преди да се е събудил на следващата сутрин. Повечето мъже биха заподозрели, че жена им си има любовник. Ема имаше трима.

Беше хапещо студен следобед и двамата навлякоха тежки палта, шалове и ръкавици, преди да излязат на обичайната си разходка. Разговаряха на незначителни теми, докато не стигнаха изоставената калаена мина, където нямаше да ги безпокоят полковници, туристи и шумни деца.

— Имаш ли нещо стойностно за докладване, другарко Брант? Или и това пътуване е било напразно?

— Военноморските сили ще проведат учения в Гибралтар на двайсет и седми и двайсет и осми февруари, на които за първи път ще участва новата ядрена подводница.

— Как се добра до тази информация? — попита Пенгели.

— С Барингтън бяхме поканени на вечеря с командващия флота в Адмиралтейството. Открих, че ако си мълчиш достатъчно дълго, се сливаш с обстановката, също като тапет.

— Поздравления, другарко. Знаех си, че накрая ще изкараш нещо добро.

— Мога ли да потърся съвета ти по един друг въпрос, другарю директор? — След като се увери отново, че наоколо няма никой, който би могъл да ги чуе, Пенгели кимна. — Барингтън ме помоли да стана негова жена. Как би искала партията да отговори?

— Трябва да приемеш, разбира се. След като се ожените, никога няма да могат да те разобличат, защото това би свалило правителството.

— Щом така искаш, другарю директор.

Ема се прибра в десет вечерта в деня на изборите и двамата с Хари цяла нощ следиха резултатите от цялата страна. След обявяването на първото преброяване в Билърикий бързо стана ясно, че резултатът ще бъде почти равен, а когато малко след 4:30 сутринта обявиха и последното място в Каунти Даун в Северна Ирландия, лейбъристите си бяха осигурили мнозинство 301 срещу 297, макар че торите имаха над 200 000 гласа повече.

Тед Хийт отказа да подаде оставка и през следващите няколко дни се опита да скалъпи коалиция с либералите, която можеше да осигури мнозинство на консерваторите. Тя обаче се разпадна, когато лидерът на либералите Джеръми Торп настоя като условие за подкрепата им да се въведе закон за пропорционална система на следващите избори. Хийт знаеше, че съпартийците му не биха се съгласили на подобно нещо, и затова се върна в Бъкингамския дворец и съобщи на кралицата, че не е в състояние да сформира правителство.

На следващата сутрин Нейно Величество извика лидера на лейбъристите и го покани да състави правителство на малцинството. Харолд Уилсън се нанесе на Даунинг стрийт 10 и през остатъка от деня определяше членовете на кабинета си.

Ема остана доволна, когато телевизионните камери показаха как Джайлс влиза на среща с премиера. Двайсет минути по-късно излезе като лидер на Камарата на лордовете. Тя се обади на брат си да го поздрави за назначението.

— Трябват двойни поздравления — рече Джайлс. — Карин най-сетне се съгласи да се омъжи за мен.

Ема едва ли можеше да се зарадва повече, но когато вечерта съобщи новината на Хари, той не сподели ентусиазма ѝ. Щеше да го разпита защо винаги се отнася отрицателно към Карин, ако телефонът не бе извънмял. От местния вестник я питаха дали иска да направи изявление, но не за правителството на малцинството или за назначението на брат ѝ, а за трагичната смърт на Еди Листър.

На следващата вечер Ема отиде на спешната среща на болничното настоятелство. Започнаха с минута мълчание в памет на покойния председател, който бе получил инфаркт, докато се катерел в Алпите с двамата си синове. Мислите на Ема бяха с жената на Еди, Уенди, която бе отлетяла за Швейцария, за да бъде с децата си и да върне тялото на съпруга си у дома.

Втората точка от дневния ред бе избирането на нов председател. Дългогодишният заместник на Еди Ник Калдъркрофт бе предложен, подкрепен и избран единодушно на мястото на Еди. Той говори топло за човека, с когото бе имал честта да работи, и се зарече да продължи завещаното от него.

— Но — наблегна той — тази задача ще бъде много по-лесна, ако изберем подходящия човек за мой заместник. Едва ли някой ще се изненада, че първият ми избор е Ема Клифтън.

Ема не беше изненадана, а шокирана — подобна мисъл изобщо не ѝ бе хрумвала. Огледа останалите на масата и осъзна, че явно всички са съгласни с новия председател. Започна да скалъпва отговора си колко е поласкана от вярата им в нея, но за съжаление точно сега е невъзможно, защото... Но после вдигна очи и видя снимката на дядо си, който се взираше в нея от стената. Сър Уолтър Барингтън я гледаше с онзи пронизващ поглед, който тя така добре помнеше от училищните си години, когато я хванеха да прави нещо нередно.

— Благодаря, господин председател. За мен е огромна чест и ще се опитам да оправдая доверието ви.

Когато вечерта се прибра, трябваше да обяснява на Хари защо е помъкнала дебел наръч папки. Той не изглеждаше изненадан.

— В края на краищата ти беше очевидният избор.

Телефонът иззвъня.

— Ако е кралицата — твърдо рече Ема, — кажи благодаря, но просто нямам време да стана премиер.

— Не е кралицата — отвърна Хари. — Но спокойно може да е следващият премиер — добави той, докато ѝ подаваше слушалката.

— Искях да ви благодаря, Ема — каза Маргарет Тачър. — За всичко, което направихте за партията в Западна Англия по време на кампанията, и да ви предупредя, че съм сигурна, че след няколко месеца ще има нови избори и отново ще се наложи да се обърнем към вас за помощ.

Предсказанието на мисис Тачър се оказа правилно, защото лейбъристите не бяха в състояние да печелят гласуванията и често им се налагаше да разчитат на подкрепата на някоя от по-малките партии, а веднъж дори се наложи да докарат един депутат на носилка. Затова никой не бе изненадан, когато през септември Харолд Уилсън помоли кралицата да разпусне Парламента за втори път в рамките на годината. Три седмици по-късно под лозунга „Вече знаете как работи лейбъристко правителство“ Уилсън се върна на Даунинг стрийт 10 с три гласа мнозинство в Камарата на общините.

Първото обаждане на Ема бе не до Джайлс, за да го поздрави, че е запазил мястото си в кабинета, а до Маргарет Тачър в дома ѝ на Флъд стрийт в Челси.

— Трябва да се кандидатира за лидер на партията, Маргарет.

— Мястото не е вакантно — напомни ѝ мисис Тачър. — И няма намеци, че Тед възнамерява да се оттегли от поста.

— Тогава го изхвърлете в тъч — твърдо каза Ема. — Може би е време да му се напомни, че е изгубил три избори от четири.

— Така е — каза Тачър, — но торите не са известни с това, че изхвърлят лидерите си, както ще откриете сама, когато разговаряте с партийните поддръжници на следващата среща на комитета. Между другото, Тед прекара миналата седмица в обаждане на всеки председател на избирателен район един по един.

— Следващият лидер на партията няма да се избере от председателите на избирателните райони, а от колегите ви в Парламента — каза Ема. — Те са единствените, които имат глас. Така че няма да е зле вие да започнете да им се обаждате един по един.

Ема гледаше отстрани как дискусията около партийното лидерство се разширява все повече и повече. Никога досега не бе чела толкова много вестници, не бе слушала толкова радиопредавания и не бе гледала толкова телевизионни дебати, продължаващи често до късно вечерта.

Сякаш глух и сляп за ставащото около него, Тед Хийт, подобно на Нерон, продължаваше да свири на цигулката си. А после, в опит да

наложи авторитета си върху партията, свика избори за партийно ръководство на 4 февруари 1975 г.

През следващите няколко дни Ема многократно се опитваше да се обади на Маргарет Тачър, но линията бе постоянно заета.

Когато най-сетне се свърза, Ема прескочи любезностите.

— Никога няма да ви се отвори по-добър шанс да поведете партията — каза тя. — Особено като се има предвид, че старите дружки от кабинета на Хийт не са склонни да се изправят срещу него.

— Може и да сте права — каза Маргарет, — поради което някои от колегите ми в Камарата на общините се опитват да преценят шансовете ми, ако реша да изляза на ринга.

— Трябва да действате сега, докато мъжете още си мислят, че участват в някакъв клуб на стари момчета, който никога не би приел жена за свой член.

— Знам, че сте права, Ема, но разполагам само с няколко карти и трябва да реша кои да избира и кога да ги покажа. Една грешка и ще остана на задните скамейки до края на политическата си кариера. Обаждайте се, Ема. Знаете колко ценя мнението ви като човек, който не се е заврял в Уестминстър и не мисли само каква ще бъде изгодата му.

Ема се оказа права за „клуба на старите момчета“, защото всички динозаври в партията останаха верни на Хийт, наред с „Телеграф“ и „Мейл“. Единствено „Спектейтър“ неуморно натискаше мисис Тачър да се кандидатира. И когато — за огромно задоволство на Ема — тя в крайна сметка позволи да издигнат името ѝ, оповестяването бе посрещнато от вътрешния кръг на Хийт с насмешка и презрение, а пресата отказваше да приеме предизвикателството сериозно. Самият Хийт пък разправяше на всеки, който беше готов да го слуша, че тя е просто фигурант.

— Скоро ще открие, че е сериозна фигура — беше единственият коментар на Ема по темата.

В деня на изборите Джайлс покани сестра си на обяд в Камарата на лордовете, за да бъде сред първите научили резултата. Ема намери атмосферата в коридорите на властта за наелектризираща и за първи

път разбра защо толкова иначе здравомислещи човешки същества не могат да устоят на рева на политическата джунгла.

Последва Джайлс нагоре до първия етаж, за да гледа как депутатите на торите влизат в зала 7, за да пуснат гласовете си. Петимата кандидати не се виждаха никъде, само помощниците им сновяха навсякъде и се мъчеха да убедят последните колебаещи се, че техният човек е сигурният победител.

В шест часа вратата на залата се затвори, за да може да започне преброяването на гласовете под надзора на председателя на комисията. Петнайсет минути по-късно, още преди Едуард дю Кан да успее да обяви резултата, отвътре се чува ликуващи викове. Всички в коридора се умълчаха в очакване на новината.

— Тя спечели — разнесе се вик и подобно на падащи блокчета домино, думите бяха повторени отново и отново, докато не достигнаха тълпите на улицата.

Ема беше поканена на пиетие в кабинета на победителката.

— Още не съм спечелила — каза Тачър, след като Ейри Нийв вдигна чаша за здравето на новия лидер на опозицията. — Да не забравяме, че това беше само първият рунд и нататък задължително някой ще се изправи срещу мен. Няма да съм спечелила, докато не открием дали една жена може не само да води партията на торите, но и да стане премиер. Така че на работа — добави тя и не позволи да напълнят отново чашата ѝ.

Късно, много по-късно Ема се обади на Хари да му обясни защо е изпуснала последния влак за Бристол.

По обратния път на следващата сутрин Ема се замисли за приоритетите си и разпределението на времето. Вече беше решила да се оттегли като районен председател на Консервативната асоциация, ако Тед Хийт бъде преизбран за лидер на торите, но бе приела, че след като бе застанала открито на страната на Маргарет Тачър, ще трябва да остане на поста си до отминаването на следващите избори. Но как можеше да жонглира с отговорностите си като председател на борда на „Барингтън“ и заместник-председател на болничното настоятелство наред с ангажиментите ѝ в партията, щом в денонощието имаше само двама и четири часа? Все още се бореше с проблема, когато слезе от

влака на Темпъл Мийдс и се нареди на опашката за таксита. Изобщо не бе близо до решението, когато колата спря пред Имението.

Отвори вратата и се изненада, когато Хари се втурна от кабинета си наред часовете за писане.

— Какво има, скъпи? — попита тя, разтревожена, че подобно поведение може да означава единствено лоши новини.

— Ник Крофт звъня три пъти и помоли да му се обадиш веднага щом се прибереш.

Ема вдигна телефона и набра номера, записан от Хари в бележника. Отговориха ѝ още на първото позвъняване.

— Ема се обажда. — Изслуша внимателно председателя. — Много съжалявам, Ник — каза накрая. — Естествено, че разбирам защо смятате, че трябва да се оттеглите.

СЕБАСТИАН КЛИФТЪН
1975

29.

— Търси ви доктор Улф — каза Рейчъл.

Макар че Себастиан не беше разговарял с дамата от доста време, нямаше изгледи да забрави това име.

— Мистър Клифтън, обаждам се да ви кажа, че Джесика има няколко картини в изложбата в края на учебната година, които показват, че напълно заслужава стипендията ви. Смятам едно от платната за изключително. Нарича се „Баща ми“.

— Кога е изложбата?

— Този уикенд. Открива се в петък вечерта и продължава до неделя включително. Давам си сметка, че разстоянието е твърде голямо, за да видите само няколко картини, затова ви пратих каталога по пощата.

— Благодаря. Някои от картините й продават ли се?

— Всички работи се продават и тази година децата решиха да дарят средствата на Американския червен кръст.

— В такъв случай ще купя всичките — каза Себастиан.

— Боя се, че е невъзможно, мистър Клифтън. Другите родители с право ще възразят, ако картините бъдат продадени преди откриването на изложбата, и това е правило, което не смятам да нарушавам.

— В колко часа е откриването?

— В пет следобед в петък.

Себ отвори бележника си и провери какво е планирал за уикенда. Виктор го беше поканил на Уайт Харт Лейн да гледат Спърс срещу Ливърпул, а вуйчо му Джайлс организираше парти в Лордс. Вземането на решение не бе трудно.

— Ще летя в петък сутринта. Но не искам Джесика или майка й да научават, че съм в града, докато съпругът й е все още жив.

Последва дълга пауза, след което д-р Улф каза:

— Но господин Бруър почина преди повече от година, мистър Клифтън. Много съжалявам, мислех, че знаете.

Себастиан се срина в стола си, сякаш беше фраснат от боксьор тежка категория. Опитва се да си поеме дъх, докато осъзнаваше чутото.

— Извинявам се, но...

— Няма за какво да се извинявате, доктор Улф. Но въпреки това предпочитам да не научават, че ще дойда.

— Както желаете, мистър Клифтън.

Себастиан вдигна глава и видя, че секретарката стои на вратата и му маха трескаво.

— Трябва да затварям, доктор Улф, изникна нещо. Благодаря за обаждането и с нетърпение очаквам да се видим в края на седмицата — каза той и затвори. — Рейчъл, в петък сутринта ще летя за Вашингтон и вероятно ще се върна в неделя. Искам двупосочен билет първа класа, хиляда и петстотин долара в брой и ще те помоля да ми направиш резервация в „Уилард“. — Себ замълча. — Имаш много особено изражение, Рейчъл.

— Мистър Хардкасъл дойде преди петнайсет минути и всички ви чакат в кабинета на председателя за подписването на документите.

— Разбира се, церемонията по подписването. Как можах да забравя?!

Себ изскочи от стаята и забърза по коридора. Нахълта в кабинета на председателя и завари Хаким Бишара, Виктор Кауфман и Арнолд Хардкасъл, които преглеждаха документите за сливането.

— Извинете, господин председател. Неочаквано обаждане от Щатите.

— Няма проблем, Себ — каза Хаким. — Между другото, някога да си влизал в затвора?

— Това някаква шега ли е? — ухили се Себ.

— Определено не — отвърна Арнолд Хардкасъл. — Макар в случая да е само формалност, това е един от въпросите, които Националната банка задава при всяко подаване на заявление за нов банков лиценз.

— Не, никога не съм бил в затвора — рече Себ, като се надяваше, че изглежда подобаващо засрамен.

— Добре — каза Арнолд. — А сега остава само мистър Бишара и мистър Кауфман да подпишат трите документа пред мистър Клифтън в качеството му на свидетел.

На Себ му бе смешно, че Арнолд Хардкасъл никога не би и помислил да се обърне към него с малкото му име, докато са в кабинета на председателя, макар че бяха стари приятели и Арнолд бе

техен юрисконсулт, откакто Себ се помнеше. „Колко много прилича на покойния си баща, когото нито веднъж не нарекох Седрик“, помисли си.

— Преди да си тръгна с моето парче от баницата — каза Виктор, — може би мистър Хардкасл ще бъде така добър да обясни още веднъж последствията от това, че подписвам този документ. Това е нещо, за което баща ми винаги настояваше.

— И то напълно основателно — каза Арнолд. — Когато почина, баща ви притежаваше петдесет и един процента от акциите на „Кауфман“, които завеща на вас и съответно ви направи мажоритарен собственик. Това бе положението, когато мистър Клифтън от името на „Фартингс“ се обърна към вас с предложение за сливане на двете банки. След продължителни преговори се стигна до споразумение вие да притежавате двайсет и пет процента от акциите на новата „Фартингс Кауфман“ и да сте пълноправен член на борда на директорите, като останете начело на отдела за размяна на валута — пост, който заемахте в „Кауфман“ през последните осем години. Освен това споразумението предвижда мистър Бишара да остане на поста председател на борда, а мистър Клифтън да продължи да бъде главен изпълнителен директор.

— Има ли нещо, за което трябва да се безпокоя? — попита Виктор.

— Доколкото ми е известно, не — каза Хардкасл. — След като тримата подпишете документа за сливането, остава само да чакате одобрението на Националната банка, което е чиста формалност, както ме увери директорът по сливанията. Той очаква всички документи да бъдат оформени в рамките на един месец.

— Баща ми щеше да бъде много доволен да види, че двете ни банки се сливат — каза Виктор. — Къде да подпиша?

Хаким Бишара от името на „Фартингс“ и Виктор Кауфман от името на „Кауфман“ подписаха трите документа пред Себастиан в ролята му на свидетел. След като Арнолд събра книжата, Хаким отиде до бюфета, отвори малкия хладилник и извади бутилка шампанско. Отвори я и напълни три чаши.

— За „Фартингс Кауфман“ — каза той. — Може би не най-голямата банка в квартала, но определено най-новата.

Тримата се разсмяха и вдигнаха чаши.

— За „Фартингс Кауфман“.

— Така, а сега на работа — каза председателят. — Какво следва по графика ми?

— Среща с Клайв Бингам след половин час, за да обсъдите изявлението за пресата, върху което работи — каза Хардкасл. — Знам, че всички смятат, че сделката е решена, но въпреки това искам сливането да е добре отразено във финансовите издания. Клайв каза, че „Файненшъл Таймс“ и „Економист“ са поискали да пуснат материали за вас.

— И само като си помисля, че преди по-малко от десет години Националната банка отказа да ми даде втори банков лиценз.

— Всички изминахме дълъг път оттогава — каза Себ.

— Определено — съгласи се Хаким. — И сливането на двете ни банки е само следващият етап от онова, което съм замислил.

— Амин — каза Виктор и отново вдигна чашата си.

— Себ, изглеждаш ми нещо угрижен — каза Хаким, след като Себастиан така и не вдигна чашата си.

— Нищо особено, господин председател. Но трябва да ви уведомя, че в петък сутринта ще летя за Вашингтон. Очаквам да се върна до понеделник.

— Трябва ли да знам каква е сделката? — повдигна вежда Хаким.

— Не. Смятам да купя някои картини.

— Звучи интересно — каза Хаким, но Себ не се хвана на въдицата. — Утре заминавам за Лагос на среща с петролния им министър — добави той. — Правителството иска да построи по-голямо пристанище заради многото чуждестранни танкери след откриването на няколко нови петролни находища покрай нигерийското крайбрежие. Поканиха „Фартингс“ — прощавайте, „Фартингс Кауфман“ — като финансов съветник. Подобно на теб, Себ, надявам се най-късно в понеделник да съм зад бюрото си, тъй като ме чака поредната тежка седмица. Така че докато ни няма, оставяме нещата в твои ръце, Виктор. Само гледай да няма изненади, когато се върнем.

— Ама че удар — каза Дезмънд Мелър, след като прочете изявлението. — Не съм сигурен, че можем да направим нещо.

— Колко голям е делът ни във „Фартингс Кауфман“? — попита Джим Нолс.

— Притежаваме шест процента от „Фартингс“ — каза Ейдриън Слоун. — Но те ще станат три в новата банка след сливането, което няма да ни осигури място в борда.

— И макар че „Мелър Травъл“ имаше поредната добра година — каза Дезмънд, — просто нямам финансовите способности да се справя с Бишара.

— Един от хората ми в Националната банка ми каза, че очаква сливането да бъде ратифицирано до две седмици — каза Нолс.

— Освен ако Националната банка не сметне, че не може да го ратифицира — каза Слоун.

— На какви основания? — попита Мелър.

— Ако директорите не изпълняват едно от задължителните условия на банката.

— Кое условие имаш предвид, Ейдриън?

— Никой от тях да не е влизал в затвора.

30.

Себастиан излезе от летище „Дълес“ и се нареди на късата опашка за таксито.

— Хотел „Уилард“, ако обичате — каза на шофьора.

Открай време му харесваше да пътува от летището до столицата. Дългият път лъкатушеше през гори, преди да пресече Потомак и да мине покрай великолепните мраморни монументи на прочутите президенти, които доминираха над ландшафта подобно на римски храмове. Джеферсън, Линкълн и накрая Вашингтон, преди таксито да спре пред хотела.

Себастиан остана впечатлен, когато рецепционистът го посрещна с „Добре дошли отново, мистър Клифтън“, тъй като бе отсядал тук само веднъж.

— Мога ли да ви помогна с нещо?

— Колко време ще ми е нужно да стигна до училище „Джеферсън“?

— Петнайсет, най-много дваайсет минути. Да ви резервирам ли такси?

Себ си погледна часовника. Тъкмо минаваше два следобед.

— Да. За четири и дваайсет?

— За четири и дваайсет, сър. Ще се обадя в стаята ви веднага щом колата пристигне.

Себ се качи на деветия етаж и докато гледаше към Белия дом, си даде сметка, че дори са му дали същата стая като миналия път. Разопакова оскъдния си багаж и прибра хиляда долара в стенния сейф — предполагаше, че парите ще са повече от достатъчни да купи всички картини на Джесика. Съблече се, взе душ, легна на леглото и отпусна глава на възглавницата...

Телефонът звънеше. Себ отвори очи и се опита да си спомни къде е. Вдигна слушалката.

— Таксито ви чака пред главния вход, сър.

Себ си погледна часовника — 4:15. Явно беше заспал. Проклетата часова разлика!

— Благодаря, идвам веднага.

Бързо облече чисти дрехи и слезе долу.

— Можете ли да ме закарате дотам преди пет?

— Зависи къде е това „дотам“ — отвърна шофьорът.

— Извинете, училище „Джеферсън“.

— Нямате грижи. — Таксито се включи в следобедния трафик.

Себ вече работеше върху два плана. Ако при пристигането си пред училището забележеше Саманта или Джесика, щеше да изчака да си тръгнат, преди да влезе в изложбата. А ако ги нямаше, щеше да погледне набързо творбите на дъщеря си, да избере картините, които иска, и да се върне в „Уилард“ преди да са разбрали, че е бил там.

Няколко минути преди пет таксито спря пред входа на училището. Себ остана на задната седалка и гледаше как двама родители с детето си вървят по пътеката и влизат в сградата. Плати и ги последва предпазливо, като през цялото време се оглеждаше за двамата души, които не искаше да види. Когато влезе, бе посрещнат от голяма червена стрелка с думите „ХУДОЖЕСТВЕНА ИЗЛОЖБА“, сочеща надолу по коридора.

Продължи да се оглежда, но от Саманта и Джесика нямаше и следа. По стените на изложбената зала висяха повече от сто картини, изпълнени в дръзки ярки цветове, но засега в помещението имаше само няколко родители, които очевидно се интересуваха единствено от творбите на потомците си. Себ реши да се придържа към план А и бързо обиколи залата. Не беше трудно да познае работите на Джесика — тя беше „съвсем друга класа“, както обичаше да казва баща му за стария си училищен приятел мистър Дийкинс.

На всеки няколко секунди поглеждаше към вратата, но тъй като от тях нямаше и следа, Себ започна да се вглежда по-внимателно в картините на дъщеря си. Макар да бе едва десетгодишна, тя вече имаше собствен стил — четката се движеше дръзко и уверено, без никакъв намек за втори опит. А когато спря пред картината, озаглавена „Баща ми“, разбра защо д-р Улф я беше описала като „изключителна“. На Себ му се стори, че хваналите се за ръце мъж и жена са повлияни от Ръоне Магрит. Жената можеше да е единствено Саманта с топлата усмивка, милите очи и дори малкия родилен белег, който никога нямаше да забрави. Мъжът бе облечен със сив костюм, бяла риза и синя вратовръзка, но лицето му не бе изпълнено, а оставено празно.

Себ изпита толкова много емоции — тъга, убеждение, че е пълен глупак, съжаление, вина, но най-вече съжаление.

Бързо хвърли пореден поглед към вратата, след което отиде при младата жена, която седеше зад бюро с табелка „ПРОДАЖБИ“. Прелисти каталога и попита за цената на картини 9, 12, 18, 21, 37 и 52. Тя провери списъка си.

— С изключение на номер трийсет и седем всички са по сто долара. Разбира се, парите отиват за благотворителност.

— Само не ми казвайте, че трийсет и седми номер е вече продаден.

— Не, сър. Продава се, но цената е петстотин долара.

— Вземам и шестте — каза Себ, докато вадеше портфейла си.

— Това прави хиляда долара — каза жената, без да се мъчи да скрие изненадата си.

Себ отвори портфейла си и веднага се сети, че в бързината да не изпусне таксито е оставил повечето си пари в сейфа.

— Можете ли да ми ги запазите? — попита той. — Ще се погрижа да получите парите много преди изложбата да затвори.

Не искаше да ѝ обяснява защо не може просто да напише чек. Това не влизаше в план А.

— Съжалявам, сър, но не мога да го направя — отвърна младата жена.

В същия момент нечия ръка легна на рамото му.

Себ замръзна и се обърна, обзет от паника. Д-р Улф му се усмихваше.

— Мис Томкинс — твърдо рече тя. — Всичко е наред.

— Разбира се, госпожо директор. — Тя погледна отново към Себ. — На чие име да запиша продажбата?

— На мое — каза д-р Улф, преди Себ да успее да отговори.

— Благодаря — каза той. — Кога мога да ги взема?

— По всяко време в неделя следобед — каза мис Томкинс. — Изложбата приключва в пет.

— Благодаря още веднъж — каза Себ и се обърна към д-р Улф.

— Дойдох да ви предупредя, че току-що видях Саманта и Джесика да спират на паркинга. — Себ погледна към вратата, която май беше единственият изход. — Елате — каза д-р Улф. — Ще ви отведе в кабинета си.

— Благодаря — каза Себ, докато тя го водеше към края на коридора и през врата с надпис ЛИЧЕН КАБИНЕТ.

След като затвори, д-р Улф се обърна към него.

— Защо не искате да кажа на Саманта, че сте долетели специално, за да видите творбите на Джесика? Сигурна съм, че и двете много ще се зарадват да ви видят и че Джесика ще бъде много поласкана.

— Това е риск, който не желая да поема засега. Но мога ли да ви попитам как върви Джесика в училището?

— Както виждате от картините, които току-що купихте, стипендията ви се оказа мъдра инвестиция и продължавам да съм сигурна, че тя ще е първото момиче от „Джеферсън“, което ще спечели стипендия в Американския колеж за изкуства. — Себ не можеше да скрие бащинската си гордост. — А сега по-добре да се връщам, преди да са започнали да се чудят къде съм. Ако отидете до края на коридора, мистър Клифтън, ще намерите задния изход към двора, така че никой няма да ви види как си отивате. А ако размислите до неделя, имате телефона ми. Само ми се обадете и ще направя всичко по силите си, за да ви помогна.

Хаким Бишара изкачваше стълбата на самолета с чувството, че пътуването му до Нигерия е било пълна загуба на време. Беше търпелив човек, но в този случай дори неговото търпение достигна пределите си. Петролният министър го накара да чака пет часа, а когато най-сетне го въведоха при него, той като че ли не беше напълно запознат с проекта за ново пристанище и предложи да се срещнат отново след две седмици, сякаш офисът на Бишара се намирал зад ъгъла. Петнайсет минути по-късно Бишара си тръгна с обещание от страна на министъра, че ще се запознае с въпроса и ще се свърже с него. Не таеше особени надежди.

Върна се в хотела, освободи стаята и взе такси до летището.

Всеки път, когато се качваше в самолет, Хаким се надяваше на едно от две неща — да седи или до красива жена, която ще прекара няколко дни в непознат град, или до бизнесмен, с когото не би се срещнал при други обстоятелства и който би могъл да прояви интерес да си открие сметка във „Фартингс“. „Фартингс Кауфман“, поправи се

той и се зачуди колко ли време ще му е нужно да свикне с новото име. През годините бе сключил три големи сделки, защото беше седял до някого в самолет, и се бе срещнал с безброй жени, една от които разби сърцето му след пет идилични дни в Рим, когато му каза, че е омъжена, и после отлетя за дома си. Стигна до място ЗА. Съседната седалка беше заета от толкова красива жена, че беше трудно да не я зяпне. След като закопча колана си, той хвърли поглед към нея и видя, че тя е погълната от роман, който Хари Клифтън му бе препоръчал да прочете. Не можеше да си представи как книга за зайци може да бъде привлекателна за някого.

Хаким открай време обичаше да отгатва националността на човек, миналото и професията му, като само го наблюдава — умение, на което го бе научил баща му, докато се опитваше да продаде скъп килим на някой клиент. Първо основните неща — бижутата, часовника, дрехите и обувките и всичко друго, което се набива на очи.

Книгата предполагаше интелигентност, а сватбената халка, както и годежният пръстен, говореха за богатство, на което не се обръща особено внимание. Костюмът бе на Ив Сен Лоран, обувките — на Халстон. Неопитният наблюдател би я описал като жена на определена възраст; внимателният — като Скай Мастърсън или друга класическа красавица. Стройната ѝ елегантна фигура и дългата светла коса намекваха, че е скандинавка.

На Хаким му се искаше да завърже разговор с нея, но тъй като тя бе така погълната от романа, че изобщо не го удостои с поглед, реши да се задоволи с няколко часа сън, макар че се чудеше дали по-късно няма да съжалява.

Саманта обикаляше бавно изложбата, а нервната Джесика я следваше на крачка зад нея.

— Какво мислиш, мамо? Дали някой ще купи моя картина?

— Е, като начало аз ще го направя.

— Слава богу. Не искам да съм единствената, която не може да продаде нищо.

Саманта се разсмя.

— Не мисля, че ще имаш такъв проблем.

— Хареса ли си някоя?

— Да, номер трийсет и седем. Мисля, че е най-доброто нещо, което си рисувала. — Саманта още се възхищаваше на „Баща ми“, когато мис Томкинс се приближи и постави червена точка до картината. — Но аз се надявах да я купя — каза Саманта, без да може да скрие разочарованието си.

— Много съжалявам, госпожо Бруър, но всички картини на Джесика бяха продадени няколко минути след откриването на изложбата.

— Сигурна ли сте? — попита Джесика. — Сложих цена от петстотин долара на тази картина, така че никой да не я купи, защото исках да я подаря на мама.

— Господинът също я хареса най-много — каза мис Томкинс. — И цената като че ли изобщо не го смути.

— Как се казва този господин? — тихо попита Саманта.

— Нямам представа. Дойде малко преди откриването и купи всички картини на Джесика. — Тя се огледа. — Но явно си е тръгнал.

— Искате ли да го бях видяла — каза Джесика.

— Защо? — попита Саманта.

— Защото така щях да мога да запълня лицето.

— Колко? — невярващо попита Ели Мей.

— Близо два милиона долара — призна Сайръс.

— Това сигурно е най-скъпото еднократно преспиване в историята и проклета да съм, ако позволя на тази мръсница да й се размине.

— Но тя е лейди — каза Сайръс.

— Няма да е първата лейди, която познава тутакси кой е смотаняк.

— Но все пак има вероятност малкият Фреди да е от мен.

— Имам чувството, че малкият Фреди не е дори от нея — каза Ели Мей.

— И какво смяташ да правиш?

— Да се погрижа лейди Вирджиния да разбере, че не й се е разминало.

Хаким се събуди от дрямката си. Примигна, натисна копчето на дръжката и облегалката се изправи. Секунди по-късно една стюардеса му предложи топла кърпа. Той леко разтърка очите, челото и накрая врата си, докато не се почувства горе-долу буден.

— Желаете ли закуска, мистър Бишара? — попита стюардесата, докато вземаше кърпата с щипци.

— Само портокалов сок и кафе, ако обичате. Чисто.

Погледна жената до себе си, но видя, че ѝ остават още няколко страници, така че с неохота реши да не я прекъсва.

Когато пилотът обяви, че ще кацнат след трийсет минути, жената незабавно изчезна в тоалетната и се забави доста време. Хаким реши, че явно някой щастливец я очаква на „Хийтроу“.

Винаги обичаше да е сред първите слезли от самолета, особено когато носеше само ръчен багаж и нямаше да му се налага да чака куфари. Шофьорът щеше да го чака пред терминала и въпреки че беше неделя, той възнамеряваше да отиде в офиса и да отметне планината поща, която сигурно се бе натрупала на бюрото му. За пореден път наруга мислено нигерийския петролен министър.

Тъй като беше станал британски поданик, вече не минаваше през паспортна проверка и не му се налагаше да се реди на дългите опашки. Мина покрай въртележките за багаж и продължи направо към зеления коридор, тъй като не беше купувал нищо в Лагос. Щом влезе в коридора, един митнически служител пристъпи напред и препречи пътя му.

— Мога ли да проверя чантата ви, сър?

— Разбира се — каза Бишара и остави малкия си сак на ниската маса.

Появи се друг служител и застана на една крачка зад колегата си, който систематично преравяше багажа на Хаким. Намери единствено тоалетни принадлежности, две ризи, два чифта гащета, два чифта чорапи и две копринени вратовръзки — всичко, което му бе нужно за двудневен престой. След това митничарят дръпна ципа на малкия страничен джоб, който Хаким рядко използваше. Хаким се втрещи, когато мъжът извади целофанена торбичка с някакво бяло вещество. Макар никога през живота си да не бе вземал наркотици, той знаеше отлично какво има вътре.

— Това ваше ли е, сър? — попита служителят.

— Никога през живота си не съм виждал това нещо — искрено
отвърна Хаким.

— Ако обичате, елате с нас, сър.

31.

Дезмънд Мелър прочете заглавието в „Дейли Мейл“ и се усмихна.

БАНКЕР ОТ СИТИ АРЕСТУВАН ЗА ТРАФИК НА ХЕРОИН

Беше стигнал едва до средата на статията, когато погледна Ейдриън Слоун и каза:

— Получило се е отлично, Ейдриън, сякаш сам си го писал.

Слоун хвърли на масата своя брой на „Сън“.

— Мисля, че това ще ти се стори още по-добро.

БАНКЕРЪТ БИШАРА ЗАД РЕШЕТКИТЕ

Мелър се разсмя.

— Няма надежда да оцелее след подобни заглавия — каза Джим Нолс. — Дори „Файненшъл Таймс“ казва, цитирам: „Националната банка потвърждава, че не е получила искане за сливането на «Фартингс» и «Кауфман» и няма да излиза със становище по въпроса“.

— Иначе казано, „не ни досаждайте повече“ — обобщи Слоун.

— Ама че удар — каза Мелър. — Мога ли да попитам как успя да го направиш, Ейдриън?

— Вероятно ще е по-добре да не научаваш подробностите, Дезмънд, но все пак мога да ти кажа, че основните участници вече са в безопасност в Нигерия.

— А Бишара е на топло в затвора Уондзуърт.

— Нещо повече, не мисля, че ще се радва на по-добри условия през следващите няколко месеца.

— На твое място не бих бил толкова сигурен — каза Джим Нолс.
— Сладкодумният му адвокат вероятно ще го измъкне под гаранция.

— Не и ако бъде обвинен в незаконно притежание на наркотик от клас А с намерение да го пласира — каза Слоун.

— И ако бъде намерен за виновен, каква присъда го очаква? — попита Нолс.

— Според „Таймс“ минималната е пет години. Максималната не ме интересува, защото много преди това ще съм председател на „Фартингс“ — каза Мелър.

— Какво според теб ще стане с акциите на двете банки?

— Ще се сринат, но трябва да изчакаме няколко дни, докато не стигнат до дъното — каза Мелър. — Точно тогава смятам да купя още два процента, преди да вляза в борда на „Фартингс“. Докато тече процесът, ще се позиционирам като рицар на бял кон, който с неохота се притичва на помощ на изпадналите в беда акционери. А след като намерят Бишара за виновен, ще се оставя да ме убедят да се върна като председател на „Фартингс“, за да спася репутацията на банката.

— Себастиан Клифтън едва ли просто ще си клати краката, докато става всичко това — отбеляза Нолс.

— Ще чака, докато не осъдят Бишара — каза Мелър. — А след като стана председател, пръв ще му изкажа съчувствията си и ще добавя колко съжалявам, че и той смята, че трябва да се оттегли.

Себастиан седеше на стъпалата на мемориала Линкълн, потънал в мисли, подобно на шестнайсетия президент. Щеше да се върне в Англия още тази сутрин, ако училището се бе съгласило да освободи картините на Джесика, но мис Томкинс щеше да му позволи да ги вземе едва в неделя следобед.

Беше решил да се върне в училището и да разгледа отново творбите на Джесика, но не и преди да е сигурен, че е малко вероятно тя или Саманта да се върнат в събота следобед. Или всъщност се надяваше, че ще го направят?

Накрая остави Линкълн и тръгна да търси Джеферсън. Взе такси до училището под предлог, че трябва да се издължи колкото се може по-скоро. Влезе в залата и с облекчение видя, че родителите са съвсем малко — от многото червени точки бе ясно, че повечето са посетили

изложбата във вечерта на откриването ѝ. Една неизменна фигура си оставаше прилежно на бюрото. Себ отиде при мис Томкинс и ѝ връчи хиляда долара в брой.

— Благодаря — каза тя. — Несъмнено ще ви хареса да научите, че неколцина посетители останаха разочаровани, че няма да се сдобият с някоя от картините на Джесика. Включително и майка ѝ, която поиска да купи „Баща ми“. Попита ме кой я е купил, но аз, разбира се, не можех да ѝ кажа, защото не зная името ви.

Себ се усмихна.

— Благодаря. И ако може, ще дойда да ги взема утре следобед.

Остави мис Томкинс, за да разгледа отново картините на Джесика. Остана дълго пред творбите, които вече притежаваше, а накрая със задоволството на опитен колекционер спря пред „Баща ми“, за която вече беше решил, че ще бъде окачена над камината. Тъкмо се канеше да си тръгне, когато нечий глас зад него попита:

— В огледало ли гледаш?

Себастиан се обърна и видя дъщеря си, която незабавно се хвърли да го прегърне и каза:

— Защо се забави толкова?

На Себастиан рядко му се случваше да изгуби дар слово, но в момента просто не знаеше какво да каже, така че я притисна към себе си, докато накрая тя отстъпи назад и му се ухили.

— Е, кажи нещо!

— Ужасно съжалявам — успя да промълви той най-сетне. — Права си. Видях те веднъж, преди години, но не намерих кураж да ти кажа здрасти. Ама че съм глупак.

— Е, в това отношение сме на едно мнение — каза Джесика. — Но пък ако трябва да съм честна, мама също не се е покрила със слава. — Тя го хвана за ръката и го изведе от залата, като продължи да бърби, сякаш бяха стари приятели. — Всъщност тя е точно толкова виновна, колкото и ти. Казах ѝ да се свърже с теб, след като пастрокът ми умря.

— Изобщо ли не си смятала, че той е баща ти?

— Математиката може и да ми куца, но дори аз мога да сметна, че ако съм на шест, а те са се запознали само преди пет години...

Себ се разсмя.

— Малко след смъртта на Майкъл мама потвърди онова, което вече знаех, но въпреки това не успях да я убедя да се свърже с теб.

Обиколиха парка, хванати за ръце, отбиха се в сладоледения салон „Фарел“ и си взеха сънди. Джесика бърбеше за приятелите си, за картините, за плановите за бъдещето. Докато я слушаше, Себ отчаяно се питаше как би могъл да навакса всички изгубени години само за няколко часа.

— Става късно — каза накрая той. — Майка ти няма ли да се чуди къде си?

— Себастиан — каза тя и сложи ръце на кръста си. — Аз съм на десет.

— Е, щом си толкова пораснала, какво според теб да правя сега?

— Погрижила съм се за това. Довечера ще ни заведеш с мама на вечеря в „Белведере“. Вече направих резервация за трима в седем и половина. После остава само да решим дали ще живеем в Лондон или във Вашингтон.

— А ако не се бях върнал в училището днес следобед?

— Знаех, че ще се върнеш.

— Но аз самият не знаех.

— Това не е същото.

— Явно си измислила всичко — отбеляза Себ.

— Разбира се, че съм. Имах много време за мислене, нали?

— И майка ти не е имала нищо против плановите ти?

— Всъщност още не съм ѝ казала. Но ще оправим всичко това довечера, нали?

— Вчера доктор Улф ми каза, че може да спечелиш стипендия в Американския колеж за изкуства.

— Доктор Улф ще се гордее точно толкова и ако стана първото момиче от „Джеферсън“, което е влязло в Кралския колеж за изкуства, макар че искам да ида първо в „Слейд“, също като другата Джесика.

— Ние с майка ти имаме ли думата по въпроса?

— Да се надяваме, че не. В края на краищата дотук само каши направихте.

Себастиан се разсмя.

— Мога ли да попитам дали отговарям на очакванията ти? — попита тя и за първи път прозвуча неуверено.

— Ти си по-талантлива и красива, отколкото съм си представял. Ами аз? — попита Себ и се ухили.

— Всъщност малко съм разочарована — каза Джесика. — Мислех си, че ще си по-висок и по-хубав. Нещо като Шон Конъри.

Себ избухна в смях.

— Ти си най-преждевременно развитото дете, което съм виждал.

— И ще ти хареса да научиш, че мама споделя мнението ти, само дете вместо дете казва джереме и съм сигурна, че и ти ще започнеш да казваш същото, когато ме опознаеш по-добре. А сега трябва да тръгвам. Имам да казвам на мама куп неща и с нетърпение очаквам да облека новата дреха, която си купих специално за случая. Къде ще вечеряме?

— В „Белведере“, в седем и половина.

Джесика го прегърна и избухна в сълзи.

— Какво има? — попита той.

— Нищо. Просто гледай този път да дойдеш навреме.

— Не се безпокой, ще дойда.

— По-добре гледай да дойдеш — каза Джесика и бързо си тръгна.

Мистър Арнолд Хардкасл седеше срещу Хаким Бишара в малка стаичка в затвора „Уондзуърт“.

— Хаким, ще кажа нещо, което не съм казвал никога досега на клиент. Макар че адвокатът е задължен да осигури възможно най-добрата защита на клиента си независимо дали вярва или не в невинността му, искам да знаеш, че нямам никакво съмнение, че това е нагласено. Трябва обаче да те предупредя, че поради новата политика на правителството относно наркотиците от клас А съдията няма да има друг избор, освен да отхвърли молбата за пускане под гаранция.

— И колко време ще мине преди да започне делото?

— Четири, най-много шест месеца. Уверявам те, че ще направя всичко възможно да ускоря нещата.

— А през това време аз ще остана тук, докато банката не бъде съсипана.

— Да се надяваме, че няма да се стигне дотам.

— Чете ли сутрешните вестници? — попита Бишара. — Не може да има по-лоши отзиви. Когато борсата отвори утре, лешоядите ще се

нахвърлят върху трупа и ще го оглозгат до кости. Има ли някакви добри новини?

— Рос Бюканан ми звънна снощи у дома да ми каже, че с готовност ще заеме временно председателския пост до завръщането ти. Вече е направил изявление пред пресата, че не се съмнява, че ще бъдеш оправдан по всички обвинения.

— Типично за него — рече Хаким. — Приеми предложението му. Освен това Себастиан трябва да е на мястото си, когато борсата отвори.

— В момента той е във Вашингтон. Звънях няколко пъти в хотела му, но не е в стаята си. Оставих съобщение да ми се обади спешно. Има ли нещо друго, което да направя?

— Да, Арнолд, има. Искам да намериш най-добрия частен детектив. Някой безстрашен, който няма да позволи на нищо да му попречи да открие кой стои зад поставянето на хероина в сака ми.

— Първото име, което ми идва наум, е главен инспектор Бари Хамънд, но изгубих връзка с него, откакто напусна полицията.

— Пенсионирал ли се е?

— Не, подаде оставка, след като беше обвинен в подхвърляне на улики за някакъв гангстерски бос, който все се измъквал, при това не от друго, а от убийства.

— Как попадна на него?

— Бях негов защитник, когато се стигна до съд. Оправдаха го, но на следващия ден той подаде оставка.

— В такъв случай го намери, защото искам да го видя колкото се може по-скоро.

— Ще се заема веднага. Нещо друго?

— Свържи се със Себастиан.

Себ бавно тръгна обратно към хотела, замислен за всички пропилені години и как смята да се реваншира независимо от жертвите, които трябва да направи.

Само Саманта да му дадеше втори шанс. Права ли беше Джесика? Наистина ли бяха готови да живеят в Лондон? Довечера нямаше да е като на първа среща и той подозираше, че Саманта ще е нервна също като него. В края на краищата неотдавна беше изгубила

съпруга си, а Себ нямаше откъде да знае как тя приема идеята да се види отново с него. Може би малката им придружителка знаеше повече, отколкото бе склонна да признае. Още една жена, от раздялата с която се ужасяваше.

Когато влезе в хотела, отиде на рецепцията и попита:

— Колко време ще ми е нужно да стигна до ресторант „Белведере“?

— Той е зад ъгъла, сър, така че ще стигнете за няколко минути. Имате ли резервация? Със сигурност ще е пълен в събота вечер.

— Да, имам — уверено рече Себ.

— Имам спешно съобщение за вас, мистър Клифтън. Бихте ли се обадили на мистър Арнолд Хардкасл? Остави телефонен номер. Искате ли да му се обадя и да ви свържа в стаята ви?

— Да, ако обичате — каза Себ и тръгна към най-близкия асансьор. Никога не беше чувал Арнолд да използва думата „спешно“. Какво можеше да е толкова важно? Да не би да беше пропуснал да подпише някой от документите по сливането? Или Виктор беше размислил в последния момент? Влезе в стаята си и само няколко секунди по-късно телефонът иззвъня.

— Себастиан Клифтън.

— Себ. Слава богу, най-сетне се свързах с теб.

— Какъв е проблемът, Арнолд?

— Боя се, че имам лоша новина.

Себ слушаше изумен, докато Арнолд разказваше какво е станало с Хаким след като слязъл от самолета на „Хийтроу“.

— Чисто и просто са му го подхвърлили — гневно заяви Себ.

— Точно това казах и аз — каза Арнолд. — Но се боя, че не е чисто и определено не е просто, докато уликите сочат така категорично към него.

— Къде е той сега?

— В килия в „Уондзуърт“. Смята, че е много важно да бъдеш на работното си място, когато борсата отвори в понеделник сутринта.

— Разбира се, че ще бъда. Ще взема първия полет до „Хийтроу“.

— Затвори и незабавно се обади на рецепцията. — След половин час освобождавам стаята. Моля, пригответе сметката ми и бихте ли ми резервирали билет за първия полет до Лондон? Освен това бихте ли намерили номера на госпожа Майкъл Бруър и да ме свържете с нея?

Събра си бързо багажа и провери дали не е забравил нещо. Дърпаше ципа на сака си, когато телефонът иззвъня.

— Съжалявам, но номерът на госпожа Майкъл Бруър липсва в указателя.

— Тогава ме свържете с доктор Улф от училище „Джеферсън“. Тя е директорката.

Себ закрачи нервно из стаята. Ако можеше да се чуе с д-р Улф, тя със сигурност имаше номера на Сам...

Телефонът иззвъня отново.

— Доктор Улф не отговаря, мистър Клифтън. И единственият полет, за който мога да ви резервирам билет, е след по-малко от два часа, така че трябва да побързате. Всички други полети са резервирани.

— Вземете го. И ще ми трябва такси до „Дълес“.

По пътя към летището Себ дори не забеляза извисяващите се монументи, бързо течащата Потомак и гъстите гори. Мислите му бяха изцяло насочени към затворения в килия Хаким. Прие, че вече няма смисъл Арнолд да представя документите за сливане на Националната банка, след като си спомни шеговития въпрос на Хаким дали е влизал в затвора. Запита се кой ли може да стои зад това коварно дело. Ейдриън Слоун бе първият, който му дойде наум, но той не би могъл да го направи сам.

Едва когато си погледна часовника и видя, че е почти седем и половина, се сети къде трябваше да бъде по това време. Джесика щеше да си помисли, че отново ги е изоставил. Никога нямаше да повярва, че нещо може да бъде по-важно от... Плати на шофьора, втурна се в терминала, регистрира се и тръгна право към чакалнята за бизнес класа, влезе в единствената телефонна будка, пусна монета и набра указателя.

— Първо повикване за пътуващите за Лондон в седем и петдесет и пет с полета на „Бритиш Еървейс“. Ако обичате...

— Ресторант на име „Белведере“ във Вашингтон. — Няколко секунди по-късно операторката му даде номера. Себ го набра незабавно, но линията се оказа заета. Реши да вземе билета си и да опита отново след няколко минути. Може пък самолетът да имаше закъснение.

Изтича обратно в будката и набра. Пак беше заето.

— Последно повикване за пътуващите за Лондон в седем и петдесет и пет с полета на „Бритиш Еървейс“. Моля...

Напъха монетите отново и набра номера, като се молеше този път да успее. И наистина линията беше свободна.

— Хайде, вдигни, вдигни! — извика той.

— Добър вечер, ресторант „Белведере“, с какво мога да ви помогна?

— Обажда се Себастиан Клифтън. Трябваше да вечерям в ресторанта днес със Саманта и Джесика Бруър.

— Да, сър, те пристигнаха и ви чакат в салона.

— Трябва да говоря с Джесика Бруър. Моля ви, кажете й, че е спешно.

— Разбира се, сър, ще я повикам.

Себ зачака, но следващият глас, който чу, каза:

— Моля, поставете още петнайсет цента.

Затършува за монети в джобовете си, но намери само десет цента. Пъхна ги и се замоли.

— Здравсти, татко, Джеси съм.

— Джеси, здра...

Биип-биип-биип.

— Последно повикване за господин Себастиан Клифтън, пътуващ за Лондон с полета на „Бритиш Еървейс“ от седем и петдесет и пет. Моля, явете се незабавно на изход четиринайсет.

32.

Четиримата проведоха извънредно заседание на борда в понеделник сутринта. Седяха около правоъгълна маса с пластмасово покритие в тясна стаичка, използвана обикновено за правни консултации.

Рос Бюканан се настани в единия край на масата с наръч папки на пода до него. Хаким Бишара седна срещу него, с Арнолд Хардкасл отлясно и Себастиан отляво.

— Може би трябва да започна — каза Рос, — като ви уведомя, че — поне засега — акциите на „Фартингс“ не са паднали толкова много, колкото се опасявахме.

— Несъмнено благодарение на силното ви изказване, отразено от всички неделни вестници — каза Хаким. — Ако нещо ще задържи банката на повърхността, това е вашата репутация в Сити, Рос.

— Освен това изглежда, че е замесена и трета страна, която изкупува всички налични акции — рече Себ.

— Въпросът е дали е приятел, или враг — каза Хаким.

— Не съм сигурен, но ще ти кажа веднага щом разбера.

— Как са акциите на „Кауфман“?

— Колкото и да е изненадващо — отвърна Себ, — леко се покачиха, въпреки че Виктор ясно даде да се разбере, че лично за него сливането е все още актуално и че покойният му баща е бил твой голям почитател.

— Много щедро от негова страна — каза Хаким и опря лакти на масата. — А колко от клиентите ни са закрили сметките си?

— Неколцина се обадиха да изразят загрижеността си относно обвиненията срещу вас и да посочат, че компаниите им не могат да си позволят да бъдат свързвани с дилър на наркотици.

— И вие какво им отговорихте? — попита Арнолд преди Хаким да успее да се обади.

— Казах им — продължи Рос, — че мистър Бишара не пуши и не пие, и после ги попитах на кого според тях пласира дрогата.

— Ами по-малките ни клиенти? — попита Хаким. — Те изнасят ли се?

— Някои вече прехвърлиха сметките си — каза Себ. — Но ироничното е, че от години се опитвах да се отърва от един-двама от тях и няма съмнение, че всички ще допълзят обратно, след като се докаже, че си невинен.

— И вратата ще бъде затръшната в лицата им — каза Хаким и стовари юмрук върху масата. — Какво става с частния ви детектив? — обърна се той към Арнолд. — Успяхте ли да го откриете?

— Да, господин председател. Открих го да играе снукър в Ромфорд. Беше чел за случая в „Нюз ъф дъ Уърлд“ и каза, че се говори, че историята е съшита, но никой не знае кой е държал иглата и конеца, което го убеждава, че не може да е някой от обичайните заподозрени.

— Кога ще дойде да ме види?

— В шест довечера. Имайте предвид, че Бари Хамънд е труден човек. Но ако реши да поеме задачата, не бих искал да съм човекът, нагласил това.

— Как така „ако“? За какъв се мисли той, по дяволите?

— Не понася дилъри на наркотици, Хаким — спокойно отвърна Арнолд. — Смята, че всички трябва да бъдат избесени на Трафалгар Скуеър.

— Ако дори намекне, че аз...

Себастиан постави ръка върху ръката на Хаким.

— Всички разбираме през какво преминавате, господин председател, но трябва да запазите спокойствие и да оставите Рос, Арнолд и мен да се справим с натиска.

— Извинете. Разбира се, че си прав, Себ. Не си мислете, че не съм благодарен на всички ви. С нетърпение очаквам да се срещна с мистър Хамънд.

— Задължително ще ви зададе някои доста преки въпроси — каза Арнолд. — Само ми обещавайте, че няма да си изпускате нервите.

— Ще бъда сладък като локум.

— Как прекарвате времето си? — попита Рос в опит да разведри обстановката. — Едва ли пребиваването тук е особено приятно.

— Тази сутрин прекарах един час в гимнастическия салон, което само ми напомни в каква лоша форма съм. После изчетох целия

„Файненшъл Таймс“. Вчера следобед направих едночасова разходка в двора в компанията на други двама банкери, затворени заради манипулиране с акции, а вечерта изиграх няколко игри на табла.

— На пари ли?

— По един паунд на игра. Има един, затворен за въоръжен грабеж, който ми прибра два паунда, но смятам да си ги върна довечера.

Тримата посетители се разсмяха.

— Купих още два процента от акциите на „Фартингс“ — каза Слоун. — Така че вече имаш място в борда.

— Тези допълнителни акции се оказаха по-скъпи, отколкото предсказваше — отбеляза Мелър.

— Така е, но брокерът ми твърди, че има някакъв голям играч, който купува акции веднага щом излязат на пазара.

— Някаква идея кой може да е? — попита Нолс.

— Никаква, но това обяснява защо акциите не са паднали толкова, колкото очаквах. Дезмънд, ако ми позволиш да те представлявам в борда, ще разбера какво точно става и ще мога да пускам на пресата редовни празни клюки. Така малко по малко ще ги съсипем, повярвай ми.

— Още ли си сигурен, че нищо не може да бъде проследено до някой около тази маса?

— Напълно. Ние сме единствените трима, които знаят какво става, а аз съм единственият, който знае къде са заровени трупите.

След като си тръгна от срещата в затвора, Себастиан забърза обратно към банката. Рейчъл го чакаше до вратата на кабинета му.

— Трийсет и двама клиенти искат да говорят лично с вас, при това спешно.

— Кой е най-важният?

— Джими Голдсмит.

— Но банката никога не е правила бизнес с мистър Голдсмит.

— Той е близък приятел на мистър Бишара. Дватамата се срещат често в клуб „Клеърмонт“.

— Ясно, тогава ще говоря първо с него.

Рейчъл се върна в стаята си и след няколко секунди телефонът на Себ иззвъня.

— Мистър Голдсмит, обажда се Себастиан Клифтън. Търсили сте ме.

— Чух, че сте посетили Хаким в затвора. Как е той?

— Държи се.

— Подобно на акциите ви.

— Значи вие сте големият играч?

— Нека просто да кажем, че купувам всяка акция, която падне с десет процента под средната си стойност.

— Но защо ви е да го правите, мистър Голдсмит? Накрая може да изгубите цяло състояние.

— Поради две причини, мистър Клифтън. Първо, познавам Хаким от университета и знам, че също като мен той не понася наркопласъори.

— А втората причина?

— Да кажем, че съм му задължен.

— Но въпреки това поемате огромен риск.

— Признавам, наистина е рисковано. Но когато се докаже, че Хаким е невинен, което несъмнено ще стане, акциите на банката ще скочат до небето и когато ги продам, ще съм направил удар.

— Мистър Голдсмит, питам се дали не можете да ми помогнете за един друг удар.

Голдсмит изслуша внимателно молбата на Себастиан.

— Кога ще проведете това спешно заседание на борда?

— Във вторник, в десет сутринта.

— Ще дойда.

Себастиан посвети остатъка от деня на опити да върне всички обаждания. Чувстваше се като малкото холандско момче, запушило с пръст дупката в дигата. Дали тя нямаше внезапно да поддаде и водата да издави всички?

Изслушваше отново и отново едни и същи въпроси и се опитваше да увери всеки клиент, че Хаким е не само невинен, но и че банката е в сигурни ръце. Остана приятно изненадан колко много хора

не отстъпваха и с готовност заставаха зад председателя. Себ изготви два списъка, единият озаглавен „Приятели в лошо време“, а другият — „Приятели в хубаво време“. В седем вечерта „лошият“ списък се оказа много по-дълъг от „хубавия“.

Канеше се да приключва за днес, когато телефонът иззвъня отново. Помисли си дали да го остави да си звъни и да си тръгне, но все пак с неохота вдигна.

— Обажда се лорд Барингтън — каза Рейчъл. — Да ви свържали?

— Разбира се.

— Здравсти, Себ. Извинявай, че те безпокоя. Сигурно си имал много уморителен ден, но се питам дали можеш да ми отделиш минутка.

— Разбира се — повтори Себ.

— Преди време ме попита дали бих искал да вляза в борда на „Фартингс“. Обаждам се да разбера дали предложението е все още в сила.

Себ онемя.

— Чуваш ли ме, Себ?

— Да — най-сетне успя да отвърне той.

— За мен ще е огромна чест да работя с Хаким Бишара — каза Джайлс. — Стига все още да смята, че мога да му бъда от помощ.

Когато телефоните престанаха да звънят непрекъснато, Себастиан най-сетне реши да се прибере у дома, макар че имаше още един човек, на когото трябваше да се обади. Но той реши, че ще му е по-лесно да говори с нея насаме, от апартамента си.

По пътя към дома си в Пимлико внезапно усети, че е гладен — не беше обядвал. Не му се ходеше на ресторант и определено не му се готвеше, така че спря при една сергия да си вземе голямо парче пица. Когато паркира пред жилището си, мислите му се насочиха към проблемите, с които трябваше да се сблъска на утрешната спешна среща, след като Ейдриън Слоун се беше върнал в борда. Влезе в сградата и взе асансьора до апартамента си на деветия етаж. Докато отваряше вратата, чу звъненето на телефона.

Хаким Бишара се вгледа в мъжа от другата страна на масата. Отново играеше играта, на която го бе научил баща му. Тъмносиният костюм на мистър Хамънд бе добре ушит, но не по поръчка; бялата риза бе облечена преди не повече от час. Вратовръзката му беше с емблема, вероятно на отбор по ръгби, а обувките му бяха лъснати така, както можеше да ги лъсне само човек, служил във въоръжените сили. Главата му бе обръсната, тялото — стройно и в добра форма, и макар че беше на около четирийсет и пет, малцина трийсетгодишни биха се осмелили да излязат срещу него на ринга. Хаким го зачака да заговори. Гласът винаги дава много повече информация.

— Съгласих се да се срещна с вас, мистър Бишара, само защото сте приятел на мистър Хардкасл.

Есекски акцент — на корав, натрупал опит на улицата човек. Хамънд се обърна наляво и кимна леко на Арнолд.

— Задължен съм и на него. Той ме измъкна, когато бях виновен. Вие виновен ли сте, мистър Бишара? — попита той и дълбоките му кафяви очи се впиха в Хаким подобно на питон, гледащ обяда си.

Хаким сякаш чу гласа на Себ да му казва да запази спокойствие.

— Не, мистър Хамънд, не съм виновен — каза той и отвърна на погледа му.

— Вземали ли сте някога наркотици, мистър Бишара?

— Никога — спокойно отговори Хаким.

— В такъв случай не бихте имали нищо против да запретнете ръкави, нали? — Хаким се подчини без коментар. Очите на Хамънд огледаха ръцете му. — А сега панталоните. — Хаким вдигна крачолите си един по един. — Отворете си устата, искам да видя зъбите ви. — Хаким си отвори устата. — По-широко. — Хамънд надникна. — Е, едно е сигурно, мистър Хардкасл. Приятелят ви никога през живота си не е вземал наркотици, така че мина първото изпитание. — Хаким се зачуди какво ли ще е второто. — А сега да разберем дали е дилър.

Себастиан бутна вратата след себе си, пусна пицата на масата в коридора и грабна телефона. Чу глас, който не бе чувал от години.

— Тъкмо се канех да ти се обадя — каза Себ. — Но си помислих, че предвид обстоятелствата не е разумно да го правя от офиса.

— Предвид обстоятелствата? — повтори Саманта с нежния си глас, който Себ никога не би могъл да забрави.

— Боя се, че е доста дълга история.

Опита се да обясни какво е станало с Бишара след прекъснатото обаждане от летището и когато най-сетне млъкна, още нямаше представа как ще реагира Саманта.

— Горкият. Не мога да си представя какво му е.

— Същински кошмар — каза Себ. — Надявам се да смяташ, че постъпих правилно.

— Аз бих постъпила по абсолютно същия начин — каза тя. — Макар че трябва да призная, че очаквах с нетърпение да те видя.

— Мога да дойда във Вашингтон в събота, да си взема картините и да те заведа на вечеря.

— Съветвам те да заведеш и двете ни — каза Сам. — Джесика ти направи фигурка от пластилин и през последните два и четири часа забива карфици в нея.

— Напълно си го заслужавам. Да говоря ли с нея, или ще ми затвори?

— Не се безпокой. Мисля, че карфиците ѝ са на път да свършат.

— Опишете жената, която е седяла до вас в самолета — каза Хамънд.

— На четирийсет, може би четирийсет и пет, елегантна, омъжена...

— Откъде знаете, че е била омъжена?

— Носеше венчална халка.

— Какво доказва това?

— Че не е свободна. Вие например отскоро сте разведен.

— Какво ви кара да смятате така?

— Имате тънка бяла ивица на безименния пръст и от време на време се опитвате да я въртите, сякаш е халка.

— Как беше облечена?

— В костюм по поръчка и без никакви бижута освен скъпи диамантени обеци и часовник на „Картие“.

— Разговаряхте ли с нея?

— Не, езикът на тялото ѝ ясно показваше, че не иска да я безпокоят.

— Разговаряхте ли с някой от останалите пътници?

— Не, имах напразно и уморително пътуване до Лагос и просто исках да поспя.

— Ще ми трябва номерът на полета, датата и часът на резервацията. Може пък тя да пътува редовно по този маршрут.

Арнолд си записа.

— Не може да е била тя — убедено каза Хаким.

— Спомняте ли си нещо друго за нея?

— Четеше „Хълмът Уотършип“ и носеше очила.

— Националност?

— Скандинавка. Може би шведка.

— Какво ви кара да мислите така?

— Никоя друга раса на света няма такава естествено светла коса.

— А сега искам да си помислите внимателно, преди да отговорите на следващия ми въпрос, мистър Бишара. — Хаким кимна.

— Можете ли да се сетите за някой, който би се облагодетелствал, ако влезете в затвора?

— Не се сещам за такъв. Много хора завиждат на успеха ми, но не гледам на тях като на врагове.

— Има ли някой, който би се зарадвал от пропадането на сливането на банките?

— Неколцина. Но след всичко, през което минах през последните няколко дни, не съм склонен да обвинявам някой, който може да се окаже напълно невинен, също като мен.

Арнолд отново си записа.

— Например мистър Клифтън или мистър Кауфман? Не забравяйте, че двамата са били съученици. Някой от тях може да се вижда като следващия председател на борда, при това по-скоро от очакваното, ако бъдете отстранен от пътя му.

— Няма съмнение, че един от тях в крайна сметка ще заеме мястото ми начело на борда. Но мога да ви уверя, мистър Хамънд, че и на двамата може да се разчита стопроцентово и те доказаха предостатъчно лоялността си през последните няколко дни. Не, мистър Хамънд, ще трябва да търсите някъде другаде.

— Някой от другите членове на борда?

— Те са или твърде стари, или твърде заети, или чудесно си дават сметка, че не стават за тази работа.

Арнолд Хардкасл си позволи да се усмихне.

— Е, има някой, който иска да ви види зад решетките за доста време. В противен случай защо да си правят труда да нагласят нещата така, че да ви арестуват за престъпление, което не сте извършили?

— Но ако в самолета е имало такъв човек, със сигурност щях да го разпознавя.

— Може да не е бил в самолета — каза Хамънд. — Може да е използвал или използвала някой извън подозрение, който да се качи на борда с тринайсет унции хероин, без никой да го заподозре. Може би стюардеса, или дори пилотът.

— Но защо? — попита Хаким.

— Обичайният отговор на този въпрос е алчност или страх, мистър Бишара. Парите са почти винаги катализаторът. Неплатен дълг, информация, която не искат да излиза на бял свят. Не се безпокойте, мистър Бишара, ще открия кой е. Но няма да ви излезе евтино.

Хаким кимна. Споменаването на пари беше достатъчно, за да се почувства в свои води.

— Колко ще ми струва?

— Ще се нуждая от малък екип. Двама, може би трима души. Те ще трябва да са експерти в своята област и ще очакват да им се плати в брой, при това предварително.

— Колко?

— Пет хиляди.

— Ще ги получите по-късно днес — каза Хаким и кимна на Арнолд. — А вашето заплащане, мистър Хамънд?

— Мислих върху това и предпочитам да ми се плати според резултата.

— Какво имате предвид? — попита Хаким, който си спомни друго от златните правила на баща си — при всяка сделка винаги чакай другата страна да предложи първоначалната цена.

— Пет хиляди паунда, ако открия човека, подхвърлил хероина. Десет хиляди, ако бъде арестуван и обвинен. Двайсет хиляди, ако открия човека или хората зад тази операция. И още хиляда за всяка година от присъдата им.

Хаким би се пазарил с часове и сигурно щеше да свали исканията на Хамънд с 30, 40 и дори с 50 процента, но баща му веднъж му бе казал, че понякога първоначалната цена е онази, на която трябва да се съгласиш, особено ако залогът е висок. В този случай залогът едва ли можеше да е по-висок.

Той бавно стана от стола си и протегна ръка.

— Споразумяхме се, мистър Хамънд.

— Тази извънредна среща на борда е свикана при крайно неприятни обстоятелства — каза Рос Бюканан. — Но първо трябва да ви съобщя, че мистър Бишара ме помоли да заема председателското място, докато не се завърне.

— Това не следва ли да се гласува? — обади се Ейдриън Слоун. — Може ли човек, затворен по сериозно обвинение за наркотици, да продължи да диктува как се ръководи една публична компания?

— Съгласен съм с мистър Слоун — каза Джайлс. — Подобно важно решение следва да се подложи на гласуване. Затова предлагам мистър Рос Бюканан, изтъкнат бивш председател на борда на тази банка, да поеме отново отговорността по ръководенето на борда, докато мистър Бишара се завърне на полагащото му се място.

— Но аз също съм бивш председател на борда на банката — възрази Слоун.

— Казах изтъкнат — уточни Джайлс, без изобщо да си прави труда да поглежда към него.

Настъпи мъртвешка тишина.

— Някой ще подкрепи ли предложението на мистър Барингтън мистър Рос Бюканан да заеме поста председател до завръщането на мистър Бишара? — попита секретарят на компанията.

— С удоволствие — каза Джими Голдсмит.

— Кой е за? — попита секретарят.

Всички, освен Слоун вдигнаха ръка.

— Против?

Слоун вдигна ръка и каза:

— Искам да се запише в протокола, че ако Бишара бъде осъден за трафик на наркотици, ще очаквам всички да подадете оставка.

— А ако не бъде? — попита Виктор Кауфман.

— Естествено, тогава ще трябва да обмисля собственото си положение.

— Нека и това да влезе в протокола — каза Виктор.

Секретарят съвестно записа думите му.

— Може би е време да продължим нататък — каза Рос. — Бих искал първо да посрещна с добре дошли в борда лорд Барингтън и мистър Джеймс Голдсмит, преди да помоля нашия главен изпълнителен директор Себастиан Клифтън да докладва за ефекта на последните събития върху финансовото състояние на компанията и последните позиции относно сливането.

— Акциите ни паднаха с двацет процента, господин председател — каза Себастиан, — но с удоволствие трябва да ви уведомя, че пазарът като че ли се стабилизира, не на последно място благодарение на намесата на мистър Голдсмит, който очевидно не само вярва в невинността на мистър Бишара, но и в дългосрочното бъдеще на банката. И позволете да отбележа, че ми е много приятно, че заема мястото си в борда и днес е сред нас.

— Но и аз, подобно на мистър Бюканан, смятам да се оттегля от борда веднага щом мистър Бишара се завърне — каза Голдсмит.

— А ако не се завърне? — обади се Слоун. — Тогава какво ще правите, мистър Голдсмит?

— Ще остана в борда и ще направя всичко по силите си да не допусна миризливо лайно като вас да изцапа председателското място.

— Господин председател — запротестира Слоун. — Това е заседание на борда на водеща банка в Сити, а не някое казино, където мистър Голдсмит очевидно се чувства в свои води.

— Причината да не искам мистър Слоун да се върне начело на тази банка — каза Голдсмит — не е само това, че е лайно, а и нещо по-важно, защото миналия път, когато заемаше тази позиция, той едва не постави „Фартингс“ на колене и подозирам, че сегашната му цел е същата.

— Това е отвратителна клевета и опетняване на репутацията ми — заяви Слоун. — Не ми оставяте друг избор, освен да се обърна към адвокатите си.

— Очаквам го с нетърпение — отвърна Голдсмит. — Защото когато бяхте председател на „Фартингс“ и мистър Бишара оттегли офертата си за банката, вие заявихте на пълно заседание на борда,

което бе протоколирано, че има и друга водеща финансова институция, готова да плати доста повече за акциите на „Фартингс“, отколкото предлага мистър Бишара. За мен винаги е било загадка коя е въпросната водеща финансова институция. Може би ще благоволите да ме просветлите, мистър Слоун?

— Не съм длъжен да понасям повече обиди от такива като вас, Голдсмит. — Слоун стана от мястото си и тъй като знаеше, че думите му ще бъдат вписани в протокола, добави: — Всички ще трябва да подадете оставка, когато Бишара бъде осъден. На следващото заседание възнамерявам да бъда председател на този борд. Приятен ден, господа. — И излезе.

Голдсмит дори не изчака вратата да се затвори след него.

— Никога не се страхувайте да атакувате побойници, защото те винаги се оказват страхливци и подвиват опашки веднага щом стане напечено.

Последваха кратки аплодисменти. Когато те затихнаха, Джайлс Барингтън се наведе над масата.

— Питам се, Джими, би ли помислил да влезеш в лейбъристката партия? В кабинета в сянка има един-двама души, на които копнея да им видя гърбовете.

Рос Бюканан изчака смехът да утихне и каза:

— За едно нещо Слоун е прав. Ако Хаким бъде осъден, всички ще трябва да подадем оставка.

ХАКИМ БИЩАРА
1975

33.

Зала 14 на Олд Бейли бе препълнена много преди десет в четвъртък сутринта. Адвокатите бяха по местата си, пейките за пресата се огъваха, а галерията горе приличаше на първия балкон при премиера в някой театър в Уест Енд.

Себастиан беше присъствал всеки ден на процеса, дори сутринта, когато избираха съдебните заседатели. Никак не му харесваше да гледа как Хаким идва отдолу, за да заеме мястото си, а от двете му страни са застанали полицаи, сякаш е някакъв обикновен престъпник. Американската система, при която ответникът седи на маса заедно със защитниците си, изглеждаше далеч по-цивилизована.

Адвокат на Хаким бе мистър Гилбърт Грей, а Короната се представляваше от мистър Джордж Кармън. Двамата бяха като ветерани гладиатори в римския Колизей, нападаха и парираха, но засега нито единият от двамата не беше успял да нанесе по-сериозна рана от одраскване. Себастиан неволно си помисли, че ако си сменят местата, цялата престорена страст, хапливите обиди и гневните протести ще си останат на сцената.

Във встъпителните си речи мистър Грей и мистър Кармън бяха изложили позициите си и когато си седнаха, Себастиан бе сигурен, че журито не е повлияно нито от единия, нито от другия. Първите трима свидетели — капитанът на полет 207, касиерът и нигерийската стюардеса мисис Аиша Обгабо, която бе дала писмени свидетелства — не добавиха почти нищо, тъй като никой от тях не можеше да си спомни жената от място 3В и определено не бяха виждали някой да пъха тайно нещо в сака на мистър Бишара. Така че сега много зависеше от следващия свидетел мистър Колиър, старши митнически служител в „Хийтроу“, който бе арестувал ответника.

— Призовете мистър Колиър! — извика полицаят, стоящ при изхода.

Себастиан загледа с интерес как мистър Колиър влиза в залата и върви към свидетелската банка. Беше висок около метър и осемдесет и пет, с гъста черна коса и брада, която му придаваше вид на морски

капитан. Имаше открито и честно лице и Бари Хамънд бе писал в доклада си, че Колиър прекарвал неделните си сутрини като рефер на мачове по миниъръгби. Но Бари бе открил нещо, което можеше да даде шанс на мистър Грей пръв да пусне кръв. Това обаче трябваше да почака, тъй като той бе свидетел на обвинението, така че мистър Кармън щеше да го разпита пръв.

Мистър Колиър се закле, без да чете картичката, подадена му от секретаря. Гласът му бе твърд и уверен, без никакъв намек за нервност. Журито вече го гледаше с уважение.

Мистър Кармън бавно стана от мястото си, отвори някаква червена папка и започна разпита си.

— Бихте ли казали името си за протокола?

— Дейвид Колиър.

— Професия?

— Старши митнически служител, в момента в „Хийтроу“.

— Откога сте митничар, мистър Колиър?

— От двайсет и седем години.

— Правилно ли ще бъде да кажа, че сте човек, достигнал върха на професията си?

— Така мисля.

— Позволете да отида по-нататък, мистър Колиър, и да...

— Не е нужно да отивате по-нататък — намеси се Негова Чест Ъркърт и изгледа свирепо обвинителя. — Установихте самоличността и професионалната репутация на мистър Колиър, така че ви съветвам да продължите.

— Изключително съм ви благодарен, милорд, за потвърждаването на несъмнените качества на мистър Колиър като свидетел експерт — каза Кармън. Съдията се намръщи, но премълча. — Мистър Колиър, бихте ли потвърдили, че сте били на смяна сутринта, когато ответникът мистър Бишара е бил арестуван?

— Да, сър.

— Когато мистър Бишара влезе в зеления коридор, показвайки, че няма нищо за деклариране, вие ли го спряхте и поискахте да прегледате багажа му?

— Да, сър.

— Колко багаж носеше той?

— Само сак и нищо повече.

— И това случайна проверка ли беше?

— Не, сър. Получихме сигнал, че пътник от полет 207 от Лагос ще се опита да внесе в страната пратка хероин.

— Как беше даден сигналят?

— По телефона, сър. Около трийсет минути преди самолетът да кацне.

— Информаторът каза ли името си?

— Не, сър, но това не е необичайно, тъй като самите информатори при случаи като този често са дилъри на наркотици. Може да искат премахването или наказването на противник, който не си е платил за предишна пратка.

— Разговорът с информатора записан ли беше?

— Всички подобни разговори се записват, мистър Кармън, тъй като по-късно могат да се използват като доказателство в съда.

Кармън погледна нагоре към съдийската маса.

— Милорд, мога ли да отбележа, че моментът е подходящ съдебните заседатели да изслушат записа?

Съдията кимна и секретарят отиде при масата в центъра на залата, на която имаше магнетофон „Грундиг“. Погледна към съдията, който кимна отново, и натисна копчето за възпроизводство.

— Митница „Хийтроу“ — каза женски глас.

— *Свържете ме със старшия митничар.*

— *Мога ли да попитам кой се обажда?*

— *Не, не можете.*

— *Ще видя дали е на разположение.* — Бръмченето продължи известно време, след което прозвуча друг глас. — *Старши митничар Колиър. С какво мога да ви помогна?*

— *Ако проявявате интерес, мога да ви кажа, че един пътник днес ще се опита да прекара през границата наркотици.*

Себастиан забеляза, че мистър Грей си води усърдно бележки в жълтия си бележник.

— *Да, проявявам интерес* — каза Колиър. — *Но бихте ли ми казали първо името си?*

— *Името на пътника е Хаким Бишара. Известен е в бранша и пътува с полет 207 от Лагос. В сака си носи тринайсет унци хероин.*

Чу се изщракване и връзката прекъсна.

— Какво направихте след това, мистър Колиър?

— Свързах се с колега от паспортната проверка и го помолих да ми съобщи веднага след като мистър Бишара мине през него.

— И той направи ли го?

— Да. Когато няколко минути по-късно мистър Бишара влезе в зеления коридор, аз го спрях и прегледах сака му, който беше единственият му багаж.

— И намерихте ли нещо необичайно?

— Целофанено пликче с тринайсет унции хероин, скрито в страничен джоб.

— Как реагира мистър Бишара, когато открихте пликчето?

— Изглеждаше изненадан и твърдеше, че никога не го е виждал.

— Това необичайно ли е, мистър Колиър?

— Не си спомням някой да си е признал, че прекарва наркотици. Винаги изглеждат изненадани и поведението им е безупречно. Това е единствената им защита, ако се стигне до съд.

— После какво направихте?

— Арестувах мистър Бишара, прочетох му правата в присъствието на колега и го отведох в стаята за разпит, където го предадох на служител от отдел „Наркотици“.

— Сега, преди почитаемият ми колега мистър Грей да скочи и да каже на всички ни, че мистър Бишара е бил прегледан от доктор, който не е открил признаци, че някога през живота си е вземал наркотици, мога ли да ви попитам като митничар с дваисет и седем годишен опит дали е необичайно самият дилър на наркотици да не е наркоман?

— Почти няма случай самият дилър да приема наркотици. Те са бизнесмени, управляващи големи и сложни империи, които често използват законен бизнес като прикритие за престъпната си дейност.

— Като banker ли?

Този път мистър Грей наистина скочи.

— Да, мистър Грей — каза съдията. — Мистър Кармън, това беше ненужно. — Съдията се обърна към журито и добави: — Последният коментар ще бъде заличен от протокола и следва да го забравите.

Себастиан не се съмняваше, че думите ще бъдат заличени от протокола, но бе също така сигурен, че няма да бъдат изтрети от умовете на заседателите.

— Моите извинения, милорд — каза Кармън без капка съжаление. — Мистър Колиър, колко наркотрафиканти сте арестували през последните двайсет и седем години?

— Сто петдесет и девет.

— А колко от тези сто петдесет и девет са били осъдени ефективно?

— Сто петдесет и петима.

— А от четиримата оправдани колко са били по-късно...

— Мистър Кармън, накъде биете?

— Милорд, само се опитвам да покажа, че мистър Колиър не допуска грешки. Просто...

— Престанете, мистър Кармън. Мистър Колиър, няма да отговаряте на този въпрос.

Себастиан осъзна, че журито много добре разбира какво се опитва да покаже мистър Кармън.

— Нямам повече въпроси, милорд.

Когато съдът се събра отново в два следобед, съдията покани мистър Грей да разпита свидетеля. Дори да беше изненадан от първите думи на защитата, той не го показва с нищо.

— Мистър Колиър, не е нужно да напомням на човек с вашето професионално положение, че все още се намирате под клетва.

Митничарят настръхна.

— Да, не е нужно, мистър Грей.

Съдията повдигна вежда.

— Бих искал да се върнем към записа, мистър Колиър. — Свидетелят кимна отсечено. — Не намерихте ли разговора с анонимния информатор за малко необичаен?

— Не съм сигурен, че разбирам въпроса — каза Колиър, който беше заел защитна позиция.

— Не се ли изненадахте, че гласът, изглежда, принадлежи на добре образован човек?

— Какво ви кара да твърдите това, мистър Грей?

— Когато отговаряше на въпроса на телефонистката „Мога ли да попитам кой се обажда?“, той отговори: „Не, не можете“. — Съдията се усмихна. — И не намирате ли за интересно също, че информаторът

нито веднъж не изруга и не използва неуместен език по време на разговора?

— Малко хора ругаят митничари, мистър Грей.

— И не изпитайте ли чувството, че сякаш четете нещо написано?

— Това не е необичайно. Професионалистите знаят, че ако останат на линия повече от три минути, има голяма вероятност да проследим обаждането, така че не си пилеят думите напразно.

— Думи като „Не, не можете“ ли? И не намирате ли изрази „известен е в бранша“ за доста странен предвид обстоятелствата?

— Не съм сигурен, че ви разбирам, мистър Грей.

— Тогава позволете да ви помогна, мистър Колиър. Вие сте митничар от двацет и седем години, както неведнъж ни напомни видният ми колега. Така че трябва да ви попитам, както сте под клетва и с вашия богат опит с наркотрафика, попадали ли сте преди това на името Хаким Бишара?

Колиър се поколеба за момент, след което каза:

— Не, не съм.

— Бил ли е сред онези сто петдесет и девет трафиканти, които сте арестували досега?

— Не, сър.

— И не намирате ли за странно, мистър Колиър, че тринайсетте унции хероин са се намирали в страничния джоб на сака му, без да е правен никакъв опит да бъдат скрити?

— Мистър Бишара очевидно е уверен човек — малко смутено отвърна Колиър.

— Но не и глупак. Още по-необясним за мен е фактът, че човекът, който подава сигнала, добре образованият човек, каза, цитирам — Грей погледна жълтия си бележник, — „В сака си носи тринайсет унции хероин“. И наистина са били тринайсет унции. Не четиринайсет. Не дванайсет. При това в сака му, точно както е казано.

— Очевидно контактът на информатора в Нигерия му е казал точното количество хероин, което е продал на мистър Бишара.

— Или точното количество, което е уредил да бъде пхнато в сака на мистър Бишара?

Колиър се вкопчи в ръба на свидетелската банка, но запази мълчание.

— А сега да се върнем към реакцията на мистър Бишара, когато е видял за първи път пакетчето хероин и да ви напомня точните ви думи, мистър Колиър: „Изглеждаше изненадан и твърдеше, че никога не го е виждал“.

— Точно така.

— Не е повишил глас, не е изпуснал нервите си, не е протестирал?

— Не.

— Мистър Бишара е запазил спокойствие и се е държал достойно през цялото това крайно неприятно изпитание.

— Точно както бих очаквал от професионален наркотрафикант — каза Колиър.

— И точно както аз бих очаквал от един напълно невинен човек — отвърна мистър Грей.

Колиър премълча.

— Позволете да завърша с нещо, което видният ми приятел така искаше журито да научи, както и аз самият. Казахте на съда, че през двайсет и седемте си години като митничар сте арестували сто петдесет и девет души във връзка с наркотици.

— Точно така.

— И през това време допускали ли сте грешка и арестували ли сте невинен човек?

Колиър сви устни.

— Да или не, мистър Колиър?

— Да, но само веднъж.

— И — поправете ме, ако греша — каза Грей, докато отваряше друга папка, — въпросният човек е бил арестуван за притежание на кокаин.

— Да.

— И беше осъден?

— Да — каза Колиър.

— Каква беше присъдата му?

— Осем години — едва чуто отвърна Колиър.

— Този зъл търговец на смърт излежа ли цялата си присъда?

— Не, беше освободен след четири години.

— За добро поведение?

— Не — каза Колиър. — При друг процес няколко години по-късно подсъдимият наркотрафикант призна, че му е подхвърлил кокаина при обратен полет от Турция. — И след известно мълчание добави: — Онзи случай още ме измъчва и не ми дава покой.

— Надявам се, мистър Колиър, че и този случай няма да ви измъчва в бъдеще. Нямам повече въпроси, милорд.

Себастиан погледна към журито и видя, че двама заседатели си шепнат нещо, а останалите си водят бележки.

— Мистър Кармън — каза съдията, — имате ли допълнителни въпроси към свидетеля?

— Само един, милорд. Мистър Колиър, на колко години бяхте, когато допуснахте онази грешка?

— На трийсет и две. Преди почти двацет години.

— Значи сте допуснали само една грешка от сто петдесет и девет случая? Това е значително под един процент.

— Да, сър.

— Нямам повече въпроси, милорд — каза Кармън и седна на мястото си.

— Можете да напуснете свидетелската банка, мистър Колиър — каза съдията.

Себастиан гледаше как старшият митничар върви към изхода. Обърна се да погледне към Хаким, който му пусна тънка усмивка. След това Себ погледна съдебните заседатели, които говореха помежду си с изключение на един, който не откъсваше поглед от мистър Колиър.

— Готови ли сте да призовете следващия свидетел, мистър Кармън? — попита съдията.

— Готов съм, милорд — каза обвинителят, докато се изправяше бавно от мястото си. Мистър Кармън подръпна ръкавите на дългата черна роба и нагласи перуката си, след което се обърна към журито. След като се увери, че всички погледи в залата са насочени към него, той каза: — Призовавам мисис Кристина Бергстрьом.

Залата зашумя, когато в нея влезе елегантна жена на средна възраст. Мистър Грей се обърна и видя, че клиентът му е изненадан, макар че явно я бе разпознал незабавно. Той се вгледа по-внимателно в жената, която всички издирваха през последните пет месеца. Грабна

нов жълт бележник, отвинти капачката на писалката си и зачака да чуе показанията ѝ.

Мисис Бергстрьом взе библията в дясната си ръка и прочете текста от картичката с такава увереност, че човек не би могъл да познае, че английският не е майчиният ѝ език.

Мистър Кармън не се опита да изтрие усмивката от лицето си, докато задаваше на свидетелката първия си въпрос.

— Мисис Бергстрьом, ще бъдете ли така добра да кажете за протокола името си?

— Кристина Карла Бергстрьом.

— Националност?

— Датчанка.

— С какво се занимавате?

— Ландшафтен архитект съм.

— Мисис Бергстрьом, за да не губя ничие време, включително и вашето, разпознавате ли обвиняемия?

Тя погледна право към Хаким и отговори:

— Да, познавам го. Седяхме един до друг по време на полета от Лагос до Лондон преди четири или пет месеца.

— Сигурна ли сте, че на мястото на обвиняемия стои същият човек?

— Той е красив мъж, мистър Кармън, и помня, че се изненадах, че не носи брачна халка.

Думите ѝ бяха посрещнати с една-две усмивки.

— По време на полета завързахте ли разговор с ответника?

— Мислех да го направя, но той изглеждаше изтощен. Всъщност заспа секунди след като излетяхме, за което му завидях.

— Защо сте му завидели?

— Така и не се научих да спя в самолет и трябва да убивам времето с гледане на филм или четене на книга.

— Кое от двете беше в този случай?

— Прочетох половината от „Хълмът Уотършип“ на отиване към Лагос и възнамерявах да го дочета на връщане към Лондон.

— И успяхте ли?

— Да, завърших последната страница малко преди капитанът да ни каже, че започваме да се спускаме към „Хийтроу“.

— Значи сте били будна през целия път?

— Да.

— Забелязахте ли по време на полета друг пътник или член на екипажа да отваря багажното отделение над седалките и да поставя нещо в сака на мистър Бишара?

— Никой не го е отварял през целия полет.

— Защо сте толкова сигурна, мисис Бергстрьом?

— Защото току-що бях сключила голяма сделка в Лагос за градината на петролния министър. — На Хаким му идеше да се разсмее. Значи затова го бяха накарали да чака пет часа. — И за да я отпразнувам, си купих чанта на „Ферагамо“ в безмитния магазин. Сложих я в същото багажно отделение. Ако някой го беше отворил, щях да забележа.

Мистър Кармън се усмихна към жените в журито, една от които кимаше.

— По време на полета имаше ли период, в който не сте седели до мистър Бишара?

— След като капитанът обяви, че след около половин час ще кацнем на „Хийтроу“, отидох в тоалетната да се освежа.

— И тогава мистър Бишара беше ли на мястото си?

— Да, тъкмо му бяха сервирали закуска.

— Значи докато ви е нямало, той е можел да види дали някой отваря багажното отделение и рови в сака му.

— Предполагам, че да, но само той може да отговори на този въпрос.

— Благодаря, мисис Бергстрьом. Моля да останете на свидетелската банка, тъй като съм сигурен, че видният ми приятел ще иска да ви разпита.

Когато се изправи, мистър Грей определено нямаше вид на човек, желаещ да разпитва когото и да било.

— Милорд, моля за кратка почивка, тъй като ми трябва време да се консултирам с клиента си.

— Разбира се, мистър Грей — отвърна съдия Ъркърт, наведе се напред, опря лакти на масата и се обърна към журито. — Мисля, че моментът е подходящ да приключваме за днес. Ще ви помоля всички да се върнете по местата си утре в десет, когато мистър Грей ще разпита свидетелката, стига да го желае.

— Хаким, първо ще ви попитам наистина ли това е жената, която седеше до вас през полета от Лагос? — попита Грей, след като се оттеглиха в една от стаите за консултации на съда.

— Определено е тя. Не бих могъл да я забравя лесно.

— Тогава как Кармън се е добрал до нея преди нас?

— Не е — каза Арнолд Хардкасл. — Кармън с радост ми съобщи, че е прочела за делото в пресата и незабавно се е свързала с фирмения си адвокат.

— Прочела за делото? — невярващо повтори Грей. — В „Копенхаген Газет“, несъмнено.

— Не, във „Файненшъл Таймс“.

— Щеше да е много по-добре, ако не го беше правила — промърмори Грей.

— Защо? — попита Хаким.

— Защото без показанията ѝ можех да посея известни съмнения в умовете на журито за ролята, която е изиграла в цялата афера, а сега...

— Значи няма да я разпитвате? — попита Арнолд.

— Определено не. Това само ще напомни на заседателите колко убедителен свидетел е тя. Не, сега всичко зависи от това как ще се представи Хаким.

— Ще се представи такъв, какъвто е — каза Себастиан. — Порядъчен и честен човек. Няма как съдебните заседатели да не забележат това.

— Де да беше толкова лесно — рече мистър Грей. — Никой никога не може да е сигурен как ще се представи свидетел, особено когато е подложен на такова напрежение.

— Представи? — повтори Рос.

— Боя се, че да — отвърна мистър Грей. — Утре ще бъде чист театър.

34.

Точно в 10 Негова Чест Ъркърт влезе в залата. Всички станаха, поклониха се и след като съдията отвърна на поздрава им, го изчакаха да се настани на червения кожен стол с висока облегалка в центъра на подиума.

— Добро утро — каза той и се усмихна на журито, след което се обърна към защитата. — Мистър Грей, желаете ли да разпитате мисис Бергстрьом?

— Не, милорд.

Кармън погледна журито с престорена изненада.

— Както желаете. Мистър Кармън, обвинението ще призовава ли други свидетели?

— Не, милорд.

— Добре. В такъв случай, мистър Грей, можете да призовете първия си свидетел.

— Призовавам мистър Хаким Бишара.

Погледите на всички проследиха ответника, докато ставаше от мястото си и вървеше към свидетелската банка. Беше с тъмносин костюм, бяла риза и йейлска вратовръзка, както го бе посъветвал мистър Грей. Определено не приличаше на човек, който има какво да крие. Себастиан бе впечатлен от начина, по който изглеждаше. Сякаш току-що бе долетял от ваканция в Лайффорд Кий, а не бе прекарал последните пет месеца в затвора. Но от друга страна, както му бе обяснил Хаким при едно от многото му посещения в Уондзуърт, той прекарваше по един час всяка сутрин в гимнастическия салон, след което правеше едночасова разходка в двора следобед. Освен това вече не ходеше на делови обеда и затворът нямаше винарска изба.

— Бихте ли казали името си за протокола? — каза мистър Грей, след като Хаким даде клетва.

— Хаким Сахид Бишара.

— Професия?

— Банкер.

— Бихте ли обяснили по-конкретно?

— Бях председател на борда на банка „Фартингс“ в Сити.

— Мистър Бишара, можете ли да ни запознаете със събитията, довели до появата ви на свидетелската банка днес?

— Отлетях за Лагос за среща с нигерийския петролен министър, на която да обсъдим финансирането на ново пристанище за големите петролни танкери.

— И каква по-точно беше ролята ви в това начинание?

— Нигерийското правителство покани „Фартингс“ за основна банка.

— Бихте ли обяснили на лаик като мен какво означава това?

— Когато едно суверенно правителство иска да заеме голяма сума, в този случай двайсет милиона долара, една банка заема първостепенна позиция и осигурява най-голямата част от заема, някъде около двайсет и пет процента, след което се канят други банки, които да поемат останалото.

— И какво щеше да получи банката ви за изпълняването на такава операция?

— Стандартната такса е един процент.

— Значи „Фартингс“ щеше да направи двеста хиляди долара от сделката.

— Да, стига да беше сключена, мистър Грей.

— Не беше ли?

— Не. Веднага след като ме арестуваха нигерийското правителство оттегли предложението си и покани „Барклис“ на наше място.

— Значи банката ви е изгубила двеста хиляди долара?

— Изгубихме значително повече, мистър Грей.

— Не се ядосвай — прошепна Себ, макар да знаеше, че Хаким не може да го чуе.

— Можете ли да изчислите колко точно е изгубила банката ви заради това, че вече не сте неин председател?

— Акциите на „Фартингс“ паднаха с близо девет процента, с което компанията олекна с повече от два милиона паунда. Неколцина големи клиенти закриха сметките си и бяха последвани от по-малки. Но много по-важно, мистър Грей, е репутацията ни както в Сити, така и сред клиентите ни, която може да не бъде възстановена, освен ако не изчистя името си.

— Напълно ви разбирам. И след срещата с петролния министър в Лагос сте се върнали в Лондон. С коя авиокомпания пътувахте?

— С „Нигерия Еърлайнс“. Нигерийското правителство бе организирано цялото ми пътуване.

— С колко багаж пътувахте?

— Само със сака си, който поставих в багажното отделение над мястото си.

— Някой седеше ли до вас?

— Да, мисис Бергстрьом. Макар че тогава не знаех името ѝ.

— Двамата разговаряхте ли?

— Не. Когато седнах на мястото си, тя четеше. Бях уморен и просто исках да поспя.

— А когато се събудихте, разговаряхте ли?

— Не, тя продължаваше да чете и видях, че са ѝ останали само няколко страници, така че не я прекъснах.

— Напълно разбираемо. Вадихте ли нещо от сака си по време на полета?

— Не.

— Знаете ли някой да е бъркал в него по някое време?

— Не. Но пък аз спях няколко часа.

— Проверихте ли съдържанието на сака си преди да напуснете самолета?

— Не, просто го взех. Исках да съм сред първите слезли от самолета. Нямах друг багаж, така че нищо не ме задържаше.

— И след като сте минали паспортната проверка, сте тръгнали направо към зеления коридор.

— Да, защото нямах нищо за деклариране.

— Но сте били спрени от митнически служител, който ви е помолил да отворите сака си.

— Точно така.

— Изненадахте ли се, че ви спират?

— Не, предположих, че е рутинна проверка.

— Митническият служител заяви пред съда, че през цялата проверка сте останали напълно спокоен и учтив.

— Нямах какво да крия, мистър Грей.

— Именно. Но когато мистър Колиър отворил сака ви, намерил в него целофанено пликче с тринайсет унции хероин, чиято цена на

улицата е двайсет и две хиляди паунда.

— Да, но нямах представа, че е там. И, разбира се, нямам никаква представа за цената му на улицата.

— Тогава сте го видели за първи път.

— За първи и единствен път в живота си видях хероин, мистър Грей.

— Значи не можете да обясните откъде се е появило пликчето?

— Да, не мога. Всъщност за момент дори си помислих, че съм взел чужд сак, докато не видях инициалите си върху него.

— Мистър Бишара, наясно ли сте с важната разлика да бъдете хванати с хероин и това да ви хванат, да кажем, с марихуана?

— Тогава не, но след това научих, че хероинът бил наркотик от клас А, докато марихуаната била клас В и вносът ѝ, макар и нелегален, не се разглежда като толкова сериозно престъпление.

— Нещо, което един наркотрафикант би трябвало...

— Подсказвате на свидетеля, мистър Грей.

— Моите извинения, милорд. Но аз искам журито да осъзнае, че при обвинение в пренасяне на наркотик от клас А мистър Бишара може да бъде осъден на петнайсет години затвор, докато наказанието за притежаване на марихуана е далеч по-малко.

— Правилно ли ви чух, мистър Грей? — прекъсна го съдията. — Да не би да признавате, че клиентът ви в един или друг момент е внесъл незаконно наркотик в страната?

— В никакъв случай, милорд. Всъщност тъкмо обратното. В този случай си имаме работа с високоинтелигентен банкер, който редовно сключва големи сделки, които трябва да бъдат пресметнати до последното пени. Ако мистър Бишара беше и наркотрафикант, както се опитва да докаже обвинението, той би трябвало много добре да си дава сметка, че това да бъде заловен с тринайсет унции хероин ще го прати зад решетките до края на пълноценния му живот. Направо не мога да си представя, че би поел подобен риск.

Себастиан се обърна към журито. Един-двама от заседателите кимаха, а останалите си водеха бележки.

— Вземали ли сте леки наркотици в миналото? Може би като студент?

— Никога. Но страдам от сенна треска, така че понякога вземам антихистамин през лятото.

— Продавали ли сте някога през живота си наркотик на някого?

— Не, сър. Не мога да си представя нещо по-зло от това да печелиш от нещастията на другите.

— Нямам повече въпроси, милорд.

— Благодаря, мистър Грей. Мистър Кармън, можете да разпитате свидетеля.

— Какво мислиш, Арнолд? — прошепна Себ, докато обвинителят събираше книжата си и се готвеше за основното представление.

— Ако журито бъде подканено да каже решението си сега, нямам съмнения, че Хаким ще бъде оправдан — каза Арнолд. — Но не знаем какво крие в ръкава си обвинението, а Джордж Кармън е известен с това, че не си пада по правилника на Куинсбъри^[1]. Впрочем забеляза ли, че Ейдриън Слоун е в залата и не пропуска нито дума?

[1] „Правила на маркиз Куинсбъри за спортно боксиране“, написани през 1867 г. от Джон Греъм Чамбърс. — Б.пр. ↑

35.

Мистър Кармън бавно се надигна от мястото си, нагласи износената си перука и подръпна реверите на дългата си черна тога, след което отвори дебелата папка пред себе си. Вдигна глава и погледна ответника.

— Мистър Бишара, смятате ли себе си за човек, който обича да рискува?

— Не мисля — отвърна Хаким. — По природа съм доста консервативен и се опитвам да преценявам всяка сделка по достойнствата ѝ.

— В такъв случай позволете да съм по-конкретен. Комарджия ли сте?

— Не. Винаги изчислявам шансовете преди да поема какъвто и да било риск, особено когато работя с парите на други хора.

— Член ли сте на клуб „Клеърмонт“ в Мейфеър?

Мистър Грей тутакси скочи на крака.

— Това има ли някакво отношение към делото, милорд?

— Подозирам, че предстои да разберем, мистър Грей.

— Да, член съм на клуб „Клеърмонт“.

— Значи сте комарджия, поне със собствените си пари?

— Не, мистър Кармън. Рискувам само когато съм сигурен, че шансовете са на моя страна.

— Значи никога не играете на рулетка, блекджек или покер?

— Да, не играя. Всички те са игри на случайността, мистър Кармън, при които банката неизбежно излиза победител. Предпочитам да съм банкерът.

— Тогава защо членувате в клуб „Клеърмонт“, след като не сте комарджия?

— Защото обичам от време на време да играя на табла. В тази игра участват двама души.

— Но това не означава ли, че шансовете са петдесет на петдесет? А вие току-що казахте на съда, че рискувате само когато смятате, че шансовете са на ваша страна.

— Мистър Кармън, на Световния шампионат по табла в Лас Вегас преди три години се наредих сред първите шестнайсет. Познавам лично другите петнайсет играчи и имам политика да ги избягвам, което ми гарантира, че шансовете са винаги на моя страна.

В залата премина смях. Себастиан със задоволство видя, че дори един-двама от съдебните заседатели се усмихват.

Кармън побърза да смени темата.

— Преди пътуването ви до Нигерия били ли сте спирани някога от митнически служител?

— Не, никога.

— Значи сте могли да изчислите, че шансовете ще бъдат на ваша страна, преди да...

— Милорд! — извика Грей и скочи от мястото си.

— Да, мистър Грей, съгласен съм — каза съдията. — Не е нужно да внасяте елемент на спекулация, мистър Кармън. Придържайте се към фактите по делото.

— Да, милорд. Добре, мистър Бишара, да се придържаме към фактите. Вероятно си спомняте, че преди малко ви питах дали преди сте били спирани от митнически служител и вие отговорихте, че не сте. Бихте ли желали да премислите отговора си? — Бишара се поколеба, което даде повод на Кармън да продължи. — Нека перифразирам въпроса, мистър Бишара, за да е сигурно какво ви питам, защото съм убеден, че не бихте искали да добавите лъжесвидетелството към обвиненията, пред които сте изправен.

Съдията като че ли се канеше да се намеси, когато Кармън добави:

— Мистър Бишара, за първи път ли ви арестуват за контрабанда?

Всички в залата затаиха дъх в очакване на отговора на Хаким. Себастиан си спомняше от делото за клевета на майка си, че адвокатите рядко задават насочващи въпроси, освен ако вече не знаят отговора.

— Имаше един случай, мистър Кармън, но признавам, че бях забравил напълно за него, може би защото обвинението бе оттеглено.

— Забравили сте напълно за него — повтори Кармън. — Е, след като вече си спомнихте, бихте ли споделили със съда защо са ви арестували тогава?

— Разбира се. Бях сключил сделка с емира на Катар за финансиране на търга за летище в страната му и след церемонията по подписването емирът ми подари часовник, който носех, когато се върнах в Англия. Когато поискаха да покажа разписка за него, не бях в състояние да представя такава.

— Значи не сте го декларирали.

— Часовникът беше подарък от държавния глава, мистър Кармън — повиши глас Хаким. — Едва ли щях да го нося на ръката си, ако се опитвах да го скрия.

— И каква беше цената на този часовник, мистър Бишара?

— Нямам представа.

— Позволете да ви осветля — каза Кармън и обърна страница на папката си. — От „Картие“ оценяват часовника на четиринайсет хиляди паунда. Или може би удобно сте забравили и това? — Бишара не отговори. — Какво се случи с часовника, мистър Бишара?

— Митницата реши, че мога да го задържа, ако платя пет хиляди паунда мито.

— И вие платихте ли?

— Не — каза Бишара и вдигна лявата си ръка. — Предпочитам часовника, който ми подари майка ми по случай дипломирането ми в Йейл.

— Освен тринайсетте унции хероин какво друго намери митническият служител в сака ви, когато бяхте задържан, мистър Бишара? — смени темата Кармън.

— Обичайните тоалетни принадлежности, две ризи, чорапи... Но пък аз бях там само за уикенда.

— Нещо друго? — попита Кармън, докато си записваше нещо.

— Малко пари.

— Колко?

— Не си спомням точната сума.

— Тогава позволете отново да опресня паметта ви, мистър Бишара. Мистър Колиър твърди, че е открил в сака ви десет хиляди паунда в брой.

Залата ахна. Първата мисъл на Себастиан бе, че сумата е по-голяма от годишните доходи на повечето съдебни заседатели.

— Защо един уважаван банкер с безупречна репутация трябва да носи десет хиляди в брой в сака си, когато, както сам се изразихте —

Кармън отново погледна бележките си, — сте били там „само за уикенда“?

— В Африка, мистър Кармън, не всеки има банкова сметка или кредитна карта, така че често местната практика е сделките да се уреждат с плащане в брой.

— Предполагам, че такава е практиката и ако искате да купите наркотици, нали, мистър Бишара?

Грей тутакси отново скочи на крака.

— Да, да. Оттеглям въпроса си — каза Кармън, който чудесно осъзнаваше, че е нанесъл удара си. — Мистър Бишара, предполагам, че сте наясно каква е максималната сума в брой, която можете да внасяте в страната?

— Десет хиляди паунда.

— Точно така. Колко имахте в портфейла си, когато бяхте задържан от мистър Колиър?

— Може би около двеста паунда.

— Значи сте знаели, че нарушавате закона. Или и това е било изчислен риск? — Бишара не отговори. — Питам, мистър Бишара — каза Кармън, обръщайки се към съдебните заседатели, — защото видният ми приятел мистър Грей силно наблегна на факта, че сте — той погледна бележките си, — отново цитирам, „високоинтелигентен banker, който редовно сключва големи сделки, които трябва да бъдат пресметнати до последното пени“. Ако това наистина е така, защо сте носели най-малко десет хиляди и двеста паунда, когато сте знаели, че нарушавате закона?

— Моите уважения, мистър Кармън, но ако съм се опитвал да купя тринайсет унции хероин в Лагос, по вашите изчисления ще ми трябват най-малко дваайсет хиляди паунда в брой.

— Но като добър banker — каза Кармън — бихте се спазарили за десет хиляди паунда.

— Може и да сте прав, мистър Кармън, но ако бях направил това, нямаше да мога да върна десетте хиляди обратно, нали?

— Имаме само думата ви, че сте напуснали страната само с десет хиляди.

— Имаме само думата ви, че не съм.

— Тогава позволете да предположа, че за човек, който няма нищо против да се опита да вкара тринайсет унции хероин в страната,

едва ли би представлявало проблем да вземе необходимите средства, за да — как да се изразя? — склучи сделката.

Мистър Грей наведе глава. Колко пъти бе казвал на Хаким да не скача на Кармън, колкото и да го предизвиква той, и никога да не забравя, че обвинителят играе на свой терен.

Котешката усмивка отново се появи на лицето на Кармън. Той погледна нагоре към съдията и каза:

— Нямам повече въпроси, милорд.

— Мистър Грей, желаете ли да разпитате отново свидетеля?

— Имам няколко допълнителни въпроса, милорд. Мистър Бишара, моят виден приятел надълго и нашироко обясни, че дори когато играете табла, вие по природа си оставате комарджия. Мога ли да ви попитам на какви залози играете?

— По сто паунда на игра. Ако противникът ми изгуби, трябва да дари парите на благотворителна организация по мой избор.

— И коя е тя?

— Общество „Полио“.

— А ако изгубите?

— Плащам хиляда паунда на благотворителна организация по избор на противника.

— Колко често губите?

— Около една игра на десет. Но това е хоби, мистър Грей, а не професия.

— Мистър Бишара, колко пари бихте спечелили, ако можехте да продадете тринайсет унции хероин?

— Нямах представа, докато не видях обвинението, според което цената на улицата е около двайсет и две хиляди паунда.

— Каква печалба декларира банката ви за миналата година?

— Малко над двайсет милиона паунда, мистър Грей.

— И колко ще изгубите, ако бъдете осъден по това дело?

— Всичко.

— Нямам повече въпроси, милорд. — Мистър Грей уморено си седна.

Себастиан си помисли, че адвокатът не прилича на човек, който вярва, че шансовете са на негова страна.

— Членове на журито — каза съдията, — сега ви освобождавам за уикенда. Моля да не обсъждате делото със семействата и приятелите

си, тъй като не те, а вие сте онези, които трябва да решат съдбата на обвиняемия. В понеделник ще покана обвинението и защитата да изнесат заключителните си речи, преди да обобща. След това ще се оттеглим и ще обмислим всички доказателства, преди да вземете решението си. Моля да бъдете по местата си в десет сутринта в понеделник. Желая ви спокоен уикенд.

Четиримата се събраха в кабинета на Гилбърт Грей.

— Какви са плановете ви за уикенда, мистър Клифтън? — попита Грей, след като свали перуката и одеждата си.

— Смятах да гледам „Евита“, но не мисля, че ще съм в състояние. Така че просто ще си остана у дома и ще чакам дъщеря ми да ми се обади за моя сметка.

Грей се разсмя.

— А вие, сър? — попита Себ.

— Трябва да напиша заключителното си обръщение и да внимавам да не пропусна нито една от точките, повдигнати от Кармън. А ти, Арнолд?

— Ще стоя до телефона, ако случайно ти потрѣбвам, Гили. Мога ли да попитам как върви според теб?

— Много добре знаеш, че моето усещане няма значение, Арнолд, защото сега всичко е в ръцете на съдебните заседатели, а трябва да те предупредя, че те бяха много впечатлени от свидетелството на мисис Бергстрьом.

— Защо сте толкова сигурен в това? — попита Рос.

— Преди да застане на свидетелската банка, неколцина от журито поглеждаха от време на време към Хаким, което обикновено е добър знак. Но откакто тя даде показанията си, вече почти не го поглеждаха. — Грей въздъхна дълбоко. — Мисля, че трябва да се приготвим за най-лошото.

— Ще кажете ли това на Хаким? — попита Себ.

— Не. Нека прекара поне уикенда с убеждението, че невинните никога не ги осъждат.

36.

Очертаваше се дълъг уикенд за Себастиан, Рос, Арнолд, Виктор, Клайв, мистър Грей и мистър Кармън, както и за Дезмънд Мелър и Ейдриън Слоун — и безкраен за Хаким Бишара.

В събота сутринта Себастиан се събуди рано след неспокойния сън. Макар че навън бе още тъмно, той стана, облече анцуг и изтича до най-близката вестникарска будка. Заглавията на стойката отвън не бяха добри.

БЕЗПОЛЕЗНО СВИДЕТЕЛСТВО НА ЗАГАДЪЧНА
ЖЕНА („Таймс“)
10 000 В БРОЙ В САК С ХЕРОИН („Дейли Мейл“)
БИШАРА ХВАНАТ ДА ВНАСЯ НЕЛЕГАЛНО ВЪВ
ВЕЛИКОБРИТАНИЯ ЧАСОВНИК ЗА 14 000 ПАУНДА
(„Сън“)

„Сън“ дори беше сложил снимка на часовника на първа страница. Себ купи бройка от всеки вестник и се върна в апартамента си. Наля си кафе, отпусна се в единственото удобно кресло в дневната и прочете няколко пъти една и съща история, макар че гледните точки малко се различаваха. И като предаваха унищожителните думи на мистър Кармън в кавички, журналистите можеха да останат недосегаеми за евентуално обвинение в клевета. Не беше нужно обаче да се чете между редовете, за да се разбере какво според тях ще бъде вероятното решение.

Единствено „Гардиан“ беше пуснал безпристрастен материал, който позволяваше на читателите сами да си направят изводите.

Себ не можеше да очаква, че всички съдебни заседатели ще четат единствено „Гардиан“, и освен това се съмняваше, че мнозина от тях ще последват инструкциите на съдията да не четат вестници по време на процеса. „Не забравяйте — беше им напомнил мистър Ъркърт, — че никой от седящите на местата за журналистите не може да реши

изхода от това дело. Това е ваша и единствено ваша задача.“ Дали и дванайсетимата се бяха вслушали в думите му?

След като прочете всяка дума от всяка статия, която споменаваше дори мимолетно Хаким, Себ пусна последния вестник на пода. Погледна часовника над камината, но още бе едва седем и половина. Затвори очи.

Рос Бюканан четеше „Таймс“ и макар да смяташе, че процесът е отразен добре от съдебния репортер, на един комарджия можеше да му бъде простено, ако заложи малка сума, че обвиняемият ще бъде признат за виновен. Макар да не вярваше в молитвите, Рос вярваше в правосъдието.

В речта си на последната среща на борда в седмицата преди процеса Рос бе казал на директорите, че на следващата им среща председателят ще бъде или Хаким Бишара, или Ейдриън Слоун. След това добави, че трябва да обмислят собствените си позиции като директори, ако Хаким не бъде оправдан единодушно. И добави злокобно:

— Ако в края на процеса журито бъде разделено или дори ако решението му е с десет на два в полза на Хаким, това ще бъде пирова победа, защото винаги ще остане съмнение, че му се е разминало, също като в опозоряващото шотландско съдебно решение „недоказано“.

Подобно на всеки отговорен председател, Рос се готвеше за най-лошото.

Дезмънд Мелър и Ейдриън Слоун вече се готвеха за най-доброто. Срещнаха се в клуба си за обяд малко преди един. Салонът бе почти празен, което беше добре дошло за тях.

Мелър прегледа подготвеното от Слоун изявление за пресата, което трябваше да бъде направено веднага щом съдия Ъркърт произнесе присъдата си.

Слоун щеше да настоява за свикване на извънредна среща на акционерите на „Фартингс“, на която да се обсъдят последиците от решението на журито, и беше уверен, че Себастиан Клифтън няма да е

в състояние да се противопостави на искането. Щеше да предложи услугите си като временен председател на борда на банката до намирането на подходящ кандидат. Въпросният кандидат седеше срещу него на масата.

Двамата обсъдиха подробно как ще поемат „Фартингс“, като в същото време съживят сливането с „Кауфман“. По този начин можеха да заровят всичките си врагове в един гроб.

Арнолд Хардкасл прекара съботния следобед в обмисляне на две изявления за пресата със съветника по връзки с обществеността на банката Клайв Бингам. Едното започваше с „Хаким Бишара ще апелира и е уверен, че присъдата ще бъде отхвърлена“, а в другото щеше да има снимка на Хаким зад бюрото си в банката с думите „Обикновен работен ден“.

Никой от двамата не се съмняваше кое изявление е по-вероятно да попадне в пресата.

* * *

Мистър Джордж Кармън изнесе речта си, докато се киснеше във ваната. Жена му слушаше внимателно от спалнята.

— Членове на журито, след като чухте представените по делото доказателства, решението ви несъмнено може да бъде само едно. Искам да забравите елегантно облечения banker, когото видяхте на свидетелската банка, и да си помислите за горките нещастници, които всеки ден страдат от невъобразима агония в резултат от пристрастяването им към незаконни наркотици. Не се съмнявам, че мистър Бишара каза истината, когато заяви, че никога през живота си не е приемал наркотици, но това не означава, че не е готов да съсипе живота на другите, които нямат неговия късмет, стига страданието им да му донесе бърза печалба. Не бива да забравяме, че той не е сключил друга сделка при пребиваването си в Нигерия, така че е съвсем логично да се запитаме защо изобщо е взел толкова много пари в брой със себе си в Лагос? Но това, разбира се, трябва да решите вие. Така че когато дойде времето да произнесете решението си, ще трябва да

решавате дали тринайсетте унции хероин са били подхвърлени от някакъв въображаем злосторник в сака на мистър Бишара, или дали той от самото начало е знаел, че наркотикът е бил там, както смятам аз. Ако заключението ви е такова, решението, което трябва да вземете, е само едно. Виновен.

Откъм спалнята се чуха кратки аплодисменти.

— Не е зле, Джордж. Ако бях в журито, със сигурност щеше да ме убедиш.

— Аз обаче не съм сигурен, че съм убеден — тихо каза Кармън, докато отпушваше канала.

Гили Грей не разговаря с жена си на закуска. Не беше темерут, но Сюзан беше свикнала с все по-дългите и по-дълги периоди на мълчание всеки път, когато някое дело наближава края си, и затова не коментира, когато той стана от масата и се оттегли в кабинета си да подготви заключителните си думи към журито. Когато телефонът в коридора иззвъня, тя се втурна да вдигне, за да не притеснява съпруга си.

— Членове на журито, може ли да се повярва, че човек с положението на мистър Бишара би могъл да извърши подобно длно престъпление? Дали някой, който има толкова много за губене, би помислил дори за миг...

На вратата се почука. Гили се обърна — знаеше, че жена му не би го прекъснала, освен ако...

— Търси те някой си мистър Бари Хамънд. Казва, че било спешно.

Хаким Бишара прекара не дълъг уикенд, а шейсет и седем безсънни часа, докато чакаше да го откарат обратно в съда да научи съдбата си. Можеше само да се надява, че когато стане, говорителят на журито ще произнесе думата, която се надяваше да чуе.

Докато обикаляше затворническия двор в неделя следобед в компанията на двама банкери, които трудно биха могли да си отворят отново банкова сметка, неколцина от съкилийниците дойдоха да му пожелаят късмет.

— Жалко, че някой от тях не се яви като свидетел по делото — каза един от спътниците му.

— Какво би ми помогнало това? — попита Хаким.

— В отделението се носи слух, че наркобароните казват на всички, че никога не сте били дилър или наркоман, защото познават клиентите и доставчиците си по-добре от всеки разпространител. В края на краищата те не могат да пускат реклами и нямат витрини.

— Но кой би им повярвал? — попита Хаким.

Себастиан пристигна в Олд Бейли малко след девет и половина сутринта в понеделник. Когато влезе в съда, с изненада видя, че Арнолд Хардкасл седи сам на пейката на защитата. Себ погледна към мистър Кармън, който вече бе на мястото си и препрочиташе заключителната си реч. Имаше вид на човек, който с нетърпение очаква сигнала за старт, за да се втурне към финалната лента. За адвокатите нямаше сребърни медали.

— Някаква следа от видния лидер на защитата? — попита Себ, докато сядаше до Арнолд.

— Не, но би трябвало да дойде всеки момент — отвърна Арнолд и си погледна часовника. — Звъннах му, но помощникът му каза, че не бива да бъде прекъсван по никакъв повод. Макар че трябва да кажа, че самият той прекъсва чудесно.

Себ все поглеждаше към вратата, през която влизаха съдебни служители, адвокати, журналисти и всички, които проявяваха интерес към делото, но не и мистър Грей. Оставаха петнайсет минути, а него още го нямаше. В десет без десет мистър Кармън започна да ги поглежда въпросително. В десет без пет Арнолд стана доста неспокоен, тъй като съдията със сигурност щеше да го пита къде е главният защитник, а той не знаеше. Десет.

Съдия Ъркърт влезе, кимна и зае мястото си на подиума. Увери се, че ответникът и съдебните заседатели са по местата си. Накрая погледна надолу и видя, че мистър Кармън е седнал на ръба на мястото си в очакване на началото. Съдията щеше да му угоди, но не виждаше главния защитник.

— Мистър Кармън, щях да ви кажа да изнесете заключителното си обръщение, но изглежда, че мистър Грей не е сред нас.

Едва изрекъл тези думи, вратата в другия край на залата се отвори и Гилбърт Грей нахълта с развяваща се тога, оправяше перуката си в движение.

— Добро утро, мистър Грей — каза съдията, след като адвокатът седна. — Имате ли нещо против да призова мистър Кармън да изнесе

заклучителната си реч? — Не направи опит да скрие сарказма си.

— Моите извинения, милорд, но ще ви помоля да ми позволите да привлече свидетел, който има нови доказателства за съда.

Мистър Кармън седна и затвори рязко папката си. Облегна се назад и зачака да види кой би могъл да е въпросният свидетел.

— И мога ли да попитам кой е този нов свидетел, мистър Грей?

— Милорд, няма да призовавам нов свидетел, а мистър Колиър.

Искането очевидно изненада всички, включително и мистър Кармън, и мина известно време, преди шумът в залата да утихне и съдията да може да зададе следващия си въпрос. Той се наведе напред и погледна към обвинителя.

— Мистър Кармън, имате ли някакви възражения мистър Колиър да бъде призован отново в последния момент?

На Кармън му се искаше да каже: да, определено имам, милорд, но не беше сигурен на какви основания би могъл да възрази срещу допълнителни показания от страна на главния свидетел на обвинението.

— Нямам възражения, милорд, макар че ми е любопитно да разбера какви нови доказателства може да са се появили през уикенда.

— Какво ще кажете да разберем? — отвърна съдията и се обърна към секретаря. — Извикайте мистър Дейвид Колиър.

Старшият митничар влезе в залата и отново застана на свидетелската банка. Лицето му бе непроницаемо. Съдията му напомни, че още е под клетва.

— Добро утро, мистър Колиър — каза Грей. — Мога ли да потвърдя, че този път се явявате по свое собствено искане, а не като свидетел на обвинението?

Себастиан нямаше как да не забележи, че мистър Грей беше заменил враждебния тон към свидетеля с по-дружески.

— Точно така, сър.

— И защо пожелахте да се явите отново?

— Боях се, че ако не го направя, може да бъде извършена несправедливост.

Залата отново зашумя. Мистър Грей не направи опит да продължи, докато не се възцари тишина.

— Бихте ли обяснили по-подробно, мистър Колиър?

— В петък вечерта ми се обади колега от Франкфурт да ме информира за един случай в града, за който сметнал, че трябва да знам. По време на разговора открих каква е причината мисис Аиша Обгабо, стюардесата от полет 207, да даде само писмени свидетелства пред съда.

— И каква е причината? — попита мистър Грей.

— Тя е в затвора, излежава шестгодишна присъда, свързана с наркотици от клас А.

Този път съдията не се опита да усмири врявата, причинена от разкритието на Колиър.

— И защо това трябва да има някакво отношение към делото? — попита мистър Грей, след като редът бе възстановен.

— Няколко седмици след задържането на Бишара мисис Обгабо била арестувана за притежание на две унции марихуана.

— Марихуаната в Германия за наркотик от клас А ли се смята? — невярващо попита съдията.

— Не, милорд. За това престъпление съдията я осъдил условно на шест месеца и наредил тя да бъде депортирана обратно в Нигерия.

— Тогава защо не си е в Нигерия? — попита съдията.

— Защото по време на процеса станало ясно, че мисис Обгабо имала връзка с капитана на самолета, на който работела като стюардеса. Ако я бяха пратили обратно в Нигерия, милорд, са щели да я арестуват за прелюбодеяние и да я намерят за виновна, а според шериата наказанието за прелюбодеяние е убиване с камъни. Затова в края на процеса, когато съдията я попитал дали иска да признае други простъпки, преди да произнесе присъдата си, тя признала, че ѝ била платена голяма сума, за да постави тринайсет унции хероин в сака на пътник от първа класа на полета на „Нигерия Еървейс“ от Лагос за Лондон. Мисис Обгабо не могла да си спомни името на пътника, но помнела, че сакът, в който сложила хероина, имал инициали ХБ. За това престъпление съдията я осъдил на шест години затвор, което според адвоката ѝ е предостатъчно време да подаде молба за убежище като политически бежанец.

Този път съдията прие, че ще му се наложи да чака малко повече, преди залата да се върне към някакво подобие на ред. Той се облегна назад в стола си, а неколцина журналисти се втурнаха навън в търсене на най-близкия телефон.

Себастиан забеляза, че за първи път съдебните заседатели гледат към обвиняемия и неколцина дори му се усмихват. Не забеляза обаче, че Ейдриън Слоун тихомълком се измъкна навън. Мистър Грей продължаваше да стои, но не направи опит да заговори, докато редът не се възстанови.

— Мистър Колиър, благодаря за вашата почтеност и чувството ви за дълг. Ако позволите да кажа, вие сте гордост за професията ви. — Мистър Грей затвори папката си и погледна нагоре към съдията. — Нямам повече въпроси, милорд.

— Имате ли въпроси към свидетеля, мистър Кармън? — попита съдията.

Кармън се посъветва с екипа на обвинението, след което погледна нагоре.

— Не, милорд. Макар че трябва да призная, че намирам за донякъде иронично, че именно аз посочих на Ваша Чест, че репутацията на свидетеля е безупречна.

— Свалям ви шапка, мистър Кармън — каза съдията и докосна пицната си перука.

— И имайки предвид това, милорд — продължи Кармън, — обвинението оттегля всички обвинения срещу ответника.

Мистър Кармън си седна, а залата избухна в аплодисменти.

Журналисти драскаха яростно. Опитни съдебни служители се опитваха да не показват емоции, а седящият на мястото на подсъдимия изглеждаше замаян от случващото се. Съдия Ъркърт изглеждаше единственият в залата, запазил пълно спокойствие. Обърна се към човека на подсъдимата скамейка и каза високо:

— Мистър Бишара, Короната оттегля всичките си обвинения срещу вас. Свободен сте и можете да напуснете съда, при това без нито едно петънце върху репутацията си.

Себастиан скочи и прегърна Рос, а главният защитник и обвинителят се поклониха един на друг с шеговита сериозност, след което си стиснаха ръцете.

— Джордж, изглежда, че остатъкът от деня ни е свободен — каза Гили Грей. — Какво ще кажеш да обядваме и да поиграем голф?

38.

— Добре дошли отново, господин председател.

— Благодаря, Рос — каза Хаким, докато заемаше мястото зад бюрото си за първи път от пет месеца. — Но честно казано, не знам как да ви благодаря за всичко, което направихте не само лично за мен, но и най-вече за банката.

— Не го направих сам — отвърна Рос. — Във „Фартингс“ имате много добър екип начело със Себастиан, който работеше в часове, каквито дори ги няма на часовника.

— Арнолд ми каза, че покрай всичко друго съм превърнал и личния му живот в каша.

— Мисля, че ще откриете, че нещата в тази посока са се пооправили.

— Ще бъде ли от полза, ако пиша на Саманта и ѝ обясня защо Себ е трябвало така спешно да напусне Вашингтон?

— Тя вече знае. Но не би навредило.

— Има ли някой конкретен, на когото трябва да благодаря?

— Целият екип даде всичко от себе си, но решението на Джайлс Барингтън да влезе в борда отправи ясно съобщение на врагове и приятели.

— Толкова много съм задължен на фамилията Барингтън, че ще е почти невъзможно да им се отплатя.

— Те не мислят така, господин председател.

— В това е силата им.

— И слабостта на неприятелите ви.

— Между другото, видяхте ли как бяха акциите ни при отварянето на борсата сутринта?

— Върнали са се почти там, където бяха преди... — Рос се поколеба.

— Преди да вляза в затвора. Джими Голдсмит ми се обади сутринта да ми каже, че ще пуска своите акции по малко на пазара през следващите шест месеца.

— Ще направи доста добра печалба.

— Напълно заслужена, като се има предвид рискът, който пое, когато повечето хора решиха, че потъваме.

— А от тях най-добър пример е Ейдриън Слоун. За съжаление, той също направи удар, макар и поради погрешни причини.

— Е, поне няма да може да седне в борда, след като продаде акциите си. Бих платил щедро, за да можех да присъствам на заседанието, когато Джими е казал на Слоун съвсем точно какво мисли за него.

— Мисля, че ще го намерите подробно записано в протоколите, господин председател.

— Със сигурност, но ми се иска разговорът да беше записан, за да си го пускам... отново и отново.

— Слоун не беше единственият, напуснал уж потъващия кораб. Едва ли ще се изненадате да чуете, че един-двама от старите клиенти се опитват да се качат отново на борда. „Никога не съм се съмнявал, друже.“

— Надявам се да сте пуснали тези другари един след друг по дъската — прочувствено каза Хаким.

— Не отидох толкова далеч, господин председател. Но все пак ясно дадох да се разбере, че няма да им бъдат предложени същите привилегировани условия, на които се радваха в миналото.

Хаким избухна в смях.

— Знаете ли, Рос, понякога не бих отказал мъничко от мъдростта и дипломацията ви. — Тонът на председателя се промени. — Смея ли да попитам дали сме на път да разберем кой е платил на стюардесата да пробута хероина в багажа ми?

— Бари Хамънд твърди, че списъкът му на заподозрени е сведен до трима.

— Предполагам, че единият от тях е Дезмънд Мелър.

— Подпомаган и подбуждан от Ейдриън Слоун и Джим Нолс. Но Бари ме предупреди, че няма да е лесно да се докаже.

— Би било невъзможно без помощта на мистър Колиър, който можеше да предпочете да замълчи и да не влиза в центъра на вниманието. Може би няма да е зле да го пратим с жена му на екскурзия на „Барингтън“ до Бахамите.

— Не мисля, господин председател. Дейвид Колиър прави всичко по устав. Дори когато Бари го заведе на обяд да му благодари за

всичко, което направи, той настоял да си поделят сметката. Не, предлагам благодарствено писмо и тъй като е почитател на Дикенс, може би пълното първо издание на съчиненията му?

— Отлична идея.

— Не е моя. Отново можете да благодарите на Бари Хамънд за хрумването. Двамата са станали като дупе и гащи и всяка събота следобед ходят да гледат Осите.

— Осите ли? — озадачи се Хаким.

— Лондонски отбор по ръгби, който и двамата подкрепят от години.

— Как ще ме посъветвате да благодаря подобаващо на Бари?

— Вече му платих бонуса, за който се разбрахте, ако бъдете обявен за невинен, и той още работи върху това кой е уредил стюардесата да подхвърли наркотика в сака ви. Но отказва да ми даде каквито и да било подробности, докато не закове кучия син.

— Типично за Бари.

— Освен това ми каза, че сте го помолили да намери повече информация за Кристина Бергстрьом, което ме озадачи, защото бях убеден, че тя казва истината, и не виждам никаква причина...

— След като вече не сте председател, Рос, какви са планове ви занапред?

Макар че внезапната смяна на темата бе очевадна, Рос продължи в същия тон.

— С Джийн отиваме на почивка в Бирма. Винаги сме искали да видим тази страна. А след като се върнем в Шотландия, смятаме да прекараме остатъка от дните си в една вила до Гълейн, от която се открива зашеметяващ изглед към Фърт ъф Форт и която по една случайност се намира точно до голф игрището Мюрфийлд, където ще прекарвам много радостни часове в работа по хандикапа си.

— Не ви разбирам, Рос.

— Кое е добре, господин председател, защото в противен случай само ще нагазите в пясъка. Не по-малко важно е, че Гълейн е на северния бряг на Фърт, където пъстървата е на път да открие, че съм се върнал да си отмъстя.

— Това означава ли, че с нищо не мога да ви убедя да останете в борда?

— Категорично. Вече получихте оставката ми и ако довечера не съм в „Летящият шотландец“, не знам кой от нас двамата Джийн ще убие най-напред.

— С вас мога да се справя, но не и с Джийн. Това означава ли, че сте приключили сделката с идиличната вила, за която ми казахте?

— Почти — отвърна Рос. — Остава да продам апартамента си в Единбург, преди да мога да подпиша договора.

— Моля предайте поздравите ми на Джийн и ѝ кажете колко съм ѝ благодарен, че ви е позволила да се върнете за пет месеца от почивка. Прекарайте чудесно в Бирма и още веднъж благодаря.

Рос се канеше да се ръкува с председателя, но Хаким скочи и го прегърна с мечешка прегръдка — нещо, което шотландецът не бе изпитвал никога досега.

След като Рос си тръгна, Хаким отиде до прозореца и изчака, докато не го видя как излиза от сградата и хваща такси. После се върна при бюрото си и каза на секретарката си да го свърже с мистър Вон от „Савил“.

— Мистър Бишара, радвам се да ви чуя. Мога ли да ви предложа дуплексен апартамент в Мейфеър на отлично място, с отличен изглед към парка...

— Не, мистър Вон, не можете. Но бихте могли да ми продадете апартамент в Единбург, за който знам, че е в списъка ви от няколко месеца.

— Вече получихме предложение за имота на мистър Бюканан на Аргайл стрийт, но то е с две хиляди по-малко от исканата цена.

— Добре, тогава го извадете от пазара, продайте го на желаещия и аз ще покрия недостига.

— Става дума за две хиляди паунда, мистър Бишара.

— И два пъти повече ще е малко — отвърна Хаким.

ДЖАЙЛС БАРИНГТЪН
1976 — 1977

Кабинетът на губернатора

12 юни 1976

Скъпи лорд Барингтън,

Може би не ме помните, но се срещнахме преди дванайсет години при първото плаване на „Бъкингам“ до Ню Йорк. По онова време бях конгресмен от единайсети окръг на Луизиана, по-известен като Батън Руж. По-късно станах губернатор и неотдавна бях преизбран за втори мандат. Позволете да Ви поздравя за завръщането Ви в кабинета като лидер на лордовете.

Пиша ви, за да ви уведомя, че в края на юли ще бъда за няколко дни в Лондон, и се питах дали можете да отделите време да се срещнем по един частен въпрос, свързан с мой близък приятел, избирател и един от големите поддръжници на моята партия.

Приятелят ми имаше неприятно изживяване с някоя си лейди Вирджиния Фенуик при посещението си в Лондон преди около пет години, за която впоследствие научих, че е била Ваша съпруга. Въпросът, по който искам да потърся съвета Ви, не поставя в добра светлина лейди Вирджиния, с която може би все още сте в добри отношения. Ако случаят е такъв, разбира се, ще Ви разбера и ще се опитам да разреша проблема по някакъв друг начин.

Очаквам с нетърпение отговора Ви.
Искрено Ваш:

Хейдън Ранкин

Джайлс много добре си спомняше губернатора. Проницателните му съвети и дискретност бяха помогнали да предотвратят сериозна катастрофа, когато ИРА се опита да потопи „Бъкингъм“ на първото му плаване, и той определено не беше забравил прощалните думи на Хейдън Ранкин: „Длъжник сте ми“.

Джайлс незабавно написа отговор, че за него ще е удоволствие да се види с Хейдън при идването му в Лондон. Не на последно място (макар да го пропусна в писмото) защото с нетърпение очакваше да научи как така бившата му жена се е забъркала с един от най-близките приятели на губернатора на Луизиана. Това би могло и най-сетне да разреши мистерията около малкия Фреди.

Зарадва се, че Хейдън е бил преизбран за втори мандат, но не се чувстваше така уверен за шансовете за успех на собствената му партия на следващите избори, макар че не изгаряше от желание да го признае, особено на Ема.

След изненадващата оставка на Харолд Уилсън през април 1976 г. новият премиер Джим Калахан се беше обърнал към Джайлс с молба отново да поеме кампанията за спорните места и през последните два месеца той обикаляше избирателни райони на далечни места като Абърдийн и Плимут. Когато Калахан помоли Джайлс за реалистична оценка на резултатите от бъдещите избори, той предупреди „късметлията Джим“, че този път може и да не изкара особен късмет.

— Мога ли да говоря със Себастиан Клифтън?

— На телефона.

— Мистър Клифтън, обаждам се от Съединените щати. Ще приемете ли разговор за ваша сметка с мис Джесика Клифтън?

— Да.

— Здравсти, тате.

— Здравсти, Джеси, как си?

— Чудесно, благодаря.

— А майка ти?

— Още работя върху нея, но се обаждам да се уверя, че ще бъдеш с нас в Рим следващия месец.

— Вече резервирах стая в „Албегро дел Сенато“ на Пиаца дела Ротонда. Точно срещу Пантеона. Вие къде ще отседнете?

— При дядо и баба в американското посолство. Не знам дали си се срещал с дядо, но той е супер готин.

— Да, срещал съм се. Посетих го, когато бе шеф на мисията в посолството в Лондон, и поисках разрешението му да се ожения за майка ти.

— Колко очарователно старомодно от твоя страна, татко, но не си струва да се тормозиш да го правиш отново, защото вече получих одобрението му и не се сещам за по-романтичен град от Рим, в който да поискаш ръката на мама.

— Само не ми казвай, че се обаждаш на посланика в Рим за негова сметка!

— Да, но само веднъж седмично. С нетърпение очаквам да видя дядо Хари и дядо Джайлс. Така ще мога да ги добавя към списъка си и ще им кажа, че смяташ да поискаш ръката на мама.

— Да разбирам ли, че вече си избрала датата, часа и мястото?

— Да, разбира се. Ще трябва да е във вторник, когато имаме билети за галерията Боргезе. Знам, че мама с нетърпение очаква да види творбите на Бернини и „Паолина Боргезе“ на Канова.

— Знаеш ли, че галерията е кръстена на сестрата на Наполеон?

— Не знаех, че си бил в Рим, тате.

— Може и да се изненадаш, Джеси, но има хора, които бродят по тази земя отпреди шейсет и пета.

— Да, знам. Чела съм за тях в учебниците по история.

— Случайно да ти се иска да управляваш банка?

— Не, благодаря, тате. Просто нямам време покрай подготовката за следващата изложба и опитите да организирам вас двамата.

— Направо не мога да си представя как сме оцелявали преди теб.

— Не много добре, доколкото разбирам. Между другото, да си попадал някога на човек на име Морис Суон от Шифнал в Шорпшър?

— Да, но няма начин да е още жив.

— Жив е, и още как, защото покани мама да открие училищния му театър. За какво става дума?

— Дълга история — отвърна Себ.

Дезмънд Мелър закъсня няколко минути и след като Вирджиния му наля уиски, заговори направо по същество.

— Удържах на думата си и дойде време вие да удържите на своята. — Вирджиния не коментира. — Направих много пари през годините, Вирджиния, и наскоро получих сериозна оферта за „Мелър Травъл“, която може да ми позволи дори да придобия основен дял във „Фартингс Банк“.

Вирджиния отново напълни чашата му с „Глен Фенуик“.

— И какво мога да направя за вас?

— С две думи, искам рицарското звание, което обещахте, че ще ми уредите, когато се нуждаехте от помощта ми да убедя онези американски детективи, че при вас всичко е изрядно.

Вирджиния много добре си даваше сметка, че самата идея Дезмънд Мелър да стане рицар е абсурдна, но вече бе видяла начин да обърне това в своя полза.

— Честно казано, Дезмънд, изненадана съм, че още не сте номиниран за титлата.

— Така ли става? — попита Мелър. — Някой трябва да ме номинира ли?

— Да, почетният комитет, подобрена група благородници, необходимите препоръки — и ако те сметнат кандидата за подходящ, дават одобрението си.

— Случайно да познавате някой от въпросния комитет?

— Никой не бива да научава кой членува в него. Това е старателно пазена тайна. В противен случай непрекъснато ще ги заливат с препоръки за напълно неподходящи хора.

— В такъв случай какви шансове имам? — попита Мелър.

— По-добри, отколкото повечето — отвърна Вирджиния, — защото председателят на комитета по една случайност е стар семеен приятел.

— Кой е той?

— Ако ви кажа, трябва да се закълнете да го пазите в тайна, защото ако си помисли дори за момент, че знаете, ще се простите завинаги с изгледите да станете рицар.

— Имате думата ми, Вирджиния.

— Херцогът на Хартфорд, Перегрин за приятелите си, е председател на комитета през последните десет години.

— Как, по дяволите, мога да се срещна с херцог?

— Както казах, той е личен приятел, така че ще го покана на коктейл, на който ще ви се удаде възможност да се запознаете. Но преди това имаме много работа за вършене.

— Каква работа?

— Първо трябва да започнете голяма кампания, ако искате да ви приемат сериозно.

— Каква кампания?

— В пресата редовно трябва да излизат статии за фирмата ви и колко успешна е била през годините, с особено ударение върху износа. Почетният комитет винаги реагира благосклонно на думата „експорт“.

— Това лесно може да се уреди. „Мелър Травъл“ има клонове по целия свят.

— Освен това харесват думата „благотворителност“. Ще трябва да ви видят да поддържате различни местни и национални каузи с редовни снимки, които да привлекат вниманието им, така че щом името ви се появи пред комитета, някой да каже „Между другото, този се занимава с много благотворителност“.

— Явно знаете доста за тези неща, Вирджиния.

— Надявам се. В тези води сме от над четиристотин години.

— Е, ще ми помогнете ли? Очевидно няма да мога да се справя сам.

— При нормални обстоятелства бих ви помогнала с огромно удоволствие, Дезмънд, но вие най-добре знаете, че вече не съм дама без ангажименти.

— Но вие ми дадохте думата си!

— И смятам да я удържа. Но ако искате всичко да стане както трябва, Дезмънд, ще трябва да отделя много време, за да съм сигурна, че ще бъдете канен на всички подходящи благотворителни балове, да ви канят да изнасяте речи на подходящите бизнес конференции, като в същото време ви уреждам срещи — без никой да научава, разбира се — с определени членове на почетния комитет, включително с херцога.

— Петстотин паунда месечно ще помогнат ли това да се случи?

— Плюс разходите. Ще се наложи да се срещам с някои доста влиятелни хора.

— Споразумяхме се, Вирджиния. Още днес ще напиша нареждане по сметката ви да бъдат превеждани по петстотин паунда месечно. И тъй като винаги съм вярвал в стимулите, ще получите бонус от десет хиляди в деня, в който мечът на Нейно Величество докосне рамото ми.

Бонус, който Вирджиния приемаше, че никога нямаше да осребри.

Когато Мелър най-сетне си тръгна, Вирджиния въздъхна с облекчение. Наистина бе стара приятелка с херцог Хартфорд, но много добре знаеше, че той не е член на почетния комитет. Все пак нищо не пречеше да покани Перегрин на коктейл, за да го запознае с Мелър, щом това щеше да поддържа надеждите му живи и в същото време да гарантира, че тя ще получава ежемесечния си чек плюс разходите.

Започна да мисли за други подходящи кандидати за почетния комитет, които да запознае с Мелър. Завладяващо бе, че някой, който обикновено е така проникателен и пресметлив, може да е толкова наивен и лековерен, когато не е в свои води. Все пак Вирджиния реши, че не може да си позволи да прекалява.

40.

Когато преговорите приключиха и договорите бяха подписани, Себастиан беше въодушевен и изтощен едновременно. С французите открай време не беше лесно да се прави бизнес — не на последно място поради факта, че се преструваха, че не знаят английски, всеки път, когато им се наложеше да отговарят на неудобен въпрос.

Когато се върна в хотела, мечтаеше единствено за лека вечеря, горещ душ и легло, тъй като си бе резервирал място за първия полет от „Шарл дьо Гол“ на сутринта. Изучаваше менюто на румсървиса, когато телефонът иззвъня.

— От рецепцията, сър. Желаете ли масаж?

— Не, благодаря.

— Предлагаме тази услуга на всички първостепенни гости, сър, без това да се отразява на сметката.

— Добре, убедихте ме. Пратете го.

— Всъщност е жена, сър. Китайка е и е отлична масажистка, но се боя, че английският ѝ е малко ограничен.

Себ свали дрехите си, облече халата на хотела и зачака. След няколко минути на вратата се почука. Той отвори и се озова пред жена с бял анцуг със сгъваема маса за масаж в едната ръка и малко куфарче в другата.

— Мей Лин — каза тя и се поклони ниско.

— Заповядайте — каза Себ.

Тя влезе, разпъна масажната маса в средата на стаята, след което изчезна в банята и се върна след секунди с две големи кърпи. После отвори куфарчето и извади няколко шишета и кутии с масла и кремове.

Поклони се отново и даде знак на Себ да легне по корем на масата. Той свали халата и се подчини; чувстваше се малко смутен, че е само по боксерки.

След няколко минути бърхане тя откри старо нараняване от скуош на левия му прасец, а секунди по-късно и наскоро скъсан мускул на рамото. Заби дълбоко пръсти и не след дълго Себ се отпусна — намираше се в ръцете на истинска професионалистка.

Докато Мей Лин работеше по врата му, телефонът иззвъня. Себ знаеше, че го търси Хаким, за да разбере как е минала сделката с французите. Канеше се с неохота да слезе от масата и да отговори, но преди да помръдне, Мей Лин вдигна слушалката и я поднесе до ухото му.

— Съжалявам, че ви безпокоя, сър, но ви търси някой си мистър Бишара — каза телефонистката.

— Свържете ме.

— Как мина? — бяха първите думи на председателя.

— Разбрахме се на 3,8 процента годишно — каза Себ, докато Мей Лин забиваше още по-дълбоко пръсти в плешката му, откривайки точното място. — Но само при условие, че френският франк не падне под сегашния си курс към паунда, който е 9,42.

— Добра работа, Себ, защото ако си спомням правилно, беше готов на 3,4 процента и дори допускаше франкът да се обезцени с още десет процента.

— Да, но след сериозни преговори и няколко бутилки доста добро вино склониха. Имам договора на френски и на английски.

— Кога да те очакваме?

— Ще взема първия полет до „Хийтроу“ утре сутринта, така че би трябвало да съм в офиса преди дванайсет.

— Би ли се отбил при мен веднага щом се върнеш? Трябва спешно да обсъдя нещо с теб.

— Разбира се.

— Между другото, получих очарователно писмо от Саманта. Пише ми, че е много доволна от изхода на делото.

— Откъде е научила за това? — попита Себ.

— Явно си казал на Джесика.

— Да, Джеси ми се обаждат два или три пъти седмично. Винаги за моя сметка, естествено.

— Разговаря и с мен на няколко пъти.

— Джеси ви се е обаждала за ваша сметка?

— Само когато не може да се свърже с теб.

— Ще я убия.

— Не, не — каза Хаким. — Недей. Тя е много приятна утеха в сравнение с повечето други, които ме търсят, макар че господ да е на помощ на мъжа, който ще се ожени за нея.

— Никой няма да е достатъчно добър за това.

— А Саманта? Ти достатъчно добър ли си за нея?

— Разбира се, че не, но не съм се отказал, защото Джеси ми каза, че през лятото ще ходят в Рим и се надяват да видят всички деветнайсет картини на Караваджо.

— Предполагам, че си планирал отпуската си по същото време?

— Вие сте по-лош и от Джеси. Няма да се изненадам, ако сте се съюзили.

— Ще се видим утре към дванайсет — каза Хаким и затвори.

Мей Лин остави телефона на малката масичка в ъгъла на стаята и започна да работи по врата на Себ, който се чудеше защо председателят иска да го види веднага щом се върне и защо не бе пожелал да обсъжда въпроса по телефона.

Часовникът на Мей Лин тихо избръмча — часът ѝ бе изтекъл. Себ беше така отпуснат, че почти бе заспал. Слезе от масата, отиде в спалнята и извади банкнота от десет франка от портфейла си. Когато се върна, масата вече беше сгъната, шишетата и кутиите прибрани в куфарчето, а кърпите — пратени в коша за пране.

Той даде бакшиша на Мей Лин и тя се поклони ниско, след което бързо излезе. Себ седна до телефона, но мина известно време преди да вдигне слушалката.

— Да, мистър Клифтън?

— Бих искал да се обадя в Щатите.

41.

— Някаква представа защо председателят иска да ме види толкова спешно?

— Не, мистър Клифтън — отвърна Рейчъл. — Но мога да ви кажа, че Бари Хамънд е при него.

— Ясно. Прати английското копие от договора на счетоводството и им напомни, че първото плащане е в последния ден на тримесечието, във франкове.

— А френското копие?

— Сложи го с другите в шкафа за събиране на прах. Ще се върна веднага след срещата с председателя.

Себастиан излезе от кабинета си, мина бързо по коридора и почука на вратата на председателя. Влезе и завари Хаким увлечен в разговор с Бари Хамънд и някаква китайка.

— Добре дошъл, Себ. Разбира се, познаваш Бари Хамънд, а мисля, че вече познаваш и Мей Лин.

Себастиан зяпна китайката. Да, наистина беше Мей Лин. Тя стана и стисна ръката му — вече не беше нито почтителна, нито срамежлива.

— Приятно ми е да ви видя отново, мистър Клифтън.

Себ реши да седне в най-близкото кресло преди краката му да са се подкосили.

— Поздрави за триумфа ти и за договорката, която изкопчи от французите, Себ — каза Хаким. — Браво. Само ми напомни детайлите. Не. Мей Лин, защо не ми напомните вие?

— Плащания от 3,8 процента годишно, докато обменният курс остане на 9,42 франка за паунд.

Себ се хвана за главата. Не знаеше дали да се смее, или да плаче.

— И ако мога да добавя, мистър Клифтън, колко е приятно да си помислиш, че дъщеря ви Джесика ви се обажда от Щатите два, понякога три пъти седмично и винаги й позволявате да го прави за ваша сметка.

Хаким и Бари избухнаха в смях. Бузите на Себ пламнаха.

— Няма нищо лошо — каза Хаким. — Бари, защо не обясните на Себ защо му причиняваме всичко това?

— Макар вече да сме почти сигурни, че или Ейдриън Слоун, или Дезмънд Мелър, или пък двамата в тандем са отговорни за подхвърлянето на наркотиците в багажа на мистър Бишара, все още сме далеч от доказването. Както вероятно знаете, Слоун има апартамент в Кенсингтън, докато основното жилище на Мелър е в Глостър, макар че има квартира и над офиса си в Бристол. И неотдавна открихме, че всеки път, когато идва в Лондон, той винаги отсяда в една и съща стая в един и същи хотел. „Суон“ в Сейнт Джеймс.

— Главният портиер там, който ще остане безименен — поде Мей Лин, — е бивше лондонско ченге като Бари и мен. Неотдавна той посъветва Мелър да се възползва от безплатните масажи, предлагани от хотела само на редовните клиенти.

— Той очевидно харесва особено уменията на Мей Лин — продължи Хамънд, — защото вече винаги я ангажира предварително. Така научихме, че ще отседне в „Суон“ следващия вторник. Има резервация за масаж в четири и трийсет следобед, а аз резервирах стаята му за предния ден, което ще ми осигури предостатъчно време да инсталирам подслушвателно устройство, така че да чуваме какво си говорят със Слоун.

— Но какво ви кара да мислите, че Слоун ще му се обади?

— Не е нужно да го прави. Мелър никога не пуска телефона и номерът, на който звъни най-често, е на Слоун.

— Но Слоун няма ли да внимава какво казва по телефона?

— Обикновено внимава, но Мелър понякога го подтиква и Слоун не може да устои и от време на време се изпуска. И вероятно си мисли, че Мелър му се обажда от офиса си и че линията е сигурна.

— Но те могат да говорят за нещо, което не ни е от никаква полза — каза Себ.

— Може и да сте прав, мистър Клифтън, защото това ще бъде четвъртата среща на Мей Лин с Мелър и макар че във всеки разговор между Мелър и Слоун се появяват някои ключови думи като Фартингс, Бишара, Клифтън, Барингтън и понякога Хардкасл и Кауфман, те все още не са казали нищо съществено. Но след като вече изслушах трите предишни записа, ще позная гласа на Мелър или Слоун веднага щом го чуя. Това е важно, защото Дейвид Колиър ми даде копие на записа на

анонимния сигнал. Снощи го изслушах отново и мога да ви кажа, че гласът е на Ейдриън Слоун.

— Добра работа, Бари — каза Хаким. — Но как ще докажем, че Мелър също е замесен?

— Точно тук се включва Мей Лин — каза Бари. — Сигурен съм, че тя постепенно ще го омагьоса, както омагьоса вас, мистър Клифтън. А сега, освен ако нямате повече въпроси, трябва да се захващаме за работа.

— Само един. — Себ се обърна към Мей Лин. — Докато седях тук, вратът ми леко се схвана и се питам...

Докато Дезмънд Мелър се събличаше в банята, Мей Лин приготви масата за масаж. Той излезе само по гащета. Потупа я по задника, докато се настаняваше на масата, доволен, че тя вече е сложила телефона до главата му.

Мелър вдигна слушалката и започна да набира още преди Мей Лин да е започнала да работи по стъпалата му. Масажът на стъпалата му харесваше най-много от всяка друга част на тялото му. Е, почти всяка. Но Мей Лин от самото начало ясно бе дала да се разбере, че за това и дума не може да става, дори да ѝ предлага пари в брой.

Първото му обаждане бе до банкера му и единственото интересно беше, че се съгласи компанията му да плати последните разходи на лейди Вирджиния Фенуик на стойност 92,75 паунда — сума, която сякаш растеше всеки месец. Трябваше да поговори за това с нея. Вече бе направил дарение от хиляда паунда за закупуване на орган за катедралата в Бристол — сграда, в която никога не бе стъпвал.

Второто му обаждане бе до секретарката му в „Мелър Травъл“ в Бристол. Навиква горкото момиче почти двацет минути, за което време Мей Лин стигна до раменете му. Започваше да се бои, че това ще е поредният пропилян масаж, когато той внезапно тресна слушалката и започна да набира отново.

— Кой се обажда?

— Дез Мелър.

— О, здрасти, Дез — каза Слоун, чийто тон за миг от грубиянски стана ласкателен. — Какво има?

— Отърва ли се от всичките ми акции във „Фартингс“? Забелязах, че днес сутринта се бяха качили още.

— Останаха ти още петнайсет хиляди, но вече си покрил първоначалната инвестиция и дори имаш малка печалба. Така че можеш да ги задържиш и да видиш дали няма да се качат още, или да ги продадеш.

— Винаги продавай, когато си напред, Ейдриън. Мислех, че съм те научил.

— Нямаше да е нужно да го правим, ако онази тъпа нигерийска кучка си беше държала устата затворена — каза Слоун, явно жегнат от ехидното подхвърляне. — Сега можехме да управляваме банката. Следващия път обаче ще го пипна онова копеле.

— Няма да има следващ път — каза Мелър. — Освен ако не е стопроцентово сигурен.

— Повече от сигурен е — отвърна Слоун. — Този път ще бъде уличен в злоупотреба с вътрешна информация и ще изгуби банковия си лиценз.

— Бишара никога няма да се забърка в толкова безотговорно нещо.

— Но някой от дилърите му може и да се забърка. Някой, който е работил за мен, докато бях председател на „Фартингс“.

— Как го държиш?

— Има проблем със залагането. Ако му се плащаше, че залага на последния кон при всяко състезание, досега да е станал милионер. За съжаление кредиторите му го натискат да си уредят сметките с него.

— И какво от това? Веднага щом научи, Бишара ще го изхвърли и никой няма да повярва нито за миг, че е бил замесен.

— На Бишара ще му е трудно да отрече участието си, ако имаме целия разговор на запис.

— Как е възможно подобно нещо? — рязко попита Мелър.

— Когато е извън страната, Бишара непрекъснато поддържа връзка с дилърите си, а е направо изумително на какво е способен един добър електроинженер, ако разполага с най-новото оборудване. Само чуй тези четири записа. — Последва пауза, след което се чу изщракване. — *Не купувай акции на „Амелгамейтид Уайър“, защото в момента водим преговори с тях и ще бъде злоупотреба с вътрешна информация.*

— А ето го и втория — каза Слоун. Отново последва пауза. — *Купи някакъв подарък на секретарката си, Гавин. Тя служи добре на банката от години. Пиши го на моя сметка, но не искам никой да научава, че аз съм го наредил.*

— И третият: *Имаше отлична година, Гавин, продължавай в същия дух и съм сигурен, че това ще се отрази на годишната ти премия.*

Този път мълчанието се проточи и Мелър започна да се чуди дали връзката не е прекъснала.

— А сега, след малко професионално рязане и лепене — каза Слоун, — звучи така: *Купувай акции на „Амелгамейтид Уайър“, но не искам никой да научава, че аз съм го наредил, защото ще бъде злоупотреба с вътрешна информация. Продължавай в същия дух, Гавин, и съм сигурен, че това ще се отрази на годишната ти премия.*

— Бива си го — каза Мелър. — Но какво ще стане, ако бъдат открити останалите записи?

— За разлика от Ричард Никсън, аз лично ще ги унищожа.

— Но твоят човек може отново да се окаже слабата брънка във веригата.

— Не и този път. Хората, с които си има вземане-даване Гавин, не гледат добре на комарджии, които не си плащат дълговете. Вече са го заплашили, че ще му счупят краката.

— Но какво му пречи да размисли, след като се издължи?

— Няма да му дам нито пени, преди да е занесъл записа в Националната банка наред с писмо, започващо със „С голямо съжаление трябва да ви уведомя...“.

— Колко ще ми струва това?

— Малко над двайсет хиляди паунда.

— Без никакви шансове да се разбере, че съм замесен?

— Миналия път разбра ли се? — отвърна Слоун.

— Не, но този път залогът е по-голям.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да си остане само между нас, Ейдриън. Има възможност да бъда в почетния списък на Нова година. — Той се поколеба. — За рицарско звание.

— Моите поздравления — каза Слоун. — Имам чувството, че Националната банка ще одобри сър Дезмънд Мелър да седне на

председателското място на „Фартингс“.

— Твоят човек кога ще занесе записа в Националната банка?

— По някое време идната седмица.

Часовникът на Мей Лин забръмча.

— Точно навреме — каза Мелър, затръшна телефона, слезе от масата и изчезна в банята.

Мей Лин беше съгласна с него. Докато Мелър беше под душа, тя разви микрофона на слушалката и извади записващото устройство. После сгъна масата за масаж, прибра шишенцата и кутийките в куфарчето си и хвърли мръсните кърпи в коша за пране.

Когато Мелър излезе от банята с банкнота от десет паунда, Мей Лин вече се качваше в колата, паркирана пред хотел „Суон“.

— Слава богу, че никога вече няма да срещам този тип — каза тя, докато връчваше записа на Бари Хамънд.

— Сър Дезмънд — каза Вирджиния, когато икономът въведе протежето ѝ в салона.

— Все още не — каза Мелър.

— Но имам чувството, че скоро ще стане. А — каза Вирджиния, като погледна над рамото на Мелър, — Майлс, радвам се, че се отбиваш, като знам колко си зает. Познавате ли се? Дезмънд Мелър е един от водещите бизнесмени в страната. Дезмънд, това е сър Майлс Уотлинг, председател на борда на „Уотлинг Брадърс“.

— Срещали сме се в Аскот, сър Майлс — каза Мелър, докато двамата си стискаха ръцете. — Но няма причина да ме помните.

Винаги се отнасяй уважително към онези, които вече имат титла — това бе едно от златните правила на Вирджиния.

— Как бих могъл да забравя? — отвърна сър Майлс. — Бяхте в ложата на Вирджиния и ми посочихте единствения победител, на когото залагах целия следобед. Как сте, друже?

— Отлично, благодаря — каза Дезмънд, докато Вирджиния влизаше отново с висок възрастен побелял джентълмен под ръка.

— Толкова мило от ваша страна, че дойдохте, Ваша Светлост — каза тя, наблягайки на последните две думи.

— Кой с ума си би помислил да пропусне твое парти, скъпа?

— Колко мило, че го казвате, Перегрин. Мога ли да ви представя известния филантроп мистър Дезмънд Мелър?

— Добър вечер, Ваша Светлост — каза Мелър, повтаряйки обръщението, използвано от Вирджиния. — Много ми е приятно да се запознаем.

— Толкова съжалявам, че херцогинята не е с вас — каза Вирджиния.

— За жалост горкото момиче малко не е добре — каза херцогът. — Но съм сигурен, че ще се оправи за нула време — добави той, докато Бофи Бриджуотър идваше при тях сякаш по даден знак.

— Добър вечер, Дезмънд — каза Бофи, докато му поднасяха чаша шампанско. — Разбрах, че предстоят поздравления?

— Малко избързваш, Бофи — отвърна Мелър и сложи пръст на устните си. — Макар че вече спокойно може да се каже, че сме на финалната права.

Херцогът и сър Майлс наостриха уши.

— Да купя ли още няколко акции от „Мелър Травъл“, преди да бъде оповестена новината за прехвърлянето?

Дезмънд намигна заговорнически.

— Но на никой нито думичка, Бофи.

— Можеш да разчиташ на мен, друже. Гроб съм.

След като остави Дезмънд да побъбри доста време с херцога, Вирджиния го хвана под ръка и го поведе из салона, за да го запознае с другите гости.

— Дама Елинор, мисля, че не познавате Дезмънд Мелър, който...

— Не, не го познавам — каза дама Елинор, — но се радвам, че имам възможност да му благодаря за щедрот му дарение за фонда „Болни деца“.

— За мен е радост да подкрепя изумителната ви работа — каза Дезмънд. Това бе дежурният отговор на Вирджиния, когато разговаряше с президент на благотворителна организация.

След като обиколи салона и разговаря с всички, Дезмънд бе изтощен. Празните приказки и спазването на етикета не бяха неговата представа за добро прекарване на петъчна вечер. Нямаше търпение най-сетне да си тръгне, за да вечеря с Ейдриън Слоун и да разбере дали записът и писмото са представени на Националната банка, но

изчака, докато и последният гост на Вирджиния не си тръгна, за да може да поговори с нея насаме.

— Браво, Дезмънд — бяха първите й думи, когато се върна в салона. — Определено впечатлихте доста влиятелни хора тази вечер.

— Сред тях имаше ли хора от почетния комитет? — отвърна Мелър, връщайки се към обичайната си самоличност.

— Не, но съм сигурна, че мога да накарам сър Майлс и дама Елинор да подпишат документите за номинацията, което ще е от полза, като се има предвид, че и двамата са приятели на херцога.

— И колко още трябва да чакам, преди да получа вести от двореца?

— С подобни неща не може да се бърза — отвърна Вирджиния. — Трябва да разберете, че комитетът не работи припряно.

— Междувременно вие ми струвате цяло състояние, Вирджиния. Изглежда, сте се срещали по обеди и вечери с половината аристократи в страната.

— И с основание, защото те постепенно започват да мислят като мен — каза Вирджиния, докато икономът носеше палтото на Мелър. — Нужно е само още малко търпение, Дезмънд — добави тя и му позволи да се наведе и да я целуне по двете бузи. — Довиждане, сър Дезмънд — подигравателно каза Вирджиния, но едва след като икономът затвори вратата.

— *Купувай акции на „Амелгамейтид Уайър“, но не искам никой да научава, че аз съм го наредил, защото ще бъде злоупотреба с вътрешна информация. Продължавай в същия дух, Гавин, и съм сигурен, че това ще се отрази на годишната ти премия.*

Хаким спря записа.

— Какво повече можем да искаме? След като Комисията по етика чуе четирите записа, Мелър и Слоун няма да могат да покажат лицата си в Сити.

— Но ако решите да представите записите на Националната банка като доказателство — каза Арнолд, — те задължително ще попитат как сме се сдобили с тях. И когато им кажете, могат да решат, че вие самият не сте по-добър от двамата негодници, които искате да видите зад решетките.

— Защо? — попита Хаким. — Записите доказват, че Слоун е организиран подхвърлянето на наркотика, а Мелър е покривал разходите му. И не само това, ами сега се опитват да ме вкарат в капан за втори път с фалшифициран запис, който да остави впечатление, че съм забъркан в злоупотреба с вътрешна информация.

— Така е, но комисията може да реши, че вие също сте нарушили закона, като сте ги записали тайно. И определено не би одобрила подобно нещо.

— Да не искате да кажете, че не бива да използвам записите, за да изчистя името си?

— Да, защото в този случай средствата не оправдават целта. Всеки, който чуе тези записи, ще разбере, че са направени без знанието на участниците, което ще ги направи недопустими в съда. Всъщност накрая може да се наложи *вие* да отговоряте пред закона.

— Но ако им се позволи да представят фалшифицирания запис на комисията и аз не мога да докажа какви са целите им, в най-добрия случай ще се наложи да се оправдавам цяла година, а в най-лошия мога да изгубя банковия си лиценз.

— Това е риск, който лично аз бих поел, ако алтернативата е да ме сравняват с онези двама боклуци — отвърна Арнолд. — И точно такъв е съветът ми. Разбира се, спокойно можете да го игнорирате. Но ако решите да продължите по този курс, боя се, че този път няма да мога да ви представявам. А сега, ако ме извините, трябва да се явя в съда в десет.

Хаким запази мълчание, докато Арнолд не затвори вратата след себе си.

— За какво му плащам на този човек?

— Да ви дава добре обмислената си преценка — отвърна Себастиан. — Кое то не винаги може да е онова, което искате да чуете.

— Но нали поне ти ще се согласиш с мен, че би трябвало да мога да се защита?

— Арнолд нямаше предвид това. Той просто смята, че начинът, по който сте се сдобили със записите, позволява да бъдете обвинен, че не сте по-добър от Слоун и Мелър.

— И ти си съгласен с него?

— Да, защото е достатъчно само да се запitam какво би направил Седрик, ако още седеше на вашия стол.

— Значи от мен се очаква да изтърпя още една година унижения?

— Аз изтърпях петнайсет, защото не се вслушах в съвета на Седрик, така че мога само да ви посъветвам да се вслушате в сина му.

Хаким избута стола си назад, стана и закрачи нервно из стаята. Накрая спря пред Себ.

— Ако и двамата сте против мен...

— Никой не е против вас. На ваша страна сме и искаме само онова, което е във ваш интерес. Разбира се, можете да се обадите на Рос за трето мнение.

— Не е нужно да се обаждам на Рос, за да знам какво ще е мнението му. Но какво трябва да направя, когато човек от собствения ми екип занесе запис на Националната банка и каже на комисията, че смята за свой дълг да докладва за мен?

— Мислете като Седрик, слушайте съветите на Арнолд и накрая ще победите тия кучи синове.

Възрастен господин бавно се затътри по сцената, като се подпираше на два бастуна. Спря в центъра и погледна надолу към пълната зала.

— Господин кмете, дами и господа — започна той, — това е ден, който очаквах с нетърпение повече от четирийсет години. Четирийсет и две, ако трябва да съм точен, като имаше моменти, когато не вярвах, че ще доживея да го видя. Алилуя! — извика той и погледна нагоре към небето, а публиката отвърна със смях и аплодисменти. — Но преди да помоля Саманта Съливан да открие театъра, кръстен на нейно име, позволете да кажа колко се радвам, че Себастиан Клифтън успя да се присъедини към нас днес. Защото без неговата безгранична подкрепа и окуражаване този театър никога нямаше да бъде построен.

Публиката избухна за втори път в аплодисменти, а Морис Суон погледна надолу към благодетеля си, който седеше на първия ред.

— Защо не ми каза, че си спазил обещанието си? — прошепна Саманта и стисна ръката на Себ.

Себастиан се бе питал какви ли чувства ще изпитва към Саманта след изминалите години. Дали щеше да открие, че споменът за миналото се е изпарил? Или... Или не бе нужно да се тревожи, защото ако не друго, се беше влюбил още повече в нея „втория път“? Сам не

бе изгубила нищо от своята привлекателност, нежност, остроумие и красота. Единственият му страх бе, че тя може да не споделя чувствата му. Джесика изобщо не помагаше с доста недискретните си намеци, че е крайно време родителите ѝ да се оженят.

— А сега каня Саманта да се присъедини при мен на сцената за церемонията по откриването.

Саманта се качи по стъпалата и стисна ръката на бившия училищен директор. Обърна се към присъстващите с надеждата, че те няма да забележат колко е притеснена.

— За мен е огромна чест да кръстят театър на мое име — започна тя, — особено като се има предвид, че никога не съм била добра актриса и изпитвам ужас, когато трябва да говоря пред публика. Трябва обаче да кажа колко съм горда от човека, който направи възможно всичко това — Себастиан Клифтън.

Когато аплодисментите най-сетне утихнаха, мистър Суон подаде на Саманта големи ножици. Тя срязва опънатата през сцената лента и цялата публика стана на крака с овации.

През следващия час Саманта, Себастиан и Джесика бяха наобиколени от учители, родители и ученици, които искаха да им благодарят за всичко сторено от мистър Клифтън. Сам погледна Себ и осъзна, че е влюбена в него за втори път. Грубите ръбове на някогашната алчност бяха изчезнали, за да се сменят с разбиране на онова, което другата страна има право да очаква. Себ все ѝ повтаряше какъв щастливец е, че му е даден втори шанс, докато тя чувстваше...

— Виждате колко много означава това за цялата общност — каза мистър Суон. — Ако мога да направя нещо, с което да покажа благодарността си, просто...

— Странно, че го споменавате — прекъсна го Джесика. — Тате ми каза, че навремето сте били директор на училището.

— Да, но това беше много отдавна.

— В такъв случай ще ви извадя от пенсия, за да дирижирате своята лебедова песен.

— Това беше ужасна шега, млада госпожице. Какво сте намислили?

— Искам да изкарате мама и татко на сцената.

Старецът се обърна и бавно изкачи стъпалата към сцената.

— Какво е намислила? — прошепна Саманта.

— Нямам представа — отвърна Себ. — Но май ще е по-просто да ѝ угодим.

Хвана Сам за ръката и я поведе към сцената.

— Себ, сега искам да застанеш в средата на сцената — каза г-н Суон. — Саманта, ти застани срещу него. Себастиан, сега ще паднеш на коляно, ще погледнеш с обожание жената, която обичаш, и ще кажеш репликата си.

Себ тутакси падна на коляно.

— Саманта Етел Съливан, обожавам те и винаги ще те обожавам и най-голямото ми желание е да станеш моя съпруга.

— А сега ти отговори, Саманта — каза Суон.

— При едно условие — твърдо рече тя.

— Не, това го няма в сценария — запротестира Джесика. — Трябва да кажеш: „Ставай, идиот такъв. Всички ни зяпат“.

— Тук трябва да извадиш малката кутийка — каза Суон. — Саманта, трябва да изглеждаш изненадана, когато той я отвори.

Себастиан извади малка червена кутийка от джоба на самото си, отвори я и Сам видя изящния син сапфир, заобиколен от диаманти, който не бе виждала от десет години. Изражението ѝ бе на неподправена изненада.

— А сега последната ти реплика, мамо, стига да си я спомняш.

— Разбира се, че ще се омъжа за теб. Обичам те от деня, в който ме арестуваха заради теб.

Себ стана и постави пръстена на средния пръстен на лявата ѝ ръка. Канеше се да целуне гоненицата си, когато Саманта отстъпи крачка назад.

— Репетирали сте зад гърба ми, нали?

— Така е — призна си Суон. — Но ти винаги ще играеш главната роля.

Себ взе Саманта в обятията си и я целуна нежно по устните, което бе посрещнато със спонтанни аплодисменти от присъстващите.

— Завеса! — обяви мистър Суон.

Сър Пиърс Торнтън, председателят на управата на Националната банка, изпрати покана до председателя на „Фартингс Банк“ да се яви пред Комисията по етика. Описа какво иска да обсъди с него банката и

предаде запечатано копие на записа, както и показанията на един от брокерите на банката, направени пред камера. Комисията даде на мистър Бишара четири седмици за подготовка и го посъветва да се яви с адвокат.

В отговор Арнолд Хардкасл писа, че клиентът му предпочита да се яви пред комисията веднага щом е удобно. Беше уговорена дата.

По пътя обратно за Лондон Себастиан разказа на Саманта за съдържанието на фалшифицирания запис и проблема, пред който е изправен Хаким.

— Седрик щеше да се съгласи със съвета ти, също като мен — каза Сам. — Слоун и Мелър очевидно са негодници и мистър Бишара не бива да пада до тяхното ниво, за да доказва, че е невинен.

— Да се надяваме, че си права — каза Себ, докато излизаше на новата магистрала. — Хаким ще се яви пред Комисията по етика следващата сряда и няма на какво друго да разчита, освен на доброто си име.

— Това би трябвало да е повече от достатъчно — отвърна Сам. — В края на краищата ще бъде очевидно, че казва истината.

— Де да беше така лесно. Мелър и Слоун почти успяха миналия път и ако Хаким не може да докаже, че записът е нагласен, нещата могат да се развият много лошо за него. На всичкото отгоре четирите записа, които доказват невинността му, някак са се изпарили от хранилището.

— Значи те си имат вътрешен човек.

— Брокер на име Гавин Бъкланд, който вече даде доказателствата на комисията. Казал им, че...

— Мамо?

— Мислех, че си заспала — каза Сам и се обърна към дъщеря си, която се беше свила на кълбо на задната седалка.

— Как мога да заспя, като не млъквате? — Тя седна. — Да видим дали съм разбрала положението, защото е ясно, че не внимаващ, мамо.

— От устата на младенеца... — каза Себ.

— И какво според теб съм пропуснала, Джеси?

— Като начало, защо не разкажеш на тате за професор Даниел Хороуиц?

— Кой е той? — попита Себ.
— Мой колега от „Смитсониън“, който... Ама че съм тъпа!
— Понякога се чудя дали наистина сте мои родители — отбеляза
Джесика.

42.

Четиримата седяха срещу комисията в тъмна, облицована с дъбова ламперия стая, в която никой от работещите в Сити не би искал да попада. За повечето, които се намираха от неправилната страна на дългата дъбова маса, това означаваше край на кариерата им.

От другата страна на масата седеше председателят на комисията сър Пиърс Торнтън, бивш шериф на Сити. От дясната му страна бе Найджъл Форман от „Нат Уест“, а от лявата — сър Бъртрам Лейн от „Прайсуотърхаус“. Но може би най-важната фигура бе Хенри VIII, чийто портрет висеше на покритата с червено кадифе стена зад председателя, за да напомня на всички кой е дал на това августейшо тяло кралския печат и одобрението си.

Сър Пиърс се усмихна благо и започна.

— Добро утро, господа. Бих искал първо да благодаря, че дойдохте на този разговор. — Пропусна да каже какви щяха да са последствията, ако не бяха дошли. — Както знаете, мистър Гавин Бъкланд, който работи като брокер във „Фартингс“ през последните единайсет години, отправи сериозно обвинение срещу председателя на банката мистър Хаким Бишара. Той твърди, че мистър Бишара му е наредил да купи голям брой акции на „Амелгамейтид Уайър“ по времето, когато компанията е била в процес на наддаване за купуването на друга компания. За да станат нещата по-неприятни, въпросната друга компания е била представлявана от „Фартингс Банк“.

— Мистър Бъкланд каза пред комисията, че е отказал да изпълни нареждането, тъй като е знаел, че е незаконно, и затова, цитирам, „с натежало сърце“ — каза сър Пиърс, поглеждайки писменото изявление пред себе си, — е решил да докладва на комисията и ни предостави запис на разговора си с мистър Бишара. Целта на този разговор, мистър Бишара, е да ви дадем възможността да се защитите срещу тези обвинения.

Председателят се облегна назад и пусна същата блага усмивка, за да покаже, че е приключил с встъпителните си думи.

Арнолд Хардкаслъ стана от мястото си от другата страна на масата.

— Казвам се Арнолд Хардкаслъ и съм юрисконсулт на банката от двайсет и две години. Бих искал да започна с уточнението, че това е първият случай някой от „Фартингс“ да бъде привикан да се яви пред тази комисия от основаването на банката през 1866 година.

Благата усмивка се появи отново.

— Днес, сър Пиърс, с мен са председателят на „Фартингс“ мистър Хаким Бишара и неговият главен изпълнителен директор мистър Себастиан Клифтън, които несъмнено познавате. Четвъртият от екипа ни, когото едва ли познавате, е професор Даниъл Хороуиц от института „Смитсониън“ във Вашингтон. Той ще обясни присъствието на петия член на екипа ни, Матилда, която също е от „Смитсониън“.

— Ще започна с няколко думи за ролята, която изигра мистър Бишара, откакто стана председател на „Фартингс“ преди четири години — продължи Хардкаслъ. — Няма да се спирам на безбройните награди, които получи от правителствени институции и уважавани организации от целия свят, а само върху неоспоримия факт, че под неговото ръководство „Фартингс“ откри клонове в няколко страни, дава работа на 6412 души и цената на акциите ѝ се утрои. Мистър Бишара много добре осъзнава, че обвинението срещу него е сериозно, тъй като е пряко насочено срещу най-важното в банковото дело — репутацията... Нито аз, нито мистър Бишара ще поемем защитата срещу тези обвинения. Не, ще оставим това на машина, което със сигурност ще бъде първият подобен случай за тази комисия през петстотингодишната ѝ история. Професор Хороуиц, изобретателят на тази машина, може да е непознат за вас, но тъй като ще бъде единственият ни защитник в случая, няма да е зле да ви разкажа малко за него. Младият Даниъл Хороуиц избягал от Германия с родителите си през 1937 година. Семейството се установило в Куинс в Ню Йорк, където баща му открил заложна къща. На седемнайсетгодишна възраст Даниъл влязъл в Йейл, където изучавал физика. Става бакалавър преди да навърши пълнолетие и да получи право да гласува. Продължава образованието си в Масачузетския технологичен институт, където защитава докторската си дисертация върху влиянието на звука в един все по-шумен свят. След това доктор Хороуиц постъпва в „Смитсониън“ като лектор, а девет години по-късно става първият

професор по звука. През 1974 година е награден с престижния Медал за научни постижения на Конгреса и е едва четиринайсетият човек в историята на Съединените щати, удостоен с тази висока награда. — Арнолд направи пауза. — Сър Пиърс, с разрешението на комисията ще помоля професор Хороуиц да поеме защитата ни.

Професорът стана от мястото си, макар че това не си пролича особено, тъй като си остана на същото ниво като седящите членове на комисията. Вниманието на присъстващите обаче бе привлечено не от ръста му, а от огромната плешива глава, кацнала върху тесните му рамене. Лесно би могло да се пропусне, че панталоните му не са виждали ютия от деня, в който са били купени, и че яката на ризата му е орфана. Вратовръзката му бе хлабава, сякаш се беше сетил да я сложи в последния момент. Едва когато професорът отвори уста, комисията осъзна, че се намира в присъствието на гигант.

— Господин председател, сигурно представлявам много странна и неуместна гледка, както съм застанал пред тази височайша и стара институция, за да говоря по темата, която съм изучавал през целия си живот — звука. Очарован съм от камбаните на Биг Бен и от превключването на скоростите на лондонските автобуси. Вчера прекарах значително време в записване на звъна на часовника на „Сейнт Мери льо Бо“. Сигурно ще попитате каква връзка има това със защитата на човек, обвинен в злоупотреба с вътрешна информация? За да отговоря на този въпрос, ще се възползвам от помощта на отрочето ми Матилда, която също като мен никога досега не бе посещавала Лондон.

Професорът отиде до страничната маса, на която бе сложил бял куб със страни около две стъпки и с нещо като телефонна слушалка отстрани. От страната на комисията имаше голям кръгъл циферблат с черни числа от 0 до 120. Дебела червена стрелка сочеше нулата. Ако се съдеше по физиономията на членовете на комисията, Матилда бе успяла да привлече вниманието им.

— С ваше разрешение, сър, ще помоля мистър Бишара да изрече точните думи, които е казал на мистър Бъкланд според обвинението. Но ще ви помоля да не гледате мистър Бишара, а да се съсредоточите върху Матилда.

Членовете на комисията се взряха в машината, а Хаким стана от мястото си, взе слушалката с микрофона и каза: „Купувай акции на

«Амелгамейтид Уайър», но не искам никой да научава, че аз съм го наредил, защото ще бъде злоупотреба с вътрешна информация. Продължавай в същия дух, Гавин, и съм сигурен, че това ще се отрази на годишната ти премия“, след което остави слушалките и си седна.

— Господа, а сега ще ви попитам какво видяхте, докато гледахте Матилда — любезно каза професорът.

— Докато мистър Бишара говореше, стрелката скочи до 76, след това остана между 74 и 78, докато той не остави микрофона, когато тя се върна на нулата — каза сър Пиърс.

— Благодаря, господин председател — каза професорът. — Гласът на средностатистически мъж на възрастта на мистър Бишара има сила някъде между 74 и 78. Тихо говореща жена ще даде показания между 67 и 71, а гласът на по-млад мъж може да достигне сила до 85 или дори 90. Но каквото и да е нивото на гласа на отделния човек, то си остава константно.

— Ако позволите, сега ще пусна на Матилда записа, на който се основава обвинението срещу мистър Бишара — продължи Хороуиц. — И отново ще ви помоля да следите внимателно стрелката.

Членовете на комисията се наведоха напред, докато професорът слагаше лентата в машината. Той натисна копчето за възпроизвеждане и всички изслушаха същите думи за втори път, но сега Матилда отчете много различен резултат.

— Как е възможно това? — попита сър Пиърс.

— Възможно е — отвърна професорът, — защото лентата, представена на комисията, представлява запис не на един, а на четири разговора, както ще демонстрирам.

Той върна лентата и отново натисна копчето.

— *Купувай акции на „Амелгамейтид Уайър“.* — Професорът натисна пауза. — Седемдесет и шест, което е обичайното ниво за мистър Бишара. — Той отново пусна записа. — *Но не искам никой да научава, че аз съм го наредил.* Осемдесет и четири. *Защото ще бъде злоупотреба с вътрешна информация.* Седемдесет и шест, отново в нормата. *Продължавай в същия дух, Гавин.* Осемдесет и едно.

— Как обяснявате това несъответствие? — попита мистър Форман.

— Както вече предположих, сър, представеният на тази комисия запис е компилация от четири различни разговора. Или ако ми

позволите вулгарния американски израз, оригиналите са били накълцани и слепени. Стигнах до заключението, че два от разговорите са се провели по телефона от кабинета на мистър Бишара, тъй като нивата им са между 74 и 76; единият е от чужбина, когато хората често говорят по-високо — в този случай нивото скочи до 84; и единият е от дома на мистър Бишара в провинцията, когато нивото е 81 и като фон могат да се чуят песните на птици — мисля, че на синигери и врабчета.

— Но той все пак казва: Купувай акции на „Амелгамейтид Уайър“ — посочи сър Форман.

— Така е — отвърна професорът. — Но ако се вслушате внимателно в тази част от записва, сигурно ще стигнете до същото заключение, до което стигнах и аз — че една дума е била изрязана. Залагам репутацията и опита си, че въпросната дума е „не“. При фалшифицираните записи това е най-често изтриваната дума. Така че мистър Бишара всъщност е казал: „Не купувай акции“. Разбира се, ще можете да проверите теорията ми по-пълно, когато отново разпитате мистър Бъкланд.

— Като стана дума за това, професоре — каза председателят, — може ли да ползваме услугите ви и при срещата ни с мистър Бъкланд?

— Бих ви помогнал с радост — отвърна професорът, — но двамата със съпругата ми сме в Англия само за една седмица, за да проведем още проучвания.

— Какви? — с нескрит интерес попита сър Пиърс.

— Смятам да запиша звуците на лондонските автобуси и точно на двуетажните, както и да прекарам известно време на „Хийтроу“, за да запиша излитащи и кацащи „Боинг 707“. Освен това ще ходим на концерт на „Ролинг Стоунс“ в Уембли, на който малкият индикатор на Матилда може да отчете за първи път максималното ниво 120.

Председателят си позволи леко да се засмее.

— Благодарим за отделеното време, професоре, и очакваме с нетърпение да ви видим с Матилда в близко бъдеще.

— А аз трябва да призная — каза Хороуиц, докато прибираше отрочето си в найлонова чанта и дърпаше ципа, — че ме хванахте точно навреме.

— Защо? — поинтересува се сър Пиърс.

— Скотланд Ярд ми дадох интересна главоблъсканица, с която Матилда не може да се справи сама. Аз обаче почти усъвършенствах нейния противен малък приятел на име Харви, макар той още да не е готов да бъде пуснат на свобода.

— И какво ще може да прави Харви? — попита председателят от името на всички присъстващи.

— Той е еквалайзер, така че в най-скоро време ще мога да взема всяка рязана и лепена лента и да я възпроизведа на постоянно ниво между 74 и 76. Ако онзи, който е фалшифицирал записа на мистър Бъкланд, знаеше за Харви, мистър Бишара нямаше да може да докаже, че е невинен.

— Сега си спомням откъде знам името ви — каза сър Пиърс. — Мистър Хардкасл ни каза, че сте били награден с Медала за научни постижения на Конгреса, но не и за какво. Бихте ли ни напомнили, мистър Хардкасл?

Арнолд отново стана, отвори папката на Хороуиц и зачете:

— По време на импийчмънта на Никсън професор Хороуиц бе поканен от Конгреса да изследва записите на президента, за да определи дали части от тях са били изтривани или променяни.

— И аз направих точно това — каза професорът. — И като убеден републиканец за мен бе тъжен ден, когато президентът трябваше да се оттегли от поста си. Стигнах до заключението, че Матилда поддържа демократите.

Всички избухнаха в смях.

— Между другото, ако бях усъвършенствал Харви малко по-рано, президентът можеше да изкара два пълни мандата.

Ейдриън Слоун вдигна телефона, любопитен да разбере кой го търси на личния му номер.

— С Ейдриън Слоун ли разговарям? — попита непознат глас.

— Зависи кой пита.

Последва дълга пауза.

— Главен инспектор Майк Стоукс. От отдел „Наркотици“ към Скотланд Ярд.

Слоун изстина.

— С какво мога да ви помогна, мистър Стоукс?

— Бих искал да се срещнем, сър.

— Защо? — изтърси Слоун.

— Не мога да обсъждам въпроса по телефона, сър. Мога или аз да дойда при вас, или вие да ме посетите на Скотланд Ярд. Както е по-удобно за вас.

Слоун се поколеба, после каза:

— Аз ще дойда.

43.

Тостмайсторът изчака аплодисментите да затихнат, след което удари няколко пъти с чукчето.

— Ваше Превъзходителство, милорд, дами и господа, моля за тишина за младоженеца, мистър Себастиан Клифтън.

Себастиан стана от мястото си начело на масата и бе посрещнат с топли аплодисменти.

— Речите на кумовете са почти винаги ужасяващи — почна Себ, — а Виктор определено е човек, който не вярва в нарушаването на традицията. — Обърна се към стария си приятел. — Ако имах втори шанс да избирам между теб и Клайв...

Разнесоха се ръкопляскания и смях.

— Първо искам да благодаря на своя тъст за щедрото му разрешение двамата със Саманта да се оженим в това великолепно посолство с неговото романтично минало. От Джесика научих, че дворецът има отделен параклис за дамите, и не мога да измисля по-идилично място, на което да се ожена за жената, която обичам.

Още ръкопляскания и смях.

— Искам да благодаря и на родителите си, с които се гордея безгранично. Те продължават да определят стандарти, които никога не мога да се надявам да достигна, така че съм благодарен, че се ожених за жена, която може. И разбира се, искам да благодаря на всички вас, дошли от различни части на света, за да бъдете с нас в Рим, за да отпразнуваме събитие, което трябваше да се случи преди десет години. Обещавам, че възнамерявам да прекарам остатъка от живота си в компенсиране на това изгубено време.

— И накрая — завърши Себ, — искам да благодаря на моята преждевременно развита възхитителна и талантлива дъщеря — беля Джесика, която съумя да ни събере с майка ѝ, за което ще ѝ остана вечно благодарен. Надявам се всички да се забавлявате и да останете с чудесни спомени от Рим.

Себастиан седна сред продължителни аплодисменти, а Джесика, която седеше до него, му подаде менюто с десертите. Той започна да

изучава различните блюда.

— От другата страна — каза тя, като се мъчеше да скрие нетърпението си.

Себ обърна менюто и откри рисунка с въглен на самия себе си, как държи реч.

— Ставаш все по-добра и по-добра — каза той и я прегърна през рамо. — Би ли ми направила една услуга?

— Каквото кажеш, тате. — Джесика изслуша молбата му, ухили се и тихомълком се изниза от масата.

— Ама че вълнуваща работа е да си посланик — каза Ема.

— Особено в Рим — каза Патрик Съливан. — Аз пък често се питам какво е да ръководиш голяма болница с толкова много различни и сложни проблеми всеки ден — не само пациентите, а доктори, медицински сестри и...

— И паркинга — каза Ема. — Бих се радвала да имам вашите дипломатически умения, когато става въпрос за този проблем.

— Никога не съм имал проблем с паркинг — призна посланикът.

— Аз също, докато не реших да направя болничния паркинг платен. Един местен вестник започна кампания да размисля и ме описа като безсърдечна брантия!

— И вие размислихте ли?

— Разбира се, че не. Бях отпуснала повече от милион паунда обществени пари за построяването на паркинга и изобщо не очаквах всички да го използват безплатно всеки път, когато тръгнат да пазаруват. Затова реших да поставя същата такса като на най-близкия общински паркинг с изключение на работещите в болницата и пациентите, така че да се използва само от хората, за които е замислен. И в резултат — врява, протестни шествия, подпалени чучела! А в същото време една смъртно болна пациентка била разкарвана цял час из района, защото съпругът ѝ не можел да намери място за паркиране. А на всичкото отгоре, когато се обадох на главния редактор на вестника и му обясних защо е необходима таксата, той ми каза само — разбира се, Ема, права сте, но една добра кампания винаги означава добра продажба на вестника.

Мистър Съливан се разсмя.

— Май предпочитам да си остана американски посланик в Рим.
— Бабо — каза детско гласче зад нея. — Малък спомен за днес.
— И Джесика й връчи рисунка, изобразяваща как Ема обяснява нещо на посланика.
— Джесика, чудесна е. Определено ще я покажа на редактора на вестника и ще му обясня защо размахвам пръст.

— На Джайлс харесва ли му в Камарата на лордовете? — попита Хари.

— Никак — отвърна Карин. — Предпочита да се върне в Камарата на общините.

— Но сега е член на кабинета.

— И не е сигурен, че ще остане още дълго. След като торите избраха за свой лидер Маргарет Тачър, Джайлс смята, че имат големи изгледи да спечелят следващите избори. И си признавам, че бих гласувала за нея — прошепна Карин и побърза да смени темата.

— Как върви кампанията за освобождаването на Анатолий Бабаков?

— Боя се, че няма особен напредък. Руснаците дори не ни казват дали още е жив.

— А как се справя съпругата му?

— Премести се в Ню Йорк и нае малък апартамент в Долен Уест Сайд. Посещавам я всеки път, когато съм в Щатите. Елена си остава непоколебима оптимистка и продължава да вярва, че всеки момент ще освободят Анатолий. Нямам сърце да й кажа, че това няма да се случи в близко бъдеще, ако изобщо се случи.

— Нека помисля малко върху това — каза Карин. — Живяла съм толкова години зад Желязната завеса, така че може и да измисля нещо, което да раздразни руснаците достатъчно, за да преразгледат позицията си.

— Можеш да споменеш за липсата на напредък и на баща си. В края на краищата той мрази комунистите не по-малко от теб — каза Хари, като внимателно наблюдаваше каква ще е реакцията й. Тя обаче не издаде нищо.

— Добра идея. Ще поговоря с него, когато отида да го видя в Корнуол — каза тя съвсем убедително, макар че Хари се съмняваше, че

изобщо ще спомене за Анатолий Бабаков пред надзорника си.

— Карин — каза Джесика и ѝ подаде менюто. — Малък подарък за спомен от първата ни среща.

— Ще го пазя до сърцето си — отвърна Карин и я прегърна.

— Имаш ли вести от Гуинет или Вирджиния? — попита Грейс.

— От Гуинет от време на време — отвърна Джайлс. — Преподава английски в Монмът, което сигурно ще ти хареса, и неотдавна се е сгодила за един от главните учители.

— Прав си, това определено ми харесва — каза Грейс. — Чудесен учител е. А Вирджиния?

— За нея знам само онова, което чета от клюкарските колонки. Баща ѝ умрял преди два месеца. Смахнат дъртак, но си признавам, че доста го харесвах.

— Отиде ли на погребението му?

— Не, не ми се видя уместно, но писах на Арчи Фенуик, който наследи титлата, че се надявам да играе активна роля в Горната камара. Получих много любезен отговор.

— Но нали не одобряваш наследствената система?

— Да, не я одобрявам. Но докато продължаваме да губим от торите за Камарата на общините, реформирането на Камарата на лордовете ще трябва да се загърби до следващите избори.

— А ако мисис Тачър спечели изборите, реформирането ще бъде не само загърбено, а направо погребано. — Грейс допи шампанското си и добави, засягайки по-чувствителна тема: — Много съжалявам, че с Карин нямате деца.

— Бог ми е свидетел, че опитахме всичко, дори секс. — Грейс не се разсмя. — Ходихме и по лекари. Изглежда, че Карин има някакъв проблем с кръвта, и докторът смята, че след две помятания рискът ще е твърде голям.

— Колко тъжно — каза Грейс. — Никой няма да те замести в Камарата на лордовете.

— Нито пък на първото батиране за Англия, което е по-важното.

— Мислили ли сте за осиновяване?

— Да, но засега оставих въпроса за след изборите.

— Не го бави твърде дълго. Знам, че ще ти е трудно да повярваш, Джайлс, но има и по-важни неща от политиката.

— Извинявай, че те прекъсвам, лельо Грейс, но мога ли да ти дам един малък подарък? — каза Джесика и ѝ връчи поредния си портрет.

Грейс изучи рисунката известно време, преди да каже мнението си.

— Макар че не съм експерт, определено имаш заложби, скъпа. Гледай да не пропиляваш таланта си.

— Ще се опитам, лельо Грейс.

— На колко си години?

— На единайсет.

— А, на годините, на които Пикасо направил първата си изложба. В кой град, млада госпожице?

— В Барселона.

Грейс я награди с лек поклон.

— Ще поставя портрета си в рамка, ще го окача в кабинета си в Кеймбридж и ще кажа на колегите и студентите си, че си ми внучка. Защото не съм ти леля, а баба.

— Сериозна награда — каза Джайлс. — А моят къде е?

— Днес не мога да те вместя, дядо Джайлс. Може би друг път.

— Ще го запомня, да знаеш. Искаш ли да останеш при мен в Барингтън Хол, докато родителите ти са на медения си месец? В замяна можеш да нарисуваш портрет на Карин и мен. И ще можеш да гостуваш на дядо си и баба си, които са съвсем наблизко, в Имението.

— Те вече ме поканиха да остана при тях. И не се опитаха да ме подкупят.

— Не забравяй, скъпа, че дядо ти Джайлс е политик — каза Джайлс.

— Някакви вести от Националната банка? — попита Хаким.

— Нищо официално — отвърна Арнолд Хардкасл. — Но неофициално сър Пиърс ми се обади в петък следобед да ми каже, че Гавин Бъкланд не се е явил на втория разговор и комисията е решила да прекрати разглеждането на въпроса.

— Можех да им кажа, че е малко вероятно да се появи, защото след срещата с комисията намерих оставката му на бюрото си.

— Никой няма да му предложи работа в Сити — каза Арнолд. — Чудно ми е какво ли ще прави.

— Заминал е за Кипър — каза Хаким. — Бари Хамънд го проследи до Никозия, където си е намерил работа в брокерския отдел на местна турска банка. Беше добър в работата си, така че да се надяваме, че в Кипър няма много надбягвания.

— Някакви новини за Слоун или Мелър?

— Покрили са се според Бари. Но той е сигурен, че ще цъфнат отново, когато измислят някой нов номер.

— На негово място не бих бил толкова сигурен — каза Арнолд. — Миналата седмица бях в Бейли и един сержант от полицията ми каза, че...

— Малък подарък за вас от името на баща ми, мистър Бишара. — Хаким нервно се обърна, решил, че някой може да е подслушал разговора им.

— Каква чудесна изненада — каза той, когато видя портрета си. — Винаги съм се възхищавал на рисунката на майка ти, която виси в кабинета на баща ти, и определено ще сложа тази в моя.

— Надявам се, че ще нарисуваш и мен — каза Арнолд, докато се възхищаваше на портрета.

— С най-голямо удоволствие, мистър Хардкасл, но трябва да ви предупредя, че имам почасова такса.

Откъм главната маса отново се разнесоха ударите на чукчето. Гостите млъкнаха, а Виктор Кауфман се изправи отново.

— Няма да изнасям отново реч, обещавам. Искам само да ви кажа, че булката и младоженецът след няколко минути заминават, така че, ако желаете, можем да излезем и да ги изпратим.

Гостите започнаха да стават от местата си и да излизат от балната зала.

— Къде ще изкарат медения си месец? — обърна се Ема към Хари.

— Нямам представа, но съм сигурен кой знае. Джесика!

— Да, дядо — каза тя и дотича при тях.

— Къде ще прекарат медения си месец майка ти и баща ти?

— В Амстердам.

— Прекрасен град — рече Ема. — Има ли някаква конкретна причина да изберат него?

— Там татко за първи път поиска ръката на мама преди единайсет години.

— Колко романтично — каза Ема. — В „Амстел“ ли ще отседнат?

— Не, татко е наел таванската стая на „Пансион дьо Канал“, където са отседнали миналия път.

— Още един научен урок — каза Хари.

— А решиха ли най-сетне в коя страна ще живеят? — попита Ема.

— Аз реших — отвърна Джесика. — В Англия.

— А те знаят ли?

— Тате едва ли ще може да управлява „Фартингс“ от Вашингтон, а и на мама веднага ѝ предложиха работа в „Тейт“.

— Много се радвам, че си успяла да наредиш всичко така, както ти харесва — рече Ема.

— Трябва да бягам — каза Джесика. — Отговарям за раздаването на конфетите.

След няколко минути Саманта и Себастиан слязоха по стълбището, хванати под ръка. Куцането на Себ вече почти не се забелязваше. Двамата минаха бавно през тунела изпрацачи, които хвърляха конфети към тях, и излязоха на следобедното слънце в двора, където бяха наобиколени от приятели и роднини.

Саманта погледна към десетината изпълнени с очакване млади жени, обърна се и хвърли назад букета от рози. Той полетя високо и се озова в ръцете на Джесика, което беше посрещнато със смях и аплодисменти.

— Бог да е на помощ на мъжа ѝ — каза Себастиан, докато шофьорът отваряше задната врата на чакащата ги кола.

Посланикът прегърна дъщеря си и сякаш не искаше да я пусне.

— Моля те, грижи се за нея — прошепна той на Себ, след като най-сетне я освободи.

— До края на живота си, сър — отвърна Себ и седна до съпругата си на задната седалка.

Колата потегли бавно, мина през украсения със скулптури портал и излезе на улицата, преследвана от неколцина от по-младите гости.

Новите мистър и мисис Клифтън се обърнаха назад и продължиха да махат, докато не се скриха от поглед. Сам отпусна глава на рамото на Себ.

— Помниш ли миналия път, когато бяхме в Амстердам, скъпи?

— Как бих могъл да забравя?

— Как забравих да спомена, че съм бременна.

44.

Двамата се здрависаха, което помогна на Слоун да се отпусне.

— Благодаря, че се отзовахте така бързо, мистър Слоун — каза главен инспектор Стоукс. — Когато полицаи посещава някой като вас в кабинета му, това може да доведе до ненужни клюки сред екипа.

— Мога да ви уверя, че нямам какво да крия от никого, главен инспектор. Включително и от екипа си — каза Слоун, докато седнаше, макар че полицаите остана прав. Впери поглед в големия магнетофон „Грундиг“ на масата между тях. Умът му заработи на бързи обороти: мъчеше се да отгатне какво има на лентата.

— Не намеквах, че имате нещо за криене — каза Стоукс и седна срещу Слоун. — Но може би ще сте в състояние да ми помогнете, като отговорите на един-два въпроса относно случая, по който работя в момента.

Слоун стисна юмруци под масата, но не отговори.

— Бъдете така добър да изслушате записа, сър. — Стоукс се наведе и натисна копче на магнетофона.

— Митница „Хийтроу“.

— *Свържете ме със старшия митничар.*

— *Мога ли да попитам кой се обажда?*

— *Не, не можете.*

— *Ще видя дали е на разположение.* — Последва пауза, след което прозвуча друг глас. — *Старши митничар Колиър. С какво мога да ви помогна?*

— *Ако проявявате интерес, мога да ви кажа, че един пътник днес ще се опита да прекара през границата наркотици.*

— *Да, проявявам интерес. Но бихте ли ми казали първо името си?*

— *Името на пътника е Хаким Бишара. Известен е в браниша и пътува с полет 207 от Лагос. В сака си носи тринайсет унции хероин.*

Слоун не каза нищо, след като записът свърши. Главният инспектор махна ролката, сложи друга и отново натисна копчето. Слоун продължи да мълчи.

— С Ейдриън Слоун ли разговарям?

— Зависи кой пита.

— Главен инспектор Майк Стоукс. От отдел „Наркотици“ към Скотланд Ярд.

— С какво мога да ви помогна, мистър Стоукс?

— Бих искал да се срещнем, сър.

— Защо?

— Не мога да обсъждам въпроса по телефона, сър. Мога ли аз да дойда при вас, ши вие да ме посетите на Скотланд Ярд. Както е по-удобно за вас.

— Аз ще дойда.

Слоун сви рамене.

— Дадох двата записа за анализ от американски аудиоспециалист — каза Стоукс. — Той потвърди, че думите са изречени от един и същи човек и дори по един и същи телефон.

— Това е нелепо.

— Сигурен ли сте? — попита инспекторът, без да откъсва поглед от Слоун.

— Сигурен съм, защото обаждането до митницата е по-малко от три минути и следователно не може да се проследи.

— Откъде знаете това, мистър Слоун, щом не сте се обаждали вие?

— Присъствах на цялото дело срещу Хаким Бишара и лично се запознах с всички улики.

— Точно така, сър. И признавам, че още съм озадачен защо сте го направили.

— Защото, както несъмнено знаете, мистър Стоукс, аз бях председател на „Фартингс“ преди него и по време на процеса един от клиентите ми беше крупен акционер в банката, така че просто си върших работата. Ще ви трябва нещо малко по-убедително, за да докажете, че съм замесен.

— Преди да продължим с ролята, която сте играли от името на крупния ви акционер, и какво е участието на двама ви, може би ще е по-добре да пусна отново първия запис. Ще ви помоля този път да слушате по-внимателно.

Дланите на Слоун бяха потни. Избърса ги в панталона си, докато инспекторът сменяше ролките.

— Митница „Хийтроу“.

— *Свържете ме със старшия митничар.*

— *Мога ли да попитам кой се обажда?*

— *Не, не можете.*

— *Ще видя дали е на разположение.*

Стоукс спря записа.

— *Слушайте внимателно, мистър Слоун.*

Главният инспектор отново натисна копчето и този път Слоун чу тихия звън на заден план. Стоукс спря лентата.

— Десет часа — каза той, като продължаваше да наблюдава Слоун.

— И какво от това?

— А сега да чуем отново втората лента — каза Стоукс и смени ролките. — Защото се обадох в офиса ви в десет без една минута.

— *С Ейдриън Слоун ли разговарям?*

— *Зависи кой пита.*

Последва дълга пауза и този път Слоун нямаше как да не чуе десетте удара. Усети как по челото му избива пот и макар да имаше кърпа в джоба си, не направи опит да се избърше.

Детективът спря записа.

— И мога да ви уверя, мистър Слоун, че звънът е на същия часовник, за който нашият американски експерт потвърди, че е на „Сейнт Мери льо Бо“ в Чийпсайд, на няма и сто метра от офиса ви.

— Това не доказва нищо. В района има хиляди офиси и вие много добре го знаете.

— Напълно сте прав, поради което поисках съдебна заповед за проверка на телефона ви на онази дата.

— В сградата работят повече от сто души. Може да е бил всеки от тях.

— В събота сутринта? Съмнявам се, мистър Слоун. А и аз се обадох не в телефонната централа на банката, а на личния ви номер и вие вдигнахте. Нямате ли чувството, че тези съвпадения започват да се натрупват?

Слоун го изгледа предизвикателно.

— Може би е време да разгледаме още едно съвпадение. — Стоукс отвори папката пред себе си и погледна дългия списък

телефонни номера. — Точно преди да се обадите на митницата в „Хийтроу“...

— Никога не съм се обаждал на митницата в „Хийтроу“.

— Сте позвънили на номер 698 337 в Бристол — продължи Стоукс, без да обръща внимание на избухването му, — или иначе казано, в офиса на мистър Дезмънд Мелър. Доколкото разбирам, той е клиентът, за когото споменахте, че бил крупен акционер във „Фартингс“ по време на процеса срещу Бишара. Поредното съвпадение може би?

— Това не доказва нищо. Аз съм член на борда на „Мелър Травъл“, а той е председателят, така че винаги имаме много неща за обсъждане.

— Не се и съмнявам, мистър Слоун. Може би ще ми обясните защо сте се обадили на мистър Мелър за втори път веднага след като сте позвънили на мистър Колиър.

— Възможно е да не съм се свързал първия път с Мелър и да съм опитал отново.

— Ако не сте се свързали първия път, защо обаждането е продължило двайсет и осем минути и трийсет секунди?

— Може да съм разговарял със секретарката на мистър Мелър. Да, сега се сещам. Онази сутрин си побъбрихме доста с мис Касъл.

Стоукс погледна бележника си.

— Мис Анджела Касъл, секретарката на мистър Мелър, ни каза, че точно тази събота сутрин е гостувала на майка си в Гластънбъри и двете са ходили на местен панаир.

Слоун облиза устните си, които бяха станали необичайно сухи.

— Второто ви обаждане до офиса на мистър Мелър е продължило шест минути и осемнайсет секунди.

— Това не доказва, че съм разговарял с него.

— Предполагам, че ще отговорите така. Поради което помолих мистър Мелър да се отбие и да ме види по-рано днес. Той призна, че е разговарял два пъти с вас онази сутрин, но твърди, че не може да си спомни за какво точно.

— Значи просто ловите риба в мътна вода — каза Слоун. — И разполагате единствено с догадки и съвпадения. Защото едно е сигурно, Мелър никога не би се хванал на въдицата.

— Може и да сте прав, мистър Слоун. Имам обаче чувството, че никой от вас двамата не би искал случаят да стигне до съда. Колегите ви в Сити като нищо могат да решат, че съвпаденията са прекалено много, и да се замислят дали да продължат да правят бизнес с вас.

— Заплашвате ли ме, Стоукс?

— В никакъв случай, сър. Всъщност признавам, че имам проблем. — Слоун се усмихна за първи път, откакто бе тук. — Просто не мога да реша кого от двама ви да арестувам и кого да пусна без обвинение.

— Блъфирате.

— Възможно е, но реших да ви дам първата възможност да приемете предложението ми и да свидетелствате от страна на обвинението. Ако откажете...

— Никога — предизвикателно каза Слоун.

— В такъв случай не ми остава друг избор, освен да направя същото предложение на мистър Мелър.

Потта вече течеше по месестите бузи на Слоун.

Главният инспектор помълча малко, след което каза:

— Да ви дам ли няколко минути за размисъл, мистър Слоун?

45.

— Започвам да вярвам, че мисис Тачър ще спечели следващите избори — каза Ема, след като се върна от срещата на районната партийна група.

— Включително и Бристолското пристанище ли?

— Почти със сигурност. Избрахме впечатляващ кандидат и той е приет много добре от избирателите.

— Джайлс няма да остане доволен.

— Ще остане още по-малко доволен, ако можеше да види резултатите от проучванията ни за Западна Англия. Ако нещата са същите в цялата страна, в близко бъдеще Маргарет ще се настани на номер 10. Ще знам повече след националната среща в централата, когато тя ще говори пред нас.

— Изглежда доста забавно — рече Хари.

— Не се подигравай, или ще бъдеш хвърлен в тъмницата.

— Доста те бива за началник на тъмница.

— И вие с Джайлс ще сте първите на пангара.

— Ами Себ? Кое то ми напомня, че снощи се обади да каже, че вече му се налага да си уговаря срещи, за да се видите, така че бог знае какво ще е след изборите — разбира се, ако Тачър победи.

— Всъщност след изборите ще е доста по-лесно, защото нямам право да се кандидатирам за втори мандат като председател на районната група. Ще мога да посветя повече време на болницата и се надявам, че след време Себ ще се съгласи да заеме мястото ми начело на „Барингтън“. Компанията се нуждае от свеж въздух, ако искаме да завършим най-новите луксозни лайнери.

Ема целуна съпруга си.

— Той винаги гласува за консерваторите — каза тя. — Трябва да бягам, че ще закъснея. След един час има среща на една подкомисия в болницата.

— Ще се видиш ли с Джайлс, когато си в Лондон? Защото ако се видите...

— Определено не. Няма да имам вземане-даване с врага до изборите, когато той отново излезе в опозиция.

— Май имаме предател в редиците си — каза Пенгели, след като свиха от пътя и той се увери, че никой не може да ги чуе.

Карин се мъчеше да скрие нервността си. Непрекъснато живееше в страх, че Пенгели може да разбере кой всъщност е предателят. Неведнъж беше споделяла опасенията си с баронеса Форбс-Уотсън, която вече бе не просто нейна надзорничка, но и приятелка и довереница.

— Мога ли да знам кого подозираш, другарю директор?

— Да, защото началниците в Москва искат да участваш в плана за разобличаването му. Един от агентите ни в Украйна ще подхвърли особено деликатна информация на агент Крамър с инструкции да те запознае с нея. Ако не го направи, ще знаем, че работи за противника.

— Ако се окаже така, какво следва?

— Крамър ще бъде отзован в Москва и повече никога няма да чуем за него.

— А ако се укрие?

— Ще го открием и ще го накажем по начина, по който наказват всички предатели, преминали на другата страна.

Известно време вървяха мълчаливо, след което Пенгели заговори отново.

— Маршал Кошевой има и друга задача за теб, другарко. Неочакваната оставка на Харолд Уилсън от премиерския пост предизвика много спекулации и партията иска да се възползваме от това.

— Барингтън ми каза, че докторът на Уилсън открил ранни признаци на Алцхаймер и го посъветвал да се оттегли, преди да стане очевидно.

— Но той не посочи заболяването като причина за оставката. Несъмнено са го посъветвали да не го прави. Така че ние намерихме свое обяснение.

— И какво е то?

— Че винаги е бил на заплата от Москва. МИ6 са открили и са му казали, че ако не подаде оставка, ще го разкрият.

— Но това е абсурдно и маршал Кошевой със сигурност го знае.

— Определено го знае, но в Парламента има достатъчно хора, които ще повярват с радост.

— Какво се очаква от мен?

— Кажи на Барингтън, че си чула слуха, и го питай дали в това може да има някаква истина. Той ще се изсмее, разбира се, но ти ще си посадила идеята в ума му.

— Но нима очаквате обществеността да повярва?

— Както е казал Сталин, другарко, ако повтаряш една лъжа достатъчно пъти, тя се превръща в истина.

— Здравсти, Джини, Бък Тренд се обажда.

Вирджиния не харесваше да я наричат Джини — ама че просташко име. Но когато човекът, който го прави, ти изпраща и чек за 7500 долара месечно, се научаваш да се усмихваш и да търпиш.

— Обаждам се да ви предупредя — продължи Бък, — че нашият изтъкнат губернатор на Луизиана, почитаемият Хейдън Ранкин, смята да посети Лондон през юли. И според източниците ми ще има среща с бившия ви съпруг лорд Барингтън.

— Какво общо могат да имат те? — попита Вирджиния.

— Точно това се надявах да ми кажете.

— Източниците ви нямат ли някакви идеи?

— Само тази, че Сайръс Д. Грант III е близък приятел с губернатора и един от основните спонсори на кампанията му. Така че няма да е зле вие и малкият Фреди да се махнете от града, когато губернаторът прекоси Атлантика.

— Не се безпокойте, Фреди ще прекара ваканцията в Шотландия, а аз ще бъда на Бахамите и ще се наслаждавам на заслужената си почивка.

— Чудесно. Но ако все пак разберете защо губернаторът иска да се види с бившия ви, обадете ми се. Трябва да знам дали не се опитва да намери начин да спре месечната ви издръжка, а ние не искаме това, нали, Джини?

Не обсъждаха нищо сериозно, докато не дойде ред на чая и двете препечени питки.

— Джайлс ще бъде под доста сериозно напрежение с приближаването на изборите.

— Всяка седмица е в различен избирателен район — каза Карин.

— Още ли смята, че е възможно лейбъристите отново да победят?

— Всяка сутрин на закуска ме уверява, че могат, и щях да му повярвам, ако не говореше насън.

Баронесата се разсмя.

— Значи по-добре да се подготвим за доста неприятни изживявания.

— Два чая и две препечени питки, милейди.

— Благодаря, Стенли.

— Е, с какво се е захванал Пенгели? — Тонът ѝ се промени веднага щом сервитьорът се отдалечи.

— Москва смята, че Джулиъс Крамър може да е двоен агент.

— Наистина ли? — каза баронесата, докато пускаше трета бучка захар в чая си. — И какво смятат да правят?

— Крамър ще бъде инструктиран да ми пробута някаква доста деликатна информация и ако не го направи, ще го отзоват в Москва.

— Но ако го направи ще означава, че не проверяват Крамър, а теб. Ако не го направи, значи си чиста и в този случай животът му ще бъде в опасност и ще трябва да го махнем незабавно от фронтовата линия. Не бива да допускаш да се компрометиращ, Карин, колкото и деликатна да е въпросната информация. Така че след като ми докладваш, трябва да я предадеш колкото се може по-бързо на Пенгели. — Баронесата отхапа парченце от питката си. — Пенгели каза ли нещо друго, което трябва да знам?

— Всички агенти са инструктирани да пускат слухове, че реалната причина Харолд Уилсън да подаде оставка е, че МИ6 са открили, че е на заплата при руснаците.

— Значи е крайно време да си купи нов шлифер с всички тези спечелени пари. — Тя отхапа отново от питката си и добави: — Смешно е, но някои могат и да повярват.

— Освен това поиска да кажа на Джайлс, че съм чула слуха, и да видя как ще реагира.

— Ще кажа на сър Джон да обясни на Джайлс истинската причина за оставката на Харолд. Нямаше да е зле премиерът да беше признал за заболяването си още тогава.

— Има ли нещо, което да предам?

— Да, мисля, че е време досадният ти „татко“ да бъде отзован в Източна Германия. Така че можеш да му кажеш...

46.

— Милорд.

— Губернаторе.

— Размяна?

— Хм, странно, че го казвате — рече Джайлс. — Никога не съм искал да ставам губернатор, но винаги ме е примамвала идеята да съм сенатор.

— И ако заемахте еквивалентен пост в Сената, щяхте да сте лидерът на мнозинството Барингтън.

— Лидерът на мнозинството Барингтън. Определено ми звучи добре.

— А аз колко средства трябва да събера, за да стана лорд Ранкин от Луизиана?

— Нито пени. Ще бъде политическо назначение, направено от премиера по моя препоръка.

— Значи никакви пари и дори не е нужно да бъдеш избран.

— Определено не.

— И Великобритания още няма конституция или харта за правата?

— Ама че ужасна идея — каза Джайлс. — Не, ние се ръководим от практиката на прецедентите.

— И дори държавният ви глава не се избира!

— Разбира се, че не. Тя е наследствен монарх, назначен от Всемогъщия.

— И имате нахалството да твърдите, че сте демокрация!

— Да. И само си помислете колко пари спестяваме, а вие прахосвате за избиране на всеки, от кучкаря до президента, само за да докажете колко големи демократи сте.

— Опитвате се да се измъкнете, Джайлс.

— Добре, кажете ми тогава колко пари трябваше да съберете, преди изобщо да помислите да се кандидатируете за губернатор?

— Пет-шест милиона. И с всеки избори става все по-скъпо.

— За какво ги похарчихте?

— Най-вече за антиреклама. Да обяснявам на избирателите защо не трябва да гласуват за другия.

— Това е още нещо, което никога няма да направим. И още една причина нашата система да е по-цивилизована от вашата.

— Може и да сте прав, милорд, но да се върнем в реалния свят — каза Хейдън. — Защото имам нужда от съвета ви.

— Давайте, Хейдън. Писмото ви ме заинтригува и с нетърпение очаквам да разбера как някой от избирателите ви е успял да се натъкне на бившата ми жена.

— Сайръс Д. Грант III е един от най-старите ми приятели и от най-големите ми спонсори през годините, така че съм му безкрайно задължен. Той е добър, мил и почтен човек и макар да не знам какво точно се крие зад онова Д., мисля, че е определението „доверчив“.

— Ако е толкова доверчив, как е натрупал състоянието си?

— Не го е натрупал. Дължи този късмет на дядо си, който започнал консервния бизнес, носещ неговото име. Бащата на Сайръс продължил на борсата в Ню Йорк, а сега синът му живее комфортно от дивидентите.

— А вие имате нахалството да критикувате наследствената система. Но това не обяснява как този добър, мил, почтен и доверчив човек е кръстосал меч с Вирджиния.

— Преди около пет години Сайръс посетил Лондон и бил поканен на обяд от човек със странното име Бофи Бриджуотър.

— Боя се, че лорд Бриджуотър не е убедителен аргумент в полза на наследствената система. В сравнение с него Бърти Устър^[1] изглежда проницателен и решителен.

— По време на обяда Сайръс седял до лейди Вирджиния Фенуик и очевидно бил омаян от глупостите, че била „член на кралската фамилия“ и „далечна племенница на кралицата майка“. След това тя отишла с него на Бонд стрийт да купят годежен пръстен за училищната му любов Ели Мей Камбъл, за която по-късно той се ожени. След като купил пръстена, Сайръс поканил лейди Вирджиния в апартамента си в „Риц“ на чай и следващото, което си спомня, е как се събудил в леглото до нея и как единственото, което носела тя, бил годежният пръстен.

— Това е впечатляващо дори по стандартите на Вирджиния — каза Джайлс. — И после какво станало?

— Тогава Сайръс направил първата си голяма грешка. Вместо да си вземе пръстена и да ѝ каже да се пръждоса, скочил на първия самолет за Щатите. Известно време си мислел, че е изгубил само пръстена, докато лейди Вирджиния не се появила на сватбата му, бременна в седмия месец.

— Едва ли се е надявал точно на такъв сватбен подарък.

— При това опакован. На следващия ден Бък Тренд, един от най-умните и гадни адвокати на запад от Мисисипи, се обадил на адвоката на Сайръс и приятелят ми отново се паникьосал. Накрая наредил на адвоката си да уреди проблема преди двамата с Ели Мей да се върнат от медения си месец. Тренд е истинска акула и накрая Сайръс трябвало да плати един милион долара закуп и още по десет хиляди месечно, докато детето му завърши образованието си.

— Доста добре за едно преспиване.

— Ако изобщо е било преспиване. Вирджиния не взела предвид, че Ели Мей Камбъл, сега Ели Мей Грант, е от същата шотландска черга като Нейна Светлост. Когато Сайръс най-сетне ѝ признал за станалото в Лондон, Ели Мей не повярвала нито на дума от историята на Вирджиния. Наела детектив от „Пинкертън“ и го пратила през океана с нареждане да не се връща, докато не разбере истината.

— И той открил ли е нещо? — попита Джайлс.

— Докладвал, че не бил убеден, че лейди Вирджиния изобщо е забременявала, а дори да е, няма причина да се смята, че именно Сайръс е бащата на Фредерик Арчибалд Иън Брус Фенуик.

— Един кръвен тест може да хвърли повече светлина по въпроса.

— Или не. Но както и да е, докато момчето е в подготвително училище в Шотландия, Сайръс едва ли може да намине и да помоли директора за кръвна проба.

— Но ако заведе дело за бащинство, съдията би трябвало да нареди такъв тест.

— Да, но ако се окаже, че не са от една и съща кръвна група, това пак няма да е категорично доказателство.

— Както много добре ми е известно — каза Джайлс, без да се впуска в обяснения. — И с какво мога да помогна?

— Тъй като лейди Вирджиния е ваша бивша жена, двамата със Сайръс се питахме дали няма да хвърлите малко светлина върху това с какво се е занимавала, докато той е бил в Лондон.

— Помня само, че имаше някакви финансови затруднения и беше изчезнала от сцената за известно време. А когато се появи отново, се премести в много по-голямо жилище и отново нае иконом и прислужница, както и детегледачка. Колкото до сина й Фреди, рядко го виждат в Лондон. Прекарва дори ваканциите си във Фенуик Хол в Шотландия.

— Е, това поне потвърждава онова, което ни докладва детективът — каза губернаторът. — Съгласно доклада му, детегледачката, някоя си мисис Крофорд, е метър и петдесет с точета и тежи около четирийсет килограма. И макар да има вид на жена, която ще отлети, ако я духнеш, детективът каза, че би предпочел да има вземане-даване с мафията, отколкото отново да се изправи пред нея.

— Ако тя не е била от полза, как стоят нещата с другите хора, които са работили за Вирджиния през годините? Икономи, шофьори, прислуга? Някой от тях задължително трябва да знае нещо и да е склонен да говори.

— Нашият човек вече издири неколцина бивши служители на графинята, но никой от тях не е готов да каже и дума срещу нея. Или им е платено да си мълчат, или просто изпитват ужас от лейди Вирджиния.

— И аз изпитвах ужас от нея — призна Джайлс. — Така че не мога да ги виня. Но не се отказвайте на този фронт. Съсипала е ужасно много хора и определено не вярва в даването на прощални подаръци.

— Сайръс също е ужасен от нея. Но не и Ели Мей. Тя се опитва да го убеди да спре плащанията и да обяви, че Вирджиния лъже.

— Вирджиния трудно се лъже. Тя е коварна, манипулативна и инатлива като демократ. Опасна комбинация, която я кара да си мисли, че винаги е права.

— Какво ви е замъглило съзнанието, че изобщо сте се оженили за нея, за бога?

— А, забравих да спомена. Тя е и ослепително красива и когато иска нещо, може да е неустойимо чаровна.

— Как според вас ще реагира, ако плащанията внезапно престанат?

— Ще се бие като улична котка. Но ако Сайръс не е бащата на Фреди, няма да рискува да се обърне към съда. Много добре ще си

дава сметка, че може да се озове в затвора за измъкване на пари под фалшив предлог.

— Не мога да повярвам, че старият граф би останал доволен от подобно нещо — каза Хейдън. — Ами горкият Фреди?

— Не знам — призна Джайлс. — Но мога да ви кажа, че в последно време нито Фреди, нито страховитата мисис Крофорд са засичани в Лондон.

— Ако Сайръс отреже Вирджиния, Фреди ще страда ли според вас?

— Едва ли. Но следващата седмица имам предизборен ангажимент в Шотландия, така че ако чуя нещо, ще ви уведомя.

— Благодаря, Джайлс. Но щом ще ходите в Шотландия, защо да не се отбиете до Фенуик Хол, да потропате на вратата и да помолите графа да пусне гласа си?

— Графовете нямат право на глас.

— Защо не получих месечното плащане? — остро попита Вирджиния.

— Защото аз не получих своето — отвърна Тренд. — Когато се обадох на адвоката на Сайръс, той ми каза, че отсега нататък няма да получите нито цент. И ми затвори.

— Тогава да съдим кучия син! — изпищя Вирджиния. — И ако престане да плаща, можете да кажете на адвоката му, че с Фреди ще се преселим в Батън Руж. Да видим дали ще им хареса.

— Джини, преди да си резервирате самолетните билети, трябва да ви кажа, че им се обадох и ги заплаших с всякакви съдебни процедури. Отговорът им бе кратък и ясен. „Клиентката ви няма да може да докаже, че Сайръс Д. Грант е баща на Фреди и че дори е майка на момчето.“

— Това може да се потвърди много лесно. Имам свидетелство за раждане и още поддържам контакт с доктора, който изроди Фреди.

— Посочих това, но изобщо не можах да разбера отговора им. Те обаче ме увериха, че вие ще разберете съвсем ясно.

— За какво говорите?

— Казаха ми, че Ели Мей Грант наскоро е назначила нов иконом и прислужница в дома си в Луизиана, някои си господин и госпожа

Мортън.

Другарят Пенгели бе въведен в огромния облицован с дъбова ламперия кабинет на маршал Кошевой. Шефът на КГБ не стана да го посрещне, а само му кимна пренебрежително да седне.

Пенгели бе нервен. Обикновено привикването в централата на КГБ означаваше, че или ще те разпердушинят, или ще те повишат, и той не бе сигурен кое от двете да очаква.

— Причината да ви извикам, другарю — каза Кошевой, който изглеждаше като бик, който всеки момент ще се хвърли напред, — е защото открихме предател сред агентите ви.

— Джулиъс Крамър ли? — попита Пенгели.

— Не, Крамър беше димна завеса. Той е напълно надежден и изцяло предан на каузата ни. Макар че британците още са с впечатление, че работи за тях.

— Тогава кой? — попита Пенгели, който беше убеден, че знае всичко за всичките си трийсет и един агенти.

— Карин Брант.

— Но тя напоследък ни носи доста полезна информация.

— И вече знаем кой е източникът на тази информация. Издаде я сигнал от най-неочаквана страна. — Пенгели не каза нищо. — Наредих на агент Крамър да каже на Брант, че искаме да се явите в Москва.

— И тя ми го каза.

— Но едва след като е казала и на още някой.

— Откъде сте сигурен?

— Кажете ми по какъв маршрут стигнахте до Москва.

— Тръгнах с кола от Корнуол до „Хийтроу“. Взех самолет до Манчестър, автобус до Нюкасл...

— И оттам сте отлетели за Амстердам, откъдето сте се качили на кораб по Рейн и след това сте продължили по Дунав до Виена. — Пенгели се размърда неспокойно. — После сте пътували от Виена до Варшава с влак и накрая сте взели самолет до Москва. И през цялото това време сте били следен от поредица британски агенти, като последният е летял с вас до Москва. Дори не си направи труда да слезе от самолета, а продължи за Лондон, защото знаеше точно къде отивате.

— Но как е възможно това?

— Брант е съобщила на английския си надзорник, че съм наредил да се върнете в Москва, преди да каже на вас. Другарю, те буквално са знаели, че идвате.

— В такъв случай цялата операция е разбита и няма смисъл да се връщам в Англия.

— Освен ако не обърнем положението в наша полза.

— Как смятате да го направите?

— Ще се върнете в Англия по същия обиколен път, за да си помислят, че нямаме представа, че Брант ви е предала. Ще продължите да работите по обичайния начин, но в бъдеще британците ще са уверени, че са прихванали всяко съобщение, което пращаме през Крамър на Брант.

— Ще е интересно да видим колко дълго ще ни се размине, преди МИБ да започнат да се чудят на чия страна е тя — каза Пенгели.

— Веднага щом разберат, ще трябва да се отървем от нея, след което можете да се върнете в Москва.

— Как разбрахте, че е минала на другата страна?

— С малко късмет, който едва не пропуснахме, другарю. В Камарата на лордовете има един човек, виконт Слаут. Наследствен член на Парламента, който нямаше да представлява особен интерес за нас, ако не беше от един випуск с Бърджис, Маклийн и Филби в Кеймбридж. След като влезе в Комунистическата партия, вече не смятахме да го вербуваме като агент, макар че на него би му се искало. През годините Слаут редовно предаваше до посолството ни информация, която в най-добрия случай беше стара, а в най-лошия — подхвърлена, за да ни подведе. А после най-неочаквано ни снесе златно яйце, без да има ни най-малка представа за това. Прати бележка, че съпругата на лорд Барингтън — той няма представа, че тя е наш агент — била виждана редовно в салона за чай на Камарата на лордовете в компанията на баронеса Форбс-Уотсън.

— Синтия Форбс-Уотсън?

— Именно.

— Но от МИБ не я ли пенсионираха преди години?

— И ние мислехме така. Но изглежда, че е била съживена, за да влезе в ролята на надзорничка на Брант. И какво по-добро прикритие от чай в Камарата на лордовете, докато лорд Барингтън говори от първия ред.

— Но баронеса Форбс-Уотсън е на осемдесет...
— Осемдесет и четири.
— И няма да изкара още дълго.
— Така е, но ще продължим операцията, докато изкара.
— А след като умре?
— Тогава ще трябва да изпълните още една задача, преди да се върнете в Москва, другарю.

[1] Герой на П. Г. Удхаус. Ъ Б.пр. ↑

ХАРИ И ЕМА КЛИФТЪН
1978

На вратата на библиотеката колебливо се почука. За втори път през последните седем години.

Хари остави химикалката. Ема бе в болницата, Джесика се бе върнала в Лондон, така че можеше само да се чуди кой може да го прекъсва, докато пише. Завъртя стола си, за да посрещне натрапника.

Вратата се отвори бавно. Маркъм се появи на прага, но не влезе.

— Съжалявам, че ви притеснявам, сър, но се обаждат от номер 10 и изглежда, че е спешно.

Хари веднага стана. Не беше сигурен защо продължи да стои прав, докато вдигаше телефона.

— Моля, изчакайте, сър, ще ви свържа със секретаря на кабинета.

Хари остана прав.

— Мистър Клифтън, Алън Редмейн се обажда.

— Добър ден, сър Алън.

— Звъня, защото имам чудесна новина и исках вие да научите пръв.

— Да не би да са освободили Анатолий Бабаков?

— Още не, но и това ще стане скоро. Току-що ми се обади посланикът ни в Стокхолм да ми каже, че шведският премиер ще обяви след час, че господин Бабаков е получил Нобелова награда за литература.

Секунди след изявлението телефонът зазвъня и Хари за първи път разбра какво означава „залепен за слушалката“.

През следващия час отговаряше на въпроси от журналисти, които му се обаждаха от целия свят.

— Мислите ли, че руснаците най-сетне ще освободят Бабаков?

— Трябваше да го освободят още преди години — отвърна Хари, — но това поне ще даде извинение на господин Брежнев да го направи.

— Ще ходите ли в Стокхолм за церемонията?

— Надявам се да съм сред публиката, когато Анатолий получи наградата си.

— Ще летите ли до Русия, за да придружите приятеля си до Стокхолм?

— Трябва да го пуснат от затвора, преди да го придружа докъдето и да било.

Маркъм отново се появи на прага със същото загрижено изражение.

— Кралят на Швеция е на другата линия, сър.

Хари затвори единия телефон и вдигна другия. Изненада се, че от другата страна беше не някакъв личен секретар, а самият крал.

— Надявам се вие и мисис Клифтън да дойдете на церемонията като мои лични гости.

— С най-голямо удоволствие, Ваше Величество — отвърна Хари. Беше почти сигурен, че не е сгрешил с обръщението.

Между непрекъснатите отговори на едни и същи въпроси от още журналисти Хари успя да намери време също да позвъни.

— Току-що чух новината — каза Арън Гинзбърг. — Звъннах ти веднага, но все ми дава заето. Спокойно. Вече се обадох на печатницата и наредих да отпечатаат още милион бройки на „Чичо Джо“.

— Не се обаждам да питам колко копия си поръчал, Арън — рязко отвърна Хари. — Замъкни се в Долен Уестсайд и се погрижи за Елена. Тя няма да има представа как да се справи с пресата.

— Прав си, Хари. Много непредвидливо от моя страна, извинявай. Тръгвам веднага.

Хари затвори и отново видя Маркъм на прага.

— От Би Би Си питат дали желаете да направите изявление.

— Кажи им, че след няколко минути ще изляза.

Седна на бюрото си, игнорира звънящия телефон, избута инспектор Уоруик настрани и се замисли за посланието, което искаше да направи. Даваше си сметка, че може никога повече да не получи подобна възможност.

Когато взе химикалката, думите потекоха с лекота, но пък и беше чакал този шанс над десет години. Прочете изявлението, направи една-две поправки и се увери, че го е запомнил наизуст. Стана, пое дълбоко

дъх, оправи вратовръзката си и излезе в антрето. Маркъм, който очевидно се наслаждаваше на всеки миг от разиграващата се драма, отвори вратата и се дръпна настрана.

Хари очакваше да се изправи пред неколцина местни репортери, но щом прекрачи прага, се озова пред тълпа журналисти и фотографи, които се втурнаха с викове към него. Той спря на горното стъпало и търпеливо ги изчака да проумеят, че няма да каже нищо, докато не привлече вниманието им изцяло.

— Днес не е ден за празнуване — тихо започна Хари. — Моят приятел и колега Анатолий Бабаков все още гние в руски затвор заради престъплението, че се е осмелил да каже истината. Комисията за присъждане на Нобелови награди го почете напълно заслужено, но аз няма да намеря покой, докато той не бъде освободен и не се събере със съпругата си Елена, за да прекарат остатъка от дните си в свободата, която ние с вас смятаме за даденост.

Обърна се и влезе в къщата, а журналистите продължиха да крещят въпросите си. Маркъм затвори вратата.

* * *

Вирджиния за първи път в живота си посещаваше затвор, макар че през годините един-двама от приятелите ѝ се бяха оказвали зад решетките, а неколцина други определено трябваше да бъдат прибрани за дълго.

Честно казано, очакваше с нетърпение това преживяване. То беше решило проблема ѝ. Вече нямаше нужда да се преструва, че Дезмънд Мелър има и най-малък шанс да получи рицарско звание. „Сър Дезмънд“ си оставаше фантазия, каквато си беше от самото начало.

За съжаление, това означаваше също, че редовният източник на доходи е пресъхнал. Нямаше и да помисли да посети Мелър в затвора, ако банкерът не ѝ напомняше непрекъснато, че е превишила кредитния си лимит. Можеше само да се надява, че Мелър още е способен да превърне червеното в черно, въпреки че е зад решетките.

Не беше сигурна в какво точно са го обвинили, но нямаше да се изненада, ако Ейдриън Слоун е замесен по някакъв начин.

Потегли за Аръндел веднага след закуска, тъй като не искаше никой да я види във влака или как взема такси до Форд Оупън. Беше закъсняла с няколко минути, когато спря на затворническия паркинг, но пък изобщо не бе възнамерявала да пристигне навреме. Цял час сред престъпници не беше идеята ѝ за приятно прекарване на неделен следобед.

След като паркира своя „Морис Майнър“, Вирджиния отиде до портала, където бе посрещната на рецепцията от надзирател. След като я претърсиха, поискаха да докаже самоличността си. Тя показа шофьорската си книжка, за да потвърди, че е лейди Вирджиния Фенуик, макар че снимката бе стара. Надзирателят отбеляза името ѝ в списъка на одобрените посетители, даде ѝ ключ, помоли я да остави всичките си ценни вещи в малко шкафче и любезно я предупреди, че всеки опит да пробута тайно пари в брой на затворник по време на свиждането е престъпление, за което ще бъде арестувана и затворена за шест месеца. Вирджиния не каза на служителя, че се надява парите да бъдат разменени в обратната посока.

След като остави чантата и бижутата си в малкото сиво шкафче, тя тръгна сред една надзирателка по дълъг, ярко осветен коридор до почти гола стая с десетина маси, около които имаше по един червен и три сини стола.

Вирджиния видя Дезмънд да седи на един червен стол в отсрещния ъгъл на помещението. Тръгна към него, вече подготвила първото си изречение.

— Съжалявам, че се е стигнало дотук — каза тя, докато седнаше срещу него. — И току-що чух от Негова Светлост херцог Хартфорд, че рицарското ви звание...

— Стига тинтири-минтири, Вирджиния. Разполагаме само с четирийсет и пет минути, така че да оставим празните приказки и да говорим по същество. Какво знаеш за причината да съм тук?

— Почти нищо — отвърна Вирджиния, която също като него изпитваше облекчение, че случаят не е оповестен от националната преса.

— Бях арестуван и обвинен във възпрепятстване на работата на правосъдието, но чак след като Слоун свидетелства за обвинението, с което ме остави без друг избор, освен да се призная за виновен по по-малко престъпление. Осъдиха ме на осемнайсет месеца, които могат да

станат седем след обжалването, така че ще изляза след няколко седмици. Но нямам намерение да си клатя краката и да чакам да ме пуснат, за да си отмъстя на тоя мръсник Слоун. Точно затова исках да се видя с теб.

Вирджиния се заслуша внимателно, защото явно нямаше да може да си води бележки.

— Това място не е толкова затвор, колкото продължение на Свободния университет, в което престъпността е единственият предмет — продължи Мелър. — И мога да ти кажа, че някои от съкилийниците ми са докторанти, така че на Слоун няма да му се размине. Но не мога да направя много, докато съм тук.

— Ще направя всичко по силите си да помогна — каза Вирджиния, надушила поредната сума.

— Добре, защото няма да ти отнеме много време и ще бъдеш добре възнаградена. — Вирджиния се усмихна. — Ще намериш малък пакет в...

На следващата сутрин единствено Хари изглеждаше изненадан от отзивите в пресата. Вестниците бяха пуснали единствената снимка на Бабаков, с която разполагаха — седнал до Сталин. Вътрешните страници напомняха на читателите за кампанията, водена от Хари от името на Асоциацията на английските писатели през изминалото десетилетие, а редакторските колони гръмко настояваха Брежнев да освободи Нобеловия лауреат.

Но Хари се боеше, че руснаците ще се бавят поради убеждението, че след време историята ще бъде забравена и Бабаков ще бъде заместен от поредната звезда, грабнала вниманието на пресата. Историята обаче не бе забравена, защото премиерът раздухваше гаснещите въглени, докато не пламнаха отново, когато уведоми световната преса, че ще повдигне пред съветския лидер въпроса за освобождаването на Бабаков на следващата планирана среща на върха в Москва.

В същото време Джайлс отправи няколко писмени питання до външния министър и организира дебат в деня на опозицията в Камарата на лордовете. Той обаче предупреди Хари, че когато става въпрос за международни срещи на върха, големите клечки отрано

уговарят дневния ред — какви въпроси ще се задават и какви ще бъдат отговорите; и че дори окончателните изявления за пресата се съставят много преди двамата лидери да позират за фотографии в деня на откриването.

Джайлс обаче получи обаждане от стария си приятел и бивш външен министър на Западна Германия Валтер Шел, който му каза, че руснаците били изненадани от интереса на световната общественост към Бабаков и започнали да се питат дали освобождаването му няма да е по-лесният начин за измъкване от положението, тъй като някои от сънародниците им все още имали илюзии относно потисническия режим на Сталин. И че независимо от всякакви награди „Чичо Джо“ никога нямало да бъде издадена в Съветския съюз.

Когато след четири дни се върна от Москва, премиерът не говори за новото търговско споразумение между двете страни или за предложеното намаляване на стратегическите ядрени ракети, нито дори за културния обмен, включващ представления на Народния театър и балета на Болшой. Вместо това първите думи на Джим Калахан пред очакващите го журналисти на летището бяха, че руският лидер се съгласил Анатолий Бабаков да бъде освободен след няколко седмици и че той щял да може да присъства на церемонията по връчването на наградата в Швеция.

На следващата сутрин служител от Външно министерство се обади на Хари да му каже, че руснаците са отказали да му издадат виза, за да може да иде до Москва и да придружи Бабаков до Стокхолм. Хари не се изненада и си резервира билет за полет до „Арланда“ — щеше да кацне малко преди руския самолет и щеше да може да посрещне Анатолий на летището.

Ема се радваше на триумфа на Хари и почти забрави да му каже, че Бристолската кралска лечебница е обявена от „Хелт Сървисис Джърнъл“ за болница на годината. В статията се отбелязваше ролята на председателя на настоятелството мисис Ема Клифтън и особено се наблягаше на начина, по който тя се справяла с проблемите на здравната система, и на отдадеността ѝ както към пациентите, така и към екипа. Накрая се посочваше, че тя трудно би могла да бъде заместена от някого.

Това само напомни на Ема, че времето ѝ като председател изтича, тъй като нямаше право да остане начело на обществена

организация за повече от пет години. Тя започваше да се пита какво ще прави с времето си, след като Себастиан се беше съгласил да заеме мястото ѝ начело на „Барингтън Шипинг“.

На следващата сутрин Вирджиния взе влака до Темпъл Мийдс. След пристигането си в Бристол взе такси и когато след няколко минути колата спря пред офиса на Дезмънд Мелър, беше ясно, че я очакват.

Мис Касъл, изстрадалата секретарка на Мелър, я въведе в кабинета на председателя. След като остана сама, Вирджиния изпълни дословно инструкциите на Дезмънд. На стената зад бюрото му имаше голяма маслена картина с тичащи напред-назад стилизирани фигури. Тя я свали и видя малък вграден сейф. Въведе осемцифровия код, който си беше записала малко преди да напусне затвора, и извади малък пакет, който беше точно там, където бе казал Мелър.

Прибра пакета в чантата си, заключи сейфа, завъртя няколко пъти циферблата и върна картината на мястото ѝ. След това се върна при Анджела, но отказа предложеното кафе и я помоли да ѝ извика такси. Излезе на улицата по-малко от петнайсет минути след като бе влязла в сградата.

Таксито я върна на Темпъл Мийдс, където тя хвана първия влак за Лондон, за да не закъснее за срещата си в Сохо същата вечер.

* * *

Хари трябваше да зареже Уилям Уоруик и всякакви мисли за спазване на крайния срок, уговорен с издателя, тъй като бе посветил всеки час на подготовка за пътуването до Швеция. Арън Гинзбърг дойде с Елена, когато тя долетя от Щатите, за да остане при Хари и Ема в Имението, преди да заминат за Стокхолм.

Хари се зарадва, че Елена е качила няколко килограма и че вече има повече от една рокля. Забеляза също, че при всяко споменаване на Анатолий очите ѝ светват.

През последната седмица преди заминаването Хари подробно обясни на Елена как ще протече церемонията, но тя сякаш се

интересуваше само от едно — да се събере със съпруга си.

Когато най-сетне потеглиха от Имението към „Хийтроу“, през целия път ги следваше същински конвой от журналистически коли. Когато влязоха в терминала, чакащите пътници им направиха път и ги посрещнаха с аплодисменти.

След церемонията Анатолий и Елена щяха да прекарат няколко дни в Имението, след което щяха да отлетят с Арън за Щатите. Арън вече бе предупредил Елена, че американските журналисти също изгарят от нетърпение да посрещнат новия Нобелов лауреат и че кметът Ед Коч говори за организиране на парад в чест на Анатолий.

Вирджиния не се интересуваше особено от Сохо с неговите препълнени барове, шумни къщи за залагания и стриптийз заведения. Човекът, с когото трябваше да се срещне, беше предложил да дойде в Онслоу Гардънс, но когато го чу как говори, Вирджиния отказа. По телефона принадлежността към една или друга класа си личеше най-ясно.

Пристигна пред „Кингс Армс“ на Бруър стрийт малко преди 7:30 и каза на таксиметровия шофьор да я изчака, тъй като нямаше намерение да се задържа на това място по-дълго от необходимото.

Когато отвори вратата и влезе в шумното задимено помещение, нямаше как да не го забележи. Нисък набит мъж, който дори не носеше вратовръзка. Стоеше в края на бара и демонстративно държеше плик на „Хародс“. Тя тръгна към него, следвана от погледите на неколцина посетители. Определено не бе от обичайния тип фусты, посещаващи този пъб. Спря пред набития мъж и успя да се усмихне. Той отвърна на усмивката ѝ и се видя, че в последно време не е ходил на зъболекар. Вирджиния смяташе, че не е пратена на този свят да се смесва с простолюдието, още по-малко с престъпните класи, но поредното писмо от банката тази сутрин бе успяло да я убеди да изпълни инструкциите на Мелър.

Без нито дума тя извади малкия кафяв пакет от чантата си и, както беше уговорката, го размени за плика на „Хародс“. После се обърна и напусна заведението без нито дума. Започна да се отпуска едва когато таксито се включи във вечерния трафик.

Не погледна в плика, докато не затвори и не завъртя два пъти ключа на входната врата на дома си в Онслоу Гардънс. Извади от плика по-голям пакет, който остана неотворен. След лека вечеря си легна рано, но не заспа.

Самолетът кацна на летище „Арланда“. Емисар от двореца ги посрещна на стълбата с лично послание от крал Карл Густав. Негово Величество се надяваше г-жа Бабакова и съпругът ѝ да останат в двореца му като негови гости.

Хари, Ема и г-жа Бабакова бяха ескортирани до кралската чакалня на летището, където трябваше да стане събирането. Телевизорът в ъгъла на залата показваше на живо журналистите и фотографите, събрали се на пистата да посрещнат новия Нобелов лауреат.

Макар че през следващия час бяха отворени няколко бутилки шампанско, Хари си позволи само една чаша, а Елена — не я свърташе на едно място — изобщо не докосна питието. Хари обясни на Ема, че иска да е „трезвен като кукуряк“, когато Анатолий слезе от самолета. На всеки няколко минути си поглеждаше часовника. Дългите години чакане най-сетне приближаваха края си.

Внезапно се надигнаха ликуващи викове. Хари погледна през прозореца и видя самолетът на „Аерофлот“ да излиза от облаците. Всички застанаха до прозореца да гледат самолета, докато той кацаше и маневрираше, за да спре пред тях.

Подвижната стълба се допря до самолета и проснаха червена пътека. След секунди вратата се отвори. На горното стъпало се появи стюардеса и се дръпна настрани, за да могат пътниците да слязат. Телевизионните камери забръмчаха, фотографите се заблъскаха за подобър изглед към Анатолий Бабаков, журналистите чакаха с бележници и химикалки в ръце.

И тогава Хари видя една репортерка, която се бе дръпнала от блъсканицата при стълбата и стоеше с гръб към самолета. Говореше право в обектива на камерата, без да проявява интерес към слизащите пътници. Хари отиде до телевизора и увеличи звука.

— Току-що получихме съобщение от руската осведомителна агенция ТАСС. В него се казва, че Нобеловият лауреат Анатолий

Бабаков бил приет по спешност в болница рано сутринта, след като получил удар. Бабаков е починал преди няколко минути. Повтарям...

48.

Щом научи за смъртта на съпруга си, Елена Бабакова рухна — както психически, така и физически. Ема се втурна към нея и викна:

— Извикайте линейка!

Хари коленичи до съпругата си.

— Бог да ѝ е на помощ — каза той, докато Ема проверяваше пулса ѝ.

— Сърцето ѝ е слабо, но подозирам, че реалната причина е, че вече няма причини да живее.

Вратата се отвори, двама парамедици се втурнаха с носилка в залата и внимателно сложиха г-жа Бабакова на нея. Адютантът прошепна нещо на единия.

— Заръчах им да откарат госпожа Бабакова направо в двореца — каза след миг на Хари и Ема. — Там има медицинско крило с постоянно дежурещ доктор и две медицински сестри.

— Благодаря ви — каза Ема, докато единият от парамедиците слагаше кислородна маска на лицето на Елена.

Вдигнаха носилката и я изнесоха. Ема държеше ръката ѝ, докато се движеха бавно по коридора към изхода, където линейката вече ги чакаше с отворени врати.

— Негово Величество се пита дали вие и мистър Клифтън желаете да останете в двореца, за да бъдете до госпожа Бабакова, след като дойде в съзнание.

— Разбира се. Благодаря — отвърна Ема и двамата с Хари се качиха в линейката при Елена.

Ема не пусна ръката ѝ през трийсетминутното пътуване на линейката, съпроводена от полицейски ескорт, за чието съществуване тя така и не разбра. Порталът на двореца се отвори и колата спря в голям павиран двор, от който докторът поведе парамедиците към болничното крило. Елена бе прехвърлена от носилката на легло, на което обикновено лягаха пациенти със синя кръв.

Ема забеляза, че адютантът е влязъл с тях в стаята, но не каза нищо, докато преглеждаха Елена.

— Негово Величество се надява да се присъедините към него в салона, когато сте готови — каза той.

— В момента нищо не можете да направите за нея — каза докторът, след като пациентката му потъна в дълбок сън.

Ема кимна и каза:

— Но след като се видим с краля, бих искала да се върна веднага.

Мълчаливият адютант поведе Хари и Ема от болничното крило през десетина позлатени стаи, чиито стени бяха покрити с картини, на които при нормални обстоятелства и двамата щяха да се възхитят. Накрая спряха пред богато украсена двойна врата, висока до тавана. Адютантът почука и двама лакеи с ливреи отвориха вратата. Щом гостите му влязоха, кралят стана.

Ема си спомни посещението на кралицата майка при пускането на „Бъкингам“ на вода и инструкциите — чакай да те заговорят, никога не задавай въпроси. Така че направи реверанс, а Хари се поклони.

— Мистър и мисис Клифтън, съжалявам, че се налага да се срещнем при такива нещастни обстоятелства. Но се радвам, че госпожа Бабакова има такива добри приятели до себе си.

— Медицинският екип пристигна много бързо — каза Ема. — И си свърши отлично работата.

— Казано от вас, мисис Клифтън, това звучи наистина като комплимент — отвърна кралят, докато ги водеше към две удобни кресла. — И какъв жесток удар ви беше нанесен, мистър Клифтън. Толкова години водехте кампания за освобождаването на приятеля си, а смъртта го отмъкна точно преди да получи наградата.

Вратата се отвори и се появи лакей с голям сребърен поднос с чай и сладкиши.

— Поръчах чай, надявам се да нямате нищо против. — Ема се изненада, когато кралят сам взе чайника и започна да налива. — Мляко и захар, мисис Клифтън?

— Само мляко, сър.

— А за вас, мистър Клифтън?

— Същото, сър.

— Трябва да призная — каза кралят, след като наля и на себе си, — че имам и друг мотив да поискам да се срещна насаме с вас. Имам проблем, който, честно казано, можете да решите само вие двамата. Церемонията по връчването на Нобеловата награда е едно от големите

събития в шведския календар и се радвам на привилегията да я председателствам, както правеха баща ми и дядо ми преди мен. Мистър Клифтън, трябва да се надяваме госпожа Бабакова да се е възстановила достатъчно до утре вечер, за да може да приеме наградата вместо съпруга си. Подозирам, че ще са нужни всичките ви значителни умения да я убедите, че може да се справи с подобна задача. Но не бих искал да прекара остатъка от дните си, без да подозира за обичта и уважението, с които се ползва съпругът ѝ в Швеция.

— Ако изобщо е възможно, сър, бъдете сигурен, че ще направя максималното. — Ема веднага съжали за думите си.

— Подозирам, че максималното при вас е доста страховито, мисис Клифтън. — Двамата се разсмяха. — Мистър Клифтън, имам нужда от помощта ви за едно още по-голямо предизвикателство, за което с радост бих ви помолил и на колене. — Кралят млъкна и отпи от чая си. — Основният момент в утрешната церемония трябваше да бъде речта на господин Бабаков. Не мога да се сетя за по-квалифициран и по-подходящ човек, който да заеме мястото му, от вас и имам чувството, че той щеше да е първият, който ще се съгласи с мен. Осъзнавам обаче, че подобна молба е, меко казано, натоварваща, и, разбира се, ще разбере, ако смятате, че не сте в състояние да я изпълните в такъв кратък срок.

Хари не отговори веднага. После си спомни трите дни, които бе прекарал в затворническата килия с Анатолий Бабаков, и двайсетте години, през които не бе там.

— За мен ще е чест да го представлявам, сър, макар че никой никога не би могъл да заеме мястото му.

— Много добро уточнение, мистър Клифтън, и аз съм ви изключително благодарен. Като посредствен оратор, който има на разположение трима души, които да подготвят речите му, много добре си давам сметка за предизвикателството, пред което ви изправям. Затова няма да ви задържам повече. Предполагам, че ще се нуждаете от всяка минута до утре вечер, за да се подготвите.

Хари стана, без да е докоснал чая си. Поклони се отново и двамата с Ема тръгнаха към изхода. Адютантът ги чакаше и пак ги поведе по коридорите.

— Негово Величество отдели тази стая за вас, мистър и мисис Клифтън — каза той, когато спряха пред една врата. Стоящият до нея лакей я отвори и видяха голям ъглов апартамент. Влязоха и видяха бюро и на него купчина листа, както и десетина от любимите химикалки на Хари, двойно легло и втора маса, наредена за вечеря.

— Кралят явно не се е съмнявал особено, че ще се съглася с молбата му — отбеляза Хари.

— Чудно ми е колко ли са хората, способни да откажат на крал — рече Ема.

— Ще разполагате с две секретарки, мистър Клифтън — каза адютантът, — и ако имате нужда от каквото и да било, човекът отвън ще изпълни всяко ваше желание. А сега, ако не се нуждаете от друго, ще придружа мисис Клифтън до болничното крило.

* * *

През следващите двайсет и четири часа Хари успя да напълни три кошчета със смачкани листа, да погълне няколко подноса с кюфтета и прекалено много прясно опечени питки, да поспи два часа и да вземе студен душ, преди да завърши първата чернова на речта.

Някъде през това време личният прислужник на краля отнесе костюма, ризата и обувките му и ги върна час по-късно по-чисти и блестящи, отколкото бяха и в деня на сватбата на сина му. За момент — само за момент — Хари разбра какво е да си крал.

Секретарките се появяваха и изчезваха с появата на всяка нова чернова. Също като при книгите, Хари отделяше най-малко по час на всяка страница. В четири следобед, след като провери десетата чернова — промени само тук-там по някоя дума, се строполи на леглото и заспа.

Събуди се от звука на течаща вода. Стана, облече халат, обу пантофи и влезе в банята. Ема пробваше водата.

— Как е Елена? — бяха първите му думи.

— Не съм сигурна, че някога ще се възстанови напълно. Но си мисля, че най-сетне успях да я убедя да присъства на церемонията. А

ти? Завърши ли речта си?

— Да, но не съм сигурен, че е особено добра.

— Никога не си сигурен, скъпи. Прочетох последната чернова, докато ти спеше, и мисля, че е вдъхновяваща. Имам чувството, че ще отекне доста отвъд стените на залата.

Докато влизаше под душа, Хари се чудеше дали Ема е права, или да не зачеркне последния абзац и да го смени с по-традиционен финал. Още не беше решил, когато приключи с бръсненето.

Върна се при бюрото и прегледа отново последния вариант, но направи само една малка поправка, като смени „велика“ с „героична“. След това подчерта последните две думи на всеки абзац, за да може да поглежда към публиката, а после да намира веднага мястото, до което е стигнал. Ужасяваше се при мисълта, че може да преживее същото, което бе преживял на погребението на майка си. Накрая добави „волята на народа“ към последното изречение, но продължаваше да се чуди дали финалът не е прекалено рискован и дали да не го махне. Отиде до вратата, отвори и помоли чакащата секретарка да препише за пореден път речта му, но този път с двойна разредка на листа А5 и с достатъчно едър шрифт, за да не му се налага да разчита на очилата си. Тя се завтече към пишещата си машина преди да успее да й благодари.

— Точно навреме — каза Ема и се обърна с гръб към Хари, когато той се върна в стаята. Хари отиде до нея и закопча ципа на дългата алена вечерна рокля, която не бе виждал никога досега.

— Изглеждаш зашеметяващо — каза той.

— Благодаря, скъпи. Ако не възнамеряваш да изнасяш речта си по халат, май е време и ти да се облечеш.

Хари се облече бавно, като репетираше някои ключови части на речта. Когато стигна до бялата вратовръзка, Ема му се притече на помощ — застана зад него пред огледалото и се справи с възела от първия опит.

— Как изглеждам? — попита той.

— Като пингвин — отвърна тя и го прегърна. — Но много хубав пингвин.

— Къде е речта ми? — нервно попита Хари и си погледна часовника.

Сякаш в отговор на въпроса на вратата се почука и секретарката му връчи последната версия.

— Кралят ви очаква долу, сър.

Същата сутрин Вирджиния хвана влака в 8:45 от Падингтън до Темпъл Мийдс и след два часа пристигна в Бристол. Още нямаше представа какво има в двата пакета и изгаряше от нетърпение да изпълни своята част от уговорката и да се върне към някакво подобие на нормално съществуване. Мис Касъл отново отключи кабинета на председателя и я остави сама. Вирджиния свали картината, без да ѝ обръща внимание, въведе кода на сейфа и сложи големия пакет там, откъдето бе извадила малкия.

Беше си мислила дали да не ги отвори и да пренебрегне инструкциите на Мелър, но не го направи по три причини. Мисълта за отмянението на Мелър, след като го пуснеха след няколко седмици; евентуалната още по-голяма щедрост, след като Мелър се върне начело на заседателната маса; и може би най-силната причина — Вирджиния мразеше Слоун повече, отколкото презираше Мелър.

Заклучи сейфа, върна картината на мястото ѝ и се върна при мис Касъл.

— Кога очаквате да дойде мистър Слоун?

— Никога не се знае — отвърна мис Касъл. — Често се появява най-неочаквано, остава за няколко часа, след което си тръгва.

— Питал ли ви е някога за кода на личния сейф на мистър Мелър?

— Няколко пъти.

— Какво му отговорихте?

— Самата истина. Че изобщо не съм знаела, че мистър Мелър има личен сейф.

— Ако ви попита отново, кажете му, че аз съм единственият човек освен мистър Мелър, който знае кода.

— Разбира се, милейди.

— И мисля, че имате нещо за мен, мис Касъл.

— О, да. — Секретарката отключи горното чекмедже на бюрото си, извади дебел бял плик и го подаде на лейди Вирджиния.

Този плик тя отвори, но едва след като се заключи в тоалетната на първокласния вагон на влака за Падингтън. Както бе обещано, вътре

имаше хиляда паунда в брой. Вирджиния се надяваше, че Дезмънд ще поиска да я види отново, при това в близко бъдеще.

49.

Четирима ескортиращи от кралския моторен парк поведоха конвой от автомобили през портала на двореца и към центъра на града. Крал Карл Густав и кралица Силвия пътуваха в първата кола, принц Филип и двете принцеси бяха във втората, а Елена, Хари и Ема — в третата.

Пред Градския съвет се беше събрала голяма тълпа, която нададе радостни викове, когато видя приближаващата кола на краля. Кралските адютанти изскочиха от четвъртата кола преди първата да е спряла и стояха мирно, когато кралят стъпи на паважа. Карл Густав беше посрещнат на стъпалата на Градския съвет от кмета на Стокхолм Улф Аделсон, който поведе Техни Величества към сградата.

Щом кралят влезе в голямата зала, шестима тръбачи под сводовете високо горе надуха фанфари и тристате гости — мъжете с бели вратовръзки и фракове, жените с пъстроцветни рокли — се изправиха да поздравят кралските особи. Елена, Ема и Хари бяха отведени до местата им в средата на реда зад краля.

След като се настани, Хари започна да изучава помещението. Отпред имаше издигната платформа с дървена катедра в центъра. Ако погледнеше надолу от нея, говорещият можеше да види единайсет стола със синьо кадифе и високи облегалки, разположени в полукръг, на които трябваше да седят Нобеловите лауреати на годината. Но в този случай един от тях щеше да е празен.

Хари погледна към препълнения балкон. Нямахше нито едно празно място. Но пък и това не беше събитие, които можеш да решиш да пропуснеш заради нещо по-интересно.

Фанфарите прозвучаха за втори път, за да обявят пристигането на лауреатите, които влязоха в залата сред бурни аплодисменти и заеха местата си в полукръга.

След като всички се настаниха, председателят на Шведската академия Ханс Кристиансен се качи на сцената и застана зад катедрата. Погледна към познатата за него сцена, преди да се обърне към наградените и гостите.

Хари нервно погледна листовите в скута си. Препрочете първия абзац и изпита същото неудържимо чувство, което изпитваше всеки път, преди да изнесе реч — искаше му се да е навсякъде, но не и тук.

— За съжаление — продължи Кристиансен, — тазгодишният носител на Нобеловата награда за литература, поетът и есеист Анатолий Бабаков, не може да бъде сред нас тази вечер. Вчера сутринта той е получил тежък удар и трагично е починал по пътя за болницата. За нас обаче е привилегия, че неговият близък приятел и колега мистър Хари Клифтън се съгласи да говори от негово име. Дами и господа, да посрещнем с добре дошъл изтъкнатия писател и президент на Асоциацията на английските писатели мистър Хари Клифтън.

Хари стана от мястото си и бавно се качи на сцената. Сложи речта си на катедрата и изчака бурните аплодисменти да утихнат.

— Ваши Величества, Ваши Кралски Височества, уважаеми Нобелови лауреати, дами и господа, пред вас е застанал груб занаятчия, който няма правото да бъде в такава височайша компания. Но книжките с меки корици имат привилегията да представят едно ограничено издание, което неотдавна се включи в редиците им.

— Анатолий Бабаков беше уникален човек, който бе готов да жертва живота си, за да създаде шедьовър, който Шведската академия оцени по достойнство, награждавайки го с най-високата почит — продължи Хари. — „Чичо Джо“ бе издаден на трийсет и седем езика в сто дваайсет и три страни, но все още не може да бъде прочетен на майчиния език на автора и в родината му.

Направи пауза.

— За първи път чух за тежкото положение на Анатолий Бабаков, когато бях студент в Оксфорд и се запознах с лириката му, която кара въображението на читателя да се издигне до нови висоти, както и с проникновената му повест „Непосетената Москва“, събуждаща усещане за този велик град по начин, който не бях изпитвал никога преди и след това.

Нова пауза.

— Минаха няколко години, преди да чуя отново за Анатолий Бабаков като президент на Асоциацията на английските писатели. Анатолий бе арестуван и осъден на дваайсет години затвор. И за какво престъпление? Заради това, че е написал книга. ААП започна световна

кампания за освобождаването на този литературен гигант от затъntenите — но не и забравени — затворнически лагери в Сибир, за да се върне при съпругата си Елена, за която с удоволствие мога да ви кажа, че е сред нас и по-късно ще получи наградата от името на съпруга си.

Избухналите аплодисменти позволиха на Хари да се отпусне, да вдигне поглед и да се усмихне на вдовицата на Анатолий.

— Когато за първи път посетих Елена в малкия ѝ тристаен апартамент в Питсбърг, където живееше в изгнание, тя ми каза, че е скрила единствената оцеляла бройка на „Чичо Джо“ в антикварна книжарница в Ленинград. Елена ми повери отговорността да взема книгата от скривалището ѝ и да я изнеса на Запад, за да бъде най-сетне издадена. При първа възможност отлетях за Ленинград и тръгнах да търся книжарницата, забутана в задните улички на този прекрасен град. Намерих „Чичо Джо“ скрита в обложката на португалски превод на „Повест за два града“, до „Даниел Деронда“. Достойни съседи. След като грабнах наградата си, се върнах на летището, готов да отлетя триумфално за дома.

— Само че бях подценил твърдата решимост на съветския режим да попречи на всички да прочетат „Чичо Джо“ — продължи по-високо. — Книгата беше открита в багажа ми и незабавно бях арестуван и хвърлен в затвора. За какво престъпление? Заради опит да изнеса тайно от Русия подривна и клеветническа творба. За да ме убедят в тежестта на престъплението ми, бях затворен в една и съща килия с Анатолий Бабаков, на когото му бе наредено да ме убеди да подпиша признание, че книгата му е художествена измислица и че той никога не е работил в Кремъл като личен преводач на Сталин, а е бил само скромнен учител в предградията на Москва. Анатолий наистина бе скромнен, но не беше апологет на режима. Ако успееше да ме убеди да повторя тази измислица, властите бяха обещали да намалят присъдата му с една година.

Публиката се разшумя.

— Днес светът знае, че Анатолий Бабаков не само е работил редом до Сталин в продължение на тринайсет години, но и че всяка дума в „Чичо Джо“ е правдив и точен разказ за онзи тоталитарен режим.

Чуха се ръкопляскания и викове.

— След като унищожиха книгата, наследниците на режима се заеха да унищожат човека, който я е написал. Присъждането на Нобеловата награда за литература на Анатолий Бабаков показва жалкия им провал и гарантира, че той никога няма да бъде забравен.

Докато траеха продължителните аплодисменти, Хари вдигна поглед и видя, че Ема му се усмихва.

— В продължение на петнайсет години се борих Анатолий да бъде освободен и когато най-сетне успях, се оказа, че победата ми е пирова. Но дори когато бяхме затворени заедно в една и съща килия, Анатолий не пропиля и една безценна секунда да търси съчувствието ми, а използва цялото време, за да повтори съдържанието на шедьовъра си, а аз, подобно на жаден за знания ученик, попих всяка негова дума. Когато се разделихме — той бе върнат в мизерните лагери в Сибир, а аз се озовах в комфорта на извънградско имение в Англия — аз отново разполагах с копие на книгата. Но този път тя не беше скрита в куфар, а в ума ми, откъдето властите не можеха да я конфискуват. Веднага щом колесниците на самолета се отделиха от руска земя, започнах да записвам думите на майстора. Първо на бланки на британската авиокомпания, после върху гърба на менютата и накрая върху топчета тоалетна хартия, които все още пазя.

В залата се разнесе смях — нещо, което Хари не беше очаквал.

— Но позволете да ви разкажа малко за самия човек. След като завършил училище, Анатолий Бабаков спечелил стипендия в Московския институт за чужди езици, където учил английски. През последната си година в института бил награден с Ленински медал, който по ирония определил съдбата му, защото му дал възможността да работи в Кремъл. Предложение за работа, което не можеш да откажеш, освен ако не искаш да прекараш живота си безработен или нещо по-лошо.

— Само след година той неочаквано станал основен преводач на руския лидер. Не му трябвало много време да осъзнае, че образът на гениалния Сталин, показван на света, е всъщност само маска, скриваща жестоката реалност, че съветският диктатор е насилник и убиец, готов с радост да жертва живота на десетки хиляди и милиони от собствения си народ, стига това да му гарантира, че ще остане начело на партията и председател на Президиума на Върховния съвет. — Спря за момент и пак огледа публиката. — За Анатолий нямало

спасение, освен когато се прибирал всяка вечер у дома при любимата си съпруга Елена. В пълна тайна той започнал да работи върху проект, който щял да стане постижение на физическа издръжливост и ерудиция, каквито малцина от нас можем да проумеем. Работел през деня в Кремъл, а нощем записвал преживяното на хартия. Научавал текста наизуст, след което унищожавал всякакви улики за съществуването му. Можете ли да си представите какъв кураж му е бил нужен, за да изостави голямата си мечта да бъде издаван автор заради анонимната книга, пазена в главата му?

Залата мълчеше.

— А после Сталин умрял — участ, от която дори диктаторите не могат да избягат. Анатолий повярвал, че книгата, върху която работил толкова дълго, най-сетне може да бъде публикувана и светът ще научи истината. Но истината не била онова, което съветските власти искали да се разчува, и всяка отпечатана бройка на „Чичо Джо“ била иззета и унищожена, преди да стигне до рафтовете на книжарниците. Дори печатарската машина, на която била отпечатана, била разбита на парчета. Последвал показан процес, на който авторът бил осъден на двайсет години каторжен труд и пратен в дебрите на Сибир, за да не може никога повече да излага режима. Слава богу, че Самюел Бекет, Джон Стайнбек, Херман Хесе и Рабиндранат Тагор, всичките лауреати на Нобеловата награда за литература, не са се родили в Съветския съюз. В противен случай никога нямаше да можем да прочетем шедъврите им.

— Колко подобаващо е, че Шведската академия избра тази година да даде наградата на Анатолий Бабаков. Защото нейният основател Алфред Нобел — Хари млъкна за момент, за да погледне окичената с лавров венец статуя на Нобел, сложена на пиедестал зад него, — е написал в завещанието си, че наградата не бива да се дава само за литературни постижения, а за творби, които „въплъщават идеал“. Можем да се запитаме дали някога е имало по-подходящ носител на тази награда.

— И тъй — продължи той, — тази вечер сме се събрали да почетем един забележителен човек, чиято смърт няма да омаловажи постигнатото приживе, а само ще го утвърди. Анатолий Бабаков притежаваше дарба, за която ние, простосмъртните, можем само да мечтаем. Писател, чийто героизъм несъмнено ще оцелее в бурните

времена и който сега се нарежда като равен сред безсмъртните си сънародници Достоевски, Толстой, Пастернак и Солженицин.

Хари млъкна, погледна аудиторията и изчака подходящия момент. И тогава продължи почти шепнешком:

— Нужна е героична фигура, която да пренапише историята, така че бъдещите поколения да знаят истината и да се възползват от саможертвата. Просто казано, Анатолий Бабаков изпълни древното пророчество — иде часът, иде човекът.

Всички присъстващи се изправиха като един с мисълта, че речта е свършила. Макар че Хари си оставаше вкопчен в катедрата, мина известно време преди да осъзнаят, че не е завършил. Един по един всички си седнаха и бурните възгласи на множеството се смениха с изпълнена с очакване тишина. Едва тогава Хари извади писалка от вътрешния си джоб, разви капачката и я вдигна високо във въздуха.

— Анатолий Юриевич Бабаков, ти доказва на всеки диктатор, властвал някога не по волята на народа, че перото е по-силно от меча.

Крал Карл Густав пръв стана от мястото си, извади собствената си писалка, вдигна я и повтори: „Перото е по-силно от меча“. Всички присъстващи повториха примера му, а Хари слезе от сцената и се върна на мястото си почти оглушен от бурните и продължителни овации. Накрая трябваше да се наведе напред и да помоли краля да седне.

Последваха нови, също толкова гръмки овации, когато Елена Бабакова излезе да приеме Нобеловата награда и кралската грамота от името на съпруга си.

Хари не беше спал предишната нощ от страх, че ще се провали. Тази нощ не спа заради триумфалния си успех.

50.

На следващата сутрин Хари, Ема и Елена закусваха с краля.

— Снощи беше триумф — каза Карл Густав. — И двамата с кралицата се питаме дали бихте приели да ни гостувате няколко дни в Стокхолм. Увериха ме, че този хотел бил най-добрият в града.

— Много мило от ваша страна, Ваше Величество — отвърна Ема, — но се боя, че имам да ръководя болница, да не говорим за фамилия бизнес.

— А за мен е време да се връщам при Уилям Уоруик — каза Хари. — Ако искам да спазя крайния срок.

На вратата се почука и се появи адютантът. Поклони се и заговори на краля.

Карл Густав вдигна ръка.

— Руфус, мисля, че ще спестим време, ако говорите на английски.

— Както желаете, сър. — Той се обърна към Хари. — Току-що се обади британският посланик в Москва сър Къртис Кийбъл и каза, че руснаците са отстъпили и са издали двайсет и четири часови визи на вас, на съпругата ви и на госпожа Бабакова, за да присъствате на погребението на лауреата Бабаков.

— Чудесна новина — каза Ема.

— Но има условия, както е винаги при руснаците — добави адютантът.

— Какви?

— Ще бъдете посрещнати от посланика и откарани направо до църквата „Св. Августин“ в покрайнините на Москва, където ще бъде опелото. След края на службата трябва да се върнете на летището и незабавно да напуснете страната.

— Приемаме условията им — просто рече Елена, която не се беше обаждала досега.

— В такъв случай трябва да тръгнете веднага — каза адютантът. — Единственият днешен полет до Москва е след час и половина.

— Погрижете се за кола, която да ги откара до летището — каза Карл Густав и се обърна към Елена. — Съпругът ви едва ли можеше да бъде представен по-добре, госпожо Бабакова. Моля, заповядайте в Стокхолм по всяко време като моя гостенка. Мистър Клифтън, мисис Клифтън, ще ви бъда вечно задължен. Бих произнесъл реч, но трябва да хванете самолета, така че нито ще е адекватно, нито подходящо да го правя. *Зарежете протокола и изчезвайте!*

Хари се усмихна и се поклони, но поради различна причина.

Тримата се прибраха в стаите си и завариха багажа си вече опакован. Няколко минути по-късно ги заведоха до очакващата ги кола.

— Лесно бих свикнала с това — отбеляза Ема.

— Недей — отвърна Хари.

Когато влязоха в летището — Хари водеше Елена под ръка — пътниците започнаха да вдигат химикалки, писалки и моливи във въздуха.

По време на полета до Москва Хари най-сетне заспа от изтощение.

Вирджиния не се изненада, когато Ейдриън Слоун ѝ се обади. Без да губи нито секунда, той заговори направо по същество:

— Сигурно знаете, че бордът поиска да поема председателския пост на „Мелър Травъл“, докато Дезмънд... отсъства, ако ме простите за евфемизма.

„Но не с неговата благословия“, искаше да отвърне Вирджиния, но премълча.

— Мис Касъл ми каза, че вие сте единствената, която знае кода на сейфа на Дезмънд.

— Точно така.

— Трябва да взема едни документи за следващото заседание на борда. Когато ходих на свиждане на Дезмънд миналата седмица, той ми каза, че са в сейфа му и че вие можете да ми кажете кода.

— Защо сам не ви го е казал? — невинно попита Вирджиния.

— Не искаше да рискува. Каза, че в килията му имало микрофони, които записват всяка негова дума.

Вирджиния се усмихна на простата му грешка.

— С удоволствие ще ви дам кода, Ейдриън, но само след като ми платите двайсетте и пет хиляди паунда, които ми обещахте, за да покрия разходите си по делото срещу Ема Клифтън. Капка в морето, ако си спомням точно думите ви.

— Дайте ми кода и ще преведа незабавно цялата сума по сметката ви.

— Много мило от ваша страна, Ейдриън, но няма да рискувам втори път. Ще ви кажа кода, но само след като двайсетте и пет хиляди бъдат прехвърлени по сметката ми в „Коутс“.

Когато от банката потвърдиха, че парите са преведени, Вирджиния спази своята част от уговорката. В края на краищата правеше точно онова, което я бе инструктирал Дезмънд Мелър.

Колко различно бе всичко в сравнение с миналото посещение на руската столица, когато те не искаха да го пуснат, а той с нетърпение очакваше да го изхвърлят.

Този път, когато слезе от самолета, Хари беше посрещнат от британския посланик.

— Добре дошли у дома, госпожо Бабакова — каза сър Къртис Кийбъл, докато шофьорът отваряше задната врата на ролс-ройса. Преди Хари да се качи след Елена, посланикът прошепна: — Поздравления за речта ви, мистър Клифтън. Но имайте предвид, че ви дадоха виза при условие, че този път няма да има никакви героизми.

Хари много добре знаеше какво има предвид сър Къртис.

— Тогава защо ми позволяват да присъствам на погребението?

— Защото смятат, че е по-малкото зло. Страхуват се, че ако не ви пуснат, ще кажете, че Бабаков никога не е бил освобождаван, а ако го направят, могат да твърдят, че той никога не е бил в затвора, а винаги е работил като учител и е погребан в енорийската си църква.

— И кого си мислят, че ще заблудят с тази безочлива пропаганда?

— На тях не им пука какво мисли Западът, интересува ги единствено какво ще стане в Русия, където контролират пресата.

— Колко хора ще присъстват на погребението? — попита Ема.

— Само неколцина приятели и роднини ще намерят смелостта да се появят — каза Елена. — Ще се изненадам, ако са повече от петима-

шестима.

— Мисля, че ще са малко повече, госпожо Бабакова — каза посланикът. — Всички сутрешни вестници са публикували снимки как приемате Нобеловата награда от името на съпруга си.

— Изненадан съм, че са го позволили — каза Хари.

— Всичко е част от внимателно режисирана кампания. Анатолий Бабаков никога не е бил в затвора, живеел е тихо и мирно в предградията на Москва и наградата е за поезията му и за блестящата му повест „Непосетената Москва“. Нито един вестник не споменава „Чичо Джо“, нито снощната ви реч.

— Тогава вие откъде знаете за нея? — попита Хари.

— По телеграфа. Има дори ваши снимки с вдигнатата писалка.

Ема хвана Елена за ръката и заяви:

— Накрая Анатолий ще победи кучите синове!

Хари ги видя пръв. Отначало малки групички хора, скупчени по ъглите на улиците, които вдигаха писалки, химикалки и моливи, докато колата минаваше покрай тях. Когато спряха пред малката църква, тълпата се бе увеличила — няколкостотин души, може би дори хиляда, събрали се на мълчалив протест.

Елена влезе в претъпканата църква с Хари под ръка. Отведоха ги до запазените места на първия ред. Ковчегът бе внесен на раменете на брат, братовчед и двама племенници, които Елена не бе виждала от години. Единият от племенниците, Борис, не беше роден, когато Елена беше избягала в Америка.

Хари никога не бе присъствал на руско православно погребение. Превеждаше на Ема думите на свещеника, макар че руският му бе малко позабравен. Когато службата приключи, опечалените излязоха от църквата, за да се съберат около прясно изкопания гроб.

Хари и Ема стояха от двете страни на Елена, докато спускаха съпруга ѝ в гроба. Като най-близка тя първа хвърли шепа пръст върху ковчега. После коленичи до гроба. Хари подозираше, че нищо няма да я накара да помръдне, но след малко посланикът се наведе към нея и прошепна:

— Трябва да тръгваме, госпожо Бабакова.

Хари ѝ помогна да се изправи.

— Няма да се върна с вас — тихо каза тя.

Ема понечи да възрази, но Хари просто попита:

— Сигурна ли сте?

— Напълно — отвърна тя. — Веднъж го оставих. Никога няма да го оставя отново.

— Къде ще живеете? — попита Ема.

— При брат ми и жена му. Децата им вече напуснаха дома и имат свободна стая.

— Напълно ли сте сигурна? — попита посланикът.

Тя го погледна.

— Кажете ми, сър Къртис, в Русия ли ще бъдете погребан? Или в някое село във вашата зелена и красива страна?

Той не отговори.

Ема прегърна Елена.

— Никога няма да ви забравим.

— Нито пък аз вас. Омъжена сте за забележителен човек, Ема, също като мен.

— Трябва да тръгваме — малко по-настойтелно повтори посланикът.

Хари и Ема прегърнаха за последно Елена и с неохота я оставиха.

— Никога не съм я виждал по-щастлива — каза Хари, докато сядаше на задната седалка на посланическата лимузина.

Тълпата пред църквата бе станала още по-голяма и всички държаха високо вдигнати химикалки и писалки. Хари понечи да слезе и да отиде при тях, но Ема сложи ръка върху неговата.

— Внимавай, скъпи. Не прави нещо, което ще попречи на Елена да живее мирен живот.

Хари с неохота пусна дръжката на вратата, но все пак помахна на тълпата, докато колата се отдалечаваше.

На летището ги чакаше милиция. Но този път не за да арестуват Хари и да го хвърлят в затвора, а за да го ескортират с Ема колкото се може по-бързо до самолета. Хари тъкмо стъпваше на стълбата, когато някакъв важен на вид човек пристъпи напред и го докосна по лакътя. Хари се обърна, но минаха няколко секунди, преди да го познае.

— Този път няма да ви задържам — каза полковник Маринкин.
— А ще ви дам нещо.

Връчи на Хари малък пакет и забързано си тръгна.

Хари се качи в самолета и седна до Ема, но отвори пакета едва след като излетяха.

— Какво е това? — попита тя.

— Единствената оцеляла бройка на „Чичо Джо“ на руски. Същата, която Елена е скрила в книжарницата.

— Как се сдоби с нея?

— Един старец ми я даде. Явно е решил, че трябва да я имам, макар че каза на съда, че била унищожена.

ЕПИЛОГ

1978

— Събота е, нали? — попита Ема.

— Да. Защо? — отвърна Хари, без да вдига очи от сутрешния вестник.

— Току-що през портала мина пощенски микробус. А Джими обикновено не доставя поща в събота сутринта.

— Да не би да е телеграма?

— Мразя телеграмите. Винаги ме карат да си мисля най-лошото — каза Ема, като скочи от стола си и забърза към вратата. Отвори преди Джими да успее да звънне.

— Добро утро, мисис Клифтън — каза той и докосна фуражката си. — От централната поща ми казаха да доставя това писмо.

Връчи й дълъг и тънък кремав плик, адресиран до Хари Клифтън, скуайър. Първото, което забеляза Ема, бе липсата на печат и релефният кралски герб, щампован в червено над думите „БЪКИНГАМСКИ ДВОРЕЦ“.

— Сигурно е покана за градинското парти на кралицата.

— Декември ми се струва странно време да каниш някого на градинско парти — отбеляза Джими, докосна отново фуражката си, върна се в микробуса и потегли.

Ема затвори вратата и бързо се върна в трапезарията.

— За теб е, скъпи — каза тя и даде плика на Хари. — От Бъкингамския дворец — добави небрежно и замря в очакване.

Хари остави вестника и огледа внимателно плика, след което взе нож и бавно го отвори. Извади писмото и го разгъна. Прочете съдържанието му бавно, после вдигна очи.

— Е?

Той даде писмото на Ема, която прочете само първите думи: „Наредено ми е от Нейно Величество“, и каза:

— Поздравления, скъпи. Искане ми се само майка ти да беше жива. Щеше да й хареса да отиде с теб в двореца.

Хари не отговори.

— Е, кажи нещо!

— Това писмо трябваше да е адресирано до теб. Ти заслужаваш тази чест не по-малко от мен.

— Страхотна снимка на Хари с вдигната писалка в „Таймс“ — каза Джайлс.

— Да, а четете ли речта му на церемонията по връчването на Нобеловата награда? — отвърна Карин. — Направо да не повярваш, че я е написал за двацет и четири часа.

— Някои от най-паметните речи са съставени в момент на криза. Например „кръв, мъки, пот и сълзи“ на Чърчил или „позорен ден“ на Рузвелт, както нарича пред Конгреса деня на атаката над Пърл Харбър. И двете речи са били произнесени на момента — каза Джайлс, докато си наливаше още кафе.

— Голяма похвала — каза Карин. — Обади се на Хари да го поздравяш. Много ще се зарадва да го чуе точно от теб.

— Права си. Ще му звънна след закуска — каза Джайлс и разгърна вестника. — О, колко тъжно — каза с внезапно променен тон, когато видя снимката на страницата с некролози.

— Тъжно? — повтори Карин и остави кафето си на масата.

— Приятелката ти Синтия Форбс-Уотсън е починала. Нямах представа, че е била заместник-директор на МИБ. Споменавала ли ти го е някога?

Карин замръзна.

— Не, никога.

— Винаги съм знаел, че е била някаква във Външно министерство, и сега вече знам какво по-точно. Все пак осемдесет и пет не е зле. Добре ли си, скъпа? — попита Джайлс и я погледна. — Бяла си като платно.

— Ще ми липсва — каза Карин. — Беше много мила с мен. Бих искала да ида на погребението ѝ.

— Ще идем двамата. Ще разпитам за подробности, когато отида в Камарата.

— Да, моля те. Може да отложи пътуването си до Корнуол.

— Не, тя не би искала подобно нещо. А и баща ти ще очаква с нетърпение да те види.

— А ти какво ще правиш днес? — попита Карин, мъчеше се да се овладее.

— Имаме тройно гласуване на закона за образование, така че едва ли ще се върна преди полунощ. Ще ти се обадя веднага на сутринта.

Последните две години бяха същински кошмар за Вирджиния.

След като Бък Тренд я предупреди, че Ели Мей е открила мистър и мисис Мортън, тя разбра, че играта е приключила, и с неохота прие, че няма смисъл да преследва Сайръс за още пари. Нещо по-лошо, Тренд ясно даде да се разбере, че вече не желае да я представлява, освен ако не му плаща месечна такса, при това авансово. Това беше неговият начин да каже, че каузата е изгубена.

И сякаш това не беше достатъчно, банкерът отново цъфна на сцената. Обади се уж да изрази съчувствията си за смъртта на баща ѝ, но следващите му думи бяха, че предвид обстоятелствата — тоест предвид спрялата месечна издръжка — няма да е зле да помисли дали да не обяви Онслоу Гардънс за продан, да изтегли Фреди от скъпото му подготвително училище и да освободи иконома, прислугата и детегледачката.

Банкерът не знаеше, че баща ѝ беше обещал да ѝ остави фабриката за уиски „Глен Фенуик“ с годишна печалба от над сто хиляди паунда. Вирджиния бе пристигнала в Шотландия предишната вечер да присъства на четенето на завещанието и с нетърпение очакваше да напомни на мистър Феърбръдър, че в бъдеще трябва да се обръща към нея единствено чрез посредник.

Оставаше обаче въпросът какво да прави с Фреди. Моментът не беше подходящ да казва на брат си, десетия граф, че не е майка на детето и че, по-лошо, таткото е от простолюдието.

— Очакваш ли някакви изненади? — попита Вирджиния брат си, докато вървяха към Фенуик Хол.

— Изглежда ми малко вероятно — отвърна Арчи. — Татко обичаше изненадите толкова, колкото и данъците, поради което ми прехвърли имението преди почти двацет години.

— Всички сме благодетелствани — каза Фрейзър и хвърли отново пръчка на своя лабрадор. — Аз получих Гленкеърн, а Камбъл се сдоби с къщата в Единбург, все благодарение на татко.

— Мисля, че татко винаги е смятал да напусне този свят така, както е дошъл на него — рече Арчи. — Гол и без пукнато пени.

— Освен фабриката за уиски, която обеща на мен — напомни им Вирджиния.

— И тъй като си единствената от нас със син, предполагам, че можеш да очакваш много повече от една фабрика за уиски.

— „Глен Фенуик“ още ли е на печалба? — невинно попита Вирджиния.

— Малко над деветдесет хиляди миналата година — отвърна Арчи. — Но открай време смятам, че може да се представи много по-добре. Татко упорстваше като магаре всеки път, когато му предлагаш да смени Джок Ламонт с някой по-млад. Но Джок се пенсионира през септември и мисля, че намерих идеалния човек, който да го замести — Санди Макфърсън е в бизнеса от петнайсет години и е пълен с нови идеи как да подобри производството. Надявах се, че ще намериш време да се срещнеш със Санди, докато си в Шотландия, Вирджиния.

— Разбира се — каза Вирджиния, докато едно от кучетата ѝ донасяше пръчка, размахало с надежда опашка. — Бих искала бъдещето на „Глен Фенуик“ да е уредено, преди да се върна в Лондон.

— Добре. В такъв случай ще се обадя по-късно на Санди и ще го покана на питие.

— Очаквам с нетърпение да се запозная с него — рече Вирджиния. Не мислеше, че сега е моментът да казва на братята си, че председателят на борда на „Джони Уокър“ се бе свързал с нея и че утре ще закусва с главния изпълнителен директор на „Тийчърс“. Вече подмяташе сумата един милион и Вирджиния се чудеше колко още може да измъкне от тях.

— По кое време заминаваме за Единбург? — попита тя, докато пресичаха предпазния ров и влизаха в двора.

Ейдриън Слоун се нареди на опашката за билети. Не забеляза двамата мъже, които се наместиха зад него. Когато дойде редът му, поиска първокласен двупосочен билет до Темпъл Мийдс в Бристол и

подаде три банкноти от по пет паунда. Касиерката му даде билет и два и седемдесет ресто. Слоун се обърна и видя, че двама души са препречили пътя му.

— Мистър Слоун — каза по-възрастният, — арестувам ви за притежание на фалшиви пари и употребата им въпреки знанието, че са незаконно платежно средство.

По-младият бързо изви ръцете на Слоун зад гърба му и го закопча. После двамата изведоха арестувания от гарата и го качиха на задната седалка на чакащата полицейска кола.

Ема винаги се вглеждаше по-внимателно във всеки съд, който плаваше с канадски флаг на кърмата. После проверяваше името на корпуса и едва тогава пулсът ѝ се нормализираше.

Когато погледна този път, пулсът ѝ се ускори почти двойно и краката ѝ едва не се подгънаха. Провери отново — нямаше изгледи да забрави това име. Стана и загледа двата малки влекача, които бълваха черен пушек в естуара и теглеха ръждясалия стар товарен кораб към последния му пристан.

Смени посоката, но докато вървеше към гробището за кораби, все си мислеше за евентуалните последици от опитите да открие истината след всички тези години. Би било много по-разумно просто да се върне в кабинета си, вместо да рови в миналото... в далечното минало.

Но не се върна и когато стигна гробището, се насочи право към офиса на началника, сякаш правеше обичайните си сутрешни обиколки. Влезе в железопътния вагон и с облекчение видя, че Франк го няма — само секретарката пишеше на машината. Тя стана веднага щом видя председателя на компанията.

— Мистър Гибсън не е тук, мисис Клифтън. Да ида ли да го потърся?

— Не, не е необходимо — отвърна Ема. Погледна голямата графика на стената и най-лошите ѝ страхове се потвърдиха. Работата по разрязването на „Мейпъл Лийф“ трябваше да започне във вторник. Това поне ѝ даваше малко време да реши дали да предупреди Хари или, подобно на Нелсън, да си затвори очите. Но ако Хари откриеше,

че „Мейпъл Лийф“ се е озовал на гробището, и я попиташе дали е знаела, тя нямаше да е в състояние да го излъже.

— Сигурна съм, че мистър Гибсън ще се върне след няколко минути, мисис Клифтън.

— Не се безпокойте, не е важно. Все пак ще го помолите ли да се отбие при мен, когато има път през офиса?

— Мога ли да му кажа по какъв повод?

— Той ще се сети.

Влакът вече приближаваше Труро. Карин гледаше през прозореца. Мислите ѝ бяха другаде — опитваше се да приеме смъртта на баронесата.

От няколко месеца не се бе виждала със Синтия и МИ6 не бяха направили опит да я сменят като неин надзорник. Дали не бяха изгубили интерес към нея? От известно време Синтия не ѝ бе давала нищо съществено за Пенгели и срещите им на чай бяха ставали все по-редки.

Пенгели беше загатнал, че очаква в близко бъдеще да се върне в Москва. За нея това бъдеще не можеше да е достатъчно близко. Беше ѝ противно да лъже Джайлс, единствения човек, когото обичаше, и ѝ бе дошло до гуша да пътува до Корнуол под предлог, че гостува на баща си. Пенгели не ѝ беше баща, а пастрок. Тя го ненавиждаше и единственото ѝ намерение бе да го използва да ѝ помогне да избяга от режим, който мразеше, за да бъде с мъжа, в когото се беше влюбила. С мъжа, който бе станал неин любовник, съпруг и най-близък приятел.

Мразеше, че не може да каже на Джайлс истинската причина да пие толкова често чай с баронесата в Камарата на лордовете. След смъртта на Синтия вече нямаше нужда да лъже. Но когато Джайлс научеше истината, дали щеше да повярва, че е избягала от тиранията на Източен Берлин само защото е искала да бъде с него? Не беше ли прекалила с лъжите?

Докато влакът влизаше в Труро, Карин се замоли това да е за последен път.

— Доколкото разбирам — каза адвокатът на Слоун, — защитата ви се гради на твърдението, че сте нямали представа, че парите са фалшиви. Намерили сте ги в сейфа на компанията в централния офис на „Мелър Травъл“ в Бристол и естествено сте приели, че са напълно законно платежно средство.

— Това, мистър Уедърил, е не само защитата ми, а по една случайност и самата истина.

Уедърил погледна обвинителния акт.

— Вярно ли е също, че по-рано сутринта, когато сте били арестуван, сте купили три ризи от „Хилдич енд Кий“ на Джърминстрийт на цена осемнайсет паунда и сте платили с четири фалшиви банкноти от по пет паунда? А след това сте взели такси до Падингтън и сте платили отново с фалшива банкнота от пет паунда и сте купили двупосочен билет до Бристол с още три фалшиви банкноти?

— Всички бяха от една и съща пачка — каза Слоун. — Онази, която намерих в сейфа в кабинета на Мелър.

— Второто обвинение — спокойно продължи Уедърил — е свързано с незаконно притежание на още седем хиляди триста и двайсет паунда, открити в сейф в апартамента ви в Мейфеър, за които също сте знаели, че са фалшиви.

— Това е нелепо — каза Слоун. — Нямах представа, че са фалшиви, когато ги намерих в сейфа на Мелър.

— За съжаление сте ги прехвърлили от офиса на Мелър в Бристол в апартамента си в Лондон.

— Преместих ги, за да ги пазя. Нали не очаквате да пътувам до Бристол всеки път, когато ми трябва дребни, за да въртя бизнеса на Мелър.

— Съществува и проблемът с двете писмени показания, взети от полицията — каза Уедърил. — Едното от някоя си мис Анджеа Касъл, а другото от самия мистър Мелър.

— Доказан и осъден престъпник.

— Тогава да започнем с неговите показания. Той твърди, че в сейфа му в Бристол никога не е имало повече от хиляда паунда в брой.

— Лъже.

— Според показанията на мис Касъл всяко тримесечие Мелър е изтеглял по хиляда паунда в брой от сметката на компанията за лични цели.

— Ясно е, че го прикрива.

— Банката на Мелър, „Нат Уест“ на Куин стрийт в Бристол — продължи Уедърил, — е предоставила на полицията копия на всички негови фирмени и лични сметки през последните пет години. Те потвърждават, че нито той, нито компанията са изтегляли повече от хиляда паунда в брой на всяко тримесечие.

— Това е нагласено — каза Слоун.

— Има още едно обвинение — каза Уедърил. — Че вие в продължение на няколко години сте работили заедно с мистър Роналд Бойл, известен фалшификатор. Мистър Бойл подписа клетвена декларация, в която твърди, че редовно сте се срещали с него в заведението „Кингс Армс“ в Сохо, където сте обменяли хиляда редовни паунда срещу десет хиляди във фалшиви банкноти.

Слоун се усмихна за първи път от началото на срещата. „Ако се беше отказал, докато имаше преднина, Дезмънд, щеше да ме пратиш за десет години зад решетките — помисли си той. — Но не успя да се стърпиш да не сложиш повече яйца в пудинга, нали?“

Когато официалният куриер му връчи бележка, Джайлс дремеше. Той я разгъна, прочете я и моментално се разсъни: „Моля, спешно се свържете със секретаря на кабинета“.

Джайлс не си спомняше кога за последно сър Алън го бе молил да му се обаждат на № 10, при това спешно. Не стана незабавно — трябваше да спази неписаното правило на Камарата да не напуска, докато някой колега държи реч. Но веднага щом лорд Барнет приключи с обясняването на предложената формула за Шотландия и се върна на мястото си, Джайлс се измъкна от залата и тръгна към най-близкия телефон.

— Даунинг стрийт десет.

— Сър Алън Редмейн.

— Кой го търси, моля?

— Джайлс Барингтън.

Следващият глас, който чу, не можеше да се сбърка.

— Джайлс — никога досега не го беше наричал Джайлс, — можете ли да дойдете незабавно на номер десет?

Адвокатът на Слоун предприе бързи действия и полицията не можеше да отхвърли искането му.

За очната ставка бяха избрани петима мъже. Всички бяха приблизително на възрастта на Слоун и всички носеха характерни за Сити костюми, бели ризи и вратовръзки на райета. Както посочи мистър Уедърил на разследващия полицай, ако клиентът му наистина е посещавал на няколко пъти „Кингс Армс“ да разменя истински банкноти срещу фалшиви, за мистър Бойл няма да представлява трудност да посочи съучастника си в групата.

Час по-късно Слоун беше освободен и всички обвинения срещу него бяха снети. Бойл, който нямаше желание да се връща във Форд и да се изправя пред Мелър, стана свидетел на обвинението, призна за нагласения номер и бе пратен в затвора Белмарш в очакване на обвинения във фалшифициране, даване на неверни показания и възпрепятстване на правосъдието.

Месец по-късно Дезмънд Мелър се яви пред комисията за предсрочно освобождаване с молба присъдата му да бъде намалена наполовина за добро поведение. Беше му отказано и му казаха, че не само ще излежи пълната си присъда, но и че прокуратурата подготвя нови обвинения срещу него.

Когато беше отново разпитан от полицията, Слоун с радост даде още показания срещу Мелър.

— Желаете ли да добавите още нещо към показанията си? — попита разследващият полицай.

— Само едно — отвърна Слоун. — Проучете каква роля е изиграла лейди Вирджиния Фенуик във всичко това. Имам чувството, че мистър Бойл би могъл да ви помогне.

— Мистър Мелър на трета линия — каза Рейчъл.

— Кажи му да върви по дяволите — отвърна Себастиан.

— Каза, че разполага само с три минути.

— Добре, свържи ме — с неохота рече Себ, макар че му бе любопитно да разбере какво би могъл да иска този проклетник.

— Добро утро, мистър Клифтън. Много почтено от ваша страна да приемете обаждането, като се има предвид всичко. Не разполагам с

много време, затова ще говоря по същество. Какво ще кажете да ми дойдете на свиждане във Форд в неделя? Бих искал да обсъдя с вас нещо, което може да е от полза и за двамата ни.

— Какво имам да обсъждам с вас? — отвърна Себастиан, като едва успя да се овладее. Канеше се да тресне слушалката, когато Мелър каза:

— Ейдриън Слоун.

Себастиан се поколеба за момент, после отвори графика си.

— Тази неделя не става, защото е рожденият ден на дъщеря ми. Но следващата неделя съм свободен.

— Дотогава ще е късно — каза Мелър без повече обяснения.

Себ отново се поколеба.

— Кога са часовете за свиждане? — попита най-сетне, но връзката беше прекъснала.

* * *

— От колко години работиш за компанията, Франк? — попита Ема.

— Близо четирийсет, мадам. При баща ви и при дядо ви преди него.

— Значи си чувал за историята на „Мейпъл Лийф“?

— Било е преди моето време, мадам, но всички в корабостроителницата са запознати с историята, макар че малцина говорят за нея.

— Ще те помоля за една услуга, Франк. Би ли подбрал екип мъже, на които може да се има доверие?

— Имам двама братя и братовчед, които никога не са работили за друг, освен за „Барингтън“.

— Ще трябва да дойдат в неделя, когато корабостроителницата е затворена. Ще им платя двойна надница в брой и ще получат поощрителна премия в същия размер след дванайсет месеца, но само ако не съм чула нищо за станалото този ден.

— Много щедро от ваша страна, мадам — каза Франк и докосна фуражката си.

— Кога ще могат да започнат?

— В неделя следобед. Корабостроителницата ще бъде затворена до вторник, понеделник е някакъв празник на банката.

— Даваш ли си сметка, че не си ме попитал какво искам да направите?

— Не е нужно да ви питам, мадам. И ако намерим онова, което търсим в двойното дъно, тогава какво?

— Искам само останките на Артър Клифтън да бъдат погребани по християнски.

— А ако не намерим нищо?

— Тогава и за петимата това ще си остане тайна, която ще отнесем в гроба си.

Арчибалд Дъглас Джеймс Иън Фенуик, десетият граф Фенуик, пристигна предпоследен.

Когато влезе, всички станаха, за да почетат предаването на титлата на следващото поколение. Той седна при двамата си по-малки братя Фрейзър и Камбъл на първия ред, където един стол бе оставен незаеят.

В този момент Вирджиния тъкмо излизаше от хотел „Каледониън“, където бе закушвала с главния изпълнителен директор на „Тийчърс“. Бяха се уговорили за цената и оставаше само юристите да напишат договора.

Реши да измине пеша краткото разстояние до Бют стрийт, уверена, че ѝ остават няколко свободни минути. Когато пристигна при офиса на „Фъргюсън, Фъргюсън и Лори“, входната врата беше отворена. Тя влезе и беше посрещната от един стажант, който поглеждаше часовника си.

— Добро утро, милейди. Ако обичате, качете се на първия етаж, където всеки момент ще започне четенето на завещанието.

— Не мисля, че ще започнат без мен — отвърна Вирджиния и тръгна нагоре по стълбите. Оживеното бърборене я ориентира в коя посока да продължи.

Когато влезе в пълната зала, никой не стана. Тя отиде до първия ред и седна на празното място между Арчи и Фрейзър. Тъкмо се настани, когато вратата пред нея се отвори и в залата влязоха трима джентълмени с еднакви черни сака и сиви раирани панталони и

седнаха зад дългата маса. Вирджиния се запита дали през 1978 г. някой още носи твърди колосани яки. Да, съдружниците от „Фъргюсън, Фъргюсън и Лори“, когато четат последната воля и завещанието на шотландски граф.

Старшият съдружник Родерик Фъргюсън си наля чаша вода. На Вирджиния ѝ се стори, че го познава, и после осъзна, че той трябва да е синът на човека, който я бе представлявал при развода ѝ с Джайлс преди повече от двайсет години. Същото плешиво кубе с тънък венец сива коса, същият гърбав нос и полукръгли очила. Вирджиния дори се зачуди дали очилата не са същите, които бе носил навремето баща му.

Когато часовникът зад него удари девет, старшият партньор погледна към графа и след като получи кимане, се обърна към присъстващите. Изкашля се — още една превземка, наследена от баща му.

— Добро утро — започна той с ясен авторитетен глас с лек единбургски акцент. — Аз съм Родерик Фъргюсън, старши съдружник във „Фъргюсън, Фъргюсън и Лори“. Днес с мен са други двама съдружници от кантората. Имах привилегията — продължи той, — както и баща ми преди мен, да представлявам покойния граф като негов юридически съветник и на мен се пада задачата да изпълня последната му воля. — Отпи глътка вода и отново се изкашля. — Завещанието на графа бе съставено преди около две години в присъствието на финансов пълномощник и виконт Йънгър Леки.

Вирджиния започваше да се разсейва, но вниманието ѝ бързо се фокусира отново върху мистър Фъргюсън, когато той отвори на първата страница от завещанието и започна да разпределя оставеното от баща ѝ.

Арчи, десетият граф, който ръководеше имението през последните двайсет години, беше трогнат, че старецът му оставя две пушки „Пърди“, любимата си въдица и бастуна, оставен от Уилям Гладстон, когато гостувал във Фенуик Хол. Освен това му завещаваха верния си лабрадор Логан, но той бе умрял в деня след като господарят му беше положен в земята.

Вторият син, Фрейзър, който бе най-обикновен лорд, ръководеше почти толкова дълго имението Гленкеърн с всички ловни и риболовни права. Той получи портрет на баба си, графинята вдовица Катрин,

нарисуван от Мънингс, както и сабята, носена от Колингуд^[1] в битката при Трафалгар.

Третият син, Камбъл, който беше живял на Бют скуеър 43 през последните петнайсет години след дните си като ординатор в Кралската лечебница в Единбург, наследи очукания „Остин 30“ и набор от стари стикове за голф. Камбъл нямаше шофьорска книжка и никога през живота си не бе играл голф. Никой от братята обаче не остана изненадан или недоволен от полученото. Старецът ги беше направил горди, а и нямаше да плащат висок данък наследство за рибарска въдица и стара кола от 1945 година.

Когато мистър Фъргюсън обърна страницата, Вирджиния застана нащрек. В края на краищата идваше нейният ред. Следващият споменат обаче бе сестрата на графа Мораг, която наследяваше част от фамилните бижута и хижа в рамките на имението, като всичко това трябваше да бъде върнато на десетия граф след кончината ѝ. Последваха неколцина братовчеди и племенници, както и някои стари приятели, преди мистър Фъргюсън да продължи с прислужници, ловни водачи и градинари, служили на графа в продължение на десетилетие или повече.

Старшият съдружник обърна поредната страница на завещанието — последната, доколкото можеше да прецени Вирджиния.

— И накрая — каза той, — оставям имението от петстотин акра западно от Карли Фолс, включващо фабриката за уиски „Глен Фенуик“... — Фъргюсън не се сдържа и отново се закашля — на единствения си внук Фредерик Арчибалд Иън Брус Фенуик. — Залата ахна, но Фъргюсън не обърна внимание. — И моля най-големия си син Арчибалд да поеме управлението на фабриката, докато Фредерик навърши двайсет и пет годишна възраст.

Десетият граф изглеждаше изненадан като всички останали в залата, тъй като баща му никога не бе споменавал за планове си за фабриката. Но щом старецът искаше така, той щеше да се погрижи волята му да бъде изпълнена съгласно родовото мото „Без страх и предпочитания“.

На Вирджиния ѝ идеше да излезе ядосана, но беше ясно, че мистър Фъргюсън не е свършил. Чу се мърморене, докато той пълнеше отново чашата си с вода, преди да продължи със задачата си.

— И накрая, но не на последно място — каза той, при което в залата се възцари тишината, която търсеше, — стигам до дъщеря си Вирджиния. На нея завещавам една бутилка уиски „Мейкърс Марк“ с надеждата, че ще ѝ бъде добър урок, макар че се съмнявам.

Пастрокът на Карин отвори вратата и я посрещна с необичайно топла усмивка.

— Имам да споделя добра новина с теб — каза той, докато тя влизаше в къщата, — но ще трябва да почака за по-късно.

Възможно ли беше този кошмар най-сетне да свършва? В следващия момент Карин видя броя на „Таймс“ на масата в кухнята, отворен на страницата с некролози. Загледа се в познатата снимка на баронеса Форбс-Уотсън и се запита дали е просто съвпадение, или той е оставил вестника отворен, за да я провокира.

Докато пиеха кафето, разговаряха на общи теми, но Карин нямаше как да не забележи трите куфара до вратата, които като че ли известяваха скорошно заминаване. Въпреки това безпокойството ѝ растеше с всяка минута, тъй като Пенгели оставаше по-спокоен и дружелюбен, отколкото ѝ допадаше. Да не би да беше „щастлив като на уволнение“, както се казваше в армията?

— Време е да поговорим по по-сериозни въпроси — каза той и вдигна пръст пред устните си. Отиде в коридора и свали тежкото палто от закачалката до вратата.

Карин си помисли дали да не побегне, но ако го направеше, а той само смяташе да ѝ каже, че се връща в Москва, с прикритието ѝ щеше да е свършено.

Пенгели ѝ помогна да се облече и двамата излязоха навън.

Карин се изненада, когато той я хвана здраво за ръката и буквално я помъкна по пустата улица. Обикновено вървяха хванати под ръка, така че страничният наблюдател да си помисли, че са баща и дъщеря, тръгнали на разходка. Но не и днес. Карин реши, че ако попаднат на някого, дори на стария полковник, ще спре и ще го заговори, защото знаеше, че Пенгели няма да рискува да се разкрие пред очевидец.

Пенгели продължаваше да дрънка с приповдигнат тон. Това бе толкова необичайно, че Карин се изпълни с още повече опасения.

Погледът ѝ се стрелкаше във всички посоки, но явно никой не се беше осмелил да се разхожда в този мрачен и сив ден.

Щом стигнаха гората, Пенгели се огледа както винаги дали някой не ги следи. Ако видеха някого, обикновено тръгваха обратно към къщата. Но не и този следобед.

— Знам, че ще се зарадваш да чуеш, Карин — никога не я наричаше Карин, — че бях повишен и скоро ще замина за Москва.

— Поздравления, другарю. Напълно заслужено.

Пенгели не пусна ръката ѝ.

— Така че това е последната ни среща — продължи той. Нима...
— Но маршал Кошевой ми даде една последна задача. — Пенгели замълча, сякаш искаше тя сама да се досети.

Бяха навлезли в гората и бе станало толкова тъмно, че Карин почти не виждаше какво има на метър пред нея. Пенгели обаче като че ли знаеше точно къде отива, сякаш бе репетира всяка крачка.

— Началникът на контраразузнаването — спокойно каза той — най-сетне откри в редиците ни изменника, който години наред предаваше родината. Аз бях избран да въздам подходящото възмездие.

Желязната му хватка най-сетне се отпусна. Инстинктът на Карин беше да побегне, но той бе избрал добре мястото. Групичка дървета зад нея, изоставената мина отдясно, тясната пътека отляво, която едва се виждаше, а над нея се извисяваше Пенгели, който едва ли можеше да е по-спокоен и нащрек.

Той бавно извади пистолет от джоба на палтото си. Дали си мислеше, че тя ще побегне и ще му се наложи да стреля няколко пъти, за да я убие?

Карин остана като закована на мястото си.

— Ти си предателят — каза Пенгели, — който нанесе на каузата ни повече вреда, отколкото всеки друг агент в миналото. Затова ще умреш така, както заслужава всеки предател. — Погледна към шахтата на мината. — Ще съм в Москва много преди да открият трупа ти — ако изобщо го открият.

Бавно вдигна пистолета и се прицели между очите ѝ. Последната мисъл на Карин, преди Пенгели да дръпне спусък, беше за Джайлс.

Изстрелът проехтя и ято подплашени птици се разлетя високо в небето.

[1] Британски вицеадмирал, поел командването в битката след тежкото раняване на Нелсън. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.